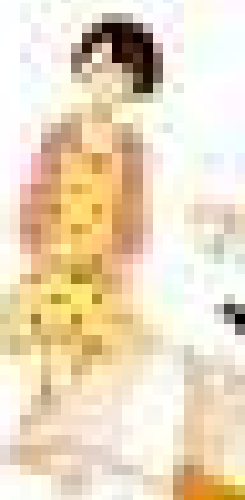
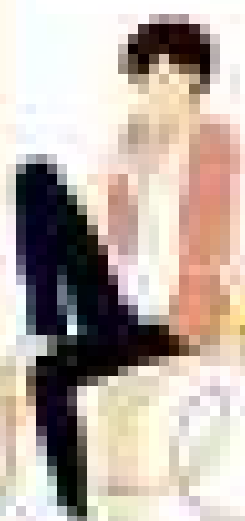


# CÓ LẼ NÀO

LIÊN TỈNH TUYÊN TRUYỀN

CỦA NHỊ NHỊ TỬ



Editor: *lysa*  
Copyright © 2012

TRUYỀN THÔNG ĐÀNG ANH VÀ TÀI  
HỖ TRỢ ĐỂ LÀM SẼN SẴN CÙNG

[WWW.STAYGREEN.COM](http://WWW.STAYGREEN.COM)

# Mục lục

- [Chương 1](#)
- [Chương 2](#)
- [Chương 3](#)
- [Chương 4](#)
- [Chương 5](#)
- [Chương 6](#)
- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 11.2](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Chương 22](#)
- [Chương 23](#)
- [Chương 24](#)
- [Chương 25](#)
- [Chương 25.2](#)
- [Chương 26](#)
- [Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29](#)

[Chương 32: Ngoại Truyện Của Trác Ý](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 35.2](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 60: Ngoại Truyện 1](#)

[Chương 61: Ngoại Truyện 2](#)

**Chương 62: Ngoại Truyện 3**

**Chương 63: Ngoại Truyện 4**

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 1

Vào một đêm không trăng không sao, không thể nhìn rõ được cả năm ngón tay, Trác Lí nằm mơ thấy một giấc mộng vô cùng quý dị. Trong giấc mơ, cô biến thành con tàu "RMS Titanic", trên người cô đang chở nữ chính Rose, còn có nam chính Jack cùng những người khác. Đầu của cô chính là mũi tàu, còn chân là đuôi tàu. Cứ như vậy, cơ thể cô đang lênh đênh trên mặt biển . . . . .

Bỗng nhiên xuất hiện một tảng băng lớn chắn ngang trước mũi tàu, tảng băng này cao đến tận trời xanh, không tài nào nhìn thấy đỉnh. Đột nhiên sau đó, con tàu "RMS Titanic" Trác Lí tăng tốc độ, đâm thẳng vào tảng băng trôi trước mặt.

Trong chốc lát, đất trời rung chuyển . . . . .

Trác Lí bừng tỉnh giấc.

Ngay sau đó, cô liền tìm tất cả các trang web bói toán nổi tiếng để giải nghĩa giấc mộng khó hiểu này, hơn nữa còn liên hệ tất cả mọi thứ liên quan tới mình, từ chòm sao, nhóm máu, ngày sinh, bát tự, tất cả đều xem hết.

Cuối cùng, cô tìm được một kết quả không ngờ tới: một đêm gió xuân tới, gốc hoa đào nở rộ.

Nói nôm na chính là: giấc mộng quái dị này báo rằng, hoa đào sắp nở.

Nói rõ hơn một chút nữa, chính là: Trác Lí cô sắp có vận đào hoa.

Đối với bản thân Trác Lí mà nói: so với nửa đêm nhìn thấy người ngoài hành tinh ngoài cửa sổ, chuyện này còn quái dị hơn nhiều.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 2

Sau khi ăn tết xong, các chương trình ở đại học về cơ bản đều đã hoàn thành, Trác Lí bắt đầu ngoan ngoãn làm con sâu gạo trong căn nhà nhỏ của mình.

Cuộc sống hàng ngày của con sâu gạo Trác Lí bao gồm: trăng lên cao — thời điểm thích hợp để cày game; mặt trời bắt đầu lên — thời gian hoàng kim cho giấc ngủ; buổi chiều — thời gian cho bữa trưa vui vẻ; mặt trời xuống núi nhường chỗ cho ông trăng — thời gian dành cho bữa tối.

Lúc ở trường học, cô vốn là cô gái bé nhỏ hoạt bát người người đều yêu thích, nhưng sau kỳ nghỉ đông ở nhà, một thời gian dài suốt ngày chơi game, cô liền biến thành một đạo nữ otaku (chui trong nhà).

Nhìn lớp mỡ trên cơ thể mình, Trác Lí than thở: trên người cô vốn dĩ không hề có thịt, ăn nhiều thêm một chút nữa, chắc chắn sẽ biến thành thịt.

Trong họ hàng của cô, có một người, chỉ có một người — thích cô hơn so với chị của cô. Người này lúc cô còn nhỏ từng bế cô lên trên giường lớn, đặt cô nằm xuống, sau đó híp đôi mắt lại, nhân từ nói, "Bảo bối, chúng ta nằm xuống, nằm tích mỡ thôi." Người đó chính là bà ngoại của cô, người cô thân thiết nhất.

Nghĩ đến đó, Trác Lí lại tuôn trào nước mắt. Năm đó, vóc dáng cô mảnh mai biết bao nhiêu . . . . .

Tuy nhiên, cô thường tự an ủi bản thân rằng: nữ vi duyệt kỹ giả dung (~ly: Sĩ vi tri kỹ giả tử, nữ vi duyệt kỹ giả dung: Kẻ sĩ chết vì người tri kỹ, nữ nhi làm đẹp vì người yêu mình). Trong suy nghĩ của cô, ý tứ của câu này chính là: phụ nữ, nên vì bản thân mình mà ăn uống, vui chơi.

Một buổi sáng mùa xuân ánh nắng chan hoà, Trác Lí nghe theo lời của bà ngoại, nằm trên giường nuôi ốm.

"Trác Lí! Ra đây ngay!" —— tiếng kêu, à không, tiếng hét này là của mẹ Trác. Bà ấy cùng các dì suốt ngày ngồi bên bàn mặt chược, không có thời gian để quản lý cô, chỉ đến lúc phải đóng hoá đơn tiền điện mới ý thức được sự tồn tại của Trác Lí bé nhỏ, lúc này bà ấy mới bắt đầu công cuộc chinh đốn cô.

Một lát sau, mẹ Trác phá cửa đi vào, cầm cây lau nhà tới bên giường của Trác Lí, chỉ sau một mùa đông, nơi đây đã biến thành một bãi chiến trường.

Mẹ Trác là thế hệ thanh niên đầu tiên sau thời kỳ đổi mới, vẫn đang còn ở đỉnh cao của sự phấn đấu, nỗ lực chiến đấu vì cuộc sống tinh thần vĩ đại, cho tới bây giờ bà vẫn luôn tuân theo chân lý “lấy gậy gộc dạy bảo con cái”, chỉ là chân lý này lại không có đất dụng võ trên người con gái bà. Nhiều lúc mẹ Trác cảm thấy Trác Lí ngoan tới mức khiến cho người khác phải đau lòng, bà còn nhớ lúc cô sáu tuổi thường vuốt ve bụng mẹ mà nói: “Mẹ, con muốn đem tất cả đồ chơi của con tặng cho em gái.”

Khi đó mẹ Trác còn cảm thấy buồn bực: Trác Lí làm sao biết được đứa trẻ trong bụng bà nhất định là con gái?

"Ai u ai u ai u. . . . . Mẹ của con . . . . . Mẹ theo đánh đến nơi rồi." Trác Lí ngáp hai cái, nước mắt chảy ra, diễn xuất hoàn hảo, cô liền khóc bù lu bù loa lên.

Mẹ Trác nhanh chóng thu tay lại.



Ở nhà họ Trác này, ngoài Trác Ý ra, không ai có thể trở thành đối thủ của Trác Lí.

Nếu như nói Trác Lí là Tôn Ngộ Không, thì Trác Ý chính là Phật Tổ Như Lai, Trác Ý luôn có cách để giam Trác Lí ở dưới Ngũ Chỉ Sơn.

Hôm đó, Trác Ý về nhà sau chuyến đi công tác.

Hôm đó, Trác Ý rút dây mạng của Trác Lí.

Hôm đó, Trác Lí cảm thấy chuyện tốt bị phá mất.

Hôm đó, Trác Ý đưa ra một chân lý cho cô: "Trác Lí, tiền mạng do chị trả, máy tính do chị mua, vì vậy, em không có quyền lựa chọn."

Trác Lí thực sự muốn trốn vào một góc nào đó, sau đó vẽ vòng tròn nguyên rùa của mình.

Trên thực tế, cô vẫn tiếp tục diễn trò bi thương, lắc cánh tay của Trác Ý, khóc lóc than thở, "Chị à, chị cho em dùng mạng đi, người một nhà cả mà." Trác Lí gào khóc, "Em cần lên mạng để tìm tài liệu tham khảo viết luận văn. . . . . Em cũng cần lên mạng để gửi CV xin việc . . . . . Em cũng cần lên mạng để biết tình hình trong và ngoài nước, biết giá dầu Trung Đông . . . . . Chị. . . . . Chị yêu quý của em. . . . ."

Trác Ý không bị xao động, bực tức nói, "Không có thời gian đùa nghịch với em, té ra chỗ khác đi."

Ở trong mắt Trác Ý, Trác Lí giống như một dị thể đột biến gen, cô còn nhớ lúc bé, mẹ Trác thường hay mua váy cho Trác Lí mặc, đồng váy đó đều bị Trác Lí mang ra sửa thành quần short, không đơn giản chỉ là cắt hông chiếc váy. Khi đó mẹ Trác chỉ biết dùng bạo lực để dạy dỗ Trác Lí, nhưng đến năm sáu tuổi Trác Lí bắt đầu biết dùng biện pháp để trốn bị đánh, kỹ năng này bây giờ đã đạt được tới đỉnh cao. Trác Ý tự nhận rằng mình đã tác

động rất lớn tới con bé, ít ra bây giờ nó cũng nên trở thành một cô gái ngoan ngoãn. Nhưng chuyện giống nhau giữa chị em gái trong nhà là vô cùng hiếm.

Trong khi đó, trong mắt Trác Lí, Trác Ý lại giống như một yêu nữ, yêu nữ này thời gian thức còn lớn hơn thời gian ngủ, vì vậy mỗi lần cô đi ngủ đều phải đắp mặt nạ. Còn nữa, yêu nữ này tu luyện khả năng đi giày cao gót tuyệt đỉnh, ở nhà có thể đi giày cao gót thay cho dép, đến cả nửa đêm rời giường đi vệ sinh cũng mang giày cao gót. Điều làm cho Trác Lí không thể nhìn được, chính là Trác Ý luôn cố gắng duy trì khả năng hai người nhận ra nhau trên đường ở mức thấp nhất, ngay cả buổi đêm, cô cũng mang kính mát.

Đúng vậy, tới đây, mọi người có thể nhìn ra được mối quan hệ của chị em nhà này không được tốt lắm, vừa nhìn mặt nhau đã cấu véo nhau.

Rút khỏi phòng Trác Ý, khuôn mặt của Trác Lí đông cứng. Với công lực của cô, muốn chiến thắng trí khôn cùng nhan sắc của chị gái mình là điều không thể, cô chỉ đành yên lặng chờ đợi, đợi tới một ngày Trác Ý cần cô giúp đỡ, lúc đó cô sẽ ký kết một hiệp ước, cô có thể thoải mái sử dụng mạng mà không bị chị mình quản chế.

Tục ngữ nói đúng, cầu được ước thấy, có một ngày Trác Ý thực sự gõ cửa phòng cô, muốn cầu cạnh cô.

Phòng Trác Lí có thể dùng hai chữ “chuồng heo” để hình dung, Trác Lí mặc một cái váy màu đỏ, tóc rối xù, đang ngồi trước bàn học chơi 《 Super Mario 》 , hơn nữa vẻ mặt vô cùng si mê. Trác Ý lắc đầu một cái, đứng dựa vào cửa, không có ý định bước vào.

"Trác Lí."

Trác Lí quay đầu lại, trên mắt vẫn còn đeo cặp kính màu đỏ, “Chuyện gì?” Cô tạm dừng trò chơi, trực giác cho cô biết, Trác Ý không vô cớ đến

tìm cô.

"Chuyện lên mạng, chúng ta có thể thương lượng một chút." Về mặt muốn đàm phán của Trác Ý giống như ở trước mặt cô bây giờ chính là một đối tác kinh doanh.

"Cái gì?" Trác Lí chân ba chân bốn cẳng nhảy lại phía Trác Ý, hai mắt loé sáng. Cô hiểu ra: Thời cơ đến rồi.

"Cậu giới thiệu cho chị một đối tượng xem mắt, chị không muốn làm cậu phật ý, cũng không muốn xem mắt. Vì vậy . . . . Em đi thay chị được không?" Trác Ý nói ngắn gọn.

Tiểu quý Trác Lí nghĩ bụng: Cậu đúng là quan tâm yêu nữ này nha, mỗi tháng lại giới thiệu một đối tượng xem mắt, hơn nữa đều là cả kẻ có tiền, nếu không cũng là hạng kim quy. d~ đ L.qĐ Nhưng yêu nữ hai mươi tám tuổi này lại không thèm quan tâm. Điểm mấu chốt là, nếu bản thân yêu nữ không thích có thể trực tiếp từ chối, nhưng cô lại muốn duy trì hình tượng khéo léo của mình trước mặt trường bối nên đã chấp chận không ít lần đi xem mắt. Đúng là đồ phụ nữ dối trá!

Nghĩ thế nhưng ngoài mặt Trác Lí vẫn cười nói, "Chị muốn em làm gì cũng được, chỉ cần chị đừng quên . . . ."

"Đưa dây mạng của em đây, một lát nữa chị cầm cho em." Trác Ý chặn ngang lời cô.

"Được." Trác Lí giả bộ làm Thủy Hử, hát nghêu ngao, sau đó làm bộ dạng của nhà giàu mới nổi lui về phòng.

Giao dịch thành công.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 3

Ngày hẹn xem mắt là Chủ nhật. Buổi tối ngày hôm trước Trác Lí còn chơi 《 Contra 》 đến tận 3 giờ sáng, vốn định ngủ một giấc đến khi tỉnh giấc thì thôi, không ngờ mới 6:30 sáng, cửa phòng cô đã bị đập sầm sầm.

Đôi mắt lim dim ngái ngủ, Trác Lí rời giường, đi dép vào, bước tới cửa, tất cả hoạt động đều trong trạng thái mộng du. Chỉ là, vừa mở cửa ra, nhìn thấy Trác Ý mặc bộ đồ thể thao trắng, buộc tóc đuôi ngựa, nhìn cô chăm chăm, lúc này Trác Lí mới ý thức được: đây không phải là mơ, đây không phải là một giấc mơ.

Vì vậy, một giây sau đó, cô liền đưa tay kéo mí mắt lên, cười nói, ra vẻ nhỉnh hót, "Chị à, có chuyện gì sao?"

"Cho em năm phút để đánh răng rửa mặt, chị còn phải tới công ty, không có nhiều thời gian để trang điểm cho em." Trác Ý lạnh lùng nói.

"Ah, không phải là hẹn ăn cơm trưa sao? Cần gì phải trang điểm sớm như vậy." Trác Lí khôi phục một nửa ý thức, một nửa còn lại vẫn còn đang tán gẫu cùng với Chu Công.

"Nếu như em có thể tự trang điểm được như một cô gái bình thường, chị sẽ bỏ qua thủ tục phiền hà này." Trác Ý khinh thường nhìn cô, sau đó trực tiếp đi tới phòng vệ sinh.

Lời nói cùng vẻ mặt của Trác Ý thành công triệu hồi tiểu quý Trác Lí nhảy ra ngoài, bay lơ lửng xung quanh, ưu tư nói: Thôi đi, người phụ nữ

này đúng là biến thái, ngày nghỉ còn tới công ty để làm việc, có phải vừa mắc chứng ảo tưởng vừa bị tâm thần phân liệt không.

Trác Lí đánh răng rửa mặt xong đã là 30 phút sau. Lúc ở trong nhà vệ sinh, cô chỉ ao ước có thể bám vào tường ngủ thêm một lúc, sau đó lúc đi vệ sinh còn tranh thủ nhắm mắt một lát. Đợi đến khi Trác Lí lê xác tới nơi thì Trác Ý đã trong tư thế “mài sẵn dao chờ dê tới để thịt”.

"Mấy ngày rồi chưa gội đầu hả?" Trác Ý nhìn đồng rơm trên đầu cô, xắn tay áo lên cao, đang suy nghĩ xem có nên đeo bao tay không.

"Mỗi ngày em đều tắm." Trác Lí bất đắc dĩ nói, tóc của cô lúc nào cũng quật cường như vậy, cô cũng đành bó tay với chúng.

"Có phải em định cả đời này sẽ không yêu ai, không kết hôn với ai không? Với bộ dạng này của em, đàn ông trăm dặm quanh đây đều phải chạy mất." Trác Ý chuẩn bị mổ heo, một lần nữa xắn tay áo lên cao, lấy một cái bình xịt ở trên bàn trang điểm, xịt trực tiếp lên tóc của Trác Lí.

"Chị à, phụ nữ xinh đẹp như chị còn chưa gả chồng, liễu yếu đào tơ như em nào dám giành trước." Lúc nghe những lời này của Trác Lí, cô đã phải cắn răng nhin, nếu không phải có việc cần nhờ, cô nhất định sẽ đánh cho tiểu quý này một trận.

"Chị đây không vội, bất cứ lúc nào cũng không lo lắng chuyện gả chồng, hơn nữa, cho dù không lấy được chồng, chị đây cũng có thể tự nuôi sống mình." Ngụ ý là: Trác Lí cô không giống thế, cô vừa không có việc lại không xinh đẹp, muốn kiếm một người giàu có là không thể, mà tự bản thân nuôi mình cũng khó.

Trác Lí không dám nói gì nữa, cô biết, cho dù có gọi tiểu quý Trác Lí tới cũng không thể đấu lại mấy lời ác nghiệt kia của chị gái mình. d~đ L,qĐ Cô chỉ có thể âm thầm cắn răng suy nghĩ: Cô nhất định sẽ không dựa vào ai

cả, nhất định phải tìm được một công việc, nhất định phải kiếm thật nhiều tiền, từ vật chất tới tinh thần đều không được lệ thuộc vào Trác Ý.

Vào giờ khắc này, cô thầm hạ quyết tâm: nhất định phải tìm được việc!

Nhìn thấy vẻ kiên định trong mắt của Trác Lí, Trác Ý cảm thấy rất hài lòng.

Sau đó, Trác Ý tốn hơn nửa tiếng đồng hồ để xử lý cả khuôn mặt cho Trác Lí. Cũng không thể nói là do tay nghề được, thật ra thì, ngũ quan của Trác Lí rất hài hoà, chỉ là bị làn da hơi ngăm cùng mái tóc rối mù kia che mất thôi.

"Chọn một bộ trang phục đi." Trác Ý vừa dọn đồng mỹ phẩm, vừa chỉ tay vào tủ quần áo, bảo Trác Lí tự mình chọn lấy một bộ.

Nhìn vẻ mặt ngốc nghếch của Trác Lí, cô đành thở dài một cái.

"Thôi, để chị chọn giúp em. Em có lẽ cũng không biết dáng người mình hợp với loại trang phục nào, cũng có thể là. . . . . ở đây không có thứ em có thể mặc." Trác Ý dọn xong đồ trang điểm, ném qua cho cô một câu, sau đó huých vào vai người đang đứng yên như tượng.

Đây chính là một ngòi nổ.

Nếu nói tới chỗ Trác Lí còn thua mỹ nữ thì chính là vóc dáng. Sau mấy tháng nghỉ đông, cơ thể cô đã tích thêm được một lớp mỡ, đúng là không thích hợp với tiêu chuẩn cỡ quần áo.

Trác Ý phải bắt cô giảm cân mới được.

Trong đồng quần áo, Trác Ý chọn ra được một cái áo khác màu vàng nhạt, một cái áo len trắng rộng thùng thình, còn nữa, một cái quần kaki

rộng. Sau khi chọn xong quần áo, Trác Ý nhận được một cuộc điện thoại, cô nói đơn giản vài câu, sau đó rời đi.

Chưa chọn giày cho cô mà.

Trác Lí cực kì chán ghét đồ công sở, cô còn so sánh nó với “xiềng gông phong kiến”, vì sao ư? Bởi vì váy chữ A quá bó chân, áo sơ mi lại siết chặt cánh tay cô, mà thứ cô không thích nhất chính cái áo khoác chiết tiết kia, cô thường chỉ cái đến cái cúc thứ hai.

So với đồ công sở, Trác Lí thích đồ thể thao hơn. Trong tủ quần áo của cô đều là đồ rộng thùng thình, năm hai đại học cô vẫn còn để tóc ngắn, cộng thêm da có chút đen, vì vậy, phần lớn thời gian cô đều bị nhầm thành nam sinh.

"Đặc điểm trời cho" này của cô là một chuyện rất tốt, ở trong lớp học, cô luôn đóng vai trò như một mặt trời nhỏ, bởi vì trên người cô toát ra một loại sức sống vô cùng mạnh.

Chỉ là, loại sức sống này vừa về đến nhà, liền lập tức vụt tắt.

Ba mẹ Trác ra ngoài đi làm, lúc đầu cô chơi một số trò chơi, sau đó ăn chút trái cây.

Tới 10:30, Trác Ý gọi điện thoại cho cô.

"Bây giờ em có thể chuẩn bị đi được rồi, cậu nói, anh chàng kia cũng sẽ đi sớm. Nhớ, anh ta tên là Viên Khởi Lương, là luật sư." Trác Ý chậm rãi dặn dò.

"Ừ." Trác Lí vừa ăn chuối, vừa ngồi chồm hồm trên ghế đánh điện tử.

"Anh ta 29 tuổi."

"Oh."

"Anh ta đã đặt trước chỗ, đến đó em trực tiếp tìm anh ta là được."

"Được." Trong mắt Trác Lí bây giờ chỉ có đại Boss, cô đã phải chờ bao lâu mới tới được vòng này.

"Lúc đi nhớ xịt một chút nước hoa."

"Vâng" Cô liên tục dùng kỹ năng, không ngừng mất máu, xem ra cô phải tìm người để lập đội mới được, không có Dược Sư đúng là quá nguy hiểm, cô đã chết mấy lần rồi.

"Trác Lí. Bây giờ, lập tức tắt máy tính, sang phòng chị xịt một chút nước hoa, sau đó, ra khỏi nhà . . . . . Đợi một chút. . . . . Sáng nay hình như chị quên chọn giày cho em." Trác Ý ở đầu bên kia điện thoại vô cùng lo lắng.

"Uh. . . . ."

"Chị cảnh cáo em . . . nếu em không tắt máy tính ngay, thì chị đảm bảo, lúc về tới nhà, cái máy tính rách cùng mấy trò chơi kia của em sẽ vĩnh biệt thế giới này."

Được rồi, tắt.

Người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Đợi đến lúc mặt trời ló ra, người chết chắc! Trác Lí tức giận nghĩ. Nhưng cô vẫn không chịu tắt máy tính, thanh niên thế hệ mới, làm sao có thể tắt máy tính được. Cô treo máy!

"Chị à, rốt cuộc chị đang nói tới đôi nào?" Chân Trác Ý rất nhỏ, nói chính xác là rất hẹp. Nhưng mu bàn chân của Trác Lí lại có chút rộng, cái rộng này tạo nên một kết quả rất khác người, phần lớn giày được bày bán ở ngoài kia đều không vừa với chân cô. Đến cuối cùng, Trác Ý không thể không dứt khoát nói một câu——



— tự em chọn lấy một đôi giày cao gót phù hợp với đồ đang mặc đi

Được, Trác Lí liền làm làm theo lời chị gái vừa giao phó, chọn bừa một đôi để đi.

Ra khỏi cửa.

Trác Lí tới nơi đã là hơn 11 giờ, đứng ở cửa có một nhân viên đang tiếp Trác Lí.

"Tiểu thư, xin hỏi cô đã đặt trước chưa?" Phục vụ là một anh chàng đẹp trai, trên mặt mang một nụ cười cực kỳ chuyên nghiệp.

"Không có." Trác Lí đáp.

"Hết sức xin lỗi, hiện tại trong quán đã kín chỗ ngồi. . . . ." Chủ nhật, đây chính là thời điểm đỉnh cao cho việc ăn uống.

"A. . . . . Tôi tìm một người tên là Viên Khởi Lương tiên sinh." Trác Lí vừa nói xong, hàm răng có chút căng lên. Thậm chí cô còn có chút khẩn trương. Một tiểu quý không ngại diễn xuất, không ngại sân khấu như cô, lại có lúc luống cuống rồi.

"Viên tiên sinh? Vậy cô là Trác tiểu thư?" Phục vụ tiếp tục lễ phép cười.

"Đúng vậy." Trác Lí tiếp tục đáp.

"Vậy mời tiểu thư đi theo tôi." Phục vụ bày ra tư thế xin mời, dẫn Trác Lí lên phòng ăn tầng hai.

"Viên tiên sinh ngồi ở kia." Phục vụ chỉ vào một bàn không xa, lúc Trác Lí nhìn lại đó, không có ai ngồi.

"Có lẽ, ngài ấy tạm thời đi ra ngoài, tiểu thư đợi thêm một chút." Phục vụ dẫn Trác Lí tới bàn ngồi, ở trên bàn còn có một cốc cà phê đang nghi ngút khói. Cô đoán, thời tiết tháng hai này, cốc cà phê còn bốc hơi được như vậy, chứng tỏ đối phương rời đi chưa lâu lắm, có thể đang núp ở một chỗ nào đó quan sát cô, cũng như các buổi xem mắt khác, nếu diện mạo đối phương không được tốt lắm liền sớm chuồn đi.

Nghĩ đến đây, Trác Lí không khỏi giả bộ làm thực nữ, mỉm cười với người phục vụ, dịu dàng nói, "Cám ơn, một mình tôi chờ là được rồi." Sau đó, học theo điệu bộ quý tộc, vuốt áo, nhắc một cái chân lên, dùng ánh mắt mê ly nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt của cô bây giờ có thể gọi là vô cùng thuần khiết.

Cô tự nhận kỹ năng diễn xuất của mình không tệ.

Trác Lí đoán không sai, ở một bàn cách đó không xa, quả thật có một người đàn ông ăn vận tây trang, đang chăm chú quan sát cô.

Người đàn ông này có mái tóc ngắn, màu vàng, bên tai phải còn có một chiếc khuyên tai, khuôn mặt rất phù hợp với mái tóc mười phân, cộng thêm bộ tây trang màu xám, cả người toát lên vẻ mị hoặc làm người khác không thể dời mắt. Lúc này, anh ta rút điện thoại ra, bấm một dãy số, sau đó thấp giọng nói, "Viên Đại Luật Sư, tôi không thể không nói, đối tượng xem mắt lần này của anh, đúng là . . . . . Cực phẩm."

Có vẻ anh ta nghe được cái gì đó rất thú vị trong điện thoại, miệng nhếch lên thành hình bán nguyệt, nói tiếp, "Lễ vật của anh cũng rất đáng tiền, chỉ là. . . . . tôi nghĩ anh nhất định sẽ rất tò mò, tại sao một người phụ nữ kém cỏi như thế lại có thể làm quản lý nhân sự ở công ty trang sức Tinh Quang, theo như tôi biết, tiêu chuẩn nhìn nhân viên của Lý Xán rất cao . . . . ."

"OK. . . . . Tôi giúp anh ứng phó vụ này. Nhớ, lễ vật." Dứt lời, anh ta cúp điện thoại, một tay bỏ trong túi quần, chậm rãi đi về cô gái đang ngồi đợi.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 4

Lúc còn học đại học, Trác Lí chỉ tham gia một câu lạc bộ duy nhất, chính là câu lạc bộ diễn xuất, đúng như tên gọi, câu lạc bộ diễn xuất chính là nơi để học diễn xuất. Thứ năm hàng tuần, ở đây sẽ có giáo viên của trường tới giảng dạy, điều làm người ta không ngờ được chính là giáo viên lại nhận xét Trác Lí rằng: diễn xuất tự nhiên sinh động, trời sinh đã có tố chất làm diễn viên.

Đúng vậy, Trác Lí là một diễn viên ưu tú. Vì vậy, vào lúc gay cấn này, mặc cho tâm trạng vô cùng hồi hộp, cô vẫn diễn xuất một cách hoàn hảo. Rõ ràng là cô nhìn thấy có người ngồi đối diện mình, nhưng vẫn ra vẻ nhìn xa xăm.

"Tiểu thư Trác Ý?" Người đàn ông tà mị ngồi xuống, dựa lưng vào ghế salon, không khách khí quan sát cô.

Quay đầu lại thật chậm, Trác Lí tiếp tục tự biên tự diễn, lúc này hiện lên trong đầu cô chính là vở kịch 《Kiêu hãnh và định kiến》, và cô đang thủ vai Elizabeth.

Lúc nhìn rõ được diện mạo của người đàn ông trước mặt, cô liền cảm thấy kinh ngạc: Mẹ kiếp! Luật sư cũng xỏ khuyên tai sao? Còn nữa, âu phục cũng có thể mặc như thế này sao?

Khẽ mỉm cười một cái, Trác Lí học theo dáng vẻ tà mị của anh ta, "Viên Khởi Lương tiên sinh?"

"Oh, Trác tiểu thư thật sự đã hai mươi tám tuổi rồi sao? Trông cô rất trẻ tuổi." ‘ Viên Khởi Lương’ không trả lời vấn đề của Trác Lí, mà nâng tách cà phê ở trên bàn lên người, nhấp miệng, sau đó nhìn thẳng vào Trác Lí.

"À, vậy anh nghĩ rằng tôi bao nhiêu tuổi?" Trác Lí vẫn còn quá trẻ, chỉ một câu này thôi đã thấy sự sơ hở của cô, dĩ nhiên cô không thể biết được người đàn ông trước mặt này hiểu ý phụ nữ như thế nào.

"Tôi đoán . . . ." Đặt tách cà phê xuống, ‘ Viên Khởi Lương ’ giơ tay lên gọi phục vụ tới, "Trước tiên, Trác tiểu thư muốn uống gì?" Anh không có hứng thú tán gẫu với phụ nữ những vấn đề nhàm chán đó, hơn nữa, anh ta rất ghét phụ nữ đi tất chiếc cao chiếc thấp.

Trác Lí nghĩ thầm: không phải mời người ta tới ăn cơm à? Tại sao lại hỏi người ta uống gì?

Lại nghĩ một chút, không được làm trò cười, không được làm chuyện mất mặt, chuyện này liên quan đến hạnh phúc sau này của cô. d~đ L Q, đ Dù sao cũng chỉ cần chống chọi trong 1 – 2 tiếng đồng hồ là được, anh chàng ngồi đối diện này không đến nỗi tệ, mặc dù đây không phải là sở thích của cô, nhưng nhìn cũng thuận mắt.

"Xin hỏi, tiểu thư muốn uống gì?" Phục vụ cười cung kính.

"Một tách cà phê." Trác Lí trả lời người phục vụ, sau đó quay đầu lại mỉm cười với Viên Khởi Lương.

"Xin chờ một chút." Phục vụ lui ra.

Khung cảnh lại quay về như ban đầu, chỉ còn lại hai người, thực ra cũng không phải chỉ còn lại hai người, lâu hai ở đây cũng đã kín hết khách, chỉ là những vị khách đó đều trò chuyện rất nhỏ, hoặc là ăn cũng rất yên tĩnh. Trác Lí chỉ nghe thấy tiếng dao nĩa, và tiếng dương cầm ở phía xa truyền tới.

Địch không động, ta cũng không động. Trác Lí lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, điềm tĩnh, mỉm cười nhẹ nhàng. d2L,Qđ Nếu không phải là cách phối hợp quần áo của cô làm cho người ta lú lờ, nhất định ‘ Viên Khởi Lương ’ sẽ xếp cô vào danh sách tú nữ, mặc dù trên mặt cô trang điểm rất dày nhưng không thể không thừa nhận, ngũ quan của cô rất xinh xắn, nhất là cặp mắt đen láy hút hồn kia.

Chỉ là, không ai biết được rằng bây giờ Trác Lí đang xem cảnh tượng tán tỉnh của cặp vợ chồng mập ở nhà đối diện đến mất hồn.

Nhân viên phục vụ mang cà phê cùng đồ ăn của Trác Lí và ‘ Viên Khởi Lương ’ lên thì cô mới thu hồi ánh mắt nhìn xa xăm kia lại, thì ra anh ta đã sớm gọi món. Nội tâm Trác Lí mừng như điên, sau đó, tầm mắt cô dời tới món bít tết Mỹ ở trên bàn, mắt biến thành hai trái tim lớn.

Thực sắc, tính dã. (~ly: hai nhu cầu cơ bản của con người: ăn uống và . . . tình dục :v ) Đối với Trác Lí mà nói, ý tứ trong câu này hoàn toàn chính xác, nhiệt tình yêu thương những món ăn mỹ lệ chính là bản tính trời sinh của con người.

Bày xong bát đĩa, nhân viên phục vụ lễ phép lui ra.

Bạn cùng phòng Trác Lí từng đưa ra một đánh giá cực kỳ đúng với cô: con người Trác Lí lúc đối diện với đồ ăn ngon, nhất định sẽ cời sạch lớp mặt nạ xinh đẹp xuống, lập tức hiện nguyên hình quỷ đói.

Nhưng lần này, Trác Lí lại nuốt nước miếng. Hết sức cung kính mời Viên Khởi Lương dùng trước, sau đó cô lẳng lặng chờ đối phương động thủ.

Chỉ là, mặc cho cô đã phát huy hết khả năng diễn xuất, ‘ Viên Khởi Lương ’ vẫn không một chút cử động.

Cảnh tượng này làm Trác Lí vô cùng lúng túng, nhưng cô cũng không phải là loại phụ nữ ngồi một chỗ chờ chết, cô là một người tinh ranh, biết tuỳ cơ ứng biến. Vì vậy, cô hào sảng nói với Viên Khởi Lương ngồi đối diện, "Viên tiên sinh không thích ăn các món tây sao?"

Nhếch miệng cười nhạt, ‘ Viên Khởi Lương ’ nhin không được mà cười lớn, lịch sự trả lời, "Cũng không tệ."

"Viên tiên sinh thường tới chỗ này sao?" Trác Lí tiếp tục hỏi, dáng vẻ lễ độ.

"Lần đầu tiên tới." Không, có lẽ nên nói là, Viên tiên sinh chưa từng tới đây bao giờ.

"A. Cá nhân tôi rất thích bít tết." Vừa nói, Trác Lí vừa động dao nĩa, thuần thục cắt bít tết, “Ở đây chuyên các món Tây, hương vị rất đậm đà.” Dứt lời, cô đưa miếng bít tết vào miệng, một loạt động tác liền mạch, trôi chảy.

"Viên tiên sinh cũng nên thử qua đi, ở đây rượu vang đỏ cũng rất ngon, tôi nghe nói đều là của Séc." Trác Lí giới thiệu sơ qua, sau đó, nâng ly rượu vang lên, bộ dạng mới tao nhã làm sao, phải quyến rũ, phải quyến rũ.

Tất nhiên, đây chỉ là những gì mà Trác Lí tự mình nghĩ.

Nghe được những lời giới thiệu chuyên nghiệp của Trác Lí, ‘ Viên Khởi Lương ’ thiếu chút nữa là bị lừa. Nhưng hành động uống rượu vang của cô, ‘ Viên Khởi Lương ’ liền khẳng định: đối phương chính là đang giả làm hồ đồ người. Đột nhiên mất hứng thú đấu trí cùng cô, ‘ Viên Khởi Lương ’ không thể không áp dụng kế hoạch rút lui.

Kế hoạch rút lui này được thực hiện một cách vô cùng cầu huyết.

Đầu tiên, ‘ Viên Khởi Lương ’ nhận được một cuộc điện thoại khẩn cấp; sau đó, người trong điện thoại có chuyện rất gấp bách, đại loại như đưa vợ đi sinh thì gặp tai nạn, nói chung là loại chuyện làm người khác lo lắng; cuối cùng, ‘ Viên Khởi Lương ’ không thể không cung kính nói ‘ thật xin lỗi, xin lỗi ’, sau đó rời đi.

Kế hoạch này cũng nằm trong dự định của Trác Lí, chỉ là cô không ngờ tới, người dùng chiêu này lại không phải là cô.

Nhưng kế hoạch này lại gặp phải một điểm ngoài ý muốn, bởi vì ‘ Viên Khởi Lương ’ chưa kịp rời khỏi lâu hai đã bị một âm thanh lớn hù dọa

——Jackie——

Âm thanh này có thể sánh ngang Vitas, Trác Lí quay đầu lại nhìn xem ai là người tạo ra âm thanh đó. Mặc dù cô bị cận, nhưng ở cự li này cô vẫn có thể nhìn thấy rõ được, là một người phụ tóc xoăn, màu vàng, ăn mặc hết sức táo bạo, cô ta đang bám dính lấy thân thể của một người đàn ông.

Người đàn ông kia cũng nhuộm tóc màu vàng nhạt, tóc ngắn, vóc người cao, bóng lưng rộng.

Chính là ‘ Viên Khởi Lương ’ tiên sinh.

Trác Lí nâng ly rượu vang đỏ lên, uống một hơi: Anh chàng tóc ngắn này lại thích phụ nữ mặc áo lót bên ngoài sao, thật quái dị! Mặc dù tướng mạo của anh ta rất tốt, nhưng khẩu vị của anh ta quá thô tục, không xứng với Trác Ý.

Ah, lần sau đi xem mắt nhất định phải mang theo máy chụp hình, phải chụp lại mấy cảnh này cho cậu xem, tránh sau này cậu lại giới thiệu loại cực phẩm này cho chị cô, cho dù Trác Ý có chấp nhận, cô cũng tuyệt đối không đồng ý cho loại người này làm anh rể mình được.



# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 5

Lúc nhận được thông báo phỏng vấn của tòa soạn 《 Đô thị tinh anh 》 , tài khoản game của Trác Lí cũng đã đạt đến cấp độ cao nhất rồi. Rốt cuộc cô cũng có thể dành toàn bộ tâm trí để chuẩn bị cho cuộc phỏng vấn, điều này làm cô vừa phấn khích, vừa lo lắng. Trước đây, cô đã nộp sơ yếu lý lịch cho rất nhiều tòa soạn, đáng tiếc lại không nhận được thư trả lời nào. Nói cách khác, nếu lần này cô không qua, cô sẽ lại tiếp tục làm một kẻ thất nghiệp.

Buổi phỏng vấn là vào một sáng thứ hai nắng đẹp, Trác Lí đã gửi tin nhắn bắt bạn bè của mình phải làm một cuộc điện thoại "Morning Call", chúc cô mã đáo công thành.

Đáng tiếc, kế hoạch chỉ thực hiện được một nửa, thì cái điện thoại Nokia quê mùa của Trác Lí đã hoàn toàn ngủ say sau khi bị cô ném vào góc tường, sau đó, không bao giờ cất lên một tiếng nữa.

Vì thế, Trác Lí nghiêm nhiên tới trễ.

Thời gian hẹn phỏng vấn là 9 giờ sáng, nhưng lúc Trác Lí vội vội vàng vàng thay quần áo rời khỏi nhà, tới nơi đã là 11 giờ rưỡi.

Tòa soạn 《 Đô thị tinh anh 》 trước đó không lâu được một công ty lớn thu mua, sau đó chuyển trụ sở tới tòa nhà sang trọng bậc nhất thành phố —— cao ốc Hòa Mã. Cao ốc Hòa Mã ở ngay trung tâm thành phố, cách một đoạn có trung tâm CBD, Trác Lí ra khỏi nhà lúc 11 giờ, ngồi xe buýt nửa tiếng là tới cao ốc Hòa Mã.

Tòa soạn ở tầng hai mươi mốt, trong lúc chờ thang máy tới, Trác Lí đang cố nghĩ ra một lý do thích hợp để nói với nhà tuyển dụng, trong đầu cô bây giờ có vô vàn âm mưu. Thang máy tới nơi, tim Trác Lí đập mạnh liên hồi, có quá nhiều người trong đó — đây mới sự thật của cuộc sống trong lần phỏng vấn đầu tiên.

Cánh cửa thang máy màu vàng kim, trên đó các con số đang thi nhau nhảy. Cô nhìn những người đang đứng bên cạnh, đột nhiên cảm thấy mình ăn mặc thật thiếu chuyên nghiệp.

"Đình!", cửa thang máy mở ra. Trác Lí nhìn lên, một người đàn ông mặc âu phục màu đen, sơ mi đen bước vào, trong nháy mắt, phản ứng đầu tiên của Trác Lí chính là: anh chàng thật là đẹp trai.

Người đàn ông vừa bước vào vẫn đang chăm chú nhìn tài liệu trên tay, cho dù chỉ nhìn thấy dáng vẻ lúc cúi đầu của anh ta, cho dù chỉ là động tác nhấc chân của anh ta, Trác Lí vẫn cảm thấy người đàn ông này: Đẹp trai! Đẹp trai! Đẹp trai!

Sau đó, Trác Lí đưa tay lên vuốt ngực, cười nhạt bản thân đã ẩn giấu bản tính háo sắc nhiều năm như vậy, cô ngộ ra một chân lý: quả nhiên đàn ông lúc nghiêm túc vẫn là đẹp trai nhất. Lại nhớ tới người đàn ông cô đi xem mắt mấy hôm trước, cũng thuộc loại diện mạo rất tốt, nhưng mà vẻ mặt của anh ta lại làm cô nhớ tới chị gái mình Trác Ý. Nếu chị gái cô là yêu nữ, thì anh ta chính là yêu nam, yêu nữ cùng yêu nam — đúng là một cặp trời sinh.

Thang máy càng đi lên, tim Trác Lí lại đập càng mạnh.

Chỉ là mức độ tim đập không theo quy luật nào của cô liền biến mất ngay khi tới cửa tòa soạn 《Đô thị tình anh》. Bởi vì, cô gặp người quen.

Lâm Thạc là học trưởng trên cô hai khoá, hai người quen nhau khi Trác Lí tham gia câu lạc bộ diễn xuất, lúc đó Lâm Thạc là trụ cột chính của

câu lạc bộ, mỗi lần giáo viên tới giảng dạy đều tìm anh làm mẫu, sau đó, Trác Lí chính thức khiêu chiến với uy quyền của anh ta. Nhất là lần biểu diễn vở “Cô đơn ở chốn đông người”, cô luôn làm biểu cảm nhân mặt rồi kể các câu chuyện cười, làm cho Lâm Thạc phải bật cười lớn. . . . Anh ta đối với đàn em khoá dưới này không có biện pháp nào khác, đành phải nhận thua.

Vì vậy, tình huống gặp mặt cầu huyết này cũng thuận tiện giải quyết vấn đề đi mượn của Trác Lí.

Điều làm Trác Lí vui mừng hơn chính là, vị chủ nhiệm Ban biên tập trẻ tuổi Lâm Thạc này có thể đảm bảo cho cô không cần phỏng vấn cũng được tuyển chính thức vào làm phóng viên của toà soạn 《 Đô thị tinh anh 》 .

Nhưng dù sao 《 Đô thị tinh anh 》 cũng không phải là do nhà họ Lâm mở, ở đây còn có một người tên là Vương Hiểu Mai, làm ở bộ phận nhân sự, ấn tượng đầu tiên của Trác Lí về người này không tốt lắm, chỉ cần liếc mắt qua cô cũng đoán được: người này tầm 35 tuổi, vì sao cô đoán được ư? Trực giác thôi.

"Toà soạn ‘ tinh anh ’ vừa mới được mua lại, hệ thống nhân sự còn chưa ổn định, cô chỉ được ký hợp đồng thử việc trong ba tháng thôi, sau này nếu không hoàn thành nhiệm vụ được giao thì cho dù có người tiến cử, chúng tôi vẫn sẽ mời cô đi cho. GOT IT?" Vương Hiểu Mai mang một chiếc kính gọng đen, trên mặt đánh một lớp phấn dày, khóe mắt có nhiều nếp nhăn, nhìn người khác bằng nửa con mắt, lúc nói câu ‘got it’ còn làm bộ như người Mỹ vậy.

"Cám ơn quản lý, tôi hiểu rõ việc đấy." Trác Lí mỉm cười, trả lời rất lễ độ, trong tâm trí bị câu ‘got it’ kia tác động không nhẹ.

"Được rồi, có một nhiệm vụ, tôi nghĩ rất phù hợp với cô. GOT IT?" Trong mắt Vương Hiếu Mai loé lên một tia sáng, nhếch miệng cười, tay tiếp tục điều bộ người Mĩ.

"Nhiệm vụ gì vậy?"

" 《 Đô thị tinh anh 》 là một tờ báo nguyệt san, mỗi kỳ trên trang bìa sẽ xuất hiện một nhân vật nổi tiếng. Tại sao kì này lại không chọn một nhân vật ở trong cao ốc Hà Mã chứ?"

"Ah. . . . . Tôi cũng không rõ lắm."

"Ở đây tập trung rất nhiều tinh anh trong thành phố này. Ở tầng 28 là công ty điện tử, tầng trên của chúng ta, tầng 22 là công ty quảng cáo Phi Khang, còn tầng 18 là văn phòng luật sự Sự Vụ Sở, mỗi tầng đều là tinh anh. GOT IT?" Vương Hiếu Mai vừa nói vừa lấy một tờ giấy trong ngăn kéo ra, Trác Lí liếc mắt qua, trên đó toàn là tên người.

"Đây là danh sách những người có thể xuất hiện trên trang bìa, cô phụ trách lấy một người."

Nhận lấy tờ giấy kia, Trác Lí chưa hiểu rõ ý của Vương Hiếu Mai, liền hỏi lại, "Quản lý, xin hỏi tôi . . . . . phụ trách cái gì vậy?"

"Bộ phận phỏng vấn có 12 người, thêm cô nữa là thành 13 người, bộ phận chụp ảnh có 5 người, mỗi người đều chỉ tiêu có một nhân vật ảnh bìa để nộp. Mà tôi cũng nói thẳng với cô luôn, danh sách trong tay cô đều là những “mục tiêu phỏng vấn”, nói cách khác, bọn họ là những nhân vật vô cùng khó tiếp cận." Vương Hiếu Mai nhắc gọng kính lên, dựa lưng vào ghế, khinh thường hỏi cô, "Nếu như cô không tự tin thì có thể bỏ cuộc."

"Tôi rất tự tin!" Trác Lí tính tình lười biếng, nhưng một khi cô đã quyết định điều gì thì nhất định không chịu quay đầu, cho dù có đụng vào

tường cũng không chịu đầu hàng. Hơn nữa, về mặt chuyên môn, cô chính là một tài năng.

Nhìn qua danh sách, rất tốt, có mười cái tên, hơn nữa, trên đó có một cái tên vô cùng quen thuộc, cô nhếch miệng cười, trên mặt lộ ra hai lúm đồng tiền, "Tôi phụ trách Viên Khởi Lương."

Ý cười mĩa mai trong mắt Vương Hiểu liền biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc, "Viên Khởi Lương?"

"Đúng, chính là trưởng văn phòng luật sư Sự Vụ Sở." Trác Lí cung kính, kiên nhẫn lặp lại một lần nữa, không hiểu tại sao nét mặt của Vương Hiểu Mai lại kỳ quái như thế. Nghĩ tới mấy hôm trước còn cùng anh ta đi xem mắt, Trác Lí cảm thán một câu: thế giới chết tiệt này đúng là nhỏ bé mà.

Cao ốc Hào Mã nằm ở khu đô thị mới — một khu vực rất phát triển về kinh tế, không những thế, ẩm thực cũng rất phát triển.

Lúc Trác Lí vừa ra khỏi phòng nhân sự, Lâm Thạc đã đứng đợi cô ở cửa, miệng cười, dịu dàng nói, "Tiểu học muội, anh mời em ăn cơm."

"Hoan hô." Trác Lí cười lớn, hai lúm đồng tiền lộ rõ, "Ăn gì vậy?"

"Tuỳ tiện ăn gì đó đi."

Lúc đầu, Trác Lí còn tưởng "tuỳ tiện ăn chút gì đó" chính là tìm một quán ăn bên đường, sau đó ngồi xì xụp bát mì nóng, nhưng không ngờ Lâm Thạc lại mang cô tới một nhà hàng sang trọng có điều hoà, không gian rộng lớn, cô đột nhiên cảm thấy: đây là tuỳ tiện sao. d,đ L qĐ Nếu bảo cô đáp lễ lại, e rằng ba tháng tiền lương thực tập của cô cũng không trả nổi.

Trong túi cô chỉ còn năm tệ, Trác Lí cảm thấy bản thân thật sự đã làm nhiều chuyện sai trái, cuộc sống thật thê lương. Làm một con sâu gạo trong

nhà, suốt ngày chỉ nghĩ tới dùng tiền của chị gái, thật sự không có chút tôn nghiêm nào. Điều càng làm cô buồn phiền hơn chính là, cô thực sự không biết một nhà hàng nhỏ nào.

Cô thầm nghĩ: mình đang đi trên một con đường không dễ dàng chút nào rồi.

"Lâm học trưởng, tại sao trên đường đi anh cứ mỉm cười suốt vậy?" Trác Lí yếu ớt hỏi, thật ra thì cô rất muốn nói, 'Tại sao anh cứ cười khúc khích vậy?', nhưng nghĩ lại, cô vừa mới nhận của người ta một ân tình, vì vậy đổi thành 'mỉm cười'.

"A, em nghĩ xem vì sao anh lại cười?" Lúc hỏi câu đó đuôi mắt Lâm Thạc lại cong lên, trên trán Trác Lí xuất hiện vô số vạch đen liên tiếp.

"Em nghĩ, anh, chắc là do chuyện lúc trước." Cô vừa nói xong, bả vai Lâm Thạc có chút run, sau đó, anh ta nhin không được, cười lớn thành tiếng.

Ngàn con quạ đang bay ngang đầu Trác Lí, từng con từng con một bay qua.

"Học trưởng, anh có thể giữ chút hình tượng không?" Trác Lí nhìn xung quanh, quả nhiên có rất nhiều cặp mắt đang nhìn về phía cô. Cô bĩu môi, cô oán hận nhìn Lâm Thạc: cô ăn mặc như thế này đến đây ăn đã là quá quê mùa rồi, bên cạnh còn có một tên đàn ông mặc tây trang cười không ngớt nữa, đúng là một kỳ quan nha.

Bọn họ tìm một bàn trống rồi ngồi xuống, nhân viên phục vụ đang bận rộn, rốt cuộc cũng chạy lại chỗ của Lâm Thạc và Trác Lí, đưa thực đơn, "Mời hai vị gọi món."

Sau đó, liền lui ra.

Chỉ là, sau khi nhận được thực đơn Lâm Thạc lại cười một trận nữa, bàn tay đang cầm thực đơn cũng run rẩy theo, Trác Lí không chịu nổi nữa, hét lên: "Lâm Thạc, cái tên to xác này, anh có định gọi món hay không!"

Lâm Thạc ổn định được tâm trạng, chỉ nói một câu, "Trác Lí, sau này có em ở đây, cuộc sống nhất định sẽ rất thú vị, anh cực kỳ kỳ vọng đấy."

Không biết vì sao khi nghe những lời này lông mày của Trác Lí lại nhăn lại.

Trong lúc ăn cơm, Lâm Thạc giải thích lí do vì sao mình lại cười.

Ví dụ như, anh ta nhớ lại một lần đi liên hoan với câu lạc bộ, Trác Lí với bạn cùng lớp đã làm ra một chuyện kinh thiên động địa: bọn họ quá yêu biểu diễn nên trong lúc chờ dọn đồ ăn ra, bọn họ khua chân múa tay biểu diễn với giáo viên, vung tay quá sức nên đập hẳn vào mặt của một cậu bạn ngồi bàn bên cạnh, làm cho mái tóc mới của cậu ta không còn ra hình dáng gì nữa, sau đó tất cả mọi người đều cười ầm lên.

Lại ví dụ như, trong lúc tập vở 《 Bạch mao nữ 》 , thiên tài Trác Lí chọn trúng vai Hỉ Nhi. Lúc luyện tập mọi thứ diễn ra vô cùng suôn sẻ, nhưng đến hôm diễn chính thức, trước mặt toàn bộ khán giả, còn có thầy hiệu trưởng, thiên tài liền lóng ngóng đến đập cả “đầu chó” xuống mặt đất, sau đó nhanh chóng nổi tiếng khắp cả trường, có người còn gọi đó là "Hỉ Nhi chúc tết" .

Buổi chiều, lúc trở lại 《 đô thị tình anh 》 , Trác Lí mới chính thức ra mắt toàn bộ phóng viên tòa soạn.

"Xin chào tất cả mọi người, em tên là Trác Lí, chuẩn bị tốt nghiệp đại học vào hè năm nay. Em tới đây để thực tập, mong mọi người chỉ giáo thêm." Trác Lí lễ phép chào hỏi.

"Tốt lắm, chào đón em." Một mỹ nữ tóc xoăn nhìn Trác Lí cười, Trác Lí cũng cười lại với cô.

"Thực tập sinh mới tới, Trác Lí phải không, cái bàn này là của em." Lại thêm một anh chàng nhìn Trác Lí cười, sau đó anh ta quay lại với máy tính của mình.

Viên Khởi Lương.

Trọng trách lớn trong lòng Trác Lí, cô muốn có công việc, muốn kiếm được tiền, cô muốn trở nên nổi bật. Vì vậy cô quyết định phải đăng được ảnh của Viên Khởi Lương lên bìa báo.

Cả một buổi ngồi xem lại các số cũ của 《 đô thị tinh anh 》 , Trác Lí cuối cùng cũng làm rõ được định hướng của toà soạn: chỉ đơn thuần là một tạp chí kinh doanh. Trước đây, Trác Lí từng nghe một người làm chủ nhiệm toà soạn nói, tạp chí kinh doanh là một đơn vị rất có tiềm năng, mỗi cá nhân ở đó cũng rất tiềm năng. Mỗi người làm ở tạp chí kinh doanh thường trang bị cho mình rất nhiều kiến thức cũng như danh hiệu, ngược lại sẽ ẩn mình trong đó một lớp quảng cáo.

Nói đơn giản, 《 Đô thị tinh anh 》 tuyệt đối không chỉ dựa vào thu nhập từ quảng cáo, mà là từ nội dung bên trong.

Sau giờ tan làm, Trác Lí bị Vương Hiểu Mai gọi lại.

Cô ta dùng ánh mắt xem thường quét từ trên xuống dưới Trác Lí, Vương Hiểu Mai đỡ mắt kính, miệng đầy son miêng, nói: "Trác tiểu thư, làm phiền cô ngày mai đi làm thì mặc đồ nghiêm túc một chút."

Trác Lí còn chưa phản ứng kịp thì Vương Hiểu Mai đã đạp gót thẳng, sau đó đột nhiên quay đầu lại, chỉ ngón tay vào Trác Lí, "GOT IT?"



Trác Lí gật lấy gật để, cười rất thành kính. Cho đến khi nhìn thấy Vương Hiếu Mai đi vào thang máy, lúc này cô mới thu lại nụ cười cứng ngắt. Cúi đầu nhìn lại bản thân một cái: đúng là nên thay đổi.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 6

Ngày làm việc thứ hai, Trác Lí ra khỏi cửa với: một bộ đồ công sở màu xám, một đôi giày thể thao trắng. Sau đó, mang theo một cái túi lớn, còn cầm thêm một cái túi bảo vệ môi trường màu xanh lá cây của siêu thị.

Đọc đường đi cô hấp dẫn không ít ánh nhìn.

Ánh mắt nhìn theo kéo dài đến tận cao ốc Hào Mã. Ở bên cạnh cao ốc Hào Mã có một vườn hoa nhỏ, vườn hoa này nằm sát bên đường chính. Trác Lí đang định xách cái túi đen đi tới vườn hoa, chuẩn bị đổi giày, bây giờ đã là 7:55 phút theo giờ Bắc Kinh, nếu đi muộn cô sẽ bị trừ điểm, bị trừ quá nhiều điểm đương nhiên sẽ bị người ta đá đít ra khỏi toà soạn. Lại nghĩ tới việc tối qua cô phải cố gắng như thế nào mới không chơi điện tử thâu đêm, Trác Lí cảm thấy: cuộc đời đúng là bể khổ vô biên. . . . .

Thay giày xong, Trác Lí đứng thẳng lưng trên đôi giày được trộm từ tủ của Trác Ý, sau đó chạy một mạch tới cao ốc Hào Mã. Nhìn đồng hồ, tốt, còn ba phút nữa, đi thang máy hết một phút, như vậy, cô chỉ còn lại hai phút. Nghĩ đến đó, cô lại chạy nhanh hơn, lúc qua cửa an ninh, bảo vệ nhìn thấy có một cơn lốc quét qua, đến cả dáng người cũng không nhìn rõ.

Tình huống lúc ấy tương đối mạo hiểm, ít nhất là đối với Trác Lí.

Bởi vì, lúc nhìn thấy cửa thang máy đóng lại, cô cảm thấy như ngày tận thế đến rồi, Trác Lí rống lên một âm thanh ma quỷ, dồn hết toàn lực hét lớn: "Chờ một chút. . . . ."

Bộ dạng của cô lúc này đúng là rất dọa người, một tay thì treo lủng lẳng cái túi màu xanh, tay còn lại thì ôm một cái bọc lớn không ngừng đung đưa theo tốc độ chạy của cô.

Người đứng trong thang máy hình như đã bấm chờ cửa.

Trác Lí nhìn thấy nhưng vẫn không giảm tốc độ chậm lại ——

Vì vậy, khi tốc độ của cô đang đạt 3m/s, cô không tài nào giảm về 0m/s được. Vệ sinh ở cao ốc Hào Mã rất tốt, mặt đất bóng loáng phản chiếu hoàn hảo vẻ mặt lo lắng của cô. Từ tốc độ đầu cho đến tốc độ cuối, trừ bỏ đi lực ma sát . . . cuối cùng, không cần nói cũng biết, cô chỉ có thể đập mặt vào tường thang máy rồi. Dĩ nhiên, Trác Lí là một người thông minh, lại là một người sợ đau, sợ chết, so với tường thang máy, tất nhiên cô sẽ lựa chọn bức tường thịt chưa kịp nhìn rõ là nam hay nữ kia rồi.

Tình huống nhanh chóng phát triển theo kịch bản đó ——

Trác Lí điều chỉnh hướng chạy, sau đó vọt vào thang máy, lúc cô vừa vào thang máy đã đụng mặt một người đàn ông.

Mà người đàn ông này không ngừng di chuyển vị trí để tránh bị đụng phải, chỉ có điều Trác Lí cũng không ngừng đổi hướng, cho nên, kế hoạch trốn tránh của anh ta hoàn toàn không có kết quả. Cuối cùng, người đàn ông trong thang máy sợ lực quá mạnh, đành ôm lấy vật thể đang lao tới. Là ôm lấy.

Mặc dù như vậy, người trong thang máy kia vẫn bị Trác Lí đụng không nhẹ.

Trác Lí nghe thấy người đó kêu lên một tiếng.

Tiếng kêu đó đã thức tỉnh cô. Đúng, thức tỉnh, bởi vì lúc đâm đầu vào thang máy cô sợ mình sẽ bị thương nặng, nên nhắm tịt cả hai mắt lại. Đợi

đến lúc cô mở mắt ra: người tốt kia đang tức giận nhìn chăm chăm vào cô. Sau đó, hung hăng đẩy cô ra.

"A. . . . . Thật xin lỗi." Trác Lí tự giác biết sai, không so đo với sắc mặt thối của anh ta. Quan sát kĩ một chút, người đàn ông này có chút quen mắt, cô tiếp tục hỏi, "Anh. . . . . Anh không sao chứ?"

Lông mày xinh đẹp của anh ta nhăn lại, ánh mắt sắc bén nhìn Trác Lí giống như Trác Lí đã giết tổ tông tám đời của anh ta, nhìn thấy cô phải đề phòng cảnh giác.

"Còn chưa chết." Anh ta nói nhỏ, cúi đầu xuống nhìn đồng hồ đeo tay.

Tư thế nhìn đồng hồ này thuận tiện nhắc nhở Trác Lí một chuyện khác, cô cũng nhanh chóng giơ cánh tay còn đeo túi màu xanh lên, mẹ kiếp, còn nửa phút. Quay đầu lại nhìn, đã lên đến tầng 10, hình như cô chưa nhấn chọn tầng, cô giơ tay nhanh chóng nhấn.

"Tiên sinh, có thể để lại phương thức liên lạc, tôi không có điện thoại (điện thoại di động của cô hôm qua đã bị ném hỏng), nhưng mà, tôi sẽ liên lạc với anh. Nếu như. . . . . Tôi nói là nếu như, anh có vấn đề gì thì có thể. . . . ."

"Không có quan hệ gì tới cô." Người đàn ông lạnh lùng ném lại một câu, đúng lúc tới tầng 10, "Đình" một tiếng, cửa thang máy mở ra. Trác Lí nhìn theo bóng lưng anh ta bước ra khỏi thang máy, chợt rùng mình một cái. . . . . Trời ơi. . . . . Người đàn ông này tới từ Bắc Cực hay Nam Cực vậy?

Trác Lí hoàn toàn không biết được rằng, vừa rồi anh ta bị thương không phải do cô đụng, mà là do ôm lấy cô.

Trác Lí vừa chạy vào phòng, một giây sau đó, mỹ nữ tóc xoắn Vu Thu Thuỷ và Vương Hiếu Mai đi từ nhà vệ sinh ra, vì vậy, không có ai bắt được

cô cả.

Trưởng bộ phận nhân sự là một người đàn ông không quan tâm mọi sự xung quanh tên là Ngô Tập Kính, Vu mĩ nhân nói với Trác Lý, Ngô Tập Kính là người nhà của ông chủ mới, chỉ cần đến nhận lương, không cần quan tâm đến chuyện khác. Mà ông chủ của 《 Đô thị tinh anh 》 chẳng bao giờ tới đây cả, vì vậy bộ phận nhân sự toàn bộ giao cho Vương Hiếu Mai. Chỉ cần không đắc tội với Vương Hiếu Mai thì cuộc sống ở đây cũng không khó khăn lắm.

Cất đồ, dọn dẹp lại bàn một chút, Trác Lý chính thức bắt đầu một ngày làm việc. Lúc ở nhà, cô đã lên sẵn chiến lược để đối phó với Viên Khởi Lương.

Một nhà báo người Mỹ Mike Wallace, ông ta có một câu nói mà Trác Lý rất tâm đắc: Đối với bóng tối và ánh sáng đều phải có một tinh thần bất khuất, dựa trên tinh thần kiên trì và bền bỉ, vạch trần các tội ác cùng bất công. Tuy ông có tính cách rất khó chịu, nhưng lại làm Trác Lý rất ấn tượng.

Vu Thu Thủy nói với cô: Viên Khởi Lương là một 《 tinh anh 》 nổi danh trong danh sách “mục tiêu phỏng vấn”, người có thể phỏng vấn độc quyền anh ta sẽ nhận được một khoản tiền thưởng, không rõ là bao nhiêu nhưng chắc chắn là không nhỏ, hơn nữa, sau khi phỏng vấn được anh ta, chắc chắn sẽ phỏng vấn được các đối tượng khác trong “mục tiêu phỏng vấn”.

Một điểm này thôi cũng đủ để hấp dẫn sức chiến đấu không ngừng sinh sôi của Trác Lý. Vì vậy cô thực thi chính sách: mặt dày.

Chiêu thứ nhất: công kích bằng điện thoại. Nhưng chiêu này lại trực tiếp bị chặn ngay ở quầy tiếp tân rồi. Trác Lý định giả làm người bị hại để

tiếp cận Viên Khởi Lương, sau lại nghĩ người này ghét nhất là bị lừa nên thôi.

Chiêu thứ hai: tự mình tới đó. Chiêu này có chút khó khăn, bởi vì Trác Lí chỉ là một thực tập sinh, ngay cả thẻ phóng viên cũng không có. Lúc cô vác bộ dạng tiêu tụy đến văn phòng luật sư Sự Vụ Sở, lễ tân ở đại sảnh đã trịnh trọng trao đổi nghiêm túc với cô, lúc này cô mới phát hiện ra: nhân viên ở đây đã luyện được công phu đỉnh cao, cho dù là người nhanh miệng như Trác Lí cũng đành bị cản lại ở ngoài cửa.

Chiêu thứ ba: tiếp cận từ xa. Sau khi phỏng vấn một nhân viên nhỏ ở đó Lý Nhất Phàm, Trác Lí tìm được một thông tin cực lớn —— tất cả các “tinh anh” ở cao ốc Hào Mã có một hệ thống trao đổi thông tin nội bộ. Trong hệ thống trao đổi thông tin này, mỗi nhân viên đều có một ID riêng, lúc rảnh rỗi bọn họ có thể dùng ID được cao ốc trang bị để nói chuyện phiếm. Đây đã trở thành một điểm đặc biệt của cao ốc Hào Mã, cũng trở thành sở thích của nhân viên ở đây.

Còn nữa, cô tìm được ID của Viên Khởi Lương từ Lâm Thạc, mặc dù Lâm Thạc có khăng định với cô, Viên Khởi Lương chưa từng sử dụng ID đó, nhưng Trác Lí vẫn cảm thấy cuộc đời có chút ánh sáng, có hi vọng kiếm được tiền.

Cô quyết định thực thi chiến lược “tiếp cận từ xa”: ID của Viên Khởi Lương vẫn là tên ban đầu được cấp —— một dãy số 070911. ID của Trác Lí đã được đổi thành bức màn màu đen —— đây là tên cô dùng để chơi game.

Qua giới thiệu của hệ thống cô tìm được cửa sổ chat, mở ra, nhập vào một nội dung như sau: 【 Tôi hỏi bạn, có một loại người mà mỗi ngày bạn đều gặp phải, bạn không biết họ, họ cũng không biết bạn, đó là ai? 】

Gửi đi.

Tim của Trác Lí treo ngược lên, cô nghĩ, cái này gửi đi chỉ có thể nhận được một trong hai kết quả: loại thứ nhất, Viên Khởi Lương không nhìn thấy. Không nhìn thấy cũng tốt, cô sẽ tỉnh tâm. Loại thứ hai, Viên Khởi Lương sẽ đọc, thấy được cũng tốt, như vậy công việc của cô mới có hy vọng, công cuộc kiếm tiền mới có triển vọng.

Sau khi Viên Khởi Lương đọc được sẽ có hai loại phản ứng: thứ nhất sẽ không trả lời cô, lời tin nhắn của cô đi, thứ hai là anh ta sẽ trả lời cô, nói cô nhầm chán.

Kết quả là, cách giờ tan tầm 10 phút, Viên Khởi Lương vẫn chưa trả lời tin nhắn của Trác Lí.

Chỉ là, Trác Lí vẫn kiên cường nhắn thêm một tin: 【(\*^\_\_^\*) hì hì. . . . . Không biết ư, sắp tan sở rồi nha. Đáp án chính là người đi đường. Ha ha. . . . . 】

Gửi đi.

Trác Lí không chờ Viên Khởi Lương trả lời nữa.

Trác Lí là một người hết sức sáng sủa, sáng sủa ở đây chính là: cô gặp ai cũng cười rất mãn nguyện. Cho dù là bác bảo vệ ở cao ốc, vì vậy bọn họ liền nhớ tới cô, không giống như những nhân viên nữ khác, mà là cô gái —— má lúm đồng tiền.

Trác Lí rời khỏi công ty, chen chúc trên xe buýt, thời gian về đến nhà rất dài. Nhưng cho dù lâu đến đâu cô vẫn có thể về nhà trước 7 giờ. Còn Trác Ý —— chị gái của cô —— một người phụ nữ chưa đến 10 giờ chưa về nhà.

Một buổi tối đi làm về, Trác Lí nhìn thấy chị gái xinh đẹp của cô đứng ở dưới lầu, đang hôn một người đàn ông, đúng, là hôn môi, vô cùng quyến rũ.

Hình ảnh này cũng không phải là quá ngạc nhiên đối với Trác Lí, trước kia cô từng nhìn thấy ở sân kí túc xá, bên hồ nước, trước giảng đường, ở sân trường, hoặc nhiều chỗ khác, các cặp tình nhân vô tư hôn môi nhau.

Nhưng!

Đôi nam nữ này, một người là chị gái cô, người còn lại chính là người đàn ông tóc vàng! Người đàn ông tóc vàng đó chính là —— Viên Khởi Lương, cho dù trời rất tối, chỉ có ánh sáng từ đèn đường nhàn nhạt, cộng thêm mắt Trác Lí bị cận, hơn nữa cô đang núp ở chân cầu thang, nhưng cô vẫn nhận ra người đàn ông tóc vàng kia, bởi vì bông tai của anh ta, bởi vì yêu khí trên người anh ta, cho dù đến đâu cũng toả ra mạnh mẽ.

Trác Lí im lặng, cô suy nghĩ: chị gái cô chú trọng ánh mắt của người khác như vậy, lại dám công khai hôn một người đàn ông ngay dưới sân nhà mình. Xem ra sức quyến rũ của Viên Khởi Lương tuyệt đối không tầm thường.

Sau khi về nhà, Trác Lí mới phát hiện ra, người tò mò chuyện bát quái không phải chỉ mình cô: ba Trác đang đứng ở bên cửa sổ nhà vệ sinh nhìn xuống, còn mẹ Trác thì đang nhìn từ cửa sổ phòng ngủ. Mặc dù hai người bọn họ, một người thì cận thị, một người thì viễn thị, nhưng hai người vẫn vô cùng vui mừng, thỉnh thoảng còn hét lên.

Trác Lí nghĩ tới một câu: đêm tối cho chúng ta một cặp mắt đen, chúng ta dùng nó để tìm kiếm gian tình.

Trác Lí chậm chạp ăn cơm xong, dọn dẹp bát đĩa đã là nửa tiếng sau. Ba mẹ cô đã trở về đại bản doanh (phòng ngủ lớn) tiến hành thương lượng bí mật. Nhưng Trác Ý vẫn chưa vào nhà.

Trác Lí thầm nghĩ: mẹ kiếp, hai người không thấy thiếu Oxi sao?



Tiểu quý Trác Lí lập tức nhảy ra phản bác: Đồ ngốc! Người không biết hôn môi cũng có thể thờ sao? Mà coi như không thờ được đi, vẫn còn nghi giữa hiệp mà.

Đợi đến khi Trác Lí bước ra từ nhà tắm, Trác Ý cuối cùng cũng vào nhà. Đèn phòng khách dội vào không mặt đầy ý xuân của cô. Trác Ý lần đầu tiên được chiêm ngưỡng: chị gái thông minh xinh đẹp của cô, cũng có thể cười đến ngu ngốc như vậy.

Một khắc này, Trác Lí đưa ra kết luận: Người đàn ông tà mị đó, Viên Khởi Lương tiên sinh, đã hoàn toàn chinh phục được Trác Ý.

# CÓ LẼ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 7

Ngày thứ ba đi làm, Trác Lí dậy từ rất sớm, điều làm cô ngạc nhiên chính là: cô không cần tới đồng hồ báo thức hay bất cứ công cụ báo thức nào. Cô nhanh chóng đánh răng, rửa mặt; sau đó tức tốc ăn sáng; rồi thay đồ, đi giày thể thao; trang điểm nhanh gọn; nhanh chóng rời khỏi nhà.

Suốt trên đường đi, Trác Lí chú tâm phân tích lại sự thay đổi của bản thân, cuối cùng cô cũng hài lòng đưa ra được một kết luận: Cuộc đời cô đã tìm được thử thách mới, cô đã tìm được giá trị để tồn tại, đó chính là —— giải quyết Viên Khởi Lương. Hoặc nói một cách thực tế hơn —— cô cần phải kiếm tiền. Cũng có thể nói một cách cao quý hơn —— cô muốn mình tiến bộ.

Tóm lại, mặc kệ là lý do gì, cô không muốn sống mà không có lý tưởng.

Suy nghĩ xong, tâm trạng cô trở nên thoải mái hơn rất nhiều, khoe miệng nâng lên. Cứ cười như vậy tới tận cao ốc Hào Mã, cười với bác bảo vệ, cười với tất cả nhân viên, bao gồm cả Vương Hiếu Mai.

Trác Lí là một “nhân tài”, là một người có dự vọng mạnh mẽ, cô đặc biệt ghi nhớ bộ dạng lúc nói câu ‘Got it’ của Vương Hiếu Mai, vì vậy, chỉ mới ngày đi làm thứ ba, Trác Lí đã lôi kéo được phần lớn người trong bộ phận phỏng vấn.

Trác Lí có một châm ngôn sống: Life is beautiful, and the sun is shining brightly (cuộc sống tươi đẹp, và ánh mặt trời đang tỏa sáng rực rỡ),

câu châm ngôn này chứng thực cho hành động kiên trì của cô đối với Viên Khởi Lương.

Hôm đó, cô vẫn tiếp tục gửi đi một tin nhắn: 【Đố bạn, nếu một người mập rơi từ tầng 12 xuống thì sẽ biến thành cái gì?】

Gửi đi.

Thực ra Trác Lí chỉ cần xem một chút các số phát hành trước đó, giúp đỡ một số việc lặt vặt mà các tiền bối giao cho, nhưng cô lại quá hiếu học, chăm chỉ, Trác Lí chủ động xin theo các tiền bối xông pha chiến trận, ra ngoài đi phỏng vấn.

Lý Nhất Phàm đành mang theo Trác Lí ra ngoài.

"Hạt gạo, anh có biết luật sư trưởng Viên Khởi Lương không?" Lý Nhất Phàm không có xe riêng, vì vậy bọn họ vẫy taxi đi. Đối tượng phỏng vấn lần này là giám đốc một công ty thực phẩm lớn, đối tượng bỏ tiền ra để được đăng báo. Tiền chi ra là để trả tiền phí dịch vụ cũng như nhuận bút viết quảng cáo trên 《Đô thị tinh anh》.

"Viên Khởi Lương? Tôi chỉ biết anh ta thông qua báo chí thôi." Lý Nhất Phàm bất đắc dĩ nói, sau đó làm vẻ mặt suy tư, rồi ngạc nhiên hỏi, "Cô cũng giống đám Thu Thuỷ sao?"

"Giống cái gì?" Trác Lí không hiểu.

"Bọn họ mới đầu vào cao ốc Hào Mã cũng suốt ngày lăm bằm là muốn câu anh ta." Lý Nhất Phàm vừa nói vừa để ý tới vẻ mặt của Trác Lí, sau khi nhận thấy không có gì đặc biệt mới yên tâm quay đầu đi.

"Hứ, câu một tên yêu nam làm gì chứ." Trác Lí khinh thường nói, ngay sau đó lại hỏi, "Nếu phỏng vấn độc quyền anh ta sẽ được thưởng một khoản lớn đúng không?"

"Đúng."

"Tại sao?"

"Phần lớn độc giả của 《Đô thị tình anh》 đều là phụ nữ, ở trong giới trí thức, Viên Khởi Lương chính là một con kim quy lớn, tất cả phụ nữ độc thân đều muốn tìm hiểu kĩ, sau đó tiếp cận anh ta." Lý Nhất Phàm thấy Trác Lí không có hứng thú về phương diện nam nữ với Viên Khởi Lương, cũng không kiên kì nói ra những tin tức bất quá anh ta nghe được.

"Trời ơi. Đạo này phụ nữ độc thân đều bị điên hết rồi sao?"

"Nói cho cô biết một tin còn lớn hơn."

"Gì vậy?"

"Chủ tịch trên danh nghĩa của 《tình anh》 đã chọn ra ‘The best man for one night stand’ ( người đàn ông tốt nhất để tình một đêm)." Lúc nói câu đó, vẻ mặt Lý Nhất Phàm không hề giống một người đàn ông, mà cực kì giống một người phụ nữ đang hóng chuyện bất quá.

Cách nói chuyện cùng với vẻ mặt của Lý Nhất Phàm về sự kiện đó làm cho Trác Lí cảm thán: đàn ông làm trong tạp chí, giới tính cũng không quá ổn định.

Nghĩ đến đó, Trác Lí lại cảm thấy buồn nôn. Không chú ý mà ngồi cách Lý Nhất Phàm một khoảng xa. Mặc dù Lý Nhất Phàm có khuôn mặt thanh tú động lòng người, nhưng mà Trác Lí không thích mấy anh chàng quá trẻ con.

Phỏng vấn rất thuận lợi, vì vậy Lý Nhất Phàm và Trác Lí rút quân sớm, hai người trở lại cao ốc Hà Mã trước giờ tan làm buổi chiều. Trước lúc đi Trác Lí quên thay giày thể thao, đến lúc trở lại toà soạn, ngồi xuống

ghế cô mới phát hiện ra mắt cá chân cùng gót chân của mình đã sưng vù lên.

Trước khi tan sở, cô theo thường lệ vào hệ thống của cao ốc, gửi một tin nhắn: 【 Đáp án chính là một cục thịt chết.  $O(\cap\_ \cap)O$ , bạn lại không đoán đúng rồi. 】

Trác Lí chọn cách kể chuyện cười này thực ra cũng dựa vào một tấm gương trước đó, lúc trước, bạn cùng phòng kí túc của cô theo đuổi một anh bạn ở bên khoa nghệ thuật, nam sinh đó nổi tiếng là một tảng băng lớn, nhưng chỉ dựa vào một tài khoản QQ, mỗi ngày kiên trì kể chuyện cười, cuối cùng không tới một tháng bạn cùng phòng của cô đã thành công cửa đổ tảng băng kia. Anh ta còn sáng tác một bài hát tên là —— 《 Em là mặt trời của anh 》 tặng cho cô ấy. Sau đó, một bạn học cùng câu lạc bộ với cô nói rằng, kể chuyện cười để cửa cấm cũng rất hợp lý. Từ trên góc độ tâm lý học mà nói, loại hành vi này được gọi là thu phục.

Hai ngày sau, cũng chính là ngày thứ năm đi làm của Trác Lí, có một sự cố xảy ra.

Giống như những ngày bình thường, Trác Lí rời giường, ăn sáng rồi đi làm. Cô sống ở một toà nhà chung cư cũ không có thang máy, nhà cô ở tầng 3, cho dù chỉ là quãng đường ngắn như vậy, cho dù là Trác Lí đang đi giày thể thao, nhưng vì không cẩn thận nên cô té ngã một cái.

Bị ngã không nghiêm trọng lắm nhưng lại khiến cho Trác Lí muộn giờ làm, lúc cô lê lết thân thể đầy thương tích tới cao ốc Hào Mã thì đồng hồ đã điểm 8 giờ 30 phút. Lúc đi qua cổng cao ốc, bác bảo vệ hết sức dụi dằm hỏi, "Tiểu Trác, sao lại bị thương thế này?" Cao ốc Hào Mã có ba người bảo vệ, hai người đã lớn tuổi và một thanh niên trẻ. Người có quan hệ tốt nhất với Trác Lí chính là bác bảo vệ đang ân cần hỏi thăm cô, bác Phương.

"Cháu bị té ngã." Trác Lí bất đắc dĩ nói, nở một nụ cười tươi rói, "Cháu đi lên trước đây ạ."

Sau đó, đỡ cái chân bị thương đi về phía thang máy.

Đến toà soạn 《 đô thị tinh anh 》 , phần lớn ký giả đều đã ra ngoài phỏng vấn, chỉ còn Lâm Bồi cùng Lý Nhất Phàm vẫn còn ở lại. Thấy vẻ mặt xui xẻo của Trác Lí, Lâm Bồi đi tới, an ủi nói, "Lí Lí, cô tốt nhất nên sớm mua điện thoại đi, để lỡ có chuyện gì xảy ra, bọn tôi còn biết đường mà nói giúp cô."

"Sao vậy?" Đặt túi lớn túi nhỏ xuống, Trác Lí thấp thỏm ngồi xuống.

"Bà hoàng Vương gọi cô tới phòng làm việc của cô ta." Lâm Bồi bưng một ly sữa tươi, vỗ nhẹ bả vai Trác Lí, Trác Lí bỗng rùng mình một cái.

Lý Nhất Phàm quay đầu từ phía máy tính nhìn sang, "Hạt gạo nhỏ, lần này đi lành ít dữ nhiều, nhớ bảo trọng." Sau đó quay lại tiếp tục vùi đầu vào máy tính trước mặt.

Trác Lí không thể không nén cơn đau, đi tới phòng làm việc của Vương Hiếu Mai.

Im lặng đứng nghe bài "Thánh ca" dài hơn 40phút, trong đó tần suất xuất hiện của từ "Got it" là vô cùng lớn. Lúc cô trở lại bàn làm việc đã là 9giờ rưỡi, mở máy tính lên, vỗ đầu một cái, hôm nay cô chưa gửi tin nhắn ‘ mỗi ngày lạnh lẽo ’ cho Viên Khởi Lương, vội vàng gửi tin.

Nhập vào: 【 Xin lỗi, hôm nay xảy ra một chút sự cố ngoài ý muốn, vì vậy gửi tin hơi trễ :-( Câu hỏi hôm nay là: đều là da, vậy da cọp và da sư tử, da con nào tệ nhất? 】

Gửi đi.

Trác Lí vẫn luôn tự hỏi bản thân: liệu biện pháp này của cô có hiệu quả hay không?

Mỗi lần như thế, đáp án tất nhiên sẽ là: có thể có, cũng có thể không. Nhưng nếu không thử thì chắc chắn sẽ không có kết quả.

Cô cũng nghĩ tới các biện pháp khác: ví dụ như, cô sẽ đứng ở dưới nhà của mình, trực tiếp chặn anh ta lại, sau đó dùng danh nghĩa em gái Trác Ý. Nhưng suy nghĩ lại, cô có chết cũng không dựa vào Trác Ý.

Nói trắng ra: cô muốn khiêu chiến.

Nhưng điều rõ ràng ở đây là: đối phương lại không hề để ý tới cô một chút nào.

Trác Lí chỉ có thể buồn bã mà nghĩ: anh ta thật sự muốn giấu diếm mọi tin tức.

Mười hai giờ rưỡi, giờ ăn trưa đã quá nửa tiếng, Vu mỹ nhân đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Trác Lí, cắt ngang suy nghĩ của cô, "Lâm Thạc nói tôi dẫn cô đi ăn cơm, anh ta có chút việc bận phải đi trước."

"A." Dọn dẹp qua bàn làm việc, Trác Lí tập tễnh đuổi theo Vu mỹ nhân, Vu mỹ nhân cũng bước chậm lại, dìu cô đi ra ngoài.

"Vẫn còn đang suy nghĩ tới chuyện phỏng vấn Viên Khởi Lương hả?" Thấy bộ dạng vô cùng phiền não của Trác Lí, Vu mỹ nhân ân cần hỏi, đưa tay nhấn thang máy.

"Ừ, đúng là đau đầu." Trác Lí nói thật lòng.

"Đáng tiếc, trong bạn bè của tôi không có ai quen biết anh ta, nếu không chuyện phỏng vấn đã dễ hơn nhiều rồi." Qua giờ tan làm buổi trưa, trong thang máy hiện tại chỉ có Trác Lí và Vu Thu Thủy.

"Tôi thì có chút quen biết anh ta, nhưng lại rất khó để nhờ vả." Trác Lí oán trách thở dài.

Mắt Vu Thu Thủy đột nhiên mở to, "Cô có quen biết Viên Khởi Lương sao?"

Trác Lí quay đầu lại nhìn về mặt của Vu Thu Thủy, phản ứng của cô ấy có hơi khoa trương, bĩu môi nói, "Cũng không hẳn là quen biết, chỉ là biết qua qua thôi. Cô không biết anh ta là người như thế nào đâu. . . . ."

Lúc này, thang máy vừa tới tầng 18, có một người tiến vào, Trác Lí nói chuyện quá hưng phấn, không chú ý tới việc đó.

". . . . . Anh ta quả thật chính là một cậu ấm đào hoa . . . . . Cô nói xem, một sắc nam nông cạn như Viên Khởi Lương làm sao có thể lên bìa 《đô thị tình anh》 của chúng ta chứ? " d ã L'Q ã Lúc này, Trác Lí mới thấy Vu Thu Thủy đang nháy mắt với cô, mặt mỹ nhân còn đang kìm nén đến đỏ bừng, Trác Lí suyt chút nữa còn cho là cô ấy bị ngạt thở, đợi đến khi quay đầu lại nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đứng bên cạnh mình, lúc này cô mới nhận ra: Vu Thu Thủy nhìn thấy trai đẹp.

Chỉ là, người đàn ông mặc tây trang màu đen này chính là người mà cô đã gặp mấy hôm trước, sắc mặt của anh ta hôm nay còn tệ hơn cả lần trước. Trác Lí thấy thế liền im lặng, coi như không nhìn thấy anh ta, quay lại tiếp tục thao thao bất tuyệt về ‘Viên Khởi Lương’, ". . . . . Tôi thật sự không tin loại đàn ông như anh ta lại có thể làm được luật sư trưởng? Hứ, tôi coi thường nhất cái loại công tử đó. . . . ."

"Khụ khụ khụ" , Vu Thu Thủy không thể không lên tiếng cắt đứt cơn bất bình của Trác Lí, thuận quay về phía bức tường thang máy chỉnh lại tóc của mình, hỏi, "Trưa nay ăn cái gì đây?"

Trác Lí không nhận ra được ý nghĩa ảo diệu bên trong, nhưng một chữ ‘ ăn ’ này cũng khiến cô ảo não .



"Gần cao ốc Hào Mã có quán ăn nhỏ nào không, hoặc tiệm ăn nhanh á?" Trác Lí chùng người xuống, trong người cô hiện tại chỉ còn 30 tệ, hơn nữa còn là sáng nay kì kèo xin mẹ. Trác Lí tính toán: mẹ cô chắc chắn ngày mai, ngày mốt, nhiều ngày sau nữa sẽ không cho cô tiền tiêu vặt. Bà muốn Trác Lí đi xin Trác Ý.

Tuy nhiên, nếu bắt cô đi hỏi Trác Ý thì thà cô không cần.

"Tôi không biết quán nào gần đây cả." Vu Thu Thủy năm vừa tròn 23 tuổi, là cô gái trẻ độc thân, tướng mạo xinh đẹp. Lúc này, cô đang dốc trọn tâm sức để thu hút chú ý của người đàn ông bên trong thang máy, vì vậy, lời nói của Trác Lí cô căn bản không lọt tai chữ nào.

"Tôi chỉ có 30 tệ, cô nói xem chúng ta nên đi ăn cái gì đây?" Trác Lí vừa nói ra, chân mày của Vu Thu Thủy liền cau lại —— bởi vì cô nhìn thấy người đàn ông kia cũng đang nhíu mày.

"Tôi mời cô, không phải chỉ là một bữa cơm sao?"

Trác Lí cười tươi, một lần nữa lấy lại bộ dạng nhà giàu mới nổi.

Thang máy đi xuống tầng 1, người đàn ông mặc tây trang màu đen đã đi xa, Vu Thu Thủy mới trừng mắt với Trác Lí, "Cô khẳng định cô có biết Viên Khởi Lương?"

Trác Lí còn nghe thấy tiếng nghiến răng của Vu mỹ nhân.

". . . . . Khẳng định. . . . . Có biết. . . . ." Không rõ ý tứ, cô còn cố nói thêm.

"Mẹ nó! Cô không biết người đàn ông vừa rồi trong thang máy chính là Viên Khởi Lương sao!"

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 8

Trác Lí khẳng định chắc chắn rằng kiếp trước cô chọc phải thần xui xẻo, hoặc ít nhất là sao chổi rồi. Ngồi trước mặt cô bây giờ là đồ ăn cùng mỹ nhân, chỉ là vẻ mặt của cô lại vô cùng ưu sầu.

Cô ngàn vạn lần không nên đi xem mắt cái tên “Viên Khởi Lương” giả mạo kia, ngàn vạn lần không nên đi trễ mà lao đầu vào anh ta, ngàn vạn lần không nên nói xấu sau lưng người khác . . . . . Ngàn vạn lần không nên.

Lúc học đại học Trác Lí hay diễn những vai nhỏ bé yếu thế, lúc đó nhạc nền thường rất thê lương, sau đó nhân vật nữ gào khóc tang thương: ôi cái thân tôi . . . . . trời đất ơi. . . . .

Giờ phút này Trác Lí cũng hết trong lòng: Trời ơi, sét đánh chết tôi luôn cho rồi.

"Kìm nén bi thương, kìm nén bi thương." Vu mỹ nhân gắp một miếng thịt, đưa vào miệng nhai ngấu nghiến.

"Tôi nghĩ là mình nên đi gặp Vương Hiếu Mai." Trác Lí chống tay lên trán, quả thật nên suy nghĩ tới đường lui cho mình.

"Hứ, tôi còn tưởng cô có tiền đồ chứ. Mới gặp chút gian nan đó đã thấy nản rồi sao?" Vu mỹ nhân nhìn người rất chính xác, cô biết Trác Lí sẽ không từ bỏ.

"Đây mà là tai nạn nhỏ sao? Tôi nghĩ cả đời này anh ta sẽ không bao giờ nói với tôi một câu nào."

"Viên Khởi Lương là một tảng băng điển hình, anh ta sẽ không để tâm tới người lạ."

"Có ý gì?"

"Chính là, anh ta nhất định sẽ không thèm nhớ mặt cô." Vu Thu Thủy nói xong lại cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm.

"Thật sao?"

"Nói nhảm. Lúc trước Lâm Bồi mặt dày chạy theo anh ta phỏng vấn hơn hai tháng, đụng mặt anh ta không dưới hai mươi lần, nhưng anh ta lại không hề nhớ Lâm Bồi là ai."

Câu này giống như ánh sáng mặt trời, trong nháy mắt chiếu sáng tâm hồn Trác Lí, giờ khắc này cô như được động viên khích lệ, cô đã hiểu ra 《 sắt thép đã được tôi luyện như thế nào 》. Cô nở nụ cười sung sướng, giống như mùa xuân đã về.

Cô quyết định lại tiếp tục chiến dịch mặt dày. Thời buổi bây giờ chỉ có mặt dày hơn, không có dày nhất.

Buổi chiều, Trác Lí giúp Lý Nhất Phàm chỉnh sửa lại bản thảo một chút, sau đó, cô ngồi ở trên ghế, cực kỳ nghiêm túc nghiên cứu sách báo của toà soạn.

Thời gian nghỉ giải lao buổi chiều, ở toà soạn đột nhiên lại truyền đi một tin tức kinh động.

Tin tức này được truyền đi từ trưởng bộ phận nhân sự Ngô Tập Kính, sau đó từ những người thân cận của trưởng phòng Ngô —— những người ở bộ phận nhân sự, theo cấp số nhân truyền qua miệng rất nhiều người, truyền tới tai Trác Lí.

"Ngũ Khâu Thực đắc tội với ông cụ nhà họ Ngũ, bị điều xuống 《 đô thị tinh anh 》 giữ chức tổng biên tập, thứ hai tuần sau tới nhậm chức."

Lý Nhất Phàm chép miệng, ánh mắt hoài nghi.

Vu mỹ nhân thì ngược lại, cô nói thêm, "Nghe nói chuyện lần này còn huyền ảo hơn, Ngũ thiếu gia rơi vào lưới tình rồi."

"Thu Thủy, sao cô dám khẳng định vậy?" Lâm Bồi ngồi dựa vào ghế, giọng lơ tai lên nghe mọi người bàn luận.

Trác Lí nhớ lúc này Lâm Bồi còn nói mọi người đừng làm phiền cô ấy viết bản thảo.

Chẳng lẽ cái người được gọi là Ngũ Khâu Thực Ngũ đại thiếu gia này lại là một người đàn ông độc thân hoàng kim mê người?

"Bạn thân của tôi làm thiết kế trang sức ở Tinh Quang, cô ấy nói với tôi Ngũ thiếu gia đang yêu say đắm quản lý nhân sự của Tinh Quang. ÷ Box tiểu thuyết L-q' đ × Chiếc Lamborghini nổi tiếng của anh ta thường xuyên đỗ ở bãi đỗ xe của Tinh Quang."

"Bạn thân của cô cũng không tận mắt nhìn thấy, sao có thể kết luận được . . . . ."

"Ở thành phố này người có thể chi số tiền lớn như thế để mua xe cũng chỉ có vị thiếu gia của chúng ta thôi. Hơn nữa bạn thân của tôi nói, toàn bộ nhân viên ở đó đều thấy quản lý của họ bước lên xe." Vu Thu Thủy cắt ngang lời Lâm Bồi, bộ dạng khẳng định xì căng đan này là sự thật.

Mọi người nghe xong đều cảm thấy hào hứng, chỉ có mình Trác Lí là sững sờ, uống một hớp cà phê đã cảm thấy bỏng hết lưỡi.

Cái thế giới này đúng là nhỏ đến mức bí ối. Thì ra —— cái tên Viên Khởi Lương giả mạo đó lại là cấp trên của cô —— là bạn trai mà chị gái yêu nữ của cô dám mang về nhà —— là người mà cô đã từng đi xem mắt.

Trác Lí nhâm ‘Alleluia’, lẩm nhẩm trong lòng: chúa Jesus, người ở trên đó chắc rất nhàm chán rồi. (~ly: ở chỗ Alleluia, mình không biết chính xác nghĩa là gì, gu gõ nói gần giống Amen, nếu sai mong các bạn bỏ qua, vì cái này liên quan đến tín ngưỡng )

Tối hôm đó về đến nhà, Trác Lí quyết định nói lại toàn bộ chuyện xảy ra hôm xem mắt cho Trác Ý. Mặc dù thường ngày Trác Ý đối xử rất cay nghiệt với cô, nhưng cô tuyệt đối không hi vọng đóa hoa đẹp Trác Ý lại bị tên công tử đó lừa bỡn tình cảm. Hơn nữa cô cảm thấy nếu mình không nói ra, chị gái cô sẽ ngày càng lún sâu vào . . . . .

Trác Ý lại về muộn, vẽ mặt tiếp tục là một bức tranh mùa xuân.

Trác Lí tắt TV, cực kỳ nghiêm túc nói, "Chị, em có chuyện muốn nói với chị."

Trác Ý đang cởi giày ở cửa liền ngăn người ra, ngẩng đầu ngạc nhiên, vẽ mặt nghiêm túc của Trác Lí hoàn toàn khác bình thường.

Cô mỉm cười một cách tự nhiên rồi hỏi: "Có chuyện gì?" Sau đó rót cho mình một cốc nước, ngồi xuống ghế sa lon.

"Chị đang hẹn hò với Ngũ Khâu Thực?"

Trác Ý ngăn ra, ngay sau đó liền thu lại nụ cười, nghiêm túc quan sát Trác Lí, "Em muốn nói chuyện gì?"

"Lần trước chị nhờ em đi xem mắt, em đã gặp anh ta."

"Chị biết, anh ấy nói với chị rồi. Em muốn nói với chị chuyện này sao?"

"Không. Em muốn nói cho chị biết, anh ta không phải là một đối tượng tốt để gửi gắm cả cuộc đời."

Có lẽ là do vẻ mặt nghiêm túc cùng chân thành của Trác Lí, vì vậy, cho dù không hài lòng với đánh giá này nhưng Trác Ý không thể hiện bất kì một phản ứng không vui nào, cô chỉ có thể đáp lại một vẻ mặt chân thành i hệt, thờ dài nói: "Chị chính chắn hơn em." Sau đó đặt cái cốc lên bàn, đứng dậy rời đi. dd\_1!Qd

Lúc bước vào phòng, Trác Ý quay đầu lại, chần chừ nói, "Cám ơn."

Lời cảm ơn này của Trác Ý, Trác Lí nghe vào mà cảm thấy chua xót.

Cô và chị gái của mình quen thuộc mà lại xa lạ như vậy sao.

\*\*\*\*\*  
\*\*\*\*\*

Cuối tuần, Trác Lí lại quay về kiếp sống của nữ otaku (chui trong nhà).

Đại khái để thể hiện cho câu cảm ơn, Trác Ý mua cho Trác Lí một đôi guốc bằng tinh tế, thuận tiện, tặng cho cô một chiếc điện thoại.

Dĩ nhiên, tất cả nhiệm vụ mua sắm này được giao cho mẹ Trác, không phải là Trác Ý tự mình mua.

Chớp mắt, một tuần mới đã đến.

Tuần này, Trác Lí có chút thấp thỏm: thứ nhất, tổng biên tập mới đến. Cô và Ngũ Khâu Thực lần đầu gặp mặt không mấy vui vẻ. Thứ hai, việc

với đạo Boss Viên Khởi Lương đến nay vẫn chưa có tiến triển gì. Thứ ba, cô thật sự không có tiền tiêu vặt rồi.

Trác Lí là một người rất từ bi, từ bi ở đây chính là: lúc đi qua trạm xe buýt cô gặp một người ăn xin. Cô cho anh ta 5 tệ, sau đó lại bảo anh ta đưa lại cho cô 2 tệ.

Cô mỉm cười giải thích với người ăn xin: "Lát nữa tôi còn phải đi xe buýt về, tôi chỉ có thể cho anh từng đó thôi."

Giải thích xong, cô cười tíu tít đi về phía trước, không biết rằng cái tên ăn xin đầu tóc bù xù ở sau lưng ném ra một câu, "Mẹ nó, đạo này cho tiền ăn xin cũng đòi tiền thối sao?"

Tiếp tục đi tới tòa soạn.

Hình như Vương Hiểu Mai đặc biệt đứng ở cửa bộ phận phỏng vấn chờ Trác Lí, bộ dạng nhịn không nổi, Trác Lí đang vác theo bao lớn nhỏ, cùng với bộ đồ công sở màu xám ngàn năm không đổi, lúc này cô mới để ý, trong phòng làm việc hiện tại không có ai.

"Vương quản lý, chào buổi sáng." Đến chỗ ngồi của mình đặt túi xuống, Trác Lí hỏi Vương Hiểu Mai mọi người đi đâu rồi, nhưng Vương Hiểu Mai hết sức không nể mặt lờ đi câu hỏi của cô.

"Đi theo tôi."

Giày cao gót của Vương Hiểu Mai đập thẳng xuống mặt đất, âm thanh rất vang, "Cốc —— cốc —— cốc", rất có tiết tấu.

"Hôm nay là ngày đầu tiên tổng biên tập tới nhậm chức, chú ý biểu hiện của mình." Vương Hiểu Mai rõ ràng là đang đi trước mặt Trác Lí, đưa lưng về phía cô, nhưng giọng nói của cô ta lại rất rõ ràng, giống như đang nói đối diện cô.

"Vâng"

"Bây giờ tổng biên tập còn chưa tới."

"Vâng." Không trách cô còn có thời gian ở đây bắt bẻ tôi, Trác Lí nói thầm trong bụng.

Tòa soạn có một phòng hội nghị, bình thường phòng hội nghị này không mở, chỉ khi lãnh đạo lớn tới mới dùng tới. Vào phòng họp Trác Lí nhìn thấy đám người quen thuộc Thu Thủy, Lâm Bồi và Lý Nhất Phàm, bọn họ dí dỏm, mở to hai mắt cười lớn nhìn cô, Trác Lí nhấc chân chạy đến chỗ họ.

"Trác Lí, cô ngồi bên cạnh tôi." Vương Hiếu Mai ngăn lại.

Ánh mắt Trác Lí nhìn cô ta đầy thắc mắc, mặc dù phòng hội nghị này không lớn, nhưng lại có rất nhiều người ở đây, bộ phận quảng cáo, chuyên mục, bộ phận phỏng vấn, bộ phận chụp ảnh, mười mấy người ở trong phòng, Trác Lí dừng mắt ở người đang nhìn cô cười không nén được, Lâm Thạc. Mấy ngày rồi cô không gặp anh ta, gửi một ánh mắt thăm hỏi.

Lâm Thạc lại càng cười lớn hơn, hai bả vai anh ta rung lên doạ cho mọi người một trận.

Trác Lí có chút hoài nghi về bộ dạng của mình: chẳng lẽ dung mạo của cô thật sự làm người khác buồn cười sao? Vừa gặp đã làm cho người ta phát cười?

Chờ đến lúc Trác Lí rút lại vẻ mặt méo mó, quay sang thì thấy Vương Hiếu Mai đang khoanh tay đứng quan sát cô, cô ta đè nén âm thanh nói, "Cô là người của đoàn xiếc à?" Sau đó, kéo một cái ghế ngồi xuống.

Trác Lí túng quần: vẻ mặt phong phú này cô mơ cũng không thể có được.



Mọi người uống trà nói chuyện, khoảng nửa tiếng sau, phó tổng biên tập trên danh nghĩa, trưởng phòng nhân sự Ngô Tập Kính rốt cuộc cũng xuất hiện, đứng ở cửa phòng họp, anh ta dùng cái miệng hô lên một tràng tiếng phổ thông không đạt chuẩn: "Mọi người cùng hoan nghênh tổng biên tập Ngũ Khâu Thực nào."

Trác Lí dụi dụi con mắt, ngoáy lỗ tai, xác định mình không nghe lầm, cũng xác định mình không có xuyên đến thời kỳ giải phóng.

Định thần lại một lần nữa, lúc này mọi người trong phòng họp đều đứng lên, tất cả đều bày ra bộ dạng ‘nhiệt liệt hoan nghênh tổng biên tập Ngũ, tổng biên tập Ngũ thiên thu vạn tái vạn tuế vạn tuế vạn tuế’.

Thật ra thì, gương mặt thành kính nhất ở đây chính là của Trác Lí.

Những người khác vỗ tay đều giống trống con, còn Trác Lí lại dùng tư thế vỗ tay kinh điển, vô cùng dùng sức, vô cùng hưng phấn.

Tất cả mọi người đều vỗ theo một tiết tấu, chỉ mình Trác Lí là khác biệt. Vì vậy khi Ngũ Khâu Thực tiến vào, tiếng vỗ tay thưa dần, mọi người lại quay qua nhìn Trác Lí.

Ngũ Khâu Thực có dung mạo thực sự giống mình tinh điện ảnh.

Theo Thu Thủy hình dung: Ngũ Khâu Thực nếu không phải là một công tử nhà giàu, chắc chắn cũng sẽ kiếm ra bội tiền trong giới điện ảnh.

Còn hình dung của Lâm Bồi: Tôi thích nhất là phong cách của anh ta, tà mị, làm cho người ta muốn ngừng cũng không được.

Hình dung của Lý Nhất Phàm: Tôi rất ghét anh ta, có anh ta ở đây, sức hút của tôi liền sụt giảm.

Nhưng Trác Lí lại cảm giác anh ta giống một tên yêu nghiệt.

\*truyện.duoc.dang.tren.dien.dan.le.quy.don\*

Ngũ Khâu Thực ngồi ở vị trí trên cùng, cả thân thể dựa vào ghế da, bộ dạng bất cần đời. Trác Lí sớm nghĩ rằng anh ta tới đây để làm cảnh.

Nhưng lời nói tiếp theo của Ngũ Khâu Thực lại làm Trác Lí nhanh chóng thay đổi suy nghĩ.

"Trước khi 《 Đô thị tinh anh 》 bị tập đoàn Ngũ Thị thu mua, ở trong thị trường báo giới chiếm tỷ lệ khoảng 11%, sau khi thu mua xong thì không nghe nói số lượng tiêu thụ tăng lên hay giảm xuống, tôi không nắm được số liệu cụ thể, sau khi thống kê lại số liệu thì nộp cho tôi. Còn nữa, Ban Biên Tập nộp lại nội dung số tới cùng với ảnh bìa cho tôi. Được rồi, cuộc họp đến đây thôi, giải tán." Dứt lời, Ngũ Khâu Thực rời đi ngay trước mắt mười mấy người, cực kỳ đẹp trai, cực kỳ tự nhiên.

Trác Lí há hốc miệng.

Cô không biết người đàn ông tóc vàng này lại táo bạo như vậy.

Không trách, anh ta lại có thể chinh phục được Trác Ý.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 9

Sau khi trở lại phòng làm việc, Trác Lí tiếp tục công trình "Mỗi ngày lạnh lẽo" của mình. Trải qua một thời gian tu luyện, việc này nghiêm nhiên trở thành một hoạt động không thể thiếu trong cuộc sống thường ngày của cô, nếu như có lỡ quên (thật ra thì khả năng này không thể xảy ra) cô nhất định sẽ cả ngày không yên.

Gửi một tin nhắn: 【 Có bốn người chơi mạng chược ở trong phòng ngủ, cảnh sát tới, sau đó mang đi năm người, hỏi tại sao? 】

Gửi đi.

Câu chuyện của Hứa Tam Đa đã chứng minh rằng: nếu không từ bỏ, không buông tha, cuối cùng nhất định sẽ đạt được thành công. (~ly: hình như là câu chuyện của một quan chức)

Cô vừa gửi tin nhắn đi thì thời gian buồn chuyện bát quái ở phòng làm việc lại bắt đầu. Vu mỹ nhân đi lại bàn làm việc của Trác Lí, hết sức bi thương nói, "Tại sao những đàn ông hoàn hảo trong thiên hạ mà tôi gặp đều là hoa đã có chủ cơ chứ?"

Mặc dù đang đứng ở bàn của Trác Lí, nhưng Vu Thu Thủy lại đang nói chuyện với Lâm Bồi. ddLê QuyĐôn Lâm Bồi cũng là một người phụ nữ độc thân lớn tuổi ở bộ phận phỏng vấn, cô và Vu Thu Thủy luôn cùng nhau bàn tán những "đề tài điên cuồng".

Bộ phận phỏng vấn có 13 người, 8 người là nữ, cũng chỉ mới có một mình Thường Hình đã lập gia đình. Sau khi suy nghĩ cẩn thận, Trác Lí đưa

ra một kết luận vô cùng sâu sắc: Phóng viên của 《 Đô thị tinh anh 》 đều đã đạt tới cấp độ phụ nữ độc thân tài giỏi của Vu Thu Thủy và Lâm Bồi

"Vạn Hiểu Yên, không phải cô có một cuộc phỏng vấn quan trọng sao?" Vu mỹ nhân nói xong vẫn không quên tìm lời thích hợp giải tán đám đông đang vây tới.

"Hứ, đi phỏng vấn có thể đến muộn, nhưng tin tức về người đàn ông hoàn hảo thì không thể bỏ lỡ một giây." d2L,Qđ Vạn Hiểu Yên nói rất có triết lý, "Aida, nhìn những người phụ nữ trẻ tuổi xung quanh, tôi nghĩ, việc tìm một người đàn ông là không thể trì hoãn được nữa rồi."

"Thôi đi, không phải mỗi ngày anh chàng POLO đều phụ trách đưa đón cô sao? Muốn bọn tôi miêu tả lại cảnh tượng lúc đó không?" Vu mỹ nhân trách cứ.

"Lạc đề, lại lạc đề nữa rồi. . . . . Không phải hiện tại chúng ta đang bàn tới đồng chí Ngũ kia sao?" Lâm Bồi kịp thời mang câu chuyện trở về đúng hướng.

Bây giờ đứng ở bàn cô có 3 người phụ nữ, bên cạnh cũng có 3 người nữa đang nghe ngóng tin tức.

"Nghe nói, người phụ nữ kia cao gần 1m70." Vu mỹ nhân cao chưa tới 1m60, đối với vấn đề này vô cùng nhạy cảm.

"1m66,5." Trác Lí đính chính lại, Trác Ý chỉ cao hơn cô 2cm.

Ba người quay lại nhìn Trác Lí, ánh mắt thăm dò.

"Xin lỗi, cô bạn gái trong xì căng đan mà các cô đang nói tới, đại khái . . . . . là chị của tôi." Không phải đại khái, mà chính xác là như vậy, người đó chính là chị gái của cô. Cô không muốn ở lại đây tiếp tục nghe những điều chướng tai, vì vậy cắt ngang lời bọn họ.

"Điều kiện của chị gái cô như thế nào? Có giống như trong truyền thuyết không?" Mắt Lâm Bồi loé hai trái tim.

"A. . . . ." Trác Lí lấy lại bình tĩnh, "Nếu hỏi tôi hai người bọn họ có xứng đôi hay không, thì câu trả lời chính là: tên họ Ngũ kia tuyệt đối không xứng với chị gái của tôi." Đây là lời nói thật lòng.

Mặc dù Trác Lí rất ghét Trác Ý, nhưng cô không thể nào phủ nhận được: cuộc sống ngăn ngui này của cô, ở trước mặt chị gái mình đều cảm thấy tự ti.

Một câu này của Trác Lí đã nhanh chóng giải tán ba người phụ nữ ở trước mặt.

Nhưng những lời này đã dẫn Trác Lí tới một số chuyện tiếp theo.

Lúc Ngũ Khâu Thực gọi Trác Lí vào phòng làm việc, cô đang nghiên cứu một bài báo, bài báo viết về câu chuyện của một tài năng, sử dụng phương pháp tự thuật Kim Tự Tháp, cô còn tìm ra một lỗi dùng từ trong bài báo, đúng lúc đó, Ngô Tập Kính tới gọi cô.

Trác Lí tưởng tượng ra, nếu Ngô Tập Kính cầm thêm một cây phất trần trong tay, sau đó nói một câu "Ta ...", nhất định sẽ rất giống một đại tổng quản.

Vừa thấp thỏm trong lòng, lại đường đường chính chính mà đi. Thấp thỏm là vì anh ta từng đi xem mắt cô, còn đường đường chính chính là vì đây là công việc, đến gặp anh ta thì không có gì sai. Dù sao cô cũng là em gái của Trác Ý, muốn theo đuổi chị gái, vậy cô em gái này cũng nên được đối xử đặc biệt chứ?

Trác Lí tới phòng làm việc của tổng biên tập —— Ngũ Khâu Thực ở trước mặt đang chúi đầu vào máy vi tính, bộ dạng có vẻ đang say mê với

công việc, nhưng không ai biết được rằng thực ra anh ta đang chơi một trò chơi gọi là Zuma.

"Tổng biên tập, xin hỏi. . . . ."

"Mời ngồi." Ngũ Khâu Thực tắt trò chơi, ngẩng mặt lên, tỉ mỉ quan sát Trác Lí.

Trác Lí bị mái tóc vàng cùng với cặp mắt yêu mị của anh ta làm cho toàn thân nổi da gà, có chút căng thẳng, ngồi cũng không được tự nhiên.

"Trác Lí. . . . ." Ngũ Khâu Thực cầm một tập tài liệu lên, Trác Lí liếc mắt thấy đó chính là sơ yếu lí lịch của cô.

"Đúng vậy, thưa tổng biên tập." Trác Lí một mực cung kính, có chủ vị rõ ràng.

"Nghe Vương Hiểu Mai nói, cô muốn phụ trách phòng vấn Viên Khởi Lương?"

Đây tuyệt đối là cố tình châm chọc, Trác Lí khẳng định chuyện này. Nhưng cô vẫn cung kính trả lời, "Vâng, tổng biên tập."

"Có cần tôi giúp một tay không? Tôi với anh ta . . . . . vô cùng thân thiết."

"Cám ơn tổng biên tập, không cần đâu ạ." Trác Lí mắng thầm trong bụng: anh còn thay anh ta đi xem mắt, ai mà chẳng biết hai người quen nhau.

Ngũ Khâu Thực sững sờ, ngẩng đầu nhìn Trác Lí một cách ngạc nhiên: Trác Ý nói với anh, em gái của cô là một người rất khó kiểm soát, nhưng anh lại không nghĩ cô sẽ ngang bướng đến mức từ chối ngay sự giúp đỡ của anh.

"Tổng biên tập còn việc gì nữa không?"

"Tạm thời . . . . . không còn việc gì nữa." Ngũ Khâu Thực còn đang bận nghĩ tới ký ức hôm cùng cô đi xem mắt, đợi đến lúc Trác Lí mở cửa phòng làm việc, lúc này anh ta mới để tay đang vuốt cằm xuống, kêu lên, "Đợi một chút."

Trác Lí dừng lại.

"Có một câu hỏi cá nhân." Ngũ Khâu Thực nghiêng người về phía trước, hai tay chống lên bàn làm việc, im lặng nhìn Trác Lí, xem ra câu hỏi vô cùng nghiêm túc.

"Câu hỏi gì vậy."

"Tôi muốn biết. . . . . Tôi có chỗ nào không xứng với chị gái của cô?"

Trác Lí kinh hãi: có quỷ! Ngay sau đó, che giấu biểu cảm khiếp sợ trên mặt, dùng một nụ cười đặc ý, trả lời hết sức rõ ràng, "Tôi không biết."

\*\*\*\*\*

\*\*\*\*\*

Thứ tư, Trác Lí vội ra ngoài phỏng vấn, vì vậy không có thời gian suy nghĩ câu chuyện gửi cho ‘mỗi ngày lạnh lẽo’, cô đành mang câu chuyện cũ kỹ ‘chim cánh cụt và gấu bắc cực’ để gửi đi, sau đó vội vã cùng Lâm Bồi đi ra ngoài.

Ăn trưa ở bên ngoài xong, Trác Lí mới chạy về cao ốc Hào Mã.

Bật màn hình lên thì tin nhắn của hệ thống liền nhảy ra, cô đặt túi xuống, lúc ngồi xuống nghiêm túc nhìn tin nhắn, tim cô bỗng nhảy lên.

**【 Từ 070911: chuyện này tôi đã nghe rồi 】**

Chỉ có sáu chữ, thực sự chỉ có sáu chữ, ngay cả dấu câu cũng không có. Nhưng Trác Lí chưa bao giờ nghĩ tới, sáu chữ này có thể so với việc cô chơi game đánh thắng đại Boss, giành được nhiều vũ khí, hay như đi trên đường thì nhặt được 10 tệ, hoặc uống một chai trà xanh lại cào trúng ‘tặng một chai miễn phí’, cảm giác mừng điên lên.

Lúc này, Trác Lí lại càng khẳng định: phụ nữ nhất định phải nuôi dưỡng thành công.

Thời gian thư gửi tới là: 9: 17.

Sáu chữ này, Trác Lí đọc lại một lần nữa, từ từ liên tưởng: Viên Khởi Lương là một tảng băng lớn, chuyện cười này giống như thuốc chống băng, gặp lạnh sẽ hoá nóng, đánh thắng trực diện. Xem ra, Viên Khởi Lương mỗi ngày đều xem chuyện cười của cô, có lẽ anh ta cũng đã quen với việc này rồi.

Nghĩ tới đó, miệng của Trác Lí lại nhếch lên, lúm đồng tiền bên trái lúc ẩn lúc hiện —— làm cho Lý Nhất Phàm nhìn đến ngây người.

Chỉnh đốn lại tư tưởng, Trác Lí gửi đi: 【 phiên bản 2, 3, 4 bạn cũng nghe rồi sao? 】

Gửi đi.

Dù bận rộn nhưng cô vẫn ung dung chờ đối phương trả lời.

Kết quả, chờ cả buổi chiều, Viên Khởi Lương vẫn không có tin tức gì.

Về tới nhà, Trác Lí thấy ở cửa có một đôi giày vải Bắc Kinh. Đặt túi xuống, cô nghĩ bụng: cậu đầu hói tới.

Cậu của Trác Lí là một giáo sư nổi tiếng ở khoa pháp luật của trường đại học nào đó, là người vô cùng nghiêm khắc nhưng lại rất hài hước. Ví dụ



như, lúc sáu tuổi, cậu đưa cho Trác Lí một cây kẹo mút, sau đó giả làm ông già Nô-en hiền hoà nói, “ăn đi.”, chờ đến khi Trác Lí uớt nước miếng, bóc vỏ kẹo chuẩn bị cho vào trong miệng, thì cậu đầu hói lại vỗ nhẹ Trác Lí, (d.đ L quý Đ) mang cây kẹo ném xuống đất, sau đó đột nhiên hoá thành sói xám lớn, hét lên với Trác Lí: "Về sau không được ăn kẹo nữa, ăn một lần cậu sẽ đánh cháu một lần." Tiếp đến, dùng một món đồ chơi trẻ em gõ lên đầu Trác Lí, Trác Lí chỉ có thể lau hai hàng nước mắt chạy đi.

Nghĩ tới thôi cũng đủ để Trác Lí rùng mình.

"Ha ha ha. . . . ." —— đây là tiếng cười phóng khoáng của cậu, Trác Lí ghi nhớ rất rõ giọng điệu này.

Đi dép vào, Trác Lí định trốn vào trong phòng lại bị bắt quả tang tại trận.

"Này. . . . . Cháu gái nhỏ, định đi đâu vậy?"

Trác Lí đoán mặt mình bây giờ có thể so sánh với than được.

"Cậu, cháu . . . . cháu có một bản, bản thảo, bản thảo cần phải làm gấp." Trác Lí vẫn còn đang định nhắc chân chạy.

"Viết một bản thảo thì tốn bao nhiêu thời gian? Lại đây ngồi nói chuyện với cậu một chút đi." Vẻ mặt ông giống như Đức Phật, vô cùng nhân từ. Khoé mắt cong lên, dễ làm cho người ta ảo giác về sự tốt bụng của người đối diện. Chỉ là Trác Lí biết rất rõ, ở trong trường đại học mà ông dạy, Đường Chi Thiện là một trong ‘ Tứ Đại Danh Bộ ’, chuyên bắt những sinh viên trốn học, vắng mặt, gian lận, hay có hành vi xấu. Trác Lí chưa từng thấy một sinh viên nào khen ngợi cậu của mình.

Trác Lí run rẩy ngồi xuống ghế sofa, im lặng nghe giáo huấn.

"Nghe nói cháu làm việc ở Hào Mã?" Đường Chi Thiện thích uống trà, trong tay lúc nào cũng có một bình trà nhỏ, thỉnh thoảng lại đưa lên miệng. Trác Lí cảm thấy như vậy rất mất vệ sinh, vì trong bình trà đó cái gì cũng có.

"À, . . . Vâng"

"Cháu có biết nhà của cậu ở gần chỗ đó không?" Đường Chi Thiện bắt đầu lộ ra vẻ mặt không vui.

". . . . . Biết." Chính bởi vì biết nên mới tránh, nhưng hôm nay người cậu vĩ đại của cô cũng đã tới tận cửa rồi, tự do sau này của cô, rất nhanh thôi sẽ tan biến.

"Có tìm được nhà không?" Đường Chi Thiện lại hỏi, đôi mắt nhỏ híp lại, ngậm bình trà vào miệng.

". . . . . Tìm. . . . . Tìm được." Nếu như nói không tìm được, Đường Chi Thiện nhất định sẽ đi tìm cô.

Khoé miệng cong lên, Đường Chi Thiện cười nói, "Bắt đầu từ ngày mai, buổi trưa tới nhà cậu ăn cơm."

"Không nên làm phiền mợ ạ?" Trác Lí đau khổ, vẻ mặt như người sắp chết.

"Mợ của cháu còn chưa già tới mức đó, hưởng hồ, cũng không phải một mình cháu tới ăn." Đường Chi Thiện khẽ nâng mí mắt lên, vẻ mặt tìm kiếm xung quanh, "Chị gái cháu còn chưa về nhà sao?"

"Dạo này nó còn đang bận yêu đương." Mẹ Trác đi từ phòng bếp ra, trả lời câu hỏi của cậu với vẻ mặt vô cùng hạnh phúc, giống như chuyện yêu đương của Trác Ý là chuyện vô cùng đáng mừng. Đi theo sau là ba Trác, hai người mỗi người bưng một đĩa trái cây.

"Yêu đương?" Mặt Đường Chi Thiện trầm xuống, "Với ai?"

"Không biết, tôi không quản nó, miễn là nó thích, bọn tôi sẽ không phản đối." Mẹ Trác ngồi xuống, bảo Đường Chi Thiện ăn trái cây.

Thời điểm này, Trác Lí đã mong tới thời điểm này biết bao, các vị trưởng bối cuối cùng cũng chuyển hướng sang người “nữ vương”, {người vô hình} như cô có thể vô hình mà rời đi.

Nhưng ngay khi cô vừa mở cửa phòng mình ra, Đường Chi Thiện đã ném cho cô một câu, "Trác Lí, đừng trốn, ngày mai nếu cháu không ngoan ngoãn tới nhà cậu, cậu sẽ đi tới toà soạn để đón cháu, cậu vẫn có thể đập xe đập chở cháu đi."

Trác Lí thực sự muốn bay lên trời.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 10

Sáng thứ năm, Trác Lí thấp thỏm lo âu tới nhà cậu, lúc tới nơi cảnh tượng cô nhìn thấy làm cô phải cảm thán lên: trái đất này đúng là tròn, hữu duyên thiên lí năng tương ngộ, phong cảnh ở chốn này thật nên thơ.

Ông trời đã đổ một trận cầu huyết xuống người cô —— cô nhìn thấy Viên Khởi Lương, anh ta đang ngồi trên ghế salon đọc sách. Bây giờ đang là đầu mùa xuân, anh ta mặc một cái áo khoác len mỏng màu đen, mái tóc đen bóng cùng với cái cổ trắng ngần, nhìn từ một bên, gò má đó, thực sự rất đẹp.

Đường Chi Thiện mở cửa đưa cô vào, sau đó bảo cô ngồi ở phòng khách.

Trác Lí biết, cậu của cô lúc ở nhà, bao giờ cũng là cả hai vợ chồng vào bếp cùng nhau. Như vậy có nghĩa là, lúc cậu với vợ nấu ăn thì trong phòng khách chỉ có cô và Viên Khởi Lương.

Chỉ có hai người?

Đây chính là một cơ hội tốt. Chỉ là, Trác Lí một lần thì đâm đầu vào anh ta, lần khác thì lại chửi bới anh ta một trận, muốn người ta không nhớ mặt cô thì đúng là khả năng . . . . vô cùng thấp.

Vừa nghĩ, Trác Lí vừa đi vào phòng khách ngồi.

Viên Khởi Lương từ đầu đến cuối không hề ngẩng đầu lên nhìn cô một cái.

"Xin chào, tôi tên là Trác Lí." Trác Lí đưa tay ra, hào phóng tự giới thiệu bản thân, trong lòng không ngừng cầu nguyện: ngàn vạn lần đừng nhận ra tôi, ngàn vạn lần xin đừng.

"Xin chào, Viên Khởi Lương." Viên Khởi Lương ngẩng đầu lên, nhìn lướt qua Trác Lí, rút một tay ra khỏi quyển sách.

Hai tay chạm nhau.

Trác Lí có cảm giác như mình vừa mới cầm lấy một khối băng, bàn tay chắc phải hạ xuống còn 26 độ. Xem ra, đây mới chính là người đàn ông băng giá trong truyền thuyết.

Ngẩn người trên ghế salon một hồi, Trác Lí không có việc gì làm, lại không có sách để đọc, đành không kiêng kị gì mà quan sát Viên Khởi Lương.

Tóc của anh ta rất đen, mặt của anh ta lại rất trắng, da có vẻ rất mịn, bộ dạng yên tĩnh đọc sách của anh ta nhìn vô cùng đẹp. Ở khoảng cách gần, Trác Lí có thể nhìn thấy rõ được hàng lông mi của Viên Khởi Lương, lúc lật sang trang khác lông mi khẽ rung lên, đẹp đến động lòng người.

"Trác tiểu thư luôn quan sát người lạ như vậy sao?" Viên Khởi Lương không dời mắt khỏi quyển sách, nhưng lời nói lại làm cho Trác Lí giật mình.

Tuy nhiên, Trác Lí là một thiên tài diễn xuất, vì vậy cô lập tức lấy lại được thần thái, cợt nhả nói, "Viên tiên sinh nên có thói quen như vậy mới đúng."

Viên Khởi Lương ngược mắt lên, ánh mắt lơ đãng, chưa theo kịp được ý tứ trong lời nói của cô, sau đó, anh ta gấp quyển sách lại, đứng dậy, đặt lên giá sách trong phòng khách.

Dáng người Viên Khởi Lương hơi gầy, chiếc áo len màu đen này lại càng làm nổi bật lên dáng người gầy gò của anh ta. Tỷ lệ cơ thể của anh ta rất tốt, quần tây đen không hề có một nếp nhăn — lần đầu tiên trong đời, Trác Lí gặp được một người phù hợp với hình mẫu của cô thế này.

Lúc trở lại ghế salon, Viên Khởi Lương nghiêm túc hỏi Trác Lí, "Trác tiểu thư biết tôi?"

"Không biết." Trác Lí thật lòng trả lời.

"Vậy làm sao cô biết tôi vừa háo sắc lại nông cạn, rồi còn lêu lổng, phá hoại?" Trác Lí khẳng định: Lúc nói câu đó vẻ mặt của Viên Khởi Lương là đang cười, ánh mắt vô cùng lạnh lẽo, khinh thường. Cái nhìn khinh thường đó . . . . có một loại cảm giác không thể nói ra được, làm cô vô cùng khó chịu.

". . . . . Xin lỗi. . . . . Lần đó là hiểu nhầm." Trác Lí nói.

"Muốn thu hút sự chú ý của người khác, dùng cách đó . . . đúng là cũ rích." Viên Khởi Lương ung dung dựa lưng vào ghế sa lon, không thèm nhìn Trác Lí nữa.

Trác Lí ngồi không yên, thì ra, Viên Khởi Lương không chỉ là người đàn ông băng giá mà còn là một đại siêu cấp biến thái tự luyện. d.đ Lê qĐôn Cô định quay sang mắng anh ta, nhưng nghĩ tới mình còn phải nhờ vào việc phỏng vấn anh ta mà tăng lương, chuyển vào chính thức, không thể vội vàng đắc tội với anh ta được, vì vậy, Trác Lí thu lại đòn, mập mờ nói, "Quá trình mặc dù rất cũ rích, nhưng không phải kết quả rất thành công sao." Tôi đây không phải đã thu hút được sự chú ý của anh sao . . . . Trác Lí nói thầm trong bụng.

Lời nói cùng với vẻ mặt của cô làm cho Viên Khởi Lương ngẩn người ra.

Trác Lí hài lòng mỉm cười, lộ ra hai lúm đồng tiền, vẻ mặt cô thể hiện sự chiếm rõ ưu thế, hàm ý ‘Tiểu tử, muốn đấu cùng tôi ư, chưa có cửa đâu!’, quăng lại cho Viên Khởi Lương một câu, sau đó Trác Lí nhanh chóng đứng dậy, "Cậu, cháu giúp cậu rửa rau."

Lúc nên ra tay đã ra tay, lúc nên thu lại cũng đã thu lại.

Phong cách ăn uống của gia đình Đường Chi Thiện hoàn toàn khác với nhà họ Trác —— đây cũng là một lý do mà Trác Lí không muốn tới nhà họ Đường ăn cơm. Trác Lí thích ăn các món mặn không cay không nóng. Còn gia đình Đường Chi Thiện lại giống như hoà thượng ni cô, toàn ăn những món nhạt nhẽo.

"Mọi người ăn cơm thôi." Mợ của cô ngọt ngào kêu.

"Mợ đã vất vả rồi." Trác Lí khéo nịnh bợ, sau đó cầm đũa lên, bắt đầu ăn cơm.

"Đứa nhỏ này, sao lại khách khí như vậy." Vợ của Đường Chi Thiện tên là Thiệu Chi Uyển, là một người phụ nữ hiền lành ôn hoà, mang nét quyến rũ cổ điển, là một trong những họ hàng mà Trác Lí thích nhất.

"Trác Lí năm nay 22 tuổi à?" Thiệu Chi Uyển ngọt ngào hỏi, bà và Đường Chi Thiện không có con, vì vậy, hai người xem Trác Lí và Trác Ý như con gái của mình.

"Tính cả tuổi mụ nữa thì phải là 23 rồi." Đường Chi Thiện gắp một ít rau cải, lạnh nhạt nói.

Trác Lí im lặng, thật ra thì cô vừa mới qua sinh nhật hai mươi mốt tuổi thôi, lại không thể phản bác rằng, ‘Cháu làm gì đã già như vậy, hiện tại mới chỉ hai mươi mốt thôi’, cô đành lặng lẽ gắp một miếng thịt lên ăn, giả bộ làm người vô hình.

"Quên mất phải giới thiệu, Khởi Lương, đây là em gái của người lần trước cháu đi xem mắt, Trác Lí, cháu gái của ta." Đường Chi Thiện nói với Viên Khởi Lương, vẻ mặt phải gọi là vui vẻ, hài hoà không kể xiết.

"Tiện nói luôn, tại sao hai người các người vẫn không có tiến triển thêm? Diện mạo cùng điều kiện của Trác Ý rất tốt."

Trác Lí vui mặt vào bát cơm, len lén theo dõi tình huống ở trên bàn ăn, cô nhìn thấy vẻ mặt Viên Khởi Lương xấu hổ không nói nên lời, Trác Lí thầm cười trong bụng, nghĩ thầm: tự gây nghiệt chướng, tự mình gánh lấy.

Sau khi ăn xong, người bạn rợn Viên Khởi Lương nhanh chóng rời đi trước.

Thiệu Chi Uyển muốn Trác Lí ở lại trò chuyện, Trác Lí liền lợi dụng cơ hội này để tìm kiếm thêm chút tin tức về Viên Khởi Lương. d đàn L3 Quý Đ^n Ví dụ như, ba mẹ của Viên Khởi Lương hiện tại đang đi du lịch vòng quanh thế giới; ví dụ như, Viên Khởi Lương năm thứ ba đại học thì được chọn làm sinh viên trao đổi sang đại học Sydney, sau đó hoàn thành một năm đại học ở bên kia, do học lực quá ưu tú nên đã từng được mời ở lại; lại ví dụ như, ở Sự Vụ Sở, Viên Khởi Lương phụ trách về mảng kinh tế quốc tế; còn nữa, anh ta có một cô bạn gái tên là Bạch Oanh.

"Anh ta có bạn gái, vậy sao hai người còn giới thiệu cho chị của cháu?" Trác Lí buồn bực hỏi, không tin nổi một khối băng như vậy cũng có bạn gái, hơn nữa còn là công khai?

"Ba mẹ cậu ta phản đối, gia đình cô gái đó làm kinh doanh, bối cảnh rất phức tạp, bọn họ sợ cô bé kia ảnh hưởng tới tiền đồ của Khởi Lương." Thiệu Chi Uyển bất đắc dĩ nói.

"Vậy bây giờ bọn họ đang ở trong tình trạng nào?" Trác Lí vung chiêu dò hỏi, kiên nhẫn tìm kiếm thông tin.



"Cụ thể thế nào mợ cũng không rõ lắm." Thiệu Chi Uyển mỉm cười.

Đúng lúc đó, Đường Chi Thiện đột nhiên xuất hiện trước mặt hai người, tay bưng bình trà nhỏ đặt ở khoé miệng, không rõ là đang nhìn Trác Lí hay nhìn xuống đất, hỏi, "Cháu ngoại nhỏ của chúng ta hình như rất tò mò về Khởi Lương."

Miệng Trác Lí giật giật, bĩu môi, bất mãn nói, "Cháu theo học ngành báo chí, đối với tin tức đặc biệt nhạy cảm."

"Nhạy cảm với tin tức không phải cũng bắt đầu từ hứng thú với nhân vật sao." Đường Chi Thiện thoải mái ngồi dựa lên ghế sofa, "Chỉ là đàn ông như Khởi Lương, dáng dấp ưa nhìn, lại có năng lực, có học thức, người trẻ tuổi như các cháu chắc chắn sẽ rất thích. Chị của cháu và cậu ta đã không có duyên phận, vậy . . . . Cháu có thể cùng cậu ta thử xem, mặc dù sẽ rất khó khăn, nhưng nếu cháu muốn, cậu sẽ giúp cháu!" Đường Chi Thiện kiên trì quan điểm: phù sa không nên chảy ruộng ngoài.

Ý tứ trong lời nói của Đường Chi Thiện làm cho Trác Lí vô cùng khó chịu, vì vậy cô đã chuẩn bị sẵn "kế hoạch đào tẩu". Cô sợ nếu mình còn ở đây thêm một chút nữa sẽ không thắng nổi cậu, nhất định sẽ giống như Trác Ý, cuộc sống không yên ổn.

"Ông quan tâm quá nhiều rồi! Ông sắp xếp cho Khởi Lương và Trác Ý xem mắt nhau, còn giới thiệu sinh viên của ông cho con gái của bạn, ông làm những việc này không thấy mệt hả?" Thiệu Chi Uyển đứng ra giải vây.

Chỉ có mợ là tốt nhất! Trác Lí nghĩ bụng: cậu của cô quả thật có thể mở được một trung tâm mai mối rồi.

"Như thế sao có thể gọi là quan tâm quá nhiều được? Tôi không phải là đang tìm những người tin cậy để giới thiệu cho chúng nó hay sao? Người trẻ tuổi bây giờ, có cuộc sống ổn định là rất hiếm. d~ đàn L3 QĐ^ Đường Chi Thiện tôi đây, nhìn cái gì không được, nhưng nhìn người thì không tệ."

Câu chuyện lại chuyển sang Trác Lí, Đường Chi Thiện mở miệng nói, "Đừng nghe mợ của cháu nói mấy chuyện tình vợ vãn đó, cậu ta cùng cái cô họ Bạch kia không còn liên lạc nữa, mặc dù điều kiện của cháu không tốt như chị gái của mình, nhưng đã là cháu gái của Đường Chi Thiện thì không có gì thua kém hết . . . . . Cậu ủng hộ cháu theo đuổi cậu ta."

Trác Lí xấu hổ cười, nói, "Cậu, cháu thật sự . . . . . Cháu không thích kiểu người này. . . . . Cháu . . . cháu còn nhỏ mà." Cô rất hiểu Đường Chi Thiện, nếu có không cự tuyệt rõ ràng, người cậu vĩ đại của cô không biết sẽ làm ra chuyện kinh thiên động địa gì. Đến lúc đó, Trác Lí đoán mình chỉ có thể khóc cũng không ra nước mắt.

"Nhỏ cái gì nữa, hai mươi ba tuổi mà còn nhỏ, chờ đến khi cháu thành gái già, muốn tìm, cậu cũng không tìm đối tượng cho cháu đâu."

"Thật ra thì. . . . . Thật ra thì. . . . . Cậu, trong lòng cháu đã có người thích rồi." Trác Lí chỉ có thể xuất ra chiêu này, sau đó lén lút cho tay vào trong túi áo, tùy tiện tìm một bài hát bật lên.

Tiếng nhạc của bài 《 Hai người hoàn hảo 》 từ trong túi của Trác Lí phát ra, Trác Lí xin lỗi, "Thật xin lỗi, cháu ra ngoài nhận điện thoại."

Cuối cùng, cô nhanh chóng chuồn khỏi nhà họ Đường.

# CÓ LẼ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 11

Buổi chiều trở lại toà soạn, Vạn Hiểu Yên đang định ra ngoài phỏng vấn, lúc này tất cả phóng viên ảnh của toà soạn đều đã ra ngoài, ngay cả phóng viên duy nhất vừa biết chụp ảnh vừa biết viết tin, Lý Nhất Phàm, cũng vừa rời khỏi toà soạn. Vì vậy, nhân vật tiểu tốt thường ngày chỉ biết làm cảnh như Trác Lí, hôm nay cũng phải vác máy ảnh đi theo Vạn Hiểu Yên.

Đối tượng phỏng vấn lần này làm cho Vạn Hiểu Yên rất phấn khích, suốt dọc đường đi cô ấy hành động như người lên cơn. Tối hôm qua Trác Lí ngủ không đủ giấc, vốn định lên taxi sẽ ngủ một lát, nhưng cô lại bị Vạn Hiểu Yên lay cổ, lắc người đến không thể ngủ nổi.

"Chị gái à, rốt cuộc cô muốn làm cái gì?" Mặt Trác Lí như đưa đám.

"Không phải chị của cô làm việc ở công ty trang sức Tinh Quang sao? Chẳng lẽ cô ấy không nói với cô, tổng giám đốc Lý Xán của Tinh Quang là một văn sĩ lỗi lạc?" Trác Lí nhìn thấy hai mắt của Vạn Hiểu Yên biến thành khinh khí cầu, sắp bay đến Tinh Quang rồi.

"Văn sĩ?" Trác Lí hoài nghi, không biết Vạn Hiểu Yên này có phải là xuyên từ triều đại Bắc Ngụy tới đây hay không, thực ra cô chưa từng nói chuyện với Vạn Hiểu Yên. Không, nói chính xác, phải là cô chưa từng nói về chuyện tình cảm với Vạn Hiểu Yên.

"È hèm. Một nam sinh trường văn lại dũng cảm tạo lập một công ty trang sức, như vậy không phải là rất mạnh mẽ sao?"

"Không mạnh mẽ thì làm sao có thể lên được 《Đô thị tinh anh》 ? À đúng rồi, người này cũng là tự bỏ tiền sao?"

"Tự bỏ tiền?" Vạn Hiểu Yên ném cho Trác Lí một cái nhìn xem thường, "Anh ta là một trong những người đàn ông độc thân hoàng kim, trên người từ trên xuống dưới đều được nạm vàng, cho dù toà soạn của chúng ta có đưa tiền cho anh ta cũng chưa chắc đã có được cuộc phỏng vấn này, nếu không phải Ngũ tổng thân yêu của chúng ta (Ngũ Khâu Thực) có mối quan hệ tốt với Lý Xán, cô có năm mơ cũng chẳng có cơ hội đi chụp hình này. . . . . Đúng rồi. . . . . Cô đừng nói cho Vu Thu Thủy biết đấy." Vạn Hiểu Yên bổ sung thêm một câu.

"Lại thêm một người độc thân hoàng kim? Chỗ tồi tàn này của chúng ta, đàn ông độc thân hoàng kim đúng là không ít." Trác Lí châm chọc nói, ở trường học, người si tình không thiếu, khi tham gia câu lạc bộ, hiện tượng si tình còn phổ biến hơn. Nhưng dù sao, lúc còn đi học, nữ sinh luôn giữ vững tinh thần thận thung, vì vậy chuyện thể hiện ra ngoài không nhiều như bây giờ. Bây giờ cô đã ra ngoài xã hội, các đồng chí nữ không còn e dè nữa, Trác Lí nghe từ miệng các cô không ít từ ngữ như là mỹ nhân kế, rồi làm thế nào để có một tình yêu hoàn hảo . . . . .

"Cô thì hiểu cái gì? Đúng là một đứa trẻ." Vạn Hiểu Yên dội cho Trác Lí một gáo nước lạnh, không muốn thảo luận vấn đề này với Trác Lí nữa mà bận rộn . . . . trang điểm lại.

Trác Lí cũng có lại được bầu không khí yên tĩnh, đang định ngủ tiếp thì xe vừa tới cửa Tỉnh Quang.

Xuống xe, đi qua con đường lớn, từng dòng người đông đúc đang đổ dồn về nội thành. Ánh mặt trời mùa xuân thật ấm áp, Vạn Hiểu Yên đang tung bay mái tóc dài thướt tha cùng với đôi giày cao gót ở trước mặt cô, Trác Lí lười biếng bước theo sau, luồn lách qua dòng người xô đẩy nhau,

trong lòng thầm nghĩ: nhiều người như vậy, kế hoạch hoá gia đình đúng là không thực hiện đến nơi đến chốn mà.

Trang sức Tinh Quang nằm ở quảng trường trung tâm thành phố, lầu một là phòng trưng bày, còn lầu hai là phòng làm việc, hơn nữa công ty còn có bãi đỗ xe ở quảng trường. Mặc dù Trác Lí không biết bãi đỗ xe đó rộng bao nhiêu mét vuông nhưng dùng đầu ngón chân để suy nghĩ thì cô cũng biết, nếu dùng số đất đó để xây cửa hàng thì đúng là một khoản lợi ích kếch xù. Có thể tưởng tượng được, dùng một khoản tiền lớn để mua bãi đỗ xe đắt giá như vậy, Tinh Quang chắc chắn phải có một kho tiền tài.

Phòng làm việc của Lý Xán nằm ở mặt chính của lầu hai, rất rộng, có vẻ chú trọng về thiết kế —— nhìn từ bên ngoài là như vậy.

Thư ký dẫn Vạn Hiểu Yên và Trác Lí vào trong phòng làm việc, cô ta nói cái gì, Trác Lí không để ý lắm, d~đ L3 quý Đ^n thậm chí cô còn không thèm chú ý xem đối tượng phỏng vấn là ai, bởi vì căn phòng trước mắt đã làm cho Trác Lí kinh sợ đến líu lưỡi: trần nhà cao —— được thiết kế theo phong cách của các toà lâu đài Châu Âu, còn trên tường thì treo đầy các bức điêu khắc cổ của Trung Quốc; trong phòng, đồ nội thất được bày biện, kết hợp giữa các phong cách Tây Âu, Ấn Độ và Trung Quốc.

Giờ phút này, trong đầu Trác Lí chỉ hiện ra một từ: Kiêu ngạo.

"Lý tổng, đây là phóng viên ảnh của toà soạn chúng tôi, Trác Lí." Vạn Hiểu Yên đưa tay kéo Trác Lí lại, lúc này cô mới quay đầu sang, quan sát đối tượng phỏng vấn.

Không chỉ có diện mạo xuất sắc, mà toàn thân người đàn ông này còn toả ra một loại sức quyến rũ vô cùng phong độ, Trác Lí trầm tư, loại khí chất này được gọi là —— tao nhã. Bộ âu phục màu đen mặc lên người anh ta trông rất giống trường sam, cô đã đọc qua rất nhiều tiểu thuyết, cô không thể không có ý nghĩ: người đàn ông này không nên chọc vào.

"Chào Lý tổng." Trác Lí lịch sự chào hỏi.

"Chào Trác tiểu thư." Lý Xán có đôi mắt một mí, cười lên sẽ híp lại thành một đường cong, làm cho người ta cảm thấy vô cùng thoải mái, "Mời ngồi."

Vạn Hiếu Yên cùng Trác Lí nhanh chóng ngồi xuống.

Sau đó, Vạn Hiếu Yên bắt đầu cuộc phỏng vấn, từ thời điểm bắt đầu khởi nghiệp cho tới lúc thành công, từ sự nghiệp thành công lại hỏi sang cuộc sống riêng tư, tới cha mẹ, họ hàng . . . . . Tóm lại, cô không ngừng hỏi các đề tài khác nhau.

Trong lúc đó, Trác Lí lại không yên phận, tiếp tục đánh giá căn phòng, cho đến khi Vạn Hiếu Yên dùng cùi chỏ thúc cô một cái, còn nghiêng răng nói, "Chụp hình đi, chụp hình."

"Trác tiểu thư hình như rất có hứng thú với phòng làm việc của tôi?" Lý Xán vô cùng dịu dàng hỏi, Trác Lí phát hiện ra, lúc anh ta cười, hai bên má có lúm đồng tiền nhỏ, rất mê người.

"Vâng, Lý tổng có thể cho phép tôi chụp vài bức ảnh được không?" Trác Lí nhẹ nhàng hỏi, trong đôi mắt hiện lên sự hứng thú rõ rệt. Đúng vậy, cô rất thích những tác phẩm kiến trúc xa hoa, sang trọng, đặc biệt là bầu không khí huyền ảo được tạo nên từ phong cách sáng tạo đó. Đương nhiên, cô rất thích phòng làm việc này của Lý Xán.

Cô nhớ rất rõ kỳ nghỉ hè năm thứ hai đại học, cô có tham gia một chuyến du lịch "thử thách sinh tồn" cùng Quý Mạnh Đường ở một ngôi làng cổ, bọn họ tới đó để chiêm ngưỡng những bức tranh cổ cùng phong cảnh núi rừng, ở đây cũng không phải là một khu di tích. Trác Lí rất thích không gian bao la, con người hoà mình vào thiên nhiên. Quý Mạnh Đường có tác động rất lớn với cô, ít nhất tính cách hiếu kỳ cùng bản lĩnh của cô cũng là do anh ngầm tác động mà có. Nghĩ tới Quý Mạnh Đường, trái tim

của Trác Lí bỗng có từng đợt sóng nhỏ, hiện lên trước mắt cô là nước da màu đồng, mái tóc ngắn, hàm răng khoẻ mạnh, nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, tất cả giống như những cánh bồ công anh nhẹ nhàng bay qua trí nhớ của Trác Lí, cô chợt nhận ra: đã hai năm rồi cô không nhìn thấy anh.

"Tất nhiên là được, Trác tiểu thư cứ tự nhiên." Nụ cười của Lý Xán rất hào phóng, âm thanh vang lên trong trẻo, nhanh chóng kéo Trác Lí từ trong kí ức trở về với thực tại.

"Cám ơn." Trác Lí cũng đáp lại Lý Xán bằng một nụ cười.

Sau đó, Trác Lí cầm theo chiếc máy ảnh “kaka” nhỏ của toà soạn, tỉ mỉ quan sát, chụp lại từng hoa văn họa tiết trang trí trong văn phòng.

Cứ như thế đến mười mấy phút sau, cuộc phỏng vấn của Vạn Hiểu Yên cuối cùng cũng kết thúc, suy tính đến kỹ năng chụp ảnh của Trác Lí, Vạn Hiểu Yên quyết định hẹn Lý Xán hôm khác tới chụp ảnh bìa, hai người trao đổi danh thiếp với nhau, cũng vào lúc này, Vạn Hiểu Yên điếc không sợ súng, liền nói, "Lý tổng, cô ấy là em gái của Trác tiểu thư, đang làm việc ở công ty của anh, sau này có thể giữ liên lạc với nhau?"

Trác Lí cảm thấy vô cùng quẫn bách. Bởi vì Trác Ý làm quản lý nhân sự, cho nên Trác Ý rất ghét người khác dùng địa vị của mình ở Tỉnh Quang để kết thân. Vạn Hiểu Yên chưa hỏi qua cô đã nói như vậy, trực giác mách bảo cho cô biết, đây không phải là hành động thông minh.

"Hả? Chị gái cô tên gì?" Lời này là nói với Trác Lí.

"Trưởng bộ phận nhân sự, đúng không Trác Lí?" Vạn Hiểu Yên cướp lời.

Trác Lí thật hi vọng mình có thêm một cái tay, bóp chết con người lăm lăm lời này. Chỉ là, Trác Lí từ đầu đến cuối vẫn không ngừng cúi đầu xuống, cô đương nhiên không nhìn thấy ánh mặt phức tạp của Lý Xán. Sau đó, anh ta

nói, "Nếu đã là người quen, Trác tiểu thư cũng nên để lại số điện thoại đi, sau này cũng tiện liên lạc."

Trác Lí xấu hổ đọc số điện thoại của mình, đồng thời cũng nhận lấy số điện thoại của Lý Xán.

Rời khỏi văn phòng tổng giám đốc của trang sức Tinh Quang, Trác Lí thầm hạ quyết tâm: Sau này sẽ không bao giờ đi phỏng vấn cùng Vạn Hiểu Yên nữa!



# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 11.2

Kể từ sau khi gặp Viên Khởi Lương ở nhà Đường Chi Thiện vào ngày hôm qua, Trác Lí đã bắt đầu lên kế hoạch quyến rũ anh ta, cô kết hợp đồng thời hai chiến dịch: “Mỗi ngày lạnh lẽo” và “Tác chiến ở nhà họ Đường”, đảm bảo nắm chắc chiến thắng bằng cả hai tay. Chiến dịch “Tác chiến ở nhà họ Đường” thực ra chính là tận dụng khoảng thời gian ngắn ngủi một tiếng rưỡi ăn trưa ở nhà Đường Chi Thiện để làm quen với Viên Khởi Lương, tranh thủ tạo mối quan hệ trước, sau này có thể giành được quyền phỏng vấn độc quyền, sẽ an toàn hơn nếu cô thực hiện nó song song với chiến dịch “Mỗi ngày lạnh lẽo”.

Ngày thứ sáu, số tạp chí tháng ba cuối cùng cũng chính thức phát hành sau khi trải qua một cuộc xét duyệt kỹ lưỡng, nhân vật trang bìa của số tạp chí tháng tư bắt đầu được lựa chọn, giữa tháng sau sẽ phải nộp bản thảo cuối cùng. Tất nhiên, Trác Lí sẽ không mơ rằng trong nửa tháng ngắn ngủi đó, cô có thể thu phục được tảng băng ngàn năm kia, nhưng cô nhất định phải nắm được trang bìa tháng tư này. Bởi vì giữa tháng tư cô phải về trường để bảo vệ tốt nghiệp, sau đó sẽ phải ở lại trường khoảng tầm một tháng. Cô hi vọng trước khi trở về trường có thể dùng cục thịt béo bở Viên Khởi Lương đổi lấy công việc chính thức ở 《 Đô thị tinh anh 》, tránh việc phải quay trở về nhà ăn không ngồi rồi, xin tiền và bị nghe mắng.

Đây chính là mục đích của cô trong thời gian tới, nhiệt huyết trong người cô đang dâng trào mãnh liệt.

Nhiệt huyết này có thể thấy rõ được: Biểu hiện đầu tiên, Lâm Thạc và Lý Nhất Phàm định mời Trác Lí ăn cơm trưa nhưng lại hụt mất, bởi vì vừa

mới hết giờ làm việc, Trác Lí đã chạy như bay ra khỏi 《 Đô thị tinh anh 》 , để lại hai người đàn ông bốn mắt nhìn nhau, cảm giác bi thương không cần nói ra cũng hiểu, bọn họ chỉ có thể nhìn theo bóng lưng ngày càng xa của Trác Lí, thở dài mà nói: phụ nữ như gió thoảng qua.

Biểu hiện thứ hai, sau khi thang máy xuống tới nơi, bác Phương đang kiểm tra danh sách người ra vào, chợt nghe tiếng từ xa truyền tới, “Chào bác Phương, hẹn gặp lại.” Nghe tiếng gọi, bác Phương ngẩng đầu lên đã không thấy bóng dáng ai nữa. Tim dừng lại một nhịp, bác Phương nghĩ thầm: gặp ma sao?

Biểu hiện thứ ba, vào giờ cao điểm, trước cổng cao ốc Hào Mã có rất nhiều nam thanh nữ tú ăn mặc chỉnh tề đang lần lượt đi ra ngoài. Đột nhiên, trong đám đông có một tiếng kêu lên, “Làm phiền nhường đường một chút, xin nhường đường một chút. . . .”, sau đó, một bóng dáng liền chạy ngang qua, ‘BIU’, không thấy người đâu nữa. Một đám Giáp Ất, Bính Đinh cảm thán: liều chết sao . . . . .

Lúc còn học đại học, Trác Lí là quán quân chạy 800m của lớp, phổi của cô hô hấp vô cùng tốt. Vì vậy, một lúc sau, cô đã tới được nhà của Đường Chi Thiện.

Chỉ là, cô đoán sai tốc độ của Viên Khởi Lương rồi, bởi vì anh ta còn chưa tới.

Hai vợ chồng Đường Chi Thiện và Thiệu Chi Uyển đang vui đầu trong thế giới bấp bực ngọt ngào của hai người, Trác Lí nhàm chán cầm quyển báo ở trên bàn lên đọc, đợi Viên Khởi Lương xuất hiện.

Một bài viết có tựa đề 《 Rốt cuộc Minh Viễn có thể đi xa tới đâu 》 thu hút chú ý của Trác Lí, Minh Viễn là một siêu thị lớn ở thành phố Z, bởi vì bất hoà trong dòng họ mà kiện nhau ra toà án kinh tế, hiện tại vụ kiện vẫn đang trong quá trình thẩm tra chưa rõ kết quả. Trác Lí vốn không để ý

tới vụ kiện này lắm, nhưng trên mặt báo lại xuất hiện một cái tên rất quen thuộc với cô —— Viên Khởi Lương.

“Thái tử” của Minh Viễn đã mời Viên Khởi Lương làm luật sư cho mình. Trác Lí muốn tìm một đề tài chung để trò chuyện vì vậy cô không thể không nghiêm túc đọc tin tức này. Đợi đến khi cô hiểu rõ tường tận từng câu chữ ở trong bài báo thì đúng lúc Đường Chi Thiện mở cửa cho Viên Khởi Lương vào.

Trác Lí giả vờ bình tĩnh, trong đầu đang thầm tưởng tượng ra khung cảnh trò chuyện vui vẻ, sau đó cô ngồi im đợi Viên Khởi Lương đi tới sofa. Lúc này, trong đầu cô hiện ra vô số tình huống khác nhau, cô có thể bắt đầu bằng một câu chuyện đùa. Hôm nay cô sẽ xem như mình là Diệp Cô Thành, dù sau cuối cùng thì Diệp Cô Thành cũng thắng Tây Môn Xuy Tuyết. (hai nhân vật trong Cỗ Long)

Trác Lí cầm tờ báo ngăn người năm sáu phút, Viên Khởi Lương từ từ bước qua mặt cô, ngồi xuống ghế sofa đối diện, cô thầm oán người đàn ông này thật là chậm chạp, sau đó, Trác Lí giả bộ không chú ý, ngẩng đầu lên, “Ah. Viên tiên sinh tới rồi sao.”

Viên Khởi Lương rất thích màu đen, hôm nay anh ta mặc một cái áo sơ mi đen, một lần nữa làn da trắng nõn của anh ta lại được tôn lên. Trác Lí phỏng đoán: người đàn ông này rất ít khi vận động, sức yếu như vậy, ngay cả con kiến cũng giết không nổi.

"Ừ, chào Trác tiểu thư." Viên Khởi Lương chào một tiếng, tầm mắt lại trở về quyển sách bìa màu xanh trên tay. Trác Lí nhớ, quyển sách hôm qua anh ta đọc là bìa màu hồng.

"Ha ha, hình như Viên tiên sinh không thích xem báo chí?" Trác Lí làm nhảm, không thể làm gián đoạn cuộc trò chuyện với Viên Khởi Lương được.

"Không thích bằng Trác tiểu thư." Viên Khởi Lương lạnh nhạt nói.

Những lời này khiến cho nụ cười của Trác Lí trong nháy mắt liền đông cứng lại. Cô nghĩ bụng: cái gì gọi là “không thích bằng Trác tiểu thư”? Cô chẳng hề thích tờ báo này một chút nào! Suy nghĩ lại một chút, cuối cùng cô cũng hiểu ra, đối phương đang cười nhạo cô xem một trang báo quá lâu!

"Mẫu chốt là. . . . . trên tờ báo này có nói đến Viên tiên sinh, từ trước đến nay tôi rất chú ý đến tin tức về Viên tiên sinh." Trác Lí mặt dày nói, tiếp tục chủ đề ngày hôm qua còn dang dở. Nếu anh ta muốn khiêu khích cô, cô sẽ tích cực tiếp chiêu.

Viên Khởi Lương thậm chí còn không ngẩng đầu lên, "Thật vinh vạnh."

Một trận gió lạnh thổi ngang người làm cho Trác Lí bất chợt rùng mình, cô nhớ tới một câu chuyện cười: Ngày xưa, có một sát thủ, kiếm của anh ta rất lạnh, tim của anh ta rất lạnh, cơ thể anh ta cũng rất lạnh . . . . . cuối cùng anh ta bị chết vì lạnh. d~đ, L3quýđ^ñ Nhưng bây giờ cô nghĩ câu chuyện cần phải thay đổi lại, sau này cô sẽ kể rằng: Ngày xưa, có một người đàn ông lạnh lùng, mặt của anh ta lạnh, mắt anh ta lạnh, lời nói của anh ta cũng lạnh, cuối cùng, cô ( Trác Lí) lạnh muốn chết . . . . .

"Viên tiên sinh có cảm thấy vụ kiện này rất phức tạp không? Cá nhân tôi nghĩ rằng, những vụ kiện tụng kinh tế trong nội bộ gia đình này thực sự rất phiền toái." Trác Lí tiếp tục “mặt dày” nói, nên nói là “khuôn mặt nhiệt tình” hỏi, chính là cái loại lấy mặt của mình dán vào mộng người khác ấy. . . . .

"Bất kỳ vụ kiện về kinh tế nào cũng đều phiền toái." Viên Khởi Lương đáp lại.

Trác Lí xấu hổ, nhất thời cứng họng, cô cảm thấy, về phương diện pháp luật, mình và Viên Khởi Lương không có bất kỳ một tiếng nói chung

nào, có cố nữa cũng chỉ thêm rước nhục vào thân.

"Viên tiên sinh đang xem sách gì vậy? Về pháp luật sao?" Một lần nữa gương lên bộ mặt "tiểu thiếp" tươi cười, hỏi han.

"Một tập thơ."

"Hả? Của quốc gia nào?" Trác Lí siêng năng.

"Nga." Chân mày của Viên Khởi Lương bắt đầu cau lại, Trác Lí cảm thấy, nếu cô còn tiếp tục hỏi nữa, Viên Khởi Lương sẽ ném quyển sách xuống, xông tới hét thẳng vào mặt cô, "Câm miệng lại cho tôi."

Vì vậy, cô rất biết điều, im lặng không hỏi nữa, cô bắt đầu soạn bậy một nội dung nào đó nhằm tăng cao sức quyến rũ của bản thân cũng như kéo gần khoảng cách với đối phương, ví dụ như vào giây phút này đây, cô hết sức đằm đằm nói, "Tôi cũng rất thích văn học Nga, tác giả tôi thích nhất chính là Wheelcar Minkovskiy, ông ấy có viết một cuốn sách về vấn đề nội bộ trong chính sách ngoại giao của Nga ở thế kỷ XIX, tôi đã xem qua nó, rất sâu sắc. d.đ lê quy' đ^n Người Nga chính là như vậy, có một chút lãng mạn của người phương Tây, lại thêm một chút sâu sắc của người Châu Á."

Viên Khởi Lương hoàn toàn từ bỏ ý định đọc sách, mở to hai mắt nhìn Trác Lí, "Hả? Là cuốn nào?"

" 《 Castrato 》 " Trác Lí từ trước đến nay nói dối đều có biểu hiện: mặt không biến sắc, tim không đập loạn, "Có thể anh chưa từng nghe qua, . . . cũng có thể là do cuốn này bị cấm ở nước ta. Nhưng tác giả đã thông qua Castrato để viết ra rất nhiều mặt tối của nước Nga."

Trác Lí đúng là một diễn viên xuất chúng.

"À. Quyển sách đó tôi đã đọc qua." Viên Khởi Lương nhếch miệng cười, Trác Lí nhìn thấy, nụ cười đó mang hàm ý mỉa mai —— nụ cười khinh bỉ. Con người đen láy của Viên Khởi Lương nhìn thẳng Trác Lí, chậm rãi nói, "Đáng tiếc, tác giả thì chỉ có thể là người lái xe, không thể nào là bánh xe được." (~ly: anh nam chính đang đá đều chị gọi sai tên tác giả, "wheel car" – bánh xe)

Vừa rồi lúc nói "Wheelcar Minkovskiy" Trác Lí đã cố tình tăng nhanh tốc độ lên. Không ngờ Viên Khởi Lương vẫn phát hiện ra, lại còn dùng 'người lái xe' để cười nhạo cô. Cô nhắm mắt lại tự mặc niệm: đạo cao một thước, ma cao một trượng —— chân lý này luôn luôn đúng.

"Tôi đi giúp cậu rửa rau đây, lần sau sẽ tiếp tục cùng bàn luận về văn học với Viên tiên sinh." Trác Lí một lần nữa sử dụng chiêu 'tẩu vi thượng kế', nhưng lại không giống hôm qua, không thể lên giọng rồi bỏ đi một cách oai vệ.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 12

Cuối tuần, sau khi bị Viên Khởi Lương đả kích nghiêm trọng, Trác Lí đã dẹp toàn bộ trò chơi điện tử, ti vi cùng tiểu thuyết sang một bên, cô vùi đầu vào nghiên cứu thơ ca, văn học Nga, nghiên cứu một cách chăm chú, thậm chí lúc cô tìm hiểu về văn hoá đương đại hồi còn học đại học cũng không hăng hái đến như vậy. Điều này làm cho cô không khỏi nghĩ đến câu nói kinh điển của một giáo sư Kinh tế ở trường, ‘Lợi ích là động lực nguyên thủy nhất của loài người.’

Cô nghĩ: mình đã thực sự bước vào xã hội rồi.

Chủ nhật, bầu trời nắng ráo mát mẻ, thời tiết mùa xuân đầu tháng ba thật sự rất đáng yêu, nhà của Trác Lí ở trong khu tập thể công chức cũ, cây cối che bóng mát, hoa cỏ, chim chóc bay khắp nơi. Tối hôm qua Trác Lí chiến đấu cùng với thi ca nước Nga cả đêm, định bụng sáng nay sẽ ngủ thẳng giấc đến 12 giờ trưa mới rời giường.

Tuy nhiên lại có một số người không biết hưởng thụ bầu không khí ấm áp đó.

Sáng sớm mẹ Trác đã đẩy cửa phòng cô ra, lôi cô dậy, nhắm ngay màng nhĩ của cô mà hét lớn, "Dậy nhanh lên, mẹ đã làm bữa sáng rồi, anh rể con chuẩn bị tới, nhanh dậy giúp mẹ tiếp khách."

Thấy Trác Lí vẫn còn dây dưa không chịu rời khỏi giường, mẹ Trác liền hét mạnh một cái vào mông cô, kết quả sau cái hét mạnh đó một tiếng hét chói tai liền cất lên:

A —————

Trác Lí không muốn tình cũng phải tình.

Trác Lí còn chưa đánh răng rửa mặt xong đã nghe tiếng cười nói vui sướng của ba mẹ ở ngoài phòng khách, cô tay cầm cốc nước, miệng đầy bọt, chân còn xỏ đôi dép màu hồng, đi từ trong nhà vệ sinh ra phòng khách, có trời biết, cô chỉ muốn xem xem có chuyện gì xảy ra, nhưng đợi đến lúc nhìn rõ ràng thì cô chỉ biết đứng im như trời trồng.

Ngũ Khâu Thực mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, ngồi trên ghế sofa tròn tròn hai mắt nhìn cô, lúc đầu chỉ là đảo mắt nhìn qua, nhìn xong lại thấy có gì đó không đúng, nhìn đi nhìn lại, cuối cùng là nhìn chăm chăm, làm cho Trác Lí vô cùng khiếp sợ.

Cô cúi đầu xuống nhìn bộ dạng của mình: quần ngủ màu xanh lá cây, áo ngủ rộng thùng thình màu đỏ chót, kính mắt màu hồng, đầu tóc thì rối bời. . . . .

"Trác Lí! Sao con lại để bộ dạng đó mà đi ra hả! Mau vào phòng cho mẹ!" —— mẹ Trác cuồng loạn.

Trác Lí sợ hãi, nhanh chóng rời đi.

Nhìn vào gương, Trác Lí tiếp tục đánh răng, chỉ là, cô hốt hoảng chà, chà mạnh, chà không ra nước mắt.

Cô ở nhà vệ sinh gây người mười lăm phút, một lần nữa mẹ Trác lại xuất hiện trước mặt cô, cả khuôn mặt tối sầm, "Danh dự mấy đời nhà họ Trác bị con làm cho mất sạch rồi. Con nói xem. . . . . cái áo đỏ, quần xanh này con lấy ở đâu ra?"

"Là . . . . . con mua." Lúc học đại học, trước cửa phòng kí túc của cô có rất nhiều cửa hàng buôn bán các loại trang phục rẻ tiền, đồ dùng tiện lợi.



Mặc dù bạn cùng phòng với cô luôn nói quần áo xanh đỏ kết hợp như vậy rất quê mùa, áo ngủ của cô còn không bằng cái rèm cửa . . . . d2l.QĐôn Nhưng biết làm sao được, những bộ quần áo này rất rẻ.

Mẹ Trác im lặng không nói nên lời, xoa xoa thái dương sau đó rời khỏi phòng vệ sinh chật hẹp. Trác Lí xác định phòng khách không còn tiếng động nào nữa, lúc này mới dám mở cửa ra, sau đó chạy thật nhanh về phòng mình.

Cô nghĩ, trước mặt Ngũ Khâu Thực, có thể nói cô không còn một chút hình tượng nào nữa.

Cuối tuần này thật không yên ổn chút nào.

Buổi tối, Trác Lí đang ở trong phòng lên mạng, cửa phòng không khoá, cô nghe thấy ba mẹ mình đang xì xầm to nhỏ ở phòng bên cạnh.

". . . . . Không. . . . . Người đó không phải là con rể Ngũ." —— Ba Trác nói, ba Trác bị cận thị.

"Vậy là ai?" —— mẹ Trác hỏi.

"Không biết. Đừng quấy rầy bọn nó, để xem Tiểu Ý phản ứng như thế nào."

". . . . ."

Phòng của Trác Lí và phòng ba mẹ cô cùng một hướng, hướng đông. Cô nhớ hồi nhỏ, đây vốn là phòng của Trác Ý, sau đó, chị cô sợ phòng này mùa hè sẽ nóng, nên chuyển sang căn phòng phía bên kia, Trác Lí tất nhiên là không bằng lòng nhưng lại không dám ca thán câu gì, chấp nhận sự sắp xếp này, đến mùa hè căn phòng của cô đúng là như bếp lò. ddLê q' đ^ñ Ở được ba năm, cuối cùng lương tâm của Trác Ý cũng trỗi dậy, cô lắp cho

Trác Lí một cái điều hoà, như vậy cuộc sống của Trác Lí mới coi như tạm ổn.

Nằm úp lên của cửa sổ, Trác Lí đeo cái kính màu hồng của cô lên.

Có một chiếc xe hơi màu đen, còn có hai người mặc đồ đen. Một người đang khoác chiếc áo gió màu đen, đó là chị gái cô, còn lại là một người đàn ông mặc tây trang màu đen.

Định thần nhìn kỹ, người đàn ông đó không phải là Ngũ Khâu Thực. Bởi vì, dưới ánh đèn đường màu vàng, hình như tóc anh ta màu đen. Hơn nữa, với vị trí tầng ba của nhà cô thì việc ngắm phong cảnh vô cùng dễ dàng, Trác Lí có thể khẳng định, cô biết người đàn ông đó.

Lý Xán.

Bọn họ nói gì đó, hình như rất gấp bách, có thể là do nghĩ tới hàng xóm láng giềng nên hai người cố tình nói nhỏ tiếng. Nhưng từ chỗ họ đứng cùng với biểu hiện đó, Trác Lí có thể nhận ra: bọn họ đang tranh chấp, hơn nữa còn là rất kịch liệt.

Tiếp đó, Lý Xán ôm Trác Ý một cái thật mạnh.

Trác Lí ngạc nhiên đến ngây người: cái tên văn sĩ triều đại Bắc Ngụy này lại dám làm loại chuyện mạnh bạo như vậy sao? Cô cảm thấy vô cùng kích động. Nhiệt huyết dâng trào, tiếp tục theo dõi động tĩnh tiếp theo.

Trác Ý cố giãy ra nhưng không được. Lý Xán đổi sang vị trí khác, tư thế này giống như là muốn cưỡng hôn. Trác Lí nằm sấp ở trên khung cửa sổ tim đập nhanh hơn rất nhiều. Thật ra thì trong thâm tâm cô muốn Lý Xán thu phục được chị gái mình.

Tình hình càng lúc càng nghiêm trọng, Lý Xán đẩy Trác Ý vào tường, cả người đè lên. Trác Lí nghe được tiếng thở hắt ra của ba mẹ mình ở

phòng bên cạnh.

Tuy nhiên, Trác Ý cũng không phải là đứng yên chịu trận, Trác Lí biết mỗi ngày chị cô đều chạy bộ, tập Yoga không phải là không có mục đích, ví dụ như bây giờ —— Trác Ý chống một chân vào phía sau tường, lợi dụng sức bật, đẩy Lý Xán ra. Sau đó, “Bốp”, một cái tát rơi thẳng vào mặt Lý Xán.

Tiếp theo, Trác Ý bỏ chạy.

Trác Lí chạy đi đóng cửa phòng lại, sau đó tiếp tục nằm phục kích bên cửa sổ, quan sát hành động của Lý Xán.

Đó là lần đầu tiên Trác Lí nhìn thấy một người đàn ông với ánh mắt như vậy.

Lý Xán ngẩng đầu nhìn về phía nhà cô, trong mắt tràn đầy bi thương, bi thương không nói nên lời. d~đ l3 quý đ^ñ Ánh mắt đó làm cho Trác Lí không tự chủ đứng cách cửa sổ ra, đưa tay lên giữ trái tim mình, tại sao trong lòng cô lại đau như vậy.

Quả thật nếu so về vẻ bề ngoài, Lý Xán không bằng Ngũ Khâu Thực, nhưng Trác Lí lại không thể nhìn ra một chút khí chất nào trên người Ngũ Khâu Thực. Cô tin chắc rằng, Trác Ý ở bên cạnh Lý Xán sẽ hạnh phúc hơn so với ở bên Ngũ Khâu Thực. Chỉ là những người phụ nữ thông minh như Trác Ý sẽ không bao giờ thoát khỏi cái hố mê hoặc của tình yêu.

Nhìn ngắm màn đêm xinh đẹp bên ngoài khung cửa sổ, lần đầu tiên Trác Lí tự hỏi: tình yêu của cô rốt cuộc đang ở nơi nào? Người đàn ông sẽ làm mọi chuyện vì cô bây giờ đang ở đâu?

Đêm hôm đó, có một người đàn ông đứng ở dưới lầu nhìn về phía nhà họ Trác rất lâu, Trác Lí cũng ngồi trong nhà nhìn xuống anh ta.

Thật lâu, thật lâu.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 13

Lại thêm một buổi sáng thứ hai bận rộn, sáng hôm nay, Trác Lí vẫn như mọi ngày bước vào thang máy để lên toà soạn. Thật không may, lúc vào thang máy cô lại gặp Ngũ Khâu Thực.

"Chào buổi sáng, tổng biên tập." Trác Lí lúng túng chỉnh lại trang phục, thông qua hình ảnh phản chiếu trên tường thang máy, cô nhìn thấy anh ta mặc một chiếc áo khoác màu xám cùng với một cái khăn tối màu — người đàn ông này luôn ăn mặc theo xu hướng.

"Chào buổi sáng." Ngũ Khâu Thực đáp lời.

Yên lặng, cả hai đồng thời im lặng.

Trác Lí không nói câu nào bởi vì anh ta cũng không nói gì, im lặng có lẽ sẽ tốt hơn.

Ngũ Khâu Thực không nói gì bởi vì anh ta cũng đang quan sát, người phụ nữ ET ( ngoài hành tinh) mà anh nhìn thấy hôm qua ở nhà Trác Ý với cô gái trước mặt này là cùng một người sao? Không nói lời nào chỉ là vì anh đang bận trầm tư.

"Đình!", cửa thang máy mở ra, Trác Lí quay đầu lại nói, "Hẹn gặp lại, tổng biên tập Ngũ." Sau đó chạy như bay về phòng làm việc.

Ngồi xuống trước máy vi tính, Trác Lí theo thường lệ tiến hành ‘ Mỗi ngày lạnh lẽo ’, nhập vào: 【 Một khối băng, đi tới đi lui đã không thấy tăm hơi đâu nữa, tại sao lại như vậy? 】

Thật ra thì đây cũng chỉ là một câu đố qua loa, căn bản là do cô chưa chuẩn bị trước, cũng không muốn lên mạng tìm. Nhưng nhìn thấy mảnh giấy ghi chú trước màn hình máy tính: ‘ mỗi ngày lạnh lẽo ’, trực giác thúc ép cô phải hoàn thành nhiệm vụ mỗi ngày. Xem ra ‘ Mỗi ngày lạnh lẽo ’ còn kém thực dụng hơn ‘ Tác chiến ở nhà họ Đường ’, Trác Lí nghĩ rằng cô nên dành nhiều thời gian hơn cho chiến dịch ‘ Tác chiến ở nhà họ Đường ’.

Chuông báo mười giờ sáng, Lâm Bồi từ toà án trở về, vừa vào phòng làm việc cô đã mềm nhũn người, nằm xoài ra bàn, "Minh Viễn thua kiện rồi."

Trong phòng làm việc lập tức có ba người phụ nữ vây lại, trong đó có Trác Lí.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" —— Nữ đồng nghiệp Giáp nói.

"Viên đại luật sư thua kiện rồi, chuyện là như vậy." Lâm Bồi không còn sức để tiếp chuyện.

Trác Lí cả kinh, từ sự nhạy cảm của nghề nghiệp, Trác Lí hiểu rõ một người lạnh lùng như Viên Khởi Lương đứng trước sự đả kích này sẽ cảm thấy như thế nào, chắc chắn việc tiếp cận anh ta sẽ khó khăn hơn, cái này không cần phải nói ra cũng biết.

"Viên đại luật sư cũng thua kiện sao?" —— Nữ đồng nghiệp Ất góp miếng.

"Thất bại là mẹ của thành công, câu này cô chưa từng nghe qua hay sao?" Lâm Bồi tức giận nói, Trác Lí không hiểu được, tại sao Viên Khởi Lương thua kiện Lâm Bồi lại biến thành bộ dạng khổ sở như sắp chết đến nơi vậy.

"Bồi Bồi, cô tự nhìn lại mình đi, bí mật thăm mền người ta lâu như vậy, bây giờ không phải là cơ hội tốt sao, đi an ủi người ta một chút đi."

— Nữ đồng nghiệp Giáp ranh mãnh đẩy tay Lâm Bồi.

Lâm Bồi kê mặt lên cánh tay, mềm nhũn nói, "Cô cho rằng tôi không muốn nhào tới sao? Cũng phải có khả năng mới đi được chứ. Cô nghĩ tôi buồn vì anh ta thua kiện à?"

"Vậy vì sao cô lại chán chường như thế?" Câu này là Trác Lí hỏi, lúc nói còn bắt chước điệu bộ của Lâm Bồi.

"Ai dà . . . . . Tôi bị thất tình. Xem chừng tình yêu đơn phương của tôi không thể nào được đáp lại."

"Tại sao?" — Cả ba người cùng hỏi.

"Bạn gái Viên Khởi Lương rất đẹp. Sau khi phiên toà kết thúc, tôi đã nhìn thấy cô ấy. . . . ." Lâm Bồi dứt lời còn thở dài một tiếng.

Các cô dần tản ra, bởi vì mọi người đều biết hết chuyện vui để xem rồi.

Chỉ là, tin tức này ngược lại lại làm cho Trác Lí cảm thấy yên tâm: Đàn ông mà, chiến trường thất ý, tình trường đặc ý, cũng không ảnh hưởng lớn lắm.

Buổi trưa, lúc Trác Lí tới nhà Đường Chi Thiện thì Viên Khởi Lương đã có mặt ở đó, anh ta đang cùng Đường Chi Thiện mài miết thảo luận vấn đề gì đấy, là Thiệu Chi Uyển mở cửa cho cô.

". . . . . Vì vậy, lựa chọn như thế là rất thông minh, vụ này liên can tới rất nhiều chuyện khác, cháu thua là một lựa chọn rất chính xác." Đường Chi Thiện bưng bình trà nhỏ, lần này Trác Lí thấy, trong ấm có trà.

"Nhưng như vậy, cháu lại không xứng đáng làm một luật sư." Hôm nay Viên Khởi Lương mặc một chiếc áo khoác màu đen, cả người tựa trên

ghế sofa, Trác Lí trầm nghĩ, người đàn ông này, cũng là cử động đơn giản, cũng những lời nói mỉa mai hoặc, nhưng sức hút của anh ta lại hoàn toàn khác với Ngũ Khâu Thực.

"Muốn xứng đáng làm một luật sư, trước hết phải xứng đáng là một con người." Lúc nói câu này, vẻ mặt Đường Chi Thiện rất nghiêm túc, giống như đang dạy học.

Viên Khởi Lương mỉm cười, Trác Lí nhìn anh ta không chớp mắt, anh ta cười thật làm cho người ta khiếp sợ. Bây giờ Trác Lí mới hiểu được, nụ cười lại bao hàm nhiều ý nghĩa như vậy, giống như Viên Khởi Lương, lúc anh ta cười bất đắc dĩ nhưng lại mang một vẻ phóng khoáng — đây là điều mà Trác Lí có thể nhìn ra, mặc dù cô không biết vào giờ phút này Viên Khởi Lương đang suy nghĩ cái gì, nhưng cô biết, có thể cười như vậy, chứng tỏ tâm trạng anh ta không đến nỗi tệ.

"Dượng đúng là không thích hợp làm một luật sư chút nào." Viên Khởi Lương vừa cười vừa nói.

"Vì vậy ta mới làm thầy giáo. Ha ha ha. . . . ." Đường Chi Thiện cũng cười, sau đó xoay đầu sang, đột nhiên phát hiện ra Trác Lí, đôi mắt híp lại, "Ồ, cháu gái đáng yêu của ta đã đến rồi sao."

"Cậu." Trác Lí bĩu môi, giọng điệu không mấy vui vẻ. Mỗi lần Đường Chi Thiện gọi cô là cháu gái, cô lại cảm thấy mình bị biến thành một đứa bé sáu tuổi.

"Lại đây, ngồi xuống tiếp chuyện Khởi Lương, ta đi giúp mợ cháu nấu cơm." Mắt Đường Chi Thiện sáng lên, vỗ vỗ lên ghế sofa rồi đứng dậy, lúc đi ngang qua Trác Lí còn nháy mắt với cô một cái, sau đó sải bước đi vào nhà bếp.

Trác Lí không hiểu hết được ý tứ của Đường Chi Thiện, không biết làm gì khác ngoài sững sờ người ra, đúng như cô đoán Viên Khởi Lương lại



cầm sách lên, vô cùng thoải mái giở sách ra.

"Mỗi ngày tới đây anh đều đọc sách, không cảm thấy chán sao?" Trác Lí khiêu khích hỏi, người đàn ông này dám ngó lơ sự hiện diện của cô, cô phải làm sao mới phỏng vấn được anh ta đây?

"Cũng được"

"Tôi cảm thấy rất nhàm chán." Trác Lí thành thật nói, cô muốn khơi gợi hứng thú nói chuyện phiếm của Viên Khởi Lương.

". . . . ."

"Hai mươi chín năm qua anh đều như thế sao?" Trác Lí hỏi, đây cũng được xem là một câu hỏi nghề nghiệp, có thể dùng để viết bài, nội dung chính là: Viên đại luật sư, từ nhỏ đã hình thành thói quen đọc sách, luôn thích đắm mình trong những trang sách, nghiên cứu các kiến thức uyên thâm, trên thông thiên văn dưới tường địa lý. . . . .

". . . . ." Dường như Viên Khởi Lương không có chút hứng thú với câu chuyện.

"Anh nghĩ vợ tương lai của mình sẽ lo lắng nhất điều gì?" Thật ra Trác Lí muốn hỏi vấn đề này từ lâu rồi, anh ta đã có bạn gái, cô thật sự rất tò mò, kiểu phụ nữ nào có thể chịu được tảng băng ngàn năm này.

Cuối cùng Viên Khởi Lương cũng ngẩng đầu lên, anh ta nghiêm túc nhìn Trác Lí, sau đó, từ tốn nói, "Có liên quan gì tới Trác tiểu thư?"

Trác Lí đứng hình, cô đột nhiên cảm thấy mình giống như một người thiếu năng. Giờ phút này, cô nhìn thẳng vào Viên Khởi Lương, trong đầu không khỏi lo lắng. Nghĩ tới mỗi ngày cô đều cất công gửi tin nhắn ‘ Mỗi ngày lạnh lẽo ’ cho anh ta, lại nghĩ tới mỗi ngày đều bề mặt trước anh ta, mọi thứ về cơ bản đều là vô dụng, cô không thể giải quyết được anh ta . . . .

. d~đ L3 quý Đ^n Sau đó nghĩ tới, nếu cô không giải quyết được anh ta, đợi đến khi cô làm xong luận văn, công việc cũng chẳng còn, cũng không cần phải đi tìm việc, bây giờ đang là thời đại khủng hoảng kinh tế toàn cầu, muốn tìm việc e là còn khó hơn tìm bạn trai. . . . .

Trác Lí giãy giụa ra khỏi mớ suy nghĩ rối rắm, chống mắt nhìn lại ánh mắt của Viên Khởi Lương. Cô theo phản xạ nói: "Nhìn cái gì vậy, chưa bao giờ thấy người đẹp à?" —— đây là câu cô thường hay nói ở đại học.

Cô rất hối hận, hối hận vì câu nói đó còn chưa kịp qua đại não đã chạy ra khỏi miệng, hối hận đến đau cả bào tử.

Chỉ là, lúc Viên Khởi Lương mở miệng nói thì bên ngoài lại truyền tới một tiếng sấm lớn. Tiếng sấm làm Trác Lí giật mình, tất nhiên cô không thể nghe thấy Viên Khởi Lương nói cái gì. Không nghe thấy gì cũng tốt, như vậy có thể làm cho Trác Lí cảm thấy vui hơn: nhắm mắt làm ngơ, tai không nghe thấy gì.

Lúc cười, má cô hiện lên lúm đồng tiền, Viên Khởi Lương biết là cô không nghe thấy câu nói kia của anh, cũng không nói gì thêm, cúi đầu xuống.

Đường Chi Thiện đi từ trong bếp ra, sắc mặt lo âu nói, "Trời ơi, ta còn đang nghĩ sáng hôm nay trời đột nhiên trở lạnh, chuẩn bị mưa lớn sao?"

"Dự báo thời tiết nói hôm nay có mưa rào, sấm chớp." Viên Khởi Lương ngẩng đầu lên nói. Trác Lí thấy rõ, người này đối với cậu của cô rất kính trọng.

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Đôi mắt nhỏ của Đường Chi Thiện vì lo lắng mà biến thành một đường thẳng.

"Sao vậy?" Trác Lí hỏi.

"Nhà ta chỉ có một cái ô."

.....

Ăn cơm xong, cô cùng với Viên Khởi Lương che chung một cái ô, rời khỏi nhà họ Đường, Trác Lí vẫn cảm thấy: đây tuyệt đối là âm mưu của Đường Chi Thiện —— một âm mưu lớn.

Viên Khởi Lương đi ngay bên cạnh cô, rất gần, cô có thể ngửi thấy mùi hương trên áo khoác anh ta, anh ta rất cao, mặc dù cô cao hơn một mét sáu nhưng chỉ tới vai anh ta. Viên Khởi Lương đi bên phải Trác Lí, dùng tay trái cầm ô, cô có thể nhìn thấy ngón tay thon dài, trắng nõn đang cầm cán ô của anh ta.

Cô cảm thấy khung cảnh này thật lãng mạn.

Nghĩ tới cô lại mỉm cười, cười đến rạng rỡ.

Cười được một lúc, rốt cuộc Trác Lí cũng ý thức được mình đang cười đến ngẩn người, vì vậy cô lén ngẩng đầu lên xem có bị phát hiện hay không. Lúc vừa ngẩng đầu lên, cô liền bắt gặp ánh mắt Viên Khởi Lương đang nhìn mình. Trác Lí nhìn thẳng vào con người đen nháy của Viên Khởi Lương, ánh mắt anh hiện lên nụ cười nhẹ nhàng, giống như mặt hồ mùa xuân, từng gợn sóng nhẹ xô —— đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta cười dịu dàng như vậy.

Trác Lí đột nhiên cảm thấy lúng túng, cô giả bộ "có điều muốn nói" nên mới ngược lên nhìn anh, "Viên tiên sinh làm việc ở đâu vậy?" Sau đó cố gắng biến bộ dạng hoa si của mình thành biểu cảm kính cẩn —— mỉm cười.

Viên Khởi Lương cười lớn, thu lại ánh mắt đang nhìn Trác Lí, anh nhìn sang hướng khác, "Không phải Trác tiểu thư đã biết rõ sao?"

Trác Lí kinh hãi, trong đầu lên sẵn kế hoạch, dò xét hỏi, "Chuyện cười?"

Chân mày nhíu lại, Viên Khởi Lương nói: "Cái gì?"

Trác Lí thở phào nhẹ nhõm, cô khẳng định: thân phận bức màn màu đen vẫn chưa bại lộ. Cô suy nghĩ lại một lần nữa, cuối cùng cũng nghĩ ra: Viên Khởi Lương là bạn tốt của Ngũ Khâu Thực, cô lại còn giả mạo Trác Ý đi xem mắt anh ta, cho nên, biết được chuyện này không phải là quá đơn giản sao.

Trác Lí đang mãi suy nghĩ vẫn vơ, cô đột nhiên thấy Viên Khởi Lương đổi tay cầm ô, tay trái cầm lấy cánh tay cô, nhanh chóng kéo cô sang một bên.

—— Một chiếc xe máy chạy vọt qua, nước bắn tung toé ——

—— Tất cả diễn ra trong một tích tắc ——

"Mẹ nó! Không thấy trời mưa hay sao mà còn chạy nhanh như vậy hả, lại còn phóng trên đường đi bộ chứ!" Chửi bới xong, Trác Lí quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt tối sầm của Viên Khởi Lương, toàn bộ tức giận của cô đều bị hàn khí của anh ta làm cho tiêu tan hết, nuốt nước miếng, Trác Lí run rẩy nói, "Cám ơn."

"Không cần." Viên Khởi Lương buông cánh tay của cô ra, ánh mắt vẫn sắc bén, sắc mặt cũng không chút thả lỏng.

Trác Lí suy tư, không hiểu tại sao Viên Khởi Lương từ một núi băng lạnh, lại biến thành một ngọn núi lửa.

# CÓ LẼ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 14

Dưới sự giám sát của vị thượng nhân trẻ tuổi trở về từ đại học Harvard, Ngũ Khâu Thực, tạp chí tháng ba của 《 đô thị tinh anh 》 phát hành rất thành công, số lượng tiêu thụ rất tốt.

Ngũ Khâu Thực là một người rất tự do, thưởng phạt phân minh. Hiệu suất tiêu thụ số báo lần này tăng lên đồng nghĩa với lợi nhuận cũng tăng theo. Để thưởng cho nhân viên, Ngũ Khâu Thực chưa hỏi ý kiến cấp trên đã tự tiện quyết định tổ chức một bữa liên hoan cho cả toà soạn.

Thực ra thì bữa liên hoan này cũng khá rẻ, toàn bộ nhân viên toà soạn tới KTV ở trung tâm thành phố hát hò, mặc dù thế Ngô Tập Kính vẫn dùng giọng điệu “công công” của mình để nói, ‘Tổng biên tập Ngũ ra chỉ thị . . . . .’ . . chúng ta cứ tới KTV tốt nhất, tới chỗ nào ca hát thoải mái nhất . . . . .’ nói giống như đang tiếp một lượng máu lớn cho toàn thể nhân viên vậy.

Trác Lí thầm nghĩ: nói đi nói lại cũng chỉ là đi hát thôi mà. Cho dù có hát đến đứt dây thanh quản cũng chẳng tốn bao nhiêu tiền, đến cuối cùng người chịu thiệt vẫn là người hát nhiều. d2 Lêqđôn Sau đó cô ngộ ra được một lý luận kinh tế sâu sắc: nhà tư bản đều thích chi ra khoản tiền nhỏ nhất để mua chuộc lòng người, vắt kiệt sức lao động của nhân viên.

Mặc dù làm ra vẻ thanh cao nhưng cuối cùng Trác Lí lại là người tham gia tích cực nhất.

Thiên Hoàng Quý Châu.

Sau khi toàn thể nhân viên chia thành từng nhóm tiến vào phòng KTV, nhân vật chủ chốt, tổng biên tập Ngũ Khâu Thực vẫn chưa xuất hiện. Điều này làm cho trưởng câu lạc bộ “những người mê Ngũ tông” Trịnh Tiêu tinh thần vô cùng khó chịu, cô ta lẩm nhảm nói, "Mặt trăng đã lên cao lắm rồi, tổng biên tập thân yêu của tôi ơi, sao . . . . . anh còn chưa tới hả?"

Cho đến khi ba người đàn ông bảy người phụ nữ bộ phận phỏng vấn bắt đầu hát thì Trịnh Tiêu cũng không làm ra bộ dạng oán thán nữa, bắt đầu chuyển đổi tượng sang một người nào đó đang rất muốn hát: "Trác Lí, có phải chị cô là một người rất bá đạo không? Chính là loại người . . . . . quản lý bạn trai rất sát sao ấy?"

Trác Lí nhàm chán quay đầu lại, trong lòng xuất hiện từng vạch đen chạy dài, ngượng ngùng đáp, "Cũng . . . . . không đến nỗi."

Thời gian Trịnh Tiêu làm ở 《 đô thị tình anh 》 nhiều hơn Trác Lí một chút, cô ta vào làm lúc toà soạn mới đổi địa điểm. Lúc đó, 《 đô thị tình anh 》 vừa mới bị thu mua, Ngũ Khâu Thực - tổng biên tập trên danh nghĩa, từng tới toà soạn một lần, cũng chính lần đó, Trịnh Tiêu đã trúng tiếng sét ái tình. d!đ Lê quý đôn Hơn nữa, cô lại không thể tự thoát ra giống như Lâm Bồi hay Vu Thu Thủy, Lâm Bồi cầm đầu “phái nữ của Đô thị tình anh” cũng chỉ là nhìn thấy người đàn ông hoàn mỹ liền tìm mọi cách để “thả cần câu”, không phải duy nhất một người, vì vậy, bọn họ mê Ngũ Khâu Thực vì anh ta có hào quang của vị lãnh đạo trẻ tuổi, mê Viên Khởi Lương, mê Lý Xán là vì tuổi trẻ tài cao, lăm tiền nhiều của, nhưng Trịnh Tiêu lại chỉ mê mỗi mình Ngũ Khâu Thực.

"Vậy tại sao tổng biên tập còn chưa tới?" Trịnh Tiêu dứt khoát chạy lại ngồi bên cạnh Trác Lí, tỉ mỉ hỏi thăm Trác Lí giống như cảnh sát điều tra tội phạm.

Bị Trịnh Tiêu quẩn lấy chừng mười lăm phút, trong lòng ngứa ngáy vì không được hát, Trác Lí đành mượn cớ đi vệ sinh để rời khỏi phòng. Cô

vốn định sau khi quay lại phòng sẽ chạy lại ngồi cạnh Lâm Bồi để tránh bị quấy rầy, nhưng cô vừa đi tới cửa phòng vệ sinh đã thấy Lý Nhất Phàm đang tươi cười đi về phía mình.

Thật ra thì, cô nhìn nhầm rồi.

Lý Nhất Phàm không phải đang tươi cười, mà là, anh ta đang thẹn thùng.

"Trác Lí. . . . . Tôi. . . . . Tôi có chuyện muốn nói với cô." Lý Nhất Phàm lúc vui vẻ sẽ gọi cô là ‘hạt gạo nhỏ’, nhưng lúc nghiêm túc sẽ gọi tên cô là Trác Lí.

Vì vậy, lúc nghe anh ta kêu tên cô, ngay lập tức cô nghĩ tới chuyện đại sự, "Có . . . . . chuyện gì vậy?"

Lý Nhất Phàm cao 1m75, diện mạo không tệ, dưới ánh đèn mờ của hành lang, Trác Lí chỉ nghe thấy giọng điệu kỳ lạ của Lý Nhất Phàm, nhưng không nhìn thấy được khuôn mặt đang đỏ bừng của anh ta.

"Tôi. . . . . Tôi. . . . ."

Nét mặt của Lý Nhất Phàm càng lúc càng túng quẫn, vẻ mặt này cũng đủ để Trác Lí lờ mờ đoán được, vì vậy, cô lo lắng hỏi, "Chuyện khó nói sao?" Khó nói thì đừng nói là được rồi.

"Không phải." Lần này Lý Nhất Phàm đáp rất nhanh, sau đó, anh ta ngẩng đầu lên nhìn Trác Lí.

Vì kích lệ anh ta, Trác Lí cười lớn, ánh mắt nhăn nhủ: ‘Được rồi người anh em, cho dù là anh bị táo bón. . . . . Tôi cũng không cười nhạo anh đâu.’

"Anh thích em . . . em làm bạn gái của anh nha." Được nụ cười của Trác Lí khích lệ, Lý Nhất Phàm mạnh dạn nói hết lời trong lòng.

Mặc dù miệng Trác Lí vẫn cười, nhưng ánh mắt tối sầm lại, gượng gạo nói, "Anh nói đùa sao? Ngày cá tháng tư còn lâu mới tới nha."

Lý Nhất Phàm cúi đầu xuống, thương tâm nói, "Anh nói đùa làm cái gì. Anh biết em chưa muốn có bạn trai, nhưng mà . . . . . anh thực sự rất thích em. . . . . Anh rất thích nhìn thấy em cười, nhìn thấy em, anh cảm thấy rất hạnh phúc. . . . ."

Toàn thân Trác Lí nổi hết da gà, đưa tay lên ngắt lời, "Đừng. . . . . đừng nói nữa." Vô cùng khiếp sợ. . . . .

"Vậy. . . . . em đồng ý chứ?" Hai mắt Lý Nhất Phàm sáng lên, dáng vẻ hết sức mong đợi. Trong suy nghĩ của anh, Trác Lí không giống những cô gái khác trong phòng, cô không ham giàu sang, không háo sắc, quan trọng nhất là, nụ cười của cô vô cùng ấm áp, hạnh phúc — cô là một cô gái ấm áp, làm cho người ta không thể không thích.

"Xin lỗi." Trác Lí nghiêm túc nói, "Tôi không thích anh, cho nên. . . . . Không thể đồng ý với anh được."

Lý Nhất Phàm giống như bị dội một gáo nước lạnh, ánh mắt trở nên âm đạm. Cúi đầu xuống, Trác Lí không biết anh ta đang nghĩ cái gì, cô còn đang nghĩ có thể anh ta sẽ bỏ đi hoặc làm cái gì khác thì nghe được Lý Nhất Phàm nói nhỏ, "Vậy. . . . . chúng ta lại làm bạn như cũ, hi vọng. . . . . em xem như chuyện này chưa bao giờ xảy ra."

Lý Nhất Phàm nói xong định rời đi, Trác Lí chỉ có thể nói với anh ta, "Thật xin lỗi, sợ rằng, tôi không thể xem như chưa xảy ra chuyện gì. Về sau. . . . . chúng ta sẽ không thể làm bạn được nữa . . . . . Chúng ta . . . . . chỉ có thể là đồng nghiệp."



Bả vai Lý Nhất Phàm run lên, Trác Lí không biết là do tổn thương hay tức giận, nhưng cô đã quyết định: trước khi Lý Nhất Phàm tìm được bạn gái, cô với anh ta sẽ không giống như trước đây được nữa. L.q đôn Cô luôn nhớ tới đêm hôm đó, Lý Xán —— nhân vật trang bìa của tạp chí tháng ba 《 Đô thị tình anh 》 , anh ta có bao nhiêu thành công, bao nhiêu hào quang đi chẳng nữa, nét mặt đau đớn đó vẫn luôn in sâu trong tim cô. Trác Lí không nghĩ tất cả lỗi đều là của Lý Xán, nếu Trác Ý không vô tình cho anh ta hi vọng, anh ta sẽ không cố chấp, đau khổ như vậy.

Cô, Trác Lí, không thích có bất kỳ một mối quan hệ không minh bạch nào, không muốn một người thăm yêu mình lại ở bên cạnh mình làm bạn tốt. Cô tin rằng, đối với họ như thế là dịu dàng nhất nhưng cũng chính là tàn nhẫn nhất.

Đưa mắt nhìn theo bóng lưng ngày càng xa của Lý Nhất Phàm, Trác Lí thầm nói: sau này gặp lại, cũng không thể làm bạn tốt nữa rồi.

Cô đang đứng ngẩn người thì một cánh tay đặt lên vai cô, ngẩng đầu lên —— cô nhìn thấy Ngũ Khâu Thực, vẻ mặt anh ta cười như không cười, cô giật mình lùi lại, "Tổng . . . . . tổng biên tập." Anh ta ở đó từ lúc nào vậy? Anh ta có nghe được chuyện vừa xảy ra giữa cô với Lý Nhất Phàm hay không?

"Ha ha." Ngũ Khâu Thực cười lên, khuỷu tay dính đá của anh ta lấp lánh theo nhịp điệu của tiếng cười, "Lúc không có ai thì cứ kêu anh là anh rể . . . . hoặc anh Ngũ, anh sẽ không thấy phiền đâu." Một tay Ngũ Khâu Thực bỏ trong túi quần, xoay người nghiêm túc quan sát cô gái trước mặt —— cô gái này hoàn toàn khác với Trác Ý —— cô ấy từ chối đàn ông sao có thể tàn nhẫn đến như vậy.

"Hứ, chị tôi đã đồng ý gả cho anh sao?" Trác Lí thấy Ngũ Khâu Thực không có vẻ là tự cao tự đại, nên cô cũng không có ý định kiêng dè. Dù sao

bây giờ trở lại phòng gặp Lý Nhất Phàm cũng cảm thấy lúng túng, cứ ở đây kéo dài thêm chút thời gian cũng tốt.

"Em làm ở toà soạn được bao lâu rồi?" Ngũ Khâu Thực nghiêm túc hỏi.

"Vài ngày nữa là được một tháng." Trác Lí ngoan ngoãn đáp.

"Chưa tới một tháng . . . . ." Ngũ Khâu Thực lặp lại lời cô: chưa tới một tháng mà có thể làm cho một người giới tính khó phân định như Lý Nhất Phàm mê luyến như vậy?

Trác Lí khó hiểu nhìn anh ta.

"Trở lại phòng KTV có vẻ không hay lắm, đi, anh rẽ dẫn em tới chỗ khác chơi." Dứt lời, Ngũ Khâu Thực đưa tay tới, giống như xách một cô bé đi.

Trác Lí không quen liền hất tay ra, sau đó đùa cợt nói, "Có thể tự trọng một chút được không."

Ngũ Khâu Thực cười cười, "Việc phỏng vấn Viên Khởi Lương tiến triển tới đâu rồi?"

Ánh đèn hành lang mờ mờ, Trác Lí cảm thấy những lời này rõ ràng có chút cười nhạo, cô tự nhiên đáp lại, "Vẫn đang cố gắng."

"Có lẽ em không nhìn ra. . . . . hoặc chị em chưa nói với em, . . . . . con người anh đây rất thích giúp đỡ người khác." Ngũ Khâu Thực nghiêm túc nói.

"Mắt của tôi hơi kém, đúng là không nhìn ra."

"Vì vậy, hôm nay anh sẽ chứng minh điều đó cho em vợ thấy." Ngũ Khâu Thực không thể giải thích được, anh biết Trác Lí không vừa mắt anh,

sau khi nghe những lời cô nói với Lý Nhất Phàm, anh đột nhiên muốn tìm hiểu: một cô gái biểu hiện thường ngày tẻ nhạt như Trác Lí, tại sao lại coi thường anh, rốt cuộc là để ý tuýp đàn ông như thế nào.

Trác Lí đi theo Ngũ Khâu Thực đến một phòng khác, không lớn nhưng rất xa hoa, Ngũ Khâu Thực nhận được một cuộc điện thoại, vội vã người sau đó liền đi ra ngoài.

Trác Lí là một ‘mạch bá’, một ‘mạch bá’ chính hiệu —— đây cũng là lý do tại sao cô ngoài miệng thì nói đi hát Karaoke là loại mua chuộc giá rẻ, nhưng trong lòng lại sôi sục nhiệt huyết. (mạch bá: kiểu dáng người cứ vô phòng karaoke là ôm khư khư cái mic :3 )

Nhưng trình độ hát hò của cô quả thật có thể dùng từ mưu sát người nghe để hình dung.

Cô biết rõ ngũ âm của mình không hoàn chỉnh, ca hát không dễ nghe lắm, vì vậy, chuyện cô thích nhất chính là —— nhép miệng.

Kể từ sau khi tình cờ xem được video của Back Dorm Boys lúc học đại học, cô liền thích loại hình hành hạ ngũ quan này, còn yêu thích đến cuồng nhiệt. Bạn cùng phòng với cô phải mất hai tuần mới làm quen được với tiếng nhạc và biểu cảm khoa trương của cô, sau đó là cái miệng của cô. d.d L3quyĐ^n Chỉ là, mấy bạn nữ phòng bên cạnh, lúc đi ngang qua phòng Trác Lí, bị hành động của cô dọa cho sợ không thốt nên lời.

Tuy nhiên đó chỉ là lúc mới đầu. Khoảng hai tháng sau, công phu nhép miệng của Trác Lí đã đạt tới đỉnh cao, cô không những làm cho người ta cảm thấy kinh ngạc, mà còn làm cho họ không thể nín được cười.

Ví dụ như, bạn học ở bên này hát bài 《 Khúc dân ca như nước mùa xuân 》 , ở bên kia cô bắt chước múa điệu dân ca, tay vẫy như nước chảy mây trôi, vô cùng nhập tâm.

Hoặc như, bạn học phòng bên cạnh bật bài 《It's my life》 của Bon Jovi, cô ở bên này, cầm móc quần áo bắt chước đánh đàn điên cuồng theo kiểu rock 'n roll, nhịp điệu, tiết tấu không sai một li.

Có thể nói Trác Lí đã đạt tới trình độ bậc thầy, bởi cô đã đúc kết được những tinh hoa của hát nhép, loại bỏ những rào cản, thành công từ nhép miệng tới đồng nhất về động tác, phong cách.

Giờ phút này, ở trong phòng bao mà Ngũ Khâu Thực đưa cô tới, cô lại tiếp tục như thế, cầm microphone lên, hoà mình vào bài hát rất nổi tiếng của Britney Spears, 《Toxic》

Cô say mê đến độ quên mất ngoài cửa còn có người nào.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 15

Ngũ Khâu Thực đã phải dùng trăm phương nghìn kế mới lôi kéo được con người bận rộn như Viên Khởi Lương tới KTV, vừa đi tới cửa, bọn họ đã nhìn thấy Trác Lí đang say mê bắt chước điệu bộ của Britney Spears, hơn nữa bộ dạng có vẻ rất quẫn quại.

Anh ngây người.

Đứng trước tình cảnh hiện tại, Viên Khởi Lương khá bình tĩnh, anh ta chỉ ngăn người chưa tới một phút, sau đó đưa tay lên bấm công tắc, rồi bỏ lại vào túi quần, đèn trong phòng sáng lên, Viên Khởi Lương dùng ánh mắt đờ đờ nhìn về bóng người đang sững sờ ở phía trước.

Trác Lí lúng túng nhìn về phía hai cặp mắt ở cửa, càng cảm thấy lúng túng hơn. Chỉ là cô không phải xấu hổ vì bị người ta nhìn thấy, mà là cảm thấy xấu hổ với bản thân, lần đầu tiên bắt chước Britney Spears mà không nhận được tràng pháo tay nào.

"Tổng biên tập, Viên tiên sinh, xin chào." Trác Lí đặt microphone xuống, nhanh chóng túm lấy mái tóc không dài không ngắn của mình dùng dây chun buộc lại, sau đó sửa sang lại trang phục, bình tĩnh như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Ngũ Khâu Thực cảm thấy cảm của mình sắp chạm đất rồi.

Cuối cùng Trác Lí cũng hiểu được ý tứ trong câu: “hay giúp đỡ người khác” của Ngũ Khâu Thực là chỉ cái gì. Từ kinh nghiệm sân khấu cũng như tố chất tâm lý vững chãi đã thúc đẩy cô cần phải có phản ứng chính xác

nhất, "Tổng biên tập, tôi nghĩ . . . . . chỗ này là chỗ riêng tư của hai người, tôi nên đi trước thì tốt hơn."

"Đợi chút." Ngũ Khâu Thực thu hồi lại tâm trí từ cơn chấn động: kể từ khi anh bắt đầu biết Trác Lí, hình như mỗi lần gặp đều là khiếp sợ, làm cho anh ấn tượng sâu sắc, anh cảm thấy Trác Lí đúng là người từ sao Hoả rơi xuống. d.d.lqd

"Tôi giới thiệu một người với cô." Ngũ Khâu Thực chỉ tay về phía Viên Khởi Lương, cười tà mị, "Vị này là luật sư trưởng của văn phòng luật sư Sự Vụ Sở, Viên Khởi Lương Viên đại luật sư, tôi nhớ hình như cô rất muốn làm quen với anh ta . . . . . đúng không?"

Một giây đó, Trác Lí thực sự muốn trừng mắt giết chết Ngũ Khâu Thực. Một giây kế tiếp, cô lại biến chuyển khuôn mặt rất chuyên nghiệp, "Tổng biên tập đã giao phó, một nhân viên nhỏ như tôi đương nhiên phải tuân theo rồi. Như vậy. . . . . Viên tiên sinh, là thế này, tôi là Trác Lí, là ký giả của toà soạn 《 đô thị tinh anh 》 , toà soạn chúng tôi muốn hẹn anh phỏng vấn, xin hỏi, anh có đồng ý tiếp nhận cuộc phỏng vấn của tôi không?"

Viên Khởi Lương đi từ cửa vào phòng, tìm một chiếc ghế sofa đơn, ngồi xuống, sau đó hết sức lạnh nhạt trả lời Trác Lí, "Tôi không đồng ý."

Chính xác, ánh mắt đó, giọng điệu đó, làm cho người ta cảm thấy vô cùng xa cách. Lúc anh ta quay mặt đi, Trác Lí lén “đáp trả” lại bằng vẻ mặt âm u, sau đó quay sang, vẻ mặt tươi cười nói, "Tổng biên tập, anh xem, Viên tiên sinh không chấp nhận buổi phỏng vấn của tôi, vậy tôi đi trước đây."

Cô không thềm ở lại cùng hai tên đàn ông đang cười nhạo, khi để cô, ở lại để bị công kích bằng những lời ác độc cùng với nước bọt tứ tung sao?

Đang định nhắc chân lên, Ngũ Khâu Thực lại tiếp tục nói, "Vậy Viên đại luật sư muốn như thế nào mới chịu tiếp nhận phỏng vấn? Tôi nói nhân viên của mình tới đây nháy một bài cho Viên tiên sinh? Hoặc là . . . . . hát một bài đi? Hôm nay tôi cũng mới biết được, chỗ này có rất nhiều nhân tài . . . . ."

"Tôi nghĩ, nếu ba mẹ tôi mà nghe thấy được, không biết bọn họ có xách gậy chạy tới hay không?" Trác Lí lườm Ngũ Khâu Thực.

Mặt biến sắc, Ngũ Khâu Thực nhếch miệng nhìn về phía Viên Khởi Lương, Viên Khởi Lương đang lấy đồ uống trong tủ lạnh nhỏ, bộ dạng giống như đang xem kịch hay.

"Tôi cũng muốn thử xem những thứ kia, bình thường chưa bao giờ thử qua." Ngũ Khâu Thực cũng cảm thấy khát, lướt qua người Trác Lí, đi tới tủ lạnh lấy một chai bia, 'Roạt', bật nắp bia ra.

Trác Lí cảm thấy bốn bề xung quanh đều là quân định đang hung hăng tiến về phía cô, cô rất muốn chạy trốn, bởi vì tình huống hiện tại rất kỳ lạ. d2 lê quý đôn Cô đang ở cùng với một tên đàn ông ma mị và một người lạnh như băng, hơn nữa còn là khí thế bức người, cùng nhau nói về các đề tài như là nhân tài, cảm tạ, . . . . . thật là cho người ta khó chịu.

"Cái đó. . . . . Tổng biên tập, đồng nghiệp của tôi chắc là đang đợi tôi trở lại . . . . . tôi sợ, nếu tôi không quay lại, bọn họ sẽ . . . . ."

"Cái danh tổng biên tập chỉ để gọi thôi sao, không có chút quyền lực nào à? Hay là cô cảm thấy, ngay cả chút quyền giao việc cho cô tôi cũng không có?" Ngũ Khâu Thực lúc đi qua người cô đột nhiên lại dựa vào, làm cho Trác Lí giật mình lùi lại phía sau, mắng "sắc lang, sắc lang", tất nhiên, cô chỉ dám mắng thầm trong bụng.

"Còn nữa, lúc này hình như cô còn chưa nói xong. Ý của cô là chuyện tôi định làm, người khác không thể nhìn thấy được?" Ngũ Khâu Thực xoay

người, rời tầm mắt khỏi Trác Lí, ngồi xuống ghế sofa, ánh sáng trong phòng rất tốt, nhưng màu sắc thay đổi liên tục, chiếu vào mái tóc vàng óng kia của Ngũ Khâu Thực khiến cho Trác Lí cảm thấy vô cùng lo lắng.

Dời ánh mắt sang cầu viện trợ giúp của Viên Khởi Lương.

Khá lắm! Người đàn ông này không biết lấy ở đâu ra một cái tai nghe, hai tai bịt kín, một tay chống lên ghế sofa cạnh bàn, hai mắt nhắm ghiền lại, vô cùng hưởng thụ. Tay còn lại đang cầm một cốc nước giải khát màu đỏ sẫm, dưới không khí náo nhiệt cùng ánh đèn rực rỡ như vậy, anh ta lại giống như thần tiên đang tồn tại trong thế giới riêng của mình.

Trác Lí không khỏi thốt lên: núi băng đúng là núi băng, đặt ở đâu cũng không quan trọng. Núi băng như Viên Khởi Lương, đi tới đâu chỉ tổ cho nhiệt độ hạ thấp theo tới đó.

Ngũ Khâu Thực không thể nào chịu đựng được việc Trác Lí đứng trước mặt anh ngần ngại nhìn chằm chằm Viên Khởi Lương, hoàn toàn coi anh là người vô hình, mở miệng cắt ngang, "Em vợ, quả thực Viên đại luật sư rất ưu tú, vô cùng xuất sắc, anh rể cũng rất muốn giới thiệu anh ta cho em. Nhưng anh ta là hoa đã có chủ. Nếu như em muốn tìm một người bạn trai, hoặc là . . . . . một con rùa vàng, thì cứ việc nói, anh rể sẽ giúp em tìm."

Giới thiệu cái đầu nhà anh! Trác Lí oán thầm, "Tổng biên tập, rốt cuộc anh muốn tôi ở lại đây làm gì vậy?" Gọi anh ta tổng biên tập là muốn nhắc nhở anh ta không cần tự cho mình là "anh rể", sau đó lôi lôi kéo kéo, làm lãng phí thời gian của cô.

"Để giúp em."

"Viên luật sư không đồng ý cuộc phỏng vấn của tôi."

"Em có cách khác."



"Tôi không có." Nếu như cho cô thời gian, cô chắc chắn sẽ có cách, còn thời điểm bây giờ, cô đành chịu.

"Nếu vậy, chuyện em phải rời khỏi 《 đô thị tinh anh 》 là chuyện không thể tránh khỏi." Đôi mắt sắc bén của Ngũ Khâu Thực nhìn thẳng vào cô, ánh mắt đó thực sự làm cho Trác Lí liên tưởng tới địa chủ phong kiến. d, đ l3 q đ^ñ Đúng, Ngũ Khâu Thực là tổng biên tập, bề ngoài anh ta trông có vẻ là một vị lãnh đạo cầu thả, nhưng Trác Lí đoán rằng, anh ta sẽ không vì Trác Ý mà cố tình giữ lại một người vô dụng, hơn nữa, với tính cách của Trác Ý mà nói, nếu Trác Lí thật sự lâm vào tình cảnh bị đuổi việc, chị ấy nhất định sẽ không bao giờ chịu ra mặt.

Sắc mặt Trác Lí biến đổi liên tục, cuối cùng cô cũng lấy lại được bình tĩnh, cô nhớ lại những chiến lược mà giáo viên đã dạy cho cô. Nếu gặp phải một đối tượng rất khó để tiếp cận, trước hết phải lấy được lòng tin của họ.

Vì vậy, với tính cách của núi băng Viên Khởi Lương, người mà anh ta tin tưởng ngoài người thân ra thì chính là bạn bè. Cô đã thấy anh ta nói chuyện với Đường Chi Thiện, vô cùng lễ phép và vui vẻ. Cô với anh ta thì không thể có mối quan hệ thân thích được, vì vậy bỏ qua.

Chỉ còn con đường kết bạn thôi.

Trác Lí lấy lại bình tĩnh, bắt đầu tính toán kế hoạch kết bạn. Ngũ Khâu Thực chăm chú nhìn cô, cô tuyệt đối không nhụt chí: cô không muốn anh ta nghĩ rằng cô dựa vào chị gái mình hoặc là dựa vào Lâm Thạc mà được ở lại toà soạn! Cô là một con người có tài! Cô là một viên ngọc thô!

Vì vậy giây tiếp theo, cô liền ngồi vào một ghế salon đơn, hơn nữa còn kéo lại gần Viên Khởi Lương. Sau khi đã xác định rất gần, Trác Lí đưa tay vỗ vỗ vào người đang mãi mê nghe nhạc, Viên Khởi Lương.

Viên Khởi Lương mở mắt ra, vô cùng nhàn nhã, đặt tai nghe xuống, ánh mắt muốn hỏi Trác Lí có chuyện gì.

"Chỉ là làm quen kết bạn thôi."

Ngũ Khâu Thực ngồi một bên, không cần thận bị sặc.

Viên Khởi Lương dùng cặp mắt đen láy của mình chăm chú nhìn Trác Lí. Trong phòng, ánh đèn sáng rực rỡ, đồng thời, đèn màu cũng mập mờ đổi sắc, nhiệt độ phòng cũng tăng cao, Trác Lí cảm giác như tim mình sắp nổ tung. Lúc chơi đối mắt với người khác, cô thường giành chiến thắng. Nhưng giờ phút này đây, Trác Lí bị Viên Khởi Lương nhìn chăm chăm, cô cũng nhìn chăm chăm anh ta, dùng tâm lý phải chiến thắng bằng được để nhìn anh ta, bọn họ bắt đầu trò chơi đối mắt.

Dĩ nhiên, chỉ có một mình Trác Lí cho rằng đây là trò chơi.

Nhìn vào đôi mắt của anh ta, nhìn sâu vào đôi mắt đó, cảm nhận núi băng ngàn năm ( trái tim băng giá ) . . . . .

Cô sắp không chịu nổi nữa rồi, sự chịu đựng của đối phương rất mạnh mẽ, điện phóng ra còn mạnh hơn gấp mười lần. Dưới sự công kích đồng thời của ánh mắt và nhịp tim, cô thật . . . .

Đột nhiên ——

Khoé mắt Viên Khởi Lương hiện ý cười, miệng cũng cười, vẻ mặt ôn hoà, thông thả nói.

"Được."

Anh ta nói được.

"Cám ơn đã hợp tác." Trác Lí tranh thủ bắt tay anh ta, bộ dạng vô cùng lễ phép. Thuận tiện, liều mạng nháy mắt, nháy mắt. Cô nghĩ, nếu như không phải là cô đã từng tập nháy mắt, chắc có lẽ cô sẽ không cảm nhận được mí mắt trên và mí mắt dưới đã chạm nhau.


Viên Khởi Lương nhắc bàn tay để trên bàn thủy tinh lên, nắm lấy tay Trác Lí.

Đây là lần thứ hai Trác Lí bắt tay anh ta.

Tay của anh vẫn rất lạnh.

"Vậy tôi có thể hẹn anh phỏng vấn không?" Trác Lí thừa thắng xông lên.

"Tôi nhớ vừa rồi mình đã trả lời vấn đề này." Viên Khởi Lương cầm cốc lên, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Trác Lí : không phải bọn họ vừa mới trở thành bạn rồi sao?

"Vậy làm như thế nào anh mới đồng ý tiếp nhận phỏng vấn của tôi?" Trác Lí chưa từ bỏ ý định, hỏi.

"Tuỳ tình hình." Viên Khởi Lương không còn hứng thú nói chuyện, đưa tai nghe lên, quay về trạng thái nghe nhạc.

Trác Lí cảm giác mình bị lừa, cô nghĩ, nếu như Viên Khởi Lương là một người bạn quen thuộc của cô, cô nhất định sẽ ấn anh ta xuống ghế sofa, sau đó bóp cổ, lắc đầu anh ta, rồi hỏi, 'rốt cuộc anh có chấp nhận phỏng vấn của tôi hay không, có hay không? Há?', lắc cho đến khi đối phương sắp hộc máu, không thể không đồng ý mới thôi.

Chỉ là, người đàn ông tên Viên Khởi Lương này, không phải là một người đàn ông bình thường. lq. đ Cô nghĩ kĩ rồi, nhìn bộ dạng cứng đầu của Viên Khởi Lương, dùng sức với anh ta là không thể, đôi khi còn phản lại tác dụng. Cô đã có một kế hoạch khác.

Lúc này cô mới nhớ tới người vẫn bị cô thờ ơ, Ngũ Khâu Thực, cô nịnh nọt, mỉm cười nhìn về phía anh ta, "Tổng biên tập, tôi sẽ cố gắng trong

vòng nửa tháng phỏng vấn được Viên luật sư, vì vậy, . . . . không cần phải ở đây cố chấp trong một ngày đúng không?"

Trác Lí làm nũng với Ngũ Khâu Thực, cô thực sự đã làm nũng, hơn nữa, cô biết cảnh tượng lúc mình làm nũng sẽ kinh người như thế nào, cô cũng biết nó chẳng khác gì một trận bom.

Vừa mới uống một ngụm bia, Ngũ Khâu Thực một lần nữa lại bị giọng điệu của Trác Lí làm cho sặc.

Ngũ Khâu Thực bị trúng đạn khiến cho Trác Lí cảm giác rất thành công, ngay sau đó, cô chớp lấy cơ hội Ngũ Khâu Thực vẫn còn đang sặc, nhanh miệng nói, "Tổng biên tập Ngũ, vậy tôi về trước để chuẩn bị kế hoạch."

Sau đó, cô như một cơn gió biến mất khỏi căn phòng u ám này.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 16

Thứ hai ngày 17 tháng 3, từ bây giờ cho đến khi Trác Lí phải trở lại trường còn chưa tới một tháng. Ngày hôm nay, cả buổi sáng Lý Nhất Phàm đều rụt rè tránh né ánh mắt của Trác Lí.

Hành động tránh né Trác Lí của Lý Nhất Phàm cực kỳ quái dị. Như là: thường thì mỗi buổi sáng, lúc Trác Lí đi tới bộ phận phỏng vấn, cô sẽ nhảy ra trước mặt mọi người rồi nói: "Happy new day!" Đồng thời tặng kèm khuôn mặt "Happy face" (Khuôn mặt vui vẻ), sau đó mới an tâm ngồi vào chỗ của mình. Những lúc đó, người cảm thấy hạnh phúc nhất chính là Lý Nhất Phàm. Anh ta còn từng nói với "Vua bản thảo" Phương Thận rằng: mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt rạng ngời của Trác Lí, anh ta lại muốn mang cô về nhà cất giấu thật kĩ.

Nhưng hôm nay, Lý Nhất Phàm lại nấp ở trong một góc, lén nhìn theo bóng lưng của Trác Lí. Nhìn lén cũng không nói làm gì, Lý Nhất Phàm nhìn lén còn bị Trác Lí phát hiện, nhìn lén bị phát hiện cũng không tính, anh ta lại chạy tứ tung trốn khắp nơi. Làm cho cả phòng đều biết Lý Nhất Phàm tỏ tình bị từ chối, sau đó, Trác Lí phải mang cái danh hiệu "người phụ nữ tuyệt tình".

Rốt cuộc cũng tới giờ nghỉ trưa, Trác Lí thấy Lý Nhất Phàm cũng có ý cầu hoà, cô liền cầm lấy túi xách chạy như bay ra khỏi phòng làm việc, một mạch rời khỏi cao ốc Hào Mã.

Đến cửa nhà Đường Chi Thiện, cô nhấn chuông cả buổi mà không thấy ai ra mở cửa. Lúc này Trác Lí mới lấy điện thoại từ trong túi xách ra,

nhìn màn hình: Được lắm, bảy cuộc gọi nhớ, bốn tin nhắn chưa đọc.

Toàn bộ cuộc gọi nhớ đều là của: Sói xám Đường. Từ 9 giờ cho đến 12 giờ.

Tin nhắn chưa đọc cũng là của Sói xám Đường. Có ba cái giống nhau: Trưa nay, cậu với mợ đi ăn cưới, cháu với Khởi Lương ăn cơm với nhau đi. Còn tin nhắn cuối cùng là: chìa khoá cậu gửi bên nhà hàng xóm, cháu cứ nói là cháu gái của Đường Chi Thiện, cô ấy sẽ đưa cháu chìa khoá. d2Lq, đ Nhớ gọi lại cho cậu. Còn nữa, lần sau nhớ để điện thoại ở chỗ có thể nghe thấy, nhìn thấy.

Mồ hôi trên trán của Trác Lí tuôn như thác chảy. Cô chính là người như vậy, điện thoại lúc nào cũng để trong túi, trừ trường hợp cô muốn xem có ai gọi tới hay không, còn lại đều bỏ rơi nó.

Sang nhà hàng xóm của Đường Chi Thiện lấy chìa khoá xong, Trác Lí mở cửa, thay giày.

Ngồi phịch xuống ghế sofa, lấy điện thoại ra. Trác Lí bắt đầu cuộc gọi, cô có dự cảm, cô nhất định sẽ được lĩnh hội chủ nghĩa văn học Leo Tolstoy từ người cậu cao quý của mình một cách sâu sắc nhất.

Quả nhiên, Đường Chi Thiện dạy dỗ Trác Lí hơn mười phút đồng hồ, cuối cùng Trác Lí cũng dùng được một lý do thời hoặc để cắt ngang, sau đó theo lời giao phó của Đường Chi Thiện, Trác Lí đi vào phòng bếp.

Đường Chi Thiện ở trong điện thoại nói với Trác Lí: trước tiên là phải nấu cơm. Thiệu Chi Uyển đã chuẩn bị sẵn các nguyên liệu, công thức cũng đã viết ra giấy để ở trên bàn. Nhìn cảnh tượng này, Trác Lí không khỏi nghĩ tới: nếu cô nấu xong bữa cơm này, Viên Khởi Lương ăn xong, có phải là anh ta đã nợ cô một ân tình không? Cô lại nghĩ tới, Viên Khởi Lương không biết hôm nay Đường Chi Thiện không ở nhà sao? Anh ta đã nhận được điện thoại chưa? Liệu anh ta có tới nữa hay không? Lắc lắc đầu,

không thể để những suy nghĩ đó làm giảm ý chí được. Cô nhất định phải làm cho Viên Khởi Lương nợ cô một ân tình. Những thứ như ân tình này, với tính tình thối nát của núi băng kia cộng thêm hành động thường ngày của anh ta, nhất định sẽ bằng mọi cách trả lại ân tình cho người khác.

Vì vậy, Trác Lí nhanh chóng mặc chiếc tạp dề màu hồng, có một trái tim lớn mà Thiệu Chi Uyển thường hay mặc. Cầm lấy tờ giấy lên, phía trên ghi những dòng chữ màu tím: Bước đầu tiên, bật máy hút khói lên.

Được, Trác Lí tìm công tắc, bật lên.

Bước thứ hai, rửa tay.

Được, Trác Lí rửa tay.

Bước thứ ba, bật bếp lên.

Được, cô bật bếp lên.

Bước thứ tư, cho dầu vào, chỉ cần cho dầu lan đều hết đáy chảo là được, để chảo nóng, cảm thấy bàn tay hơi nóng, sau đó cho rau vào xào.

Trác Lí là một người biết ăn ngon, nhưng cô lại chỉ biết nấu cơm. Cô nấu cơm không cứng, không mềm, mùi vị rất thơm. Ba Trác và mẹ Trác đều rất khâm phục công lực nấu cơm trời sinh của cô. Chỉ là, nói đến nấu thức ăn, cô lại vô cùng bất lực, thật ra không chỉ mình cô bất lực, mà Trác Ý cũng là một “nàng tiên không khói”. Cũng không phải là chị em cô lười biếng, mà là mẹ Trác quá yêu phòng bếp. Điểm này, cậu của cô và mẹ cô cực kỳ giống nhau, đều là những người có sở thích về nấu ăn, Trác Lí cảm thấy, đây quả thực là “người nhà họ Đường”.

Cho dầu vào chảo, chờ dầu nóng.

Trác Lí chưa từng xào rau bao giờ. Vì vậy, cô để dầu nóng hơn hai phút đồng hồ, trực giác cho cô biết nhiệt độ đã đủ rồi, cô đổ hết cả rổ rau vào trong chảo.

Kết quả, có thể tưởng tượng được.

Mặc dù không có đến mức gây hoả hoạn, nhưng dầu bắn ra tung toé, bắn vào tay của Trác Lí làm cho cô nhảy tung tưng. Vừa nhảy vừa tìm cách đảo rau mà không làm tay bị thương, cô không ngừng thay đổi tư thế nấu ăn của mình, cho nên, quá trình nấu ăn của cô chẳng khác gì đang khiêu vũ.

Dầu bắn lên là do hai nguyên nhân: một là, rót quá nhiều dầu, lại đun quá lâu; hai là, rau cải vừa mới rửa xong, Trác Lí không hề biết rằng phải để ráo nước, mà trực tiếp đổ vào chảo dầu đang sôi.

Chờ đến khi Trác Lí sắp xếp ổn thoả được chảo rau đang chuẩn bị cháy sém, tắt bếp nhắc chảo lên thì Viên Khởi Lương đã đứng ở cửa phòng bếp nhìn về phía cô, anh làm cho cô giật mình. Cô đặt chảo xuống, lấy cái tay đang cầm xẻng vuốt vuốt ngược.

Làm cô giật mình đến thế này mà người đàn ông kia vẫn hết sức nhã nhẽ, khoanh tay dựa vào khung cửa, nhìn thấy cô trừng mắt, anh ta vẫn không hề biến sắc.

"Anh . . . . . làm sao anh vào được đây?" Trác Lí nhíu mày, cắn răng hỏi. Anh ta là đối tượng phỏng vấn của cô, là nguồn cội quyết định vận mệnh, tương lai của cô. Cô không thể đắc tội với anh ta, nhưng cô thề, một khi cô đã phỏng vấn được anh ta rồi, thù mới hận cũ, cô nhất định sẽ trả hết cho anh ta! Giày vò anh ta tới chết!

"Dùng chìa khóa." Viên Khởi Lương trả lời vô cùng đơn giản.

"Anh đã đứng ở đó bao lâu rồi?"



"Không lâu." Chỉ đơn giản hai chữ, "Nếu bị phỏng thì đi thoa thuốc đi, hòm thuốc ở thư phòng." Dứt lời, Viên Khởi Lương đi vào phòng khách, vừa đi vừa cười áo khoác.

Trác Lí cầm xéng trên tay, chưa hiểu rõ được tình hình.

Đợi đến lúc Viên Khởi Lương mặc một chiếc áo len màu đen, nhàn nhả bước vào bếp, quàng chiếc tạp dề màu xanh dương vào cổ, sau đó thắt dây đằng sau lưng lại, đưa mắt nhìn về phía Trác Lí, ánh mắt rất kì quái.

Trác Lí không hiểu ý anh ta, "Sao. . . . . Sao vậy?"

"Đưa cái đó cho tôi." Viên Khởi Lương chỉ vào cái xéng trong tay Trác Lí.

Lần này cô mới hiểu ra: núi băng muốn vào bếp.

Ngay tức khắc, Trác Lí không cần suy nghĩ, một mạch đi qua, đưa cái xéng trong tay tới.

Cô ngây người: Viên Khởi Lương đúng là một người đàn ông có khí chất mà, mẹ kiếp! Đến cả mặc tạp dề cũng soái như thế! Cô không sống nổi mất!

Trong lúc Trác Lí đang đứng ngẩn người ra, Viên Khởi Lương đột nhiên cầm tay Trác Lí lên, nhìn một lượt cả hai cánh tay, ngẩng đầu lên, cau mày nói, "Xấn ống áo cao như thế này, cô sợ đầu bấn không tới sao?"

Trác Lí cực kỳ ngượng ngùng rút tay về, thật ra thì, cô không phải đang ngượng ngùng, mà là xấu hổ; cô cũng không phải rút tay về, mà là giật lại.

"Tôi đi bôi thuốc!" Trác Lí giận dữ rời đi, đi thật nhanh tới thư phòng, nhanh chóng tìm lọ thuốc bôi phỏng, nhanh chóng bôi lên.

Cô không tin, núi băng Viên Khởi Lương kia, bộ dạng ‘không biết khói lửa nhân gian’ của anh ta mà có thể nấu ăn được sao? Cô sẽ dùng ánh mắt cười nhạo anh ta một trận, đúng, cô không thể nói công kích anh ta được, chỉ có thể dùng ánh mắt cười nhạo. Hơn nữa, cô còn phải nhớ kỹ bộ dạng xấu hổ của anh ta lúc đó, báo thù cho những lần trước anh ta cười nhạo cô!

Tuy nhiên, lúc cô bôi thuốc xong, kéo tay áo xuống, bưng bưng khí thể bước về phía phòng bếp, cô nhìn thấy một khung cảnh vô cùng xinh đẹp ‘mỹ nam đang nấu ăn’. Viên Khởi Lương đang cực kỳ bình tĩnh xào chảo xúp lơ xanh. Những loại rau củ đó đã được Thiệu Chi Uyển cắt tỉa trước, hiện tại chúng đang ở trong tay Viên Khởi Lương mà nhào lộn, chạy nhảy, . . . . .

"Anh biết nấu ăn sao không nói sớm?" Trác Lí bất mãn, đá bay ý nghĩ xem thường Viên Khởi Lương trước đó, mẹ kiếp, cô xào rau thì náo loạn cả lên, tứ chi đều tàn, núi băng này lại có thể nấu nướng an toàn như vậy sao.

"Tôi không biết."

Những lời này mới thực sự làm cho Trác Lí hộc máu.

Đây mới chính là không dùng lời thô tục mà mạng chết con nhà người ta.

Trác Lí phải vịn vào khung cửa phòng bếp mới không ngã xuống đất.

Nhưng cô không chịu thua, nhất quyết không chịu thua, có chết cô cũng không tin Viên Khởi Lương không biết nấu ăn, vì vậy, cô khiêu khích nói, "Anh có thể đảo thức ăn mà không cần dùng xẻng ( lúc nói, Trác Lí cũng tay không biểu diễn một chút động tác lật lật) để đồ ăn bay trên không trung ấy?"

Viên Khởi Lương vừa đảo không ngừng, vừa dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn về phía Trác Lí, sau đó, quay đầu lại, lạnh nhạt nói, "Tôi không biết."

Câu trả lời này, Trác Lí rất hài lòng, cô cảm thấy tâm trạng của mình được cân bằng rất nhiều. d2 lê qĐôn Đều là lần đầu tiên nấu ăn, cô không làm được, anh ta cũng không làm được. Nhưng ánh mắt lúc đó của Viên Khởi Lương lại làm cô tức giận, ánh mắt đó giống như đang nói, 'Cô đang hỏi cái gì vậy? Cô là người sao Hoả à?'

Vì vậy, trong lúc Viên Khởi Lương đang xào rau, Trác Lí luôn trừng mắt nhìn anh ta, trong lòng thầm chê cười. Mặc dù thế nhưng cô vẫn cảm nhận được mùi thơm từ món ăn mà Viên Khởi Lương đang nấu, cô rất muốn ăn ngay.

Đến khi Viên Khởi Lương mặc tạp dề bưng đồ ăn đến trước mặt Trác Lí, lúc này cô mới phát hiện ra, tạp dề cô và Viên Khởi Lương đang mặc là tạp dề đôi, nở một nụ cười gian manh, nắm lấy cơ hội nói, "Ai da, không ngờ cậu và mợ còn ân ái như vậy, đến tuổi này mà vẫn còn dùng đồ đôi. Viên luật sư, anh nói xem, nếu bạn gái anh nhìn thấy chúng ta mặc như thế này, liệu có ghen không?"

Viên Khởi Lương đang định bưng đĩa thức ăn ra bàn ăn, nghe những lời cô nói, bước chân liền dừng lại.

Anh ta đưa lưng về phía Trác Lí, vì vậy cô không thể nhìn thấy vẻ mặt anh ta đông cứng trong giây lát. Nhưng cũng chỉ là giây phút ngắn ngủi thôi, Viên Khởi Lương tiếp tục cất bước đi về phía trước.

Trác Lí tự biết không chọc được anh ta, bĩu môi: xem ra, mang bạn gái anh ta ra cũng không trấn được anh ta.

Hai người cởi tạp dề ra, ngồi đối diện nhau lẳng lặng ăn cơm, Trác Lí không nhìn được mà lén nhìn Viên Khởi Lương. Thật ra thì cô đang thầm

tính toán kế hoạch tác chiến. Thời gian cô ở toà soạn không còn nhiều, cô phải quyết đấu một trận cuối cùng.

Viên Khởi Lương lúc ăn cơm rất điềm đạm. Nhìn một cái là biết ngay gia đình có giáo dục, lúc ăn cơm tuyệt đối không phát ra tiếng động. Trác Lí âm thầm than thở: người này thật quá độc ác, đến cả một cái đuôi cũng không có, cô muốn uy hiếp cũng không nổi.

Đặt bát xuống, Trác Lí đột nhiên cảm thấy không muốn ăn.

Than thở, ôm lấy cánh tay, thở dài.

"Tôi ăn không vô."

". . . . ." Viên Khởi Lương vẫn tiếp tục ăn.

"Bạn của tôi, anh tận mắt thấy tôi ăn không vô, không phải anh cũng nên quan tâm tôi một chút sao?" Lúc này, trong lòng Trác Lí đã có một kế hoạch.

Ba tiếng "bạn của tôi" không nhẹ, nhưng Viên Khởi Lương vẫn trấn tĩnh như cũ, ngẩng đầu lên, ánh mắt hỏi thăm.

"Viên luật sư, Viên đại soái ca, Viên ca ca. . . . ." Giờ phút này Trác Lí đang nước mắt lưng tròng vừa nhìn đã thấy thương cảm, Viên Khởi Lương kinh ngạc nhìn cô, Trác Lí nói tiếp, "Tôi chỉ là một nhân viên nhỏ bé, cấp trên ở toà soạn khi dễ tôi, cô ấy bắt tôi phải phỏng vấn bằng được anh. . . . ." Về mặt bi thương, uất ức nói, "Tôi cũng biết rõ, anh là người khiêm tốn, giải quyết công việc rất dứt khoát. Nhưng. . . . . Tôi chỉ là một thực tập sinh. Nếu như. . . . ." d đàn L3 quý Đ^n Lại biến thành con chim nhỏ yếu đuối, muốn người khác cứu vớt, "Nếu như trong tháng tư này, tôi không thể phỏng vấn anh, tôi sẽ. . . . . sẽ phải cuối gỏi ra đi. . . . Viên đại luật sư, anh minh độ lượng, bao dung thiên hạ, không chỉ lo cho bản thân mình. Tôi biết, anh có trái tim thiện lương, anh sẽ. . . . ."

"Tôi tiếp nhận cuộc phỏng vấn của cô." Viên Khởi Lương nghiêm túc cắt ngang lời Trác Lí, cắt đứt câu 'anh sẽ tiếp nhận' của Trác Lí.

Trác Lí sẽ nhớ mãi hôm nay: 17 tháng ba.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 17

Tình cảm của Ngũ Khâu Thực và Trác Ý đã phát triển tới mức độ keo sơn, mỗi buổi sáng Ngũ Khâu Thực đều ân cần tới thăm hỏi ba mẹ Trác, sau đó, khoảng thời gian tươi đẹp nhất, 6 giờ sáng, anh ta dùng nó để chạy bộ ở công viên gần nhà Trác Ý. Không chỉ chạy bộ, anh ta còn nướng nhò bữa sáng ở nhà họ Trác. Theo Trác Lí thấy, tên tóc vàng này đúng là chúa “nịnh hót”, mỗi ngày anh ta đều hết lời ca tụng mẹ Trác nấu ăn tài giỏi, ba Trác giọng ca khó tìm. Làm cho nhị vị phụ huynh vô cùng sung sướng, Trác Lí đoán, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tám chín phần Ngũ Khâu Thực và Trác Ý sẽ tiến tới hôn nhân, xây dựng tương lai vững chắc.

Chỉ có điều, trong bốn người nhà họ Trác, mỗi mình Trác Lí là phản đối việc Ngũ Khâu Thực thường xuyên tới thăm. Vì vậy, chỉ cần Ngũ Khâu Thực xuất hiện, mẹ Trác sẽ giống như đang lâm trận, hoặc là bảo cô không được ra khỏi phòng, hoặc bắt cô phải xử lý bản thân thật tốt.

Điều này ảnh hưởng rất lớn tới cuộc sống của cô, cuộc sống tự do hoàn hảo của cô bỗng chốc bị người ngoài phá cho tan tành.

Ngày hôm đó, những cơn mưa xuân đang rơi không ngớt ở bên ngoài cửa sổ, Trác Lí thầm nghĩ: dù sao hôm nay cũng không cần phải chạy bộ, Ngũ Khâu Thực, anh không cần tới đây đâu. Không ngờ, Ngũ Khâu Thực lại đúng giờ điếm danh, ăn bữa sáng xong còn chủ động lấy lòng em vợ, "Trác Lí, bên ngoài trời mưa rất lớn, hay để anh đưa em tới toà soạn nha."

Trác Lí đang húp cháo, lúc nghe được câu này không cẩn thận bị bỏng lưỡi, nóng đến mức cô phải khóc thét lên, uống liên tục nước đá để làm dịu

dạ dày.

Mẹ Trác lườm cô một cái, “bốp”, ngăn cản hành động vỗ ngực thô kệch của cô lại, "Làm phiền tới Khâu Thực rồi, Trác Lí, còn không mau cám ơn anh rể đi!"

"Mẹ, ai là anh rể của con?" Lần này, Trác Ý cùng chiến tuyến với Trác Lí, Trác Lí nhìn thấy chị mình mặt đỏ bừng, thẹn thùng nhìn lướt qua Ngũ Khâu Thực, sau đó, cúi đầu xuống tiếp tục húp cháo.

Ngũ Khâu Thực cũng cười, cười đến mức chọc cho Trác Lí phát điên lên. Cô nghĩ tới việc anh ta dùng nụ cười này để mua chuộc ba mẹ già thật thà của cô, làm cho địa vị ở trong nhà của cô còn không bằng anh ta, cô hận không thể hất thẳng bát cháo này vào mặt anh ta, để cho cái miệng tà mị đó lập tức biến thành hai cái lạp xưởng.

"Không sao, cho dù không phải là anh rể, tuổi của cháu cũng là bậc đàn anh của Trác Lí. Bác trai, bác gái yên tâm, cháu sẽ chăm sóc em ấy thật tốt."

Trác Lí chỉ muốn hát một câu: Tiểu Bạch à. . . . .

Mãi cho đến khi ngồi vào xe của Ngũ Khâu Thực, cả người cô vẫn mang một cảm giác không mấy thoải mái. Ngũ Khâu Thực nhìn Trác Lí qua kính chiếu hậu, "Muốn nghe một chút nhạc không?"

"Không cần." Trác Lí nhanh chóng cự tuyệt.

"Tôi muốn." Ngũ Khâu Thực ngang bướng nói, sau đó mở một bản nhạc lên, trong xe truyền tới một khúc nhạc dương cầm nhẹ nhàng.

Trác Lí cảm giác hình như vừa rồi cô nghe nhầm, hoặc là nghe nhầm giọng điệu của Ngũ Khâu Thực, cô nhất thời chấn động.

"Xin lỗi." Ngũ Khâu Thực ý thức được sự luống cuống của mình, mở miệng nói xin lỗi, "Tôi rất muốn biết, tại sao cô lại không giống những người khác trong nhà, chấp nhận tôi? Chấp nhận chuyện tình cảm của tôi với chị gái cô?" Ngũ Khâu Thực rất hiểu phụ nữ, nhưng anh ta lại không thể hiểu được Trác Lí, hình như càng quen với cô, anh ta lại càng cảm thấy mơ hồ.

"Tổng biên tập, anh suy nghĩ quá nhiều rồi." Tiếng dương cầm trong xe làm cho tâm trạng của Trác Lí cải thiện không ít, cô đối với Ngũ Khâu Thực quả thật có chút xấu xa. Sở dĩ cô bài xích anh ta, chẳng qua là nghĩ anh ta không xứng với Trác Ý mà thôi. Hoặc có thể là . . . anh ta đã chiếm mất Trác Ý?

"Viên Khởi Lương sẽ tới thành phố A để xử lý một vụ án lớn, có thể hai ngày sau mới trở lại. Bộ phận phỏng vấn có ý sẽ cử cô tới thành phố A, theo dõi cuộc phỏng vấn này." Ngũ Khâu Thực chuyển đề tài sang chuyện chính sự.

"Không thể chờ anh ta trở rồi mới nói sao?"

"Vụ án này náo động cả nước, cô lại phóng viên duy nhất được Viên Khởi Lương cho phép phỏng vấn. Vì vậy, toà soạn không thể bỏ qua cơ hội này."

"Vụ án gì mà được chú ý như vậy?"

"Vấn đề này bản thân Viên Khởi Lương sẽ biết rõ hơn tôi." Ngũ Khâu Thực đáp.

Trác Lí đột nhiên cảm thấy bản thân thật quá đáng, Ngũ Khâu Thực đúng là đang cố gắng giúp đỡ cô, cô lại chỉ vì một chút bất bình, bụng dạ hẹp hòi, tùy tiện phản đối người mà chị mình đã công nhận, một lòng muốn tạo mối quan hệ không công bằng cho Ngũ Khâu Thực với người nhà họ Trác. d2l.q, đ Tự kiểm điểm một hồi, cuối cùng Trác Lí cũng suy nghĩ



thông suốt, vì vậy cô nở nụ cười ôn hoà, tươi sáng nhất, "Cám ơn anh, Ngũ. . . . . anh rể."

Ngũ Khâu Thực vừa lái xe vừa tiếp nhận nụ cười cùng chân tình của Trác Lí qua gương chiếu hậu, cuối cùng cũng có thể yên tâm, Ngũ Khâu Thực mỉm cười.

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe của cao ốc Hào Mã, Trác Lí xuống xe, chờ Ngũ Khâu Thực cùng đi. Cùng lúc đấy, cô nhìn thấy một chiếc xe BMW màu đỏ ở cách đó không xa, có hai người đang đứng ở trước xe, một người trước sau như một, luôn mặc âu phục đen, Viên Khởi Lương, người còn lại là một phụ nữ, đang ôm lấy cổ anh ta, hôn thăm thiết.

"Đi thôi." Ngũ Khâu Thực bước xuống xe, đưa lưng về hướng kia, tất nhiên anh ta sẽ không nhìn thấy được cảnh tượng diễm lệ đó, với tính cách hiếu kỳ của mình, Trác Lí đang tính sẽ nhìn kỹ lại thì bị Ngũ Khâu Thực làm cho gián đoạn.

Đợi đến khi Ngũ Khâu Thực quay người lại thấy Viên Khởi Lương, anh ta lập tức hét lên, "WOW. . . . ." Đồng thời cũng huýt sáo hai cái.

Hai người đứng bên cạnh chiếc BMW màu đỏ quay đầu nhìn về phía Ngũ Khâu Thực. Lúc này Trác Lí mới quay sang nhìn bọn họ, cô gái đã buông tay ra khỏi cổ Viên Khởi Lương.

"Tới chào hỏi chút đi." Ngũ Khâu Thực nhìn Trác Lí, trên mặt hiện ra nụ cười ranh mãnh.

Trác Lí cầm ô vội vàng chạy tới trước mặt ba người. Lúc này, cô mới chính thức nhìn rõ cô gái bên chiếc BMW màu đỏ, cô gái này chắc chắn phải trên 1m66 ( cô so sánh với chiều cao của Trác Ý), cô ta mặc một chiếc quần đen dài, một cái áo Tshirt trắng bó sát người, cộng thêm đôi bốt màu đen —— vóc người rất tốt, mang đậm phong cách đường phố —— rất có

tư vị, mái tóc dài, thẳng, màu đen óng, ngũ quan xinh xắn, khoé miệng cô ta cong lên đầy khêu gợi, nói với Ngũ Khâu Thực, "Em gái anh sao?"

Giọng rất phóng khoáng, so với diện mạo này thì không có chút gì tương xứng cả.

Ngũ Khâu Thực lướt nhanh qua Trác Lí, sau đó, mỉm cười nói, "Đây là em vợ tôi."

Cô gái kia gật đầu một cái, lúc nhìn sang Trác Lí, trên mặt biểu cảm mừng rỡ phần khí phách, đưa tay ra, "Tôi là Bạch Oanh."

"Trác Lí." Trác Lí cũng đưa tay ra, nở một nụ cười vô cùng tươi sáng, thì ra đây chính là Bạch Oanh . . . . Dáng dấp đúng là làm cho người ta không thể rời mắt được, mặc dù cô ta không mặc trang phục bốc lửa, nhưng toàn thân lại lộ ra một phong cách nồng nhiệt, nghĩ tới Viên Khởi Lương . . . . Trác Lí bỗng cảm thấy: đàn ông lạnh lùng cùng với cô gái bốc lửa — tuyệt vời.

Hai tay nắm lấy nhau. Sau đó, Trác Lí chuyển ánh mắt về phía Viên Khởi Lương. Lúc này cô mới nhìn thấy biểu cảm của anh ta, trên tóc có dính chút nước, âu phục màu đen cũng có vết bị nước dội qua. Lúc này, ánh mắt anh ta vẫn nhìn xa xăm, sắc mặt không chút biến đổi.

Trác Lí không ngừng chửi thầm: mẹ nó, ngay trước mặt bạn gái cũng ra vẻ lạnh lùng như thế.

"Viên đại luật sư sao lại bị xối thành thế này? Lần này Bạch tiểu thư là mỹ nữ cứu anh hùng sao?" Ngũ Khâu Thực châm biếm nói, ý vị đùa cợt xấu xa luôn ở trên mặt.

Bạch Oanh có chút không thoải mái liếc mắt sang Viên Khởi Lương, sau đó cười lảng đi, "Không phải nha...? Trời mưa lớn quá, xe anh ấy bị hỏng giữ đường, em tới đón anh ấy."

"Em về trước đi, anh đi làm." Viên Khởi Lương thu hồi ánh mắt "xa xăm" của mình, quay đầu nói với Bạch Oanh.

Nghe được câu này, sắc mặt Bạch Oanh lại càng thêm lúng túng, muốn nói gì đó với Viên Khởi Lương, cuối cùng lại không nói. Tạm biệt Ngũ Khâu Thực, sau đó lên BMW, khởi động xe rời đi.

Vẻ mặt Viên Khởi Lương trước sau vẫn giống như một núi băng, hơn nữa là núi băng đen. Trác Lí không khỏi cảm thán: làm bạn gái của loại đàn ông này đúng là bi ai, không bị ngược chết thì cũng là bị lạnh chết.

Nghĩ đến đó, Trác Lí không khỏi rùng mình một cái.

Ba người cứ như vậy đi từ bãi đỗ xe về vì phía cao ốc Hào Mã, Ngũ Khâu Thực đi ở giữa, Trác Lí và Viên Khởi Lương, hai người đi hai bên.

"Hai người vừa rồi làm ra cảnh tượng rất hương diễm nha, không sợ dạy hư em vợ bé nhỏ của tôi sao?" Ngũ Khâu Thực châm chọc.

Trác Lí , không thốt nên lời.

Chỉ là, giờ phút này cô không thể nhìn thấy được vẻ mặt Viên Khởi Lương càng thêm khó coi, cô chỉ có thể nghe thấy Ngũ Khâu Thực tự động đổi đề tài, "Lúc nào thì lên đường?"

"Tối hôm nay."

"Sắp xếp xong rồi sao?"

". . . . ."

"Ở mấy ngày?"

". . . . ."

"Anh nên cho tôi một câu trả lời chứ?"

"Cậu thật lắm mồm."

"Này, Viên đại luật sư, hôm nay tôi không có đắc tội gì với anh nha, chẳng lẽ xe của anh hỏng cũng trách tôi sao?" Ngũ Khâu Thực ủy khuất nói, không hiểu tại sao sắc mặt của Viên Khởi Lương càng ngày càng kém.

Thấy Ngũ Khâu Thực không hiểu chuyện còn cố bới móc người khác, Trác Lí đành tốt bụng nhắc nhở, "Tổng biên tập, anh không nhớ vừa rồi anh đã quấy rầy người ta . . . . ." Hôn nhau. . . . . Mấy chữ cuối Trác Lí chỉ dám nói ở trong bụng, không dám bật ra ngoài.

Ngũ Khâu Thực lập tức hiểu ý, "Điều này cũng muốn trách tôi ư? Hai người bình thường hôn còn chưa đủ sao? Quấy rầy một cái thì . . . . ."

"Ngũ Khâu Thực." Viên Khởi Lương lên tiếng ngăn lại, sắc mặt đã chuyển từ đen sang đỏ rực rồi, Trác Lí thầm liên tưởng: người đàn ông lạnh lùng này thực chất là một anh chàng hay xấu hổ, bị người khác châm chọc một chút đã đỏ bừng mặt . . . . . Cô cảm thấy rất buồn cười, nhưng lại không dám cười, đành cúi đầu, cắn răng nín cười.

Một khoảng thời gian dài trầm mặc, cho đến khi ba người đi vào Hào Mã, cho đến khi Trác Lí mỉm cười chào hỏi Phương đại thúc giống như thường ngày, khuôn mặt rạng ngời của cô trong tiết trời ẩm đạm của mùa xuân, giống như một mặt trời nhỏ ấm áp, sưởi ấm lòng người.

"Em vợ, nhân viên an ninh kia cho em ưu đãi gì sao?" Ngũ Khâu Thực vừa hỏi vừa đưa tay bấm thang máy.

"Cái gì?" Trác Lí không hiểu ý của Ngũ Khâu Thực.

"Em cười tươi như hoa vậy." Ánh mắt Ngũ Khâu Thực ôn hoà nhìn về phía Trác Lí, nghiêm nhiên dùng thân phận anh rể.

"Tôi cười tươi như hoa với việc bảo vệ cho tôi ừu dãi có gì liên quan sao?" Lúc Trác Lí bước vào thang máy chợt cảm thấy lạnh buốt, không khỏi vòng tay ôm lấy hai vai. Lúc đảo mắt qua Viên Khởi Lương, thấy anh ta cũng đang nhìn cô.

"Em vợ thân mến, anh rể muốn nói với em, không nên tùy tiện cười với người lạ như vậy. . . . . Lại . . . . . làm cho người ta hiểu lầm." Ngũ Khâu Thực mập mờ nói, vẻ mặt mập mờ của anh ta là cho Trác Lí không thể không trợn mắt nhìn anh ta: chó đúng là không bỏ nổi c\*t, đàn ông phong lưu đúng là không bỏ được trêu ghẹo phụ nữ.

"Anh rể thân mến, tại sao mới sáng ra anh đã có thể nhàm chán được như vậy."

Tầng 18, Viên Khởi Lương không thèm quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài.

Đợi đến lúc bóng lưng anh ta biến mất hẳn, Trác Lí mới nhớ ra: hình như vừa rồi anh ta liếc cô một cái! ! !

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 18

‘Mỗi ngày lạnh lẽo’ của ngày hôm nay là: 【 Con ngựa màu trắng gọi Bạch Mã, con ngựa màu đen thì gọi Hắc Mã, màu đen và trắng xen kẽ nhau thì gọi là Ngựa vằn, vậy, con ngựa có màu đen, trắng, đỏ xen với nhau thì gọi là gì? 】【

Gửi đi.

Đây là một thói quen tốt của Trác Lí, tuy nhiên, cô đã quyết định, sau khi phỏng vấn Viên Khởi Lương xong, cô sẽ chính thức vứt bỏ thói quen này. Cô không trông đợi một người đàn ông như Viên Khởi Lương sẽ trả lời tin nhắn của mình (mặc dù, đã từng trả lời một lần), vì vậy, gửi tin nhắn xong cô lập tức mở Word ra, bắt đầu viết đề cương phỏng vấn.

Từ chỗ Lâm Bồi, Trác Lí biết được lần này Viên Khởi Lương đi thành phố A để giải quyết một “vụ án người dân kiện quan chức chính quyền”, bởi vì có liên quan tới nhiều người, các mối quan hệ khác nhau, nên toà án địa phương hạn chế lan truyền tin tức về vụ kiện này, đặc biệt là với giới truyền thông.

"Nếu như vận khí của cô không tốt, ngay cả cơ hội dự thính cũng không có." Trác Lí nhớ lúc đó Lâm Bồi nói với cô như vậy, đối với việc Viên Khởi Lương đồng ý tiếp nhận cuộc phỏng vấn của Trác Lí, Lâm Bồi vừa hưng phấn vừa phẫn nộ, nhưng mà, hưng phấn có vẻ nhiều hơn. d2L. QĐ Để thể hiện sự quan tâm đối với cuộc phỏng vấn lần này, Lâm Bồi đã chuẩn bị cho Trác Lí hơn mười trang đề cương phỏng vấn cùng với tài liệu về bối cảnh. Cứ như thế, Trác Lí đã giảm bớt được rất nhiều việc cần làm.

Tám giờ rưỡi sáng, Ngô Tập Kính đưa vé xe lửa cho cô, anh ta nói, tám giờ tối hôm nay cô sẽ đi cùng với Viên Khởi Lương, là một chuyến đi công tác, toà soạn đã đặt sẵn phòng khách sạn, để tiện cho việc phỏng vấn, phòng của cô sẽ ở ngay sát vách với Viên Khởi Lương. Chi phí đi lại của cuộc phỏng vấn này sẽ do toà soạn chi trả. Nhiệm vụ duy nhất phải hoàn thành của Trác Lí chính là thực hiện cuộc phỏng vấn này thật tốt.

Trác Lí cảm nhận sâu sắc: cô đã được hưởng đãi ngộ của một nhân viên chính thức.

Hơn chín giờ, một tin nhắn từ hệ thống nháy ra.

【 Từ 070911: gửi cho một người không quen biết những tin nhắn nhảm chán như vậy, cô dựa vào đâu mà khẳng định anh ta sẽ đọc nó. 】

Trác Lí nhìn thấy những lời này, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác vô cùng khó chịu: thà anh không trả lời tin nhắn của cô còn hơn, mỗi lần trả lời nội dung lại như thế này. Cô nhớ, sáng nay tâm trạng anh ta vẫn rất tốt mà, à không, hình như là không tốt lắm. Nhớ lại lúc anh ta trừng mắt nhìn cô . . . . .

【 Chuyện này quan trọng sao? Dù gì anh cũng đọc rồi.  
( ^ ) 】

【 Từ 070911: Vậy, sau này không cần gửi tới nữa, tôi sẽ không đọc  
】

Lúc Trác Lí đọc tin nhắn này, mặt cô lập tức biến thành hình chữ ☹, nhanh chóng đánh vào một câu: 【 Anh có thể che giấu mà. 】

Trong suy nghĩ của cô, Viên Khởi Lương không phải là một người không có biện pháp khác như vậy, hơn nữa, tin nhắn này có vẻ đặc biệt ngây thơ, cũng rất trẻ con . . . . Chẳng lẽ . . . . có người dùng máy tính của anh ta?

Rất lâu sau đó, Trác Lí vẫn chờ tin nhắn trả lời của Viên Khởi Lương, nhưng hoàn toàn không có gì cả. Không biết tại sao, trong lòng Trác Lí lại dâng lên một cảm giác là lạ, khó có thể nói thành lời.

Qua mười một giờ, Lâm Thạc xuất quỷ nhập thần đứng trước mặt Trác Lí, "Tiểu học muội, trưa nay học trưởng sẽ mời em ăn cơm coi như là tiền em đi công tác."

Trác Lí còn chưa kịp trả lời ——

Đã có một người lên tiếng trước ——

"Lâm Bồi, anh trai cô lại tới chỗ chúng ta tán gái rồi, phải quản lý thật chặt nha . . . . ." Vu Thu Thủy trêu đùa nói, bởi vì Lâm Thạc và Lâm Bồi cùng họ, nhìn kỹ hai người bọn họ lại rất giống nhau, vì vậy, quan hệ “anh em” của Lâm Thạc và Lâm Bồi nhanh chóng lan truyền khắp toà soạn.

Lúc Trác Lí đưa mắt nhìn sang Vu Thu Thủy đồng thời cũng nhìn thấy Lý Nhất Phàm đang dùng ánh mắt ai oán nhìn chăm chăm cô. Nụ cười của Trác Lí nhất thời đông cứng lại, trong lòng có chút buồn nôn: Sao Lý Nhất Phàm lại có vẻ mặt giống như tiểu thụ bị bỏ rơi như vậy? Rùng mình một cái, Trác Lí cảm thấy lạnh toát toàn thân.

"Chậc chậc, Vu mỹ nhân ơi Vu mỹ nhân, cô nói xem, tại sao cô lại không có tầm nhìn chút nào thế hả? Hiện tại, “em gái Trác” mới chính là “em gái của nhà họ Lâm”, tôi chỉ là vai phụ thôi." Lâm Bồi cười ranh mãnh, lời nói ý nghĩa sâu xa.

Trác Lí biết: Có xì căng đan rồi.

Trên thực tế cô không biết rằng, xì căng đan của cô với Lâm Thạc đã lan truyền rộng rãi ở các phòng ban, bởi vì Lâm Thạc từ chối cho ý kiến, cho nên tin đồn này cứ thế ngày càng lan rộng, phần lớn người trong toà



soạn đều nghe qua. Lâm Bồi cũng không phải là lần đầu tiên bàn về chuyện này, chỉ là, đây là lần đầu tiên Trác Lí nghe thấy mà thôi.

"Aidza, đến lúc nào chúng ta mới có thể vào làm chính thức ở toà soạn đây . . . ." Vạn Hiểu Yên nằm soài lên bàn, phiến muộn nói.

Lúc này Trác Lí mới phát hiện ra: Trời có sập, con người cũng phải đứng thẳng lưng.

"Tôi. . . . . Còn nhỏ tuổi lắm." Trác Lí giả bộ xấu hổ, định dùng dáng vẻ ngây thơ không hiểu chuyển để bóp chết cái ‘đề tài điên cuồng’ này.

"Thôi đi, để dành điệu bộ đó cho anh Lâm của cô đi." Gần đây Vu mỹ nhân rất thân với Trác Lí, cô nhanh chóng nhìn ra suy nghĩ của Trác Lí, trực tiếp chặn ngang ý đồ của Trác Lí.

Trác Lí cúi xuống nhìn lòng bàn tay, quả nhiên đã lấm tẩm mồ hôi. Ngẩng lên nhìn về phía Lâm Thạc, ý bảo: ‘Anh còn không giải thích đi?’

Lâm Thạc nháy mắt trái với Trác Lí, dùng vẻ mặt vô cùng phong phú nhắn gửi: ‘Không cần.’

Trác Lí tiếp tục nháy mắt: ‘Nhanh lên.’

"Ô. . . . . Lại còn liếc mắt đưa tình. . . . . Chậc chậc chậc. . . . . Hoa hồng đen của bộ phận chúng ta đã bị người ta hái mất rồi." Lâm Bồi ném ra một câu, sau đó quay đầu lại tiếp tục viết bản thảo.

Sau khi nhận được sự đồng ý của Ngô Tập Kính, Lâm Thạc cuối cùng cũng thành công mang theo Trác Lí rời đi. Vừa ra khỏi cửa chính của toà soạn, Trác Lí liền véo tay Lâm Thạc, lộ ra hàm răng trắng muốt, "Nói, rốt cuộc tại sao anh lại không giải thích!"

d.đ LQĐ

Lâm Thạc bị véo vẫn phải bấm thang máy, liên tục kêu “A . . . A . . .”

"Không nói không được sao?"

"Không được!!" Trác Lí tăng lực lên, "Xem ra da của Lâm học trưởng thực sự rất ngứa . . . . Anh cho rằng em không nhìn ra ý đồ của anh sao?" Trác Lí rất hiểu Lâm Thạc: anh ta muốn tin đồn lan đi, thậm chí còn đùa giỡn để mọi người tưởng là thật, nhất định là có nguyên nhân sâu xa.

Lúc này, thang máy ‘Đình’ một tiếng rồi mở ra, Trác Lí theo bản năng nhìn vào trong thang máy: âu phục màu đen, đôi tay bỏ trong túi quần, Viên Khởi Lương ngẩng đầu nhìn bọn họ.

"Xin chào, Viên luật sư." Trác Lí mỉm cười, lên tiếng chào hỏi, đồng thời cũng thu lại bàn tay đang đặt trên cánh tay của Lâm Thạc.

Viên Khởi Lương không nói gì, chỉ gật đầu một cái, sau đó đi từ trong thang máy ra, lách qua người Trác Lí, rời đi.

Trác Lí nhìn theo bóng lưng của Viên Khởi Lương, không khỏi rùng mình một cái.

"Thật là lạnh." Lâm Thạc cũng run run người.

Nhấc chân đi vào thang máy, Lâm Thạc kêu Trác Lí, "Còn đứng đó mà nhìn sao? Bóng lưng cũng không thấy nữa rồi. . . . ."

"Không phải em đang nhìn anh ta." Trác Lí giải thích, "Em đang suy nghĩ xem. . . . . anh ta tới toà soạn chúng ta làm gì nhỉ?" Chẳng lẽ là tới tìm Ngũ Khâu Thực? Nhưng mà, lúc hơn chín giờ, Ngũ Khâu Thực đã rời khỏi toà soạn rồi . . . . .

"Quản nhiều thế làm gì." Lâm Thạc lăm bằm, nghi ngờ nhìn Trác Lí, sau đó làm vẻ nghiêm túc hỏi, "Tiểu học muội à, không phải em có tình

cảm rối rắm gì với Viên Khởi Lương đấy chứ?"

"Á?" Trác Lí càng bối rối hơn, "Em thì làm gì có tình cảm rối rắm với Viên Khởi Lương chứ? Em tránh anh ta còn không kịp nữa là . . . . . Nhưng mà. . . . . anh nói như vậy là có ý gì?"

Thang máy dừng lại ở tầng một, Lâm Thạc đợi Trác Lí ra trước, sau đó mới nghiêm túc nói: "Anh đã từng phỏng vấn Bạch Hách Sơn, đó không phải là một người đơn giản."

"Bạch Hách Sơn? Là ai vậy?"

"Ba của Bạch Oanh, hoặc có thể nói là, ba của bạn gái đương nhiệm của Viên Khởi Lương." Lâm Thạc dừng lại một chút, sắp xếp lại ngôn từ, anh tiếp tục nói, "Địa vị của Bạch Hách Sơn trong giới xã hội đen thật sự làm cho người ta khiếp sợ. Ông ta thương nhất hai người, một là bà mẹ 72 tuổi của ông ta, người còn lại là cô con gái 25 tuổi, Bạch Oanh. Chắc là em chưa biết tình huống của Bạch Oanh và Viên Khởi Lương."

"Em thật sự không biết." Trác Lí ngượng ngùng nói, hiện lên trước mắt cô là một Bạch Oanh vô cùng hào phóng, ánh mắt luôn chú ý tới từng động tác của Viên Khởi Lương. Bọn họ, rất yêu nhau.

"Trước kia không nói với em, bởi vì anh nghĩ là không cần thiết, em và anh ta sẽ không có quan hệ gì, hiện tại. . . . ."

"Cũng không có quan hệ gì." Cô biết người đàn ông lạnh lùng này — lạnh tới mức thấu xương, ngọt ngọt tới mức tận cùng. Người đàn ông như vậy vốn dĩ không phù hợp với cô. Thứ nhất, trời sinh Trác Lí đã luôn nhiệt tình, cho dù có gặp người xa lạ cũng có thể xem như "ba phần quen thuộc", đối với người như Viên Khởi Lương thì vô cùng xung khắc; thứ hai, Trác Lí có cái tật 'nói nhiều', muốn cô im lặng trong vòng ba phút, có thể đòi mạng cô luôn. Nhưng Viên Khởi Lương lại có thể sống nhàn nhã ba năm không nói cái gì, vô cùng xung khắc với cô; thứ ba, Trác Lí là một

người suy nghĩ vô cùng đơn giản, ở cùng với một người suy tính cẩn thận, logic như Viên Khởi Lương, căn bản không thể nào nói chuyện được, vì vậy, vẫn là rất xung khắc.

Bát tự cùng tính tình không hợp nhau, còn có thể có quan hệ gì chứ?

"Nói lời tạm biệt nhanh thế sao. Tuy rằng tính tình Viên Khởi Lương rất khó gần, nhưng những năm qua anh ta thu hút không ít phụ nữ si mê." Trời rất tối, sáng nay còn có mưa, mặt đường vẫn còn đang ẩm, Trác Lí nghe những lời này của Lâm Thạc, cảm thấy có chút u ám.

"Có. . . . . Có cần phải khoa trương thế không?" Người đàn ông đó có sức quyến rũ lớn đến thế sao? Cô một chút cũng không nhìn ra. Chẳng lẽ, mắt cô thật sự kém như vậy?

"Bạch Oanh chính là người si mê nhất, hai năm trước, Viên Khởi Lương giúp Bạch Hách Sơn thắng một vụ kiện, Bạch Oanh liền bắt đầu theo đuổi Viên Khởi Lương, kể ra, Bạch Oanh cũng là một cô gái rất thẳng thắn, mặc dù Viên Khởi Lương không tiếp nhận cô, nhưng đến tận bây giờ cô ấy vẫn không chịu bỏ cuộc."

Đi qua con đường lớn trước cao ốc, Lâm Thạc dẫn Trác Lí tới một nhà hàng Tây, "Ăn cơm tây được không?"

"Được." Trác Lí cười đáp, trong lòng vẫn quanh quẩn cảnh tượng hôn môi của Bạch Oanh và Viên Khởi Lương. Không hiểu sao, sau khi biết về mối quan hệ này, Trác Lí đột nhiên muốn, rất muốn . . . . . hiểu rõ con người Viên Khởi Lương.

Trong lúc ăn cơm, Lâm Thạc kể cho Trác Lí nghe về quá trình phát triển của Bạch Oanh và Viên Khởi Lương: kiên trì theo đuổi Viên Khởi Lương được một năm, rốt cuộc Bạch Oanh cũng có chút tác động tới Viên Khởi Lương, anh ta bắt đầu tiếp nhận việc Bạch Oanh lấy thân phận bạn gái để ở bên cạnh anh ta. d đ, Lê Q Đôn Kết quả là sau đó, rất nhiều người

khác phái đã thu hồi hứng thú đối với Viên Khởi Lương, một phần là vì bản thân Bạch Oanh quá xuất sắc, cảm thấy không thể sánh bằng; một phần là vì gia thế của Bạch Oanh, cảm thấy không thể chọc nổi. Tóm lại, một năm qua, bên cạnh Viên Khởi Lương chỉ có một người phụ nữ là Bạch Oanh.

Ăn được một lúc, điện thoại của Trác Lí vang lên, âm thanh đột ngột vang lên trong nhà hàng Tây yên tĩnh. Cô nhanh chóng lục lấy điện thoại: Sói xám Đường gọi tới, có nghe hay không?

Bắt máy.

"Tại sao lại không tới?" Đường Chi Thiện trách cứ nói, làm cho Trác Lí giật mình đưa điện thoại ra xa.

Lè lưỡi với Lâm Thạc, sau đó trả lời, "Trưa nay đàn anh khoá trên mời cơm, cháu không tới được."

"Có chuyện gì xảy ra? Cả hai đứa cùng không tới, các người thật đúng là ăn ý nha." Đường Chi Thiện tiếp tục oán trách, không đợi Trác Lí giải thích đã dập máy.

Trác Lí chỉ có thể im lặng.

Nhưng mà, Viên Khởi Lương cũng không tới?

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 19

Hơn ba giờ chiều, Ngô Tập Kính cho phép Trác Lí về nhà trước để chuẩn bị hành lý.

Thời gian đi công tác là hai ngày hai đêm, Trác Lí mang theo hai bộ quần áo để thay, sau đó lấy một chút đồ ăn vặt trong tủ lạnh bỏ vào túi du lịch. Mọi thứ chuẩn bị xong xuôi thì điện thoại của cô vang lên.

"Alô?" Trác Lí xách túi du lịch lên, bĩu môi: đây là chuyến đi công tác đầu tiên của cô. Nhưng cái túi du lịch của cô lại trông như sắp hỏng tới nơi rồi. Cô có tình cảm rất sâu đậm với cái túi du lịch màu đen này, bởi vì nó là do Quý Mạnh Đường tặng cho cô vào lần sinh nhật mười sáu tuổi, lúc đó anh ta đồng ý dẫn Trác Lí tham gia chuyến du lịch "thử thách sinh tồn". Những năm đó, mỗi khi đi ra ngoài cùng với Quý Mạnh Đường, Trác Lí đều mang theo nó. Nhưng hiện tại, cái túi trông vô cùng xấu xí.

Trác Lí nhìn số điện thoại trên màn hình —— số lạ.

Nghe máy.

"Em vợ!!" Giọng của Ngũ Khâu Thực truyền tới, kèm theo tâm trạng vô cùng hưng phấn.

"Chuyện gì?" Còn bên này, tâm trạng của Trác Lí lại không chút vui vẻ.

"Chị em bảo anh đưa em tới nhà ga." Ngũ Khâu Thực vẫn giữ âm điệu cao chót vót, cô thực sự không hiểu anh ta cảm thấy có gì vui vẻ.

"Bảy giờ xe lửa mới chạy, bốn giờ anh đã tới?"

"Anh rẽ dẫn em đi mua chút đồ ăn vặt. . . . . để dành lên xe lửa ăn. . . . ."  
Lời Ngũ Khâu Thực nói có chút quý dị, bởi vì, người biết cô thích ăn vặt trên xe lửa chỉ có Quý Mạnh Đường.

"Tôi có rồi." Trác Lí không hứng thú lắm, sự chú ý của cô vẫn còn đặt ở cái túi du lịch. Nhưng nghĩ lại: cô cũng nên mua một cái túi mới rồi. Liếc mắt một cái, trong lòng nảy lên một tính toán, cô lập tức nói với Ngũ Khâu Thực, "Tôi vẫn nên đi thì hơn, hình như vẫn chưa đủ." /d.đ Lê quý đôn/

Lúc Ngũ Khâu Thực tới trước nhà Trác Lí, cô đã đứng ở chân cầu thang được mấy phút rồi.

Mưa lại rơi xuống, mặt đường rất ướt.

Ngũ Khâu Thực rất lịch sự, anh ta đi xuống mở cửa xe cho Trác Lí, mỉm cười nhìn cô lên xe.

"Anh rẽ." Sau khi lên xe, Trác Lí ngọt ngào gọi, cô biết: Ngũ Khâu Thực rất dễ bị dụ bởi chiêu làm nũng này của cô.

"Hả?" Ngũ Khâu Thực khởi động xe.

Trác Lí quay qua nhìn Ngũ Khâu Thực, cô nhớ bộ đồ lúc sáng anh ta mặc không phải là bộ này. Bây giờ anh ta đang mặc một cái áo vest màu tím sẫm, phía trên ngực áo còn có hình con thú bông màu đỏ —— một bộ đồ hết sức trẻ trung, năng động.

"Anh rẽ, anh thật đẹp trai." Trác Lí bắt đầu vỗ mông ngựa. (~ly: nịnh hót )) )

Ngũ Khâu Thực cong môi lên cười, "Anh biết, nhưng anh chỉ thích phụ nữ đẹp."

Bộ dạng nịnh nọt của Trác Lí bỗng chốc đông cứng lại, "Tôi không thích đàn ông đẹp trai."

"Vì vậy, em cảm thấy anh không xứng với chị gái của em?" Ngũ Khâu Thực vừa lái xe vừa quay sang ghế lái phụ nhìn Trác Lí.

"Xứng, hai người quả thực rất xứng."

"Ha ha. . . . ." Ngũ Khâu Thực cười rồi, rất dễ nhìn.

"Anh rể, anh có thể mua túi du lịch cho em không?" Trác Lí chờ đợi thời cơ, lập tức mở miệng, một chút cũng không mập mờ.

Đầu tiên Ngũ Khâu Thực hơi ngạc nhiên một chút, sau đó mới nhớ tới đề tài vòng vo mà Trác Lí vừa nói, anh thật sự luôn tò mò: tại sao một người hoàn mỹ như Trác Ý lại có một cô em gái như Trác Lí, bọn họ không có điểm nào giống nhau.

Thành thật mà nói, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy, phụ nữ đúng là loài động vật khó hiểu.

Trác Lí chọn một chiếc túi thể thao lớn màu vàng ở quầy NIKE, bởi vì cô chỉ đi công tác có hai ngày, nhưng cô đã thích chiếc túi này từ lâu rồi, giả bộ nửa muốn nửa không, thực chất trong lòng cô đang rất vui.

"Viên Khởi Lương đã tới thành phố A trước rồi, tối nay em phải đi một mình." Dọc đường đi, Ngũ Khâu Thực thu hút rất nhiều người quay đầu lại. Trang phục của anh ta rất xuất chúng, diện mạo của anh ta lại càng xuất chúng hơn, Trác Lí đi một bên cảm thấy vô cùng áp lực.

Cô không khỏi nghĩ thầm: mỗi lần cô đi dạo phố với Trác Ý đều gặp phải tình trạng như thế này, quả nhiên, Long với Long, Phượng với Phượng — là chân lý này.



"Ừ."

"Em không sợ sao?"

"Sợ cái gì?" Trác Lí ngẩng đầu lên, nhìn về phía Ngũ Khâu Thực cao hơn cô một cái đầu, trong tay cô còn ôm một đồng hồ ăn vặt. Ngũ Khâu Thực có ý muốn cầm giúp cô nhưng cô lại kiên quyết từ chối. Cũng không phải là Trác Lí muốn thô tục như vậy, chỉ là cô cảm thấy rất ngại. Cuộc đời ngắn ngủi của cô, hình như chỉ chấp nhận sự quan tâm một cách vô điều kiện của Quý Mạnh Đường.

"Các cô gái đều sợ phải đi xa một mình." Ngũ Khâu Thực nghĩ rằng Trác Lí thuộc típ phụ nữ cần được bảo vệ, mặc dù mỗi lần gặp mặt lại thêm một lần chứng minh, Trác Lí căn bản không thuộc típ người đó. Nhưng hết cách rồi, anh thật sự cảm thấy cô yếu đuối, cảm thấy . . . . . cần bảo vệ sự an toàn của cô.

"Mẹ nó, lúc tôi bắt đầu đi một mình anh vẫn còn . . . . . " Anh vẫn còn mặc tã đấy — đây là lời Trác Lí định nói, cuối cùng nghẹn lại, sau đó chuyển sang vẻ mặt kính cẩn, "Anh rể, ý của em là, em không phải là cô bé 12, 13 tuổi nữa."

Ngũ Khâu Thực tròn tròn hai mắt, nhìn Trác Lí thật lâu, làm cho Trác Lí dựng cả tóc gáy lên.

Gần sáu giờ hai người mới về đến nhà, Trác Lí nhanh chóng soạn đồ đạc, xách túi đi ra. Ba mẹ Trác vui vẻ tiễn cô tới chân cầu thang. Trác Ý còn chưa về nhà, vì vậy, Ngũ Khâu Thực lại gánh vác nhiệm vụ đưa Trác Lí tới nhà ga.

Đợi đến lúc Trác Lí lên tàu, Ngũ Khâu Thực mới rời khỏi nhà ga.

Lái xe đi, anh ta chợt nhận ra tâm lý mình có chút thay đổi . . . . . kỳ quái.

Thành phố A không xa, chỉ hơn hai tiếng ngồi tàu Trác Lí đã tới được thành phố A.

Cô xách theo cái túi du lịch màu vàng, đứng ở cửa ga tàu bắt taxi.

Chạy thẳng tới khách sạn của thành phố A. Nhận thẻ phòng từ quầy lễ tân, sau đó đi thang máy lên lầu.

Sau khi ngồi tàu hai tiếng đồng hồ, giờ phút này Trác Lí chỉ muốn nhanh chóng liên hệ với đối tượng phỏng vấn của cô, Viên Khởi Lương Viên đại luật sư, thảo luận một chút xem kế hoạch phỏng vấn như thế nào. d.đ L quý Đ^n Ngoài bốn tờ đề cương phỏng vấn, cô còn mang theo một chiếc máy ảnh Canon nhỏ, mặc dù Viên Khởi Lương đồng ý cuộc phỏng vấn của cô, nhưng muốn người này chấp nhận để phóng viên ảnh của 《 đô thị tinh anh 》 chụp ảnh anh ta, điều này có lẽ là không có khả năng.

Vì vậy, trong chuyến đi công tác này, Trác Lí còn phải thuyết phục anh ta cho cô chụp ảnh. Bởi vì phiên toà lần này có tính chất đặc biệt, cô không có cách nào chụp được phong thái của Viên Khởi Lương lúc lên toà, chỉ có thể chụp lúc bình thường.

Nghĩ vậy, Trác Lí liền chạy tới phòng mình, mở cửa phòng ra, cất hành lí, chỉnh sửa lại một chút, trấn định tinh thần. Liếc mắt nhìn màn hình điện thoại, chín giờ rưỡi tối rồi.

Trong lòng thầm tính toán kế hoạch để đối phó với Viên Khởi Lương, Trác Lí bước ra khỏi phòng.

Phòng bên cạnh là 2488, Trác Lí nhìn số phòng, cảm thấy rất vui mừng, gõ cửa.

Không có ai trả lời.

Gõ tiếp.

Cửa mở ra.

Trác Lí giương mắt lên nhìn Viên Khởi Lương đang cầm một cái khăn lông màu trắng để lau tóc: anh ta mặc một bộ đồ ngủ màu xanh đen, ở trên ống tay còn có hai vòng trắng —— nhìn một cái là có thể biết được, đây không phải là đồ của khách sạn.

Chỉ là thoáng qua, chỉ tầm 2-3 giây, Trác Lí có cảm giác, sau khi tắm xong Viên Khởi Lương như cởi bỏ đi lớp băng bao phủ quanh mình, anh ta rất ôn hoà, thậm chí có chút trẻ con, hơn nữa, đứa nhỏ này lại khiến cho tâm trạng của Trác Lí trở nên vô cùng rạo rức, vui sướng.

Nhưng sau khi 2-3 giây đó đi qua, người đàn ông trước mắt cô lại biến hoá phi thường.

"Có chuyện gì sao?" Dừng động tác trong tay lại, vẻ mặt Viên Khởi Lương bây giờ giống như băng tuyết trên đỉnh núi ngàn năm, đúng, nếu trước kia anh ta là băng, vậy bây giờ, anh ta chính là một núi băng chập chùng không nhìn thấy đỉnh, chỉ nhìn thôi đã thấy một hồi khí lạnh.

"Chuyện đó. . . . . Anh vừa mới tắm xong sao?" Trác Lí vừa nói ra khỏi miệng đã muốn tự đánh vào má mình: cô đang hỏi vấn đề vớ vẩn gì vậy!

". . . . ."

"Viên tiên sinh, hiện tại thì anh có thời gian rảnh vào lúc nào?"

"Không có. . . . ."

"Tôi có thể vào trong không, ở bên ngoài rất lạnh." Trác Lí trực tiếp đi qua Viên Khởi Lương, cắt ngang câu trả lời "Không có" còn kịp chưa nói xong của anh ta.

Quãng đường từ cửa cho tới ghế salon, Trác Lí luôn nắm chặt tay, trong miệng không ngừng mắng: ngày phát hành của số báo tháng tư cũng chính là ngày xuống mồ của anh.

"Tôi tới chủ yếu là để thảo luận với anh về việc phỏng vấn ngày mai." Trác Lí ngồi trên ghế salon, bộ dạng nghiêm túc bàn bạc công chuyện.

"Từ trước tới nay Trác tiểu thư vẫn luôn tùy tiện như vậy sao?" Viên Khởi cầm khăn lông trong tay, nhàn nhã lau nước trên tóc, nhưng miệng vẫn nói những lời châm chọc.

Đúng vậy, tôi có hơi thất lễ, nhưng tôi không phải là người tùy tiện! Trác Lí thầm nói trong lòng. Sau đó mỉm cười, "Người sống nguyên tắc như Viên luật sư, thật sự không phải là người tôi có thể hiểu được, vì vậy, có chỗ nào đặc tội, xin lượng thứ cho."

"Như vậy, chỉ nói chuyện công việc thôi." Sau khi nghe Trác Lí giải thích, vẻ mặt Viên Khởi Lương không những không thay đổi, ngược lại còn tệ hơn.

"Là thế này . . . . . Vụ án ngày mai, tôi có thể dự thính không?" Vấn đề thứ nhất.

"Chuyện này tôi không thể quyết định được." Viên Khởi Lương chăm chú nói.

"Như vậy, ngày mai mấy giờ Viên tiên sinh lên đường?"

"Tám giờ."

"Vậy tôi chờ anh ở đâu? Hoặc là, trước tám giờ sáng mai, tôi tới tìm anh." Đây chính là tính toán của Trác Lí, không hỏi anh ta có đồng ý đưa cô đi cùng hay không, mà trực tiếp ném mình qua cho anh ta. Tính tình Viên Khởi Lương vừa khó chịu lại lạnh nhạt, mặc dù không chủ động mời cô đi

cùng nhưng tối thiểu sẽ không từ chối cô, vì vậy chỉ còn một sự lựa chọn là đưa ra yêu cầu với anh ta.

"Viên tiên sinh, tôi hi vọng. . . . . cuộc phỏng vấn của chúng ta sẽ diễn ra một cách thuận lợi!" Cuối cùng, Trác Lí bồi thêm một câu. Cô vốn định đưa tay lên bắt, nhưng nghĩ lại một chút, nhất định là Viên Khởi Lương đã bị cô làm cho tức điên lên, anh ta có thể sẽ để cho cô đưa tay như thế cả buổi mà không thèm bắt tay lại, vì vậy tốt nhất là cô không nên tự kiểm chuyện bề mặt, "Tôi đi về trước đây, hẹn gặp lại."

Cô không thấy được vào lúc đó, Viên Khởi Lương đột nhiên dừng động tác lau tóc, khoé miệng nở một nụ cười nhẹ, lúc Trác Lí đi tới cửa phòng, anh dùng âm lượng cô không thể nghe rõ, "Trác tiểu thư thật sự thích xem nhẹ bản thân."

Trác Lí dừng bước, quay đầu lại, khó hiểu nói, "Hả?"

Viên Khởi Lương xoay khuôn mặt để nhìn sang hướng cửa, thu hồi nụ cười, "Ngày mai gặp."

# CÓ LẼ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 20

Lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, rạng sáng ngày hôm sau Trác Lí đã đứng trước cửa phòng Viên Khởi Lương, đứng, cô sợ rằng Viên Khởi Lương sẽ trở què, chưa tới tám giờ đã lên đường, quăng cô lại một mình đi tới toà án — cô đã gặp nhiều người như vậy!

Vừa nhìn thấy Viên Khởi Lương, Trác Lí liền thở phào nhẹ nhõm, nói cười riu rít, "Chào buổi sáng, Viên đại luật sư."

Viên Khởi Lương thắt một cái cà vạt màu xám cùng với bộ âu phục màu đen không bao giờ đổi, tóc tai gọn gàng, Trác Lí âm thầm cảm thán: Diện mạo người đàn ông này thật tốt, phong cách cũng tốt, rất hiện đại.

"Chúng ta sẽ đi bằng gì?"

"Tôi sẽ lái xe." Viên Khởi Lương xách một cái túi màu đen, đi một mạch về phía trước, từng bước từng bước không ngừng.

Chỉ là, Trác Lí vẫn chưa hiểu câu "Tôi sẽ lái xe" của Viên Khởi Lương là có ý gì, "tôi sẽ lái xe" có phải là anh ta sẽ đi xe, còn cô thích làm sao thì làm.

"Bạn của tôi. . . . ." Trác Lí tiếp tục sử dụng chiêu này, sau đó, cô thành công làm cho Viên Khởi Lương ngớ người 0,1 giây, chính xác, Viên Khởi Lương đã trúng chiêu "bạn của tôi".

Cho nên, lúc tới tầng hầm của khách sạn, Trác Lí đã có được một chỗ ngồi ở hàng ghế sau trên chiếc Toyota Land Cruiser của Viên Khởi Lương.

Sau khi lên xe, Trác Lí gần như đắm mình vào sự sang trọng của chiếc xe này.

Nhìn từ bên ngoài, chiếc Land Cruiser màu đen này đã rất phong cách, ngồi vào bên trong, Trác Lí mới càng nhận thức rõ được chiếc xe này hoàn toàn rất khác biệt. Nhìn biển số xe, là của thành phố Z, cô đoán, chắc là Viên Khởi Lương lái xe tới thành phố A.

"Chiếc này là dòng 4.7 đúng không?" Trác Lí đưa tay lên chạm vào xung quanh, thăm đoán chừng, chiếc xe này giống với chiếc Land Cruiser Rand Road Chak Cool cô đã thấy ở trên mạng.

"Ừ." Viên Khởi Lương lạnh nhạt trả lời.

"Viên đại luật sư thật có mắt nhìn, chiếc xe này rất tuyệt." Một lần nữa lại dùng tới chiêu nịnh hót.

". . . . ."

Toà án nhân dân thành phố A nằm ở trung tâm thành phố, vụ kiện “dân kiện quan” lần này nội dung đại khái như sau: quản lý một nông trại ở vùng ngoại ô thành phố A nộp đơn khiếu nại liên quan đến quyền trưng dụng và chuyển nhượng đất đai với chính quyền thị trấn nhưng không có kết quả. Nên người nông dân này đã đâm đơn lên toà án nhân dân cấp thành phố, vụ kiện kéo dài, cuối cùng lại liên quan tới chuyện cục trưởng cục tài nguyên tham ô, nhận hối lộ, liên quan đến nhân vật lớn cho nên báo chí liền tham gia vào, từ một vụ án nhỏ lại liên đới tới cán bộ trung ương, chuyện này thu hút được rất nhiều sự chú ý. Nhưng lại không có luật sư nào dám đứng ra nhận án.

Ở văn phòng luật Sự Vụ Sở, vốn dĩ Viên Khởi Lương phụ trách các vụ kiện về kinh tế, còn các vụ kiện dân sự là do luật sư khác phụ trách, bình thường anh ta sẽ không hỏi tới. Nhưng lần này, anh ta tự yêu cầu nhận vụ án này.

Vì vậy mới có tình huống ở toà án nhân dân thành phố A ngày hôm nay.

Trác Lí tìm được một chỗ ngồi ở trong góc, mắt đảo quanh phòng xử án, quả nhiên không nhìn thấy bất kỳ một đạo cụ phỏng vấn nào (máy ảnh, máy quay, ...), ngồi xuống ghế, Trác Lí bắt đầu chăm chú, nghiêm túc lắng nghe, bởi vì trong quá trình thẩm vấn tại toà án không cho phép bất kỳ động tác ghi chép nào, cô đành mở to hai con mắt để nhìn mọi người xung quanh.

Chăm chú nhìn.

Nghiêm túc nghe.

Quá trình thẩm án thực chất chính là một quá trình đấu tranh vô cùng tàn khốc, ít nhất đối với Trác Lí là vậy. Trước kia cô chưa từng trải qua một tình huống như thế: ngồi dự thính trước mặt cô là từng dãy nông dân quần áo lam lũ, mặc dù cô không biết có phải là bọn họ cố tình mặc như vậy để tranh thủ sự đồng tình hay không, tóm lại, trong lòng người xem cảm thấy rất buồn, hơn nữa còn có mấy người phụ nữ bế trẻ em trên tay — cảnh tượng lại càng làm cho người ta chua xót.

Nhìn thần thái của Viên Khởi Lương ở trên toà, Trác Lí càng hiểu rõ về anh ta thêm một chút, lại càng ngưỡng mộ anh ta thêm: thì ra, có lúc anh ta không phải là núi băng, anh ta có thể nói nhiều đến như vậy, thì ra, anh ta có đôi mắt thiện lương, ôn hoà đến thế, thì ra, tư thế của anh ta thật hiên ngang.

Trác Lí rút ra: mọi người khi đứng đúng vị trí thích hợp với sở trường của mình sẽ đều toả sáng một cách thần kì.

Phiên toà lần này rất thuận lợi, ít nhất từ những gì cô nghe được thì mọi chuyện có vẻ suôn sẻ. Một trong những nguyên nhân khiến cô cảm thấy như thế chính là vì cô nghe được: Nguyên cáo thắng kiện. d đ, lee qq



Đàn Núi cách khác, Viên Khởi Lương giành được thắng lợi trong phiên tòa lần này, nói một cách khác nữa, vị cục trưởng mặt mày bóng loáng, dáng dấp phệ nệ với cái bụng to ình kia đã thua kiện. Sau khi vụ kiện kết thúc, ban kiểm tra kỷ luật sẽ tới tìm ông ta. Trác Lí có dự cảm, vị cục trưởng kia 80% là tham quan, nhất định sẽ bị đưa vào tù. Mặc dù đạo đức nghề nghiệp là phải dựa trên yếu tố khách quan, không thể dựa trên cảm tính của mình, nhưng mà, lần đầu tiên nhìn thấy vị cục trưởng kia, cô đã có suy nghĩ: là ông ta, ông ta không vào tù thì ai vào?

Mị lực của Viên Khởi Lương tất nhiên là rất lớn, đầu tiên là cả một nhóm nông dân tới bắt tay anh ta, rồi rít nói N lần lời cảm ơn, sau đó, một em gái xinh đẹp mặc đồng phục của Viện Kiểm Sát tiến tới.

Trác Lí đứng ở xa, không nghe rõ tình hình cụ thể, chỉ thấy em gái xinh đẹp đang hết sức nhiệt tình nói cái gì đó với Viên Khởi Lương, sau đó Viên Khởi Lương, Viên đại soái cau mày lại —— biểu hiện khuôn mặt anh ta. Nhìn thấy một màn đó, trong lòng Trác Lí cảm thấy cân bằng hơn rất nhiều: thì ra núi băng này không phải chỉ đối xử thế với một mình cô.

Nữ công tố viên còn rất nhiệt tình.

Trác Lí cảm thông cho nữ cảm tử kia: muốn quyến rũ Viên Khởi Lương e rằng còn khó hơn leo núi Thái Bạch. Cô tưởng tượng ra tiếp theo sau đó Viên Khởi Lương sẽ lịch sự cùng tàn nhẫn cự tuyệt cô ta như thế nào.

Tất nhiên, Trác Lí sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, cô phải tạo dựng mối quan hệ với Viên Khởi Lương, làm cho Viên Khởi Lương nợ cô thật nhiều.

Vì vậy, một giây kế tiếp, Trác Lí vô cùng thành thực đi tới trước mặt Viên Khởi Lương và em gái xinh đẹp, cô nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Viên Khởi Lương. Chỉ là, tiếp sau đó anh ta lại càng nghi ngờ hơn.

Bởi vì, Trác Lí hết sức tự nhiên chen vào giữa hai người, thanh thoát khoác lấy cánh tay của Viên Khởi Lương, sau đó, mỉm cười ngọt ngào, lộ ra hai má lúm đồng tiền cùng hàm răng trắng bóc, dịu dàng nói với Viên Khởi Lương, "Khởi Lương, anh không định giới thiệu cô ấy với em sao?"

Đúng theo ý nguyện, rốt cuộc Trác Lí cũng thấy được vẻ mặt khiếp sợ tội độ của Viên Khởi Lương, cô quay sang phía em gái da trắng mắt to đang dùng ánh mắt thù địch nhìn cô.

"Xin chào, tôi là Lương Chi Kỳ, là . . . . . vợ sắp cưới của Viên Khởi Lương." Sau đó, tao nhã đưa bàn tay trái đang để trống lên.

"Bộ phận kiểm tra kỷ luật, Lục Giai Nhân." Em gái xinh đẹp tự giới thiệu, sau đó nhìn sang Viên Khởi Lương, dường như nhận được câu trả lời khẳng định, vẻ mặt bỗng chốc âm đạm xuống.


Sau đó, em gái xinh đẹp cũng đưa tay ra, hai người bắt tay nhau.

"Viên luật sư, tôi còn có việc, không quấy rầy." Em gái xinh đẹp đỏ mặt rời đi.

Trác Lí nhìn theo bóng lưng cô nàng, tự tin cười lớn. Viên Khởi Lương cúi đầu xuống nhìn cô, không tự chủ được mà nhếch miệng mỉm cười, chỉ là, trong phút chốc cô rút tay ra khỏi cánh tay anh, anh đã kịp thu hồi lại nụ cười.

"Viên luật sư, anh nợ tôi một ân tình." Trác Lí giống như vừa lập chiến công, hào sảng nói.

"Lương Chi Kỳ. . . . . Tôi rất muốn biết cái tên này có ý nghĩa gì." Viên Khởi Lương dứt bàn tay Trác Lí vừa khoác vào túi quần, hài hước hỏi.

Trác Lí , chuyện này cũng muốn hỏi sao? Cô cũng không thể mang tên mình ra khai báo với cô gái kia được, đúng không? Tùy tiện bịa ra một


cái tên lại bị người này đoán được, thật không có chút cảm giác thành tựu nào.

"Vụ kiện này kết thúc, Viên luật sư, anh có cảm tưởng như thế nào?" Trác Lí đá bay vấn đề kia, trực tiếp bắt đầu cuộc phỏng vấn của mình.

"Nếu như cuộc phỏng vấn của cô đều là những câu hỏi kiểu đó, tôi nghĩ rằng, cô sẽ không viết nổi bản thảo đâu." Vì phối hợp với bước chân của Trác Lí, Viên Khởi Lương cũng giảm tốc độ lại.

"Tại sao?" Anh ta đang đả kích câu hỏi của cô không có trình độ sao?

"Bởi vì tôi sẽ nói cho cô biết, tôi không có bất kỳ cảm tưởng gì."

Trác Lí lại tiếp tục . Rốt cuộc cô cũng phát hiện ra, bây giờ đối với cô, phỏng vấn Viên Khởi Lương không phải là việc khó, nhưng mà, viết bản thảo về anh ta tuyệt đối khó. Cô vốn định dùng hình thức hỏi đáp để viết bài, nhưng dưới tình huống hiện tại, 80% bản thảo viết ra sẽ có nội dung là Viên Khởi Lương: “không có cảm tưởng gì”, “không cần cảm tạ”, “không có kinh nghiệm gì đặc biệt” . . . . Như vậy, cho dù cô có hoàn thành bài viết này hay không , nhất định sẽ vẫn bị đánh chết.

Cô nhất quyết không phạm phải sai lầm.

Trác Lí bận suy nghĩ để giải quyết vấn đề này, cho đến khi tới bãi đỗ xe cùng với Viên Khởi Lương, cô cũng không nói một lời nào. Tới lúc nhìn thấy chiếc Toyota Land Cruiser đen loáng kia, cô mới nảy ra một chủ ý.

Năng lực viết bài của Trác Lí rất nổi tiếng, lúc còn học năm nhất, năm hai đại học, bài viết của cô đã được giáo viên khen ngợi, "Sinh viên Trác Lí, lời văn cởi mở, từ ngữ chuẩn xác, sáng tạo, không rập khuôn, rất có tiềm năng phát triển."

Cho nên, lúc Viên Khởi Lương còn chưa kịp phản ứng, Trác Lí đã vượt lên một bước giành lấy vị trí ghế trước, nhanh chóng ngồi vào. Muốn phỏng vấn thì không thể để cho khoảng cách ngăn cản được. Cô phải nhìn xem vẻ mặt của Viên Khởi Lương, như vậy, bản thảo của cô mới miêu tả được thần thái, biểu cảm của anh ta, cô đau lòng nghĩ: coi như là tiếp cận, nhìn thấu mục tiêu đi.

"Viên luật sư, có vẻ như anh rất thích màu đen, vì sao vậy?" Từ yêu thích sẽ nói lên được cách nhìn về cuộc sống, nói lên quan niệm về mọi thứ xung quanh, nói lên được thái độ, cách cư xử — câu hỏi rất tuyệt. Trác Lí âm thầm khen ngợi bản thân.

"Chỉ đơn giản thích thế thôi." Viên Khởi Lương thắt dây an toàn, khởi động xe.

"Viên đại luật sư nói chuyện thật đơn giản, hoàn toàn khác với lúc lên toà, chẳng lẽ trong cuộc sống anh đều như vậy?"

"Trên tòa án là muốn nói cho tất cả mọi người đều hiểu, nhưng trong cuộc sống việc đó chưa cần thiết." Chiếc xe chậm rãi hoà vào dòng xe cộ tấp nập.

"Hả? Vậy. . . . . tính cách của Viên tiên sinh như thế, bạn bè của anh đánh giá anh như thế nào?" Nếu như không phải là đang phỏng vấn, Trác Lí nhất định sẽ hỏi: anh từ sao Hoả tới à?

"Vấn đề này cô nên đi hỏi bạn bè của tôi."

Trác Lí hoàn toàn bị đánh bại, trao đổi cùng người đàn ông này đúng là quá khó khăn. Cô đảm bảo, chỉ cần phỏng vấn anh ta xong, cô nhất định sẽ không dính dáng đến anh ta bất cứ chuyện gì nữa.

Xe đi tới một con dốc lớn, chuẩn bị xuống dốc. Mặt Viên Khởi Lương đột nhiên trở nên nặng nề, nhú hai hàng lông mày lại, nghiêm túc nhìn

đường xá xung quanh, anh ta hét lên với Trác Lí, "Thắt dây an toàn vào!"

Trác Lí bị cảnh tượng hiện tại cùng tiếng quát của Viên Khởi Lương doạ cho sợ.

"Sao. . . . . Sao vậy?"

Chưa kịp đợi Viên Khởi Lương giải thích, cũng chưa nhìn rõ tình trạng hiện tại, cô chỉ thấy Viên Khởi Lương đánh tay lái sang phía bên trái, sau đó anh ta tháo dây an toàn của mình ra.

Trác Lí nhớ thời điểm cuối cùng, trước mắt của cô là khuôn mặt lo lắng của Viên Khởi Lương, nhưng lại vô cùng, vô cùng đẹp trai.

Tiếp theo, có tiếng rơi xuống nước.

Tiếp theo, cô không còn tri giác nữa.

# CÓ LẼ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 21

Trác Lí bị cơn đau nhức ở đùi đánh thức. Sau khi khôi phục lại ý thức, việc đầu tiên là cô ngửi thấy cái mùi đã rất lâu rồi chưa ngửi lại, nhú nhú lông mày, mở mắt ra.

Phản ứng đầu tiên: bây giờ là buổi tối.

Phản ứng thứ hai: đây là bệnh viện.

Phản ứng thứ ba: cô bị thương!!

Theo bản năng, Trác Lí hét lên, "Có ai không!"

Sau tiếng hét đó, y tá trực ca nhanh chóng chạy vào phòng bệnh, bật đèn lên.

"Cô đã tỉnh rồi sao?" Y tá trực là một người vô cùng đẹp, khoé mắt cong lên mỉm cười, nụ cười đó có một sức mạnh xoa dịu lòng người, trong nháy mắt nỗi sợ hãi trong lòng Trác Lí được xua tan.

"Tôi. . . . . bị thương sao?"

"Chỉ là bị thương nhẹ ở phần chân, nhiều nhất 2 tuần là có thể xuất viện." Có lẽ là để an ủi Trác Lí, nữ y tá không nói rõ về thương tích của cô.

"2 tuần?" Trác Lí muốn ngắt, nửa tháng nữa cô phải trở về trường, công việc của cô . . . . . cuộc phỏng vấn của cô . . . . .

Cô đột nhiên nhớ tới Viên Khởi Lương, đột nhiên nhớ lại cảnh tượng trước lúc ngất —— Viên Khởi Lương ôm lấy đầu cô —— sau đó, cô mất đi ý thức.

"Tôi đến bệnh viện bằng cách nào? Vị tiên sinh đi với tôi sao rồi?"

"Cô nói Viên tiên sinh?" mắt của cô y tá đột nhiên sáng lên.

Trác Lí gật đầu một cái.

"Anh ấy bị thương ở đầu, cũng may, chỉ là va chạm nhẹ, đang nằm ở phòng bệnh lầu trên." Nữ y tá xinh đẹp dịu dàng nói, "Ah, đúng rồi, tôi phải đi thông báo cho anh ấy là cô đã tỉnh lại." Nữ y tá xinh đẹp kéo chăn đắp cho Trác Lí, sau đó chạy như bay, biến mất ngay trước mắt Trác Lí.

Cô còn đang định hỏi bây giờ là mấy giờ, ví của cô có ở đó không, điện thoại của cô có ở đó không, laptop của cô có ở đó không, . . . . Xem ra, phụ nữ độc thân trọng nam khinh nữ còn nghiêm trọng hơn cả phụ nữ đã kết hôn. Bối bối, nhìn xung quanh phòng bệnh, Trác Lí cảm thấy chân đau nhức.

Tốt, còn có cảm giác đau chứng tỏ còn chưa đứt.

Hơn nữa, "Khổ nhục kế" cũng là một chiêu tốt, nếu Viên Khởi Lương còn dám không tiếp nhận phỏng vấn hoặc trả lời hời hợt câu hỏi của cô, cô nhất định sẽ cho anh ta đẹp mặt.

Đang mãi suy nghĩ thì có một bóng người xuất hiện ở cửa, Trác Lí hùng hùng hổ hổ ngược mắt lên nhìn: Được lắm, Viên Khởi Lương bị thương không nhẹ, trên đầu quấn đầy băng trắng . . . .

"Trác tiểu thư, Viên tiên sinh tới thăm cô." Em gái y tá hưng phấn đứng sau lưng Viên Khởi Lương, nói.

Viên Khởi Lương đi vào phòng bệnh, lúc này Trác Lí mới nhìn rõ được nét mặt của anh ta — hình như dịu dàng hơn rất nhiều so với lúc trước . . . . . Ít nhất, không còn lạnh lùng như trước nữa, xem ra, chiêu ‘ khổ nhục kế ’ này bắt đầu có hiệu lực rồi.

Ngồi xuống giường bệnh của Trác Lí, Viên Khởi Lương mỉm cười xin lỗi, "Thật xin lỗi, làm liên lụy tới cô."

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Trực giác cho cô biết, đây chắc chắn không phải là sự cố đơn thuần.

Viên Khởi Lương quay đầu lại nhìn em gái y tá, ánh bảo mắt bảo cô đi ra ngoài.

Trác Lí nhìn thấy em gái y tá trong nháy mắt liền nổi giận, sau đó, lưu luyến rời khỏi phòng bệnh, cũng biết điều mà đóng cửa phòng lại.

"Tốt lắm tốt lắm, bây giờ không có người ngoài nữa, anh mau nói cho tôi biết có chuyện gì xảy ra đi? Anh đả tặc với xã hội đen sao? Dân địa phương hay là người thành phố Z? Để tôi đoán nha. . . . ." d2 L,q đôn Trác Lí rất kích động, cô chưa bao giờ nghĩ ngoài đời mình sẽ gặp phải cảnh giống trên TV vậy, chỉ là, lúc nhìn thấy vẻ mặt dần dần chuyển lạnh của Viên Khởi Lương cô chỉ có thể le lưỡi, kiên nhẫn chờ đợi Viên Khởi Lương trả lời.

"Nói đơn giản là . . . . . Tôi đả tặc với một số người, vì vậy, bọn họ tìm tôi trả thù." Cô có thể nhìn ra được, Viên Khởi Lương không muốn giải thích nhiều, điều này làm Trác Lí vô cùng khó chịu, đang định tiếp tục truy vấn thì Viên Khởi Lương giống như nhìn thấu ý định của cô, chặn lời, "Chuyện này, có lẽ cô biết càng ít càng tốt."

Lạnh lẽ âm u. . . . .



Không nói lời nào, nhưng dưới bầu không khí lạnh lẽo trong đêm tối này, ánh mắt bức người của Viên Khởi Lương làm cho cô cảm thấy: nếu như cô còn hỏi nữa, cô sẽ chết chắc.

Không chịu được thở dài một cái, Viên Khởi Lương dịu dàng hỏi, "Vết thương của cô đã khá hơn chút nào chưa?"

Đúng, là dịu dàng.

Không biết có phải là do chênh lệch quá lớn giữa sông và biển hay không, tóm lại, lúc nghe câu đó, tim Trác Lí đột nhiên đập mạnh, cô có thể cảm nhận được lưng mình bao phủ một lớp mồ hôi mỏng. Giờ phút này, cô chỉ muốn làm một việc, chính là lao tới ôm chầm lấy Viên Khởi Lương, dựa vào bả vai anh mà khóc, sau đó nói, 'Không ổn, chân của tôi đau sắp chết rồi . . . . .'

Chỉ là, loại hành động bỉ ổi đó, cô tự khinh bỉ chính mình, cuối cùng, đáp lại bằng một nụ cười, "Không sao, tốt hơn nhiều rồi."

Dừng mấy giây, có lẽ Viên Khởi Lương cũng cảm thấy lúng túng, mở miệng nói, "Cô nghỉ ngơi đi, tôi về trước đây." Giọng Viên Khởi Lương ôn hoà, nói xong liền đứng dậy.

Lần này, Trác Lí không giả bộ được, cô nhanh chóng nói, "Đừng đi!" Hơn nữa, động tác của cô càng thêm xấu hổ, cô đang nắm lấy tay Viên Khởi Lương, đêm dài đằng đẵng, chân cô lại đau thế này, không có máy tính, không có TV, không có điện thoại, làm sao cô ngủ được?

"Ở lại nói chuyện với tôi một lát, ở một mình trong phòng bệnh rất chán." Nhận thức được hành động của mình quá mức mập mờ, cô buông nhẹ tay Viên Khởi Lương ra.

"Được." Viên Khởi Lương xoay người, tiếp tục ngồi xuống giường bệnh.

Trác Lí không dám ngẩng đầu lên, tất nhiên cô sẽ không nhìn thấy vẻ mặt của Viên Khởi Lương lúc này.

Im lặng một lúc, Trác Lí nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Tất nhiên không phải là cô đang ngắm trăng, chỉ là cô đang suy nghĩ đề tài, cô sợ nếu không nói chuyện thì tảng băng kia sẽ đi mất, mặc dù cô rất sợ phải nói chuyện với tảng băng, nhưng so với tự nói chuyện một mình hoặc đếm cừu để ngủ thì có anh ta ở đây còn tốt hơn. Nhưng cô tự hỏi, đề tài nên bắt đầu như thế nào ——

"Ví tiền của tôi, điện thoại cùng laptop mang theo người, tất cả đều không thấy?"

"Để tránh tông vào xe khác hoặc đụng vào nhà tầng, tôi đã lái xe lao xuống hồ, cho nên, những thứ đó. . . . ."

"Đều lấy lòng hy sinh?" Trác Lí treo bộ mặt đau thương, trong ví tiền của cô có sinh hoạt phí mới nhận cách đây không lâu, điện thoại cô cũng mới dùng, laptop còn có rất nhiều tài liệu cùng văn bản để phỏng vấn Viên Khởi Lương. . . . .

"Ô a. . . . ." Chân Trác Lí không thể cử động, cũng không thể khóc, chỉ có thể gào lên mấy câu. Trong lúc gào thét, cô đột nhiên nảy ra một ý tưởng, cô hùng hổ nói, "Tất cả đều là do anh, anh phải chịu trách nhiệm."

"Được."

Trác Lí vốn đang đắm chìm trong cảm xúc đau xót, chỉ là, vẻ mặt lạnh nhạt không chút cảm xúc khi nói "Được" của Viên Khởi Lương đã kéo cô trở về, một khắc đó, cô nhìn chăm chăm anh ta.

Khoảng cách gần như vậy, cô mới phát hiện ra, không chỉ băng bó ở trên đầu, trên mặt anh ta còn có mấy vết thương, phát hiện này làm cho vẻ mặt của cô trong nháy mắt liền dịu xuống, cô chân thành mỉm cười, Trác Lí

không quên, lúc xảy ra sự cố, Viên Khởi Lương đã cố bảo vệ cô. Mặc dù chân cô bị thương, nhưng cô biết, nếu không có anh ta che đầu cho cô, có lẽ, cô không chỉ bị thương một chút thế này.

Mặc dù đối lại là bất kỳ ai, Viên Khởi Lương cũng sẽ làm như vậy. Nhưng, Trác Lí phát hiện ra: anh ta là một người đàn ông tốt bụng.

"Hay thế này đi, anh nghiêm túc trả lời phỏng vấn của tôi, coi như đền bù cho tôi được chứ?"

"Được." Không biết có phải là do nụ cười của Trác Lí tác động hay không, Viên Khởi Lương bằng giá ngàn năm cũng cong khoé miệng lên cười.

"Tại sao anh lại đồng ý nhận vụ kiện của những người nông dân đến cả phí luật sư cũng không trả nổi?" Thật ra thì vấn đề này đã rõ đáp án rồi, Viên Khởi Lương cao thượng, có trách nhiệm, có tình nghĩa, đồng ý nhận vụ kiện này là để giải oan cho dân. Nhưng Trác Lí rất muốn nghe: tại sao Viên Khởi Lương lại cao thượng nhận vụ kiện này.

"Không có ai đồng ý nhận vụ án dân kiện quan." Viên Khởi Lương nghiêm túc nói, ánh trăng ngoài cửa sổ khéo léo chiếu xuống khuôn mặt anh ta, làm cho cả người anh ta phát sáng một cách rực rỡ.

Những lời này làm Trác Lí kinh ngạc, không biết tại sao, chỉ câu nói đó, tim cô đã nhập nhanh hơn vài chục nhịp.

Đáp án này quả nhiên rất Viên Khởi Lương.

Thấy phản ứng của Trác Lí, Viên Khởi Lương giải thích một chút, "Đây là một việc rất bình thường ở trong nước, những vụ kiện như thế này khả năng giành phần thắng là rất lớn, nhưng một vị luật sư khi đã mang cái danh 'Bao Thanh Thiên' hoặc là hình tượng Thiết Diện Vô Tư, về sau nhất định sẽ mất đi rất nhiều khách hàng."

Đây là lần đầu tiên Viên Khởi Lương kiên nhẫn giải thích cho Trác Lí như vậy, cô rất cảm động, đồng thời, cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Lúc cô đi thực tập ở toà soạn vào năm thứ hai cũng tồn tại những chuyện đó, có lẽ, ở giới báo chí còn nhiều hơn. Có rất nhiều tình huống những người yếu thế hơn lại không được bảo vệ, khi đấy, có mấy công chức bị cho thôi việc đến toà soạn tố cáo cấp trên của bọn họ làm việc xấu, thỉnh cầu toà soạn có thể công khai báo cáo đó, nhưng toà soạn lại ngại một số nguyên nhân, cuối cùng không thêm để ý đến.

Cô biết, đây là xã hội, tầng tầng quan hệ, lớp lớp lợi ích, vô vàn suy tính. . . . . Đó mới thật sự là quy tắc ngầm trong xã hội. Anh không nói, tôi không nói, mọi người tự hiểu trong lòng, tạo thành một vòng tròn quan hệ.

Nhưng đây cũng chính là bi kịch của xã hội.

"Tôi không quen nhìn vẻ mặt nặng nề này của cô."

Bị lời nói của Viên Khởi Lương kéo trở lại, cô kinh ngạc nhìn, mỉm cười, "Nói như kiểu anh hiểu rõ tôi lắm ấy, tôi cũng có những cảm xúc bi thương của người bình thường."

Nói xong những lời này, Trác Lí nhìn thấy vẻ mặt Viên Khởi Lương trở nên rất kỳ lạ.

"Nhưng mà. . . . . Hì hì. . . . ." Trác Lí cười lộ má lúm đồng tiền cùng hàm răng trắng, "Cảm xúc bi thương chỉ chiếm một phần nhỏ trong con người tôi, Life has to move on (cuộc sống vẫn phải tiếp diễn)."

"Rất tốt." Nụ cười của Viên Khởi Lương lan tỏa, trong trẻo như ánh trăng đêm.

Trác Lí bị nụ cười này làm cho ngẩn ngơ trong chốc lát, đột nhiên hét lên, ". . . . . Đợi chút. . . . . Đồ của tôi hi sinh, vậy . . . . . chiếc xe kia của

anh thì sao?" Cái xe kia so với toàn bộ tài sản của cô còn nhiều hơn gấp bội lần....

"Tử trận vô cùng oanh liệt." Viên Khởi Lương đùa giỡn nói.

"Trời ơi. . . . . mất nhiều tiền như thế? Anh không đau lòng sao?" Tên họ Viên này cũng là một tên phá của.

"Cuộc sống vẫn phải tiếp tục." Viên Khởi Lương mượn lời Trác Lí vừa nói.

Trác Lí nhìn thấy: nét mặt lúc nói câu vừa rồi của Viên Khởi Lương ấm áp, dịu dàng không thể tả được.

"Được rồi, anh nợ tôi một bữa." Phát hiện ra mình sắp bị lạc vào nơi ấm áp đó, Trác Lí không thể không mặt dày nói, vẻ mặt nhà giàu mới nổi lại một lần nữa hiện ra.

"Được." Dứt lời, Viên Khởi Lương ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, ôn hòa nói: "Khuya lắm rồi, cô nghỉ ngơi trước đi, ngày mai tôi tới thăm cô."

"Ừ!" Trác Lí mỉm cười gật đầu, nhìn Viên Khởi Lương đứng dậy, đi ra khỏi phòng bệnh. Đột nhiên cảm thấy tim đập nhanh: Tối hôm nay Viên Khởi Lương. . . . . hình như không phải là một núi băng nữa?

Viên Khởi Lương đi ra khỏi phòng bệnh của Trác Lí, nhẹ nhàng đóng cửa lại, nụ cười trên khóe miệng kéo lên rất cao.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 22

Sáng hôm sau, Trác Lí không nhớ lúc mình tỉnh lại là mấy giờ, chỉ biết người đầu tiên cô nhìn thấy là em gái y tá xinh đẹp tối qua, nhưng cô còn chưa kịp mở miệng nói gì, nữ y tá kia đã biến mất như làn khói trước mặt cô.

Đến lúc em gái y tá quay lại thì khuôn mặt trắng nõn của cô ta đã biến thành đỏ ửng.

Trác Lí dùng đầu ngón tay út để suy nghĩ cũng đoán ra được: cô ta nhất định là đi tìm Viên Khởi Lương.

Quả nhiên, ngay sau đó, em gái y tá liền nói, "Tôi đã báo với Viên tiên sinh rồi, anh ấy sẽ tới ngay thôi."

Kết quả, cái 'tới ngay thôi' đó kéo dài hơn nửa tiếng đồng hồ, chỉ là, khi nhìn thấy Viên Khởi Lương mặc bộ đồ bệnh nhân, trên đầu quấn đầy băng trắng, tay xách túi KFC đứng ở trước cửa phòng bệnh thì Trác Lí lại cảm thấy: Viên Khởi Lương đúng là Quan Thế Âm Bồ Tát hạ phàm.

"Bây giờ ở dưới căn tin bệnh viện không còn đồ ăn sáng." Đặt đồ ăn lên giường bệnh của Trác Lí, Viên Khởi Lương vẫn duy trì giọng nói dịu dàng của tối hôm qua.

"Làm phiền anh. . . . . rồi." Trác Lí khách khí nói, nhưng tay đã vươn tới túi đồ ăn. Rất tốt, có quẩy, bánh trứng, sữa nóng, bánh cuộn chà bông . . . (~ly: KFC mà không có gà hở??? – một fan KFC thắc mắc =D )

"Thật ra thì anh không cần phải làm như thế này. . . . ." Cầm một cái quấy lên, "Không cần như vậy đâu. . . . . Tôi sẽ rất ngại. . . . . Dù sao tôi cũng chỉ. . . . . bị thương nhẹ."

Trác tiểu thư ăn ngấu ăn nghiền.

"Viên luật sư thật sự là một người tốt, có trách nhiệm." Giọng nói mềm mại của em gái y tá truyền tới từ sau lưng Viên Khởi Lương.

Được ăn nên tâm trạng Trác Lí rất vui vẻ, cô hoàn toàn đồng ý với ý kiến của em gái y tá, trước kia cô không phát hiện ra Viên Khởi Lương lại có mặt dịu dàng như vậy.

Trác Lí đang còn bận ăn uống vui vẻ thì ngoài phòng bệnh đột nhiên có tiếng hò hét — hình như có rất nhiều người.

Trác Lí nghe có người lớn tiếng hỏi, "Viên luật sư ở chỗ này sao?"

Tiếp theo, ở cửa phòng bệnh liền xuất hiện hơn mười người mặt mày chất phác, có nam có nữ, già trẻ gái trai, trong tay ai cũng xách rất nhiều quà.

Trác Lí dừng động tác ăn lại, nghiêm túc quan sát tình huống hiện tại: hai người đàn ông trung niên mặc áo T shirt màu xanh dương đẩy một thiếu nữ đang ngăn người đứng bên cạnh một cái. Cô gái kia rất thanh tú, mặc một cái đầm bằng vải bông, Trác Lí thấy rõ cô ấy đang dùng ánh mắt sùng bái nhìn Viên Khởi Lương.

Sau đó, thiếu nữ kia dùng giọng nói vô cùng dịu dàng nói ra thứ tiếng phổ thông đúng chuẩn, "Viên luật sư, chào anh."

Trác Lí nhìn nhóm người chen chúc ở ngoài cửa, có người còn nhảy lên để nhìn vào trong, vì vậy cô lưu loát nói, "Mọi người vào đi."

Thực ra không nói thì tốt hơn, vừa nói xong đã có người lập tức nhận ra Trác Lí nửa nằm nửa ngồi trên giường, trong tay còn cầm nửa cái quấy, "Tôi nhớ ra rồi, vị này là vị hôn thê của Viên luật sư, Lương tiểu thư. Hôm qua tôi đã gặp ở toà án. . . ."

"Thật sao?" Một thím lớn tuổi đứng trong nhóm người liền bước tới trước giường bệnh của Trác Lí, "Lương tiểu thư, buổi sáng không nên ăn đồ quá nhiều đồ dầu mỡ, hơn nữa bây giờ cô còn đang dưỡng thương. d/d l3 quyyy d^n Tôi có mang theo một ít trứng gà nhà, người ở quê như chúng tôi không có gì quý giá cả, trứng gà này rất giàu chất dinh dưỡng." Nói xong, thím ấy đặt mấy quả trứng còn ấm vào lòng bàn tay của Trác Lí, mỉm cười nói, "Hai vợ chồng tiểu tử này thật xứng đôi, Lương tiểu thư mặt mũi rất phúc hậu, chẳng trách lại được gả cho một người đàn ông tốt như Viên luật sư."

Trác Lí xấu hổ đến tận cùng, vừa cười vừa nhìn Viên Khởi Lương đang trao đổi cùng với những người nông dân ở bên cạnh, cô cứ như vậy nhìn theo bóng lưng của anh, cứ như vậy nghe thím lớn tuổi thao thao bất tuyệt về đề tài chăm sóc sức khỏe, trong lòng xẹt qua một loại cảm giác rất khó hình dung.

Những người nông dân này đều rất chất phác, đơn thuần, lúc họ ra về thì đã gần tới buổi trưa, em gái y tá cũng không thấy đâu nữa. Trác Lí nhớ lúc cô ta rời đi, còn dùng ánh mắt ao ước ghen tị nhìn cô, nghĩ tới đó, cô đột nhiên cảm thấy mình không phúc hậu chút nào.

Lấy nửa cái quấy ở trong túi đồ ăn ra, Trác Lí chuẩn bị đưa vào miệng thì bị Viên Khởi Lương chặn lại, "Đói sao?" Nói xong, cái bánh trong tay Trác Lí bị cướp mất, túi đồ ăn cũng bị tịch thu.

Trác Lí khố sở gật đầu, "Đói đến chóng cả mặt rồi."



"Những thứ này không thể ăn." Viên Khởi Lương lạnh lùng nói, trực tiếp bỏ qua vẻ mặt uất ức của Trác Lí, "Thím Từ mang đến trứng gà rất bổ dưỡng, cô ăn lót bụng trước đi."

Nói xong, Viên Khởi Lương xách túi đồ ăn rời khỏi phòng bệnh của cô.

"Tôi không thích ăn trứng gà." Trác Lí phàn nàn, nằm bẹp xuống giường bệnh.

Em gái y tá lại một lần nữa hiện thân, trong tay cầm một túi đồ ăn lớn.

"Đây là cháo, ba bát, đủ cô ăn chứ."

Trác Lí nhìn ra: thái độ của em gái y tá đối với mình kém đi rất nhiều. Vì vậy, Trác Lí dùng nụ cười ngọt ngào đáp lại, "Cám ơn cô."

Nhìn thấy nét mặt của Trác Lí, thái độ của y tá cũng dịu xuống, mỉm cười nói, "Muốn cám ơn thì cám ơn Viên tiên sinh đi, là anh ấy bảo tôi đi mua những thứ này."

Trác Lí bưng bát cháo trứng muối thịt nạc lên, nghe nữ y tá nói như vậy, trong lòng không khỏi viễn vông suy nghĩ: Bạch Oanh thật hạnh phúc. Núi băng kia đối xử với người ngoài như cô còn dịu dàng thế này, đối với Bạch Oanh nhất định sẽ yêu thương chiều chuộng.

Sau khi ăn cơm trưa xong, y tá trực phòng Trác Lí đổi thành một cô trung tuổi.

"Chị y tá." Trác Lí vì mục tiêu sinh tồn đành dùng ngay kế dè đo miệng.

Cô y tá tầm trên 35 tuổi cũng mỉm cười ngọt ngào đáp lời, "Chuyện gì vậy?"

"Tôi muốn ra ngoài đi dạo." Cô sắp chết ngột rồi, Viên Khởi Lương lại không có ở đây, cô phải tìm một chỗ để giải khuây mới được.

"Được, nhưng tôi phải đi hỏi Viên tiên sinh đã."

"Không cần hỏi anh ta, anh ta rất bận, không có thời gian trông nom tôi đâu." Thấy cô y tá bắt đầu xao động, Trác Lí lại tiếp tục cười ngọt ngào, "Chị y tá, chị chỉ cần kiếm một cái xe lăn, sau đó đẩy tôi ra ngoài phơi nắng thôi. Người tôi sắp mốc rồi. . . . ."

Cô y tá quả nhiên trúng chiêu, hấp ta hấp tấp rời khỏi phòng bệnh.

Chỉ là, Trác Lí đã đánh giá sai sức quyến rũ của mình, cũng đoán sai sức quyến rũ của Viên Khởi Lương.

Sau đó không lâu Viên Khởi Lương xuất hiện tại phòng bệnh của cô, tay còn đẩy theo một chiếc xe lăn, lúc này cô mới hiểu ra: Viên Khởi Lương không bận chút nào, anh ta rảnh rỗi đến chết rồi.

Khi xe lăn ở trước mặt cô, cô lại đột nhiên cảm thấy đứng dậy rất khó khăn. Cô bị thương ở đùi phải, không thể đặt lực lên chân phải được.

Đành phải đưa ánh mắt cầu cứu tới Viên Khởi Lương, nội dung là: bế tôi đi, tôi sẽ mang ơn cả nhà nhà anh.

Viên Khởi Lương rất phối hợp, có lẽ không chỉ phối hợp. d2 L, qq. Đ Chẳng qua lúc anh ta bế Trác Lí sang xe lăn, một loại cảm giác nặng nề đánh úp vào đầu anh ta, khiến cho anh ta nói ra một câu làm cho Trác Lí chỉ muốn chui xuống đất mà trốn ——

"Cô rất nặng."

Vẻ mặt Trác Lí lúc này chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: ☹. Nhưng đồng thời cô cũng rất háo sắc: mùi trên người núi băng này rất dễ

chịu, cảm giác lúc anh ta bế cô thật tốt . . . .

Viên Khởi Lương đẩy Trác Lí vào thang máy để đi xuống lầu.

"Anh đột nhiên đối xử tốt với tôi như vậy, tôi cảm thấy . . . . không quen." Tận hưởng ánh nắng ở dưới sân bệnh viện, xác định mặt trời không phải mọc từ hướng Tây, lúc này Trác Lí mới thoải mái hỏi, chỉ là, sau khi nói ra, cô mới phát hiện bản thân mình có chút bị coi thường: Người ta đối xử tốt với cô không được hay sao? Người ta cứ phải thờ ơ mặt lạnh với cô mới được hay sao?

"Tôi không quen nợ người khác."

Rất tốt. Trác Lí tự nhủ: bình tĩnh, bình tĩnh. Người đàn ông lạnh lùng này chỉ trong thời điểm có chuyện xảy ra mới làm người tốt thôi, sau này trở về, sẽ lại biến thành núi băng tiếp, đừng ôm hi vọng. Tốt nhất là mượn cơ hội này để thực hiện cho xong cuộc phỏng vấn.

"Thời tiết hôm nay thật đẹp." Trác Lí đưa tay lên che ánh mặt trời chiếu xuống, nói lảng sang chuyện khác.

"Không tệ."

"Anh thích nhất mùa nào?" Từ mùa yêu thích để chuyển sang các vấn đề sâu hơn, đây coi như ám hiệu trong lòng.

"Tôi không đặc biệt yêu thích mùa nào."

"Ừm, vậy anh có thể là một trạch nam." Mặc dù đây là một câu khẳng định, nhưng lại ẩn chứa các câu hỏi, nếu anh ta đồng ý, cô sẽ hỏi anh ta thường làm gì ở nhà.

"Tôi không thường xuyên ở nhà."

"Tại sao?"

"Xa."

Một chữ đơn giản này làm cho Trác Lí không kịp phản ứng, suy nghĩ một lát cô mới nghĩ ra: có lẽ anh ta đang nói về khoảng cách giữa nhà và nơi làm việc.

"Vậy anh nhất định là một người cuồng công việc."

"Tôi chỉ làm việc trong giờ làm việc."

"Vậy lúc bình thường anh làm gì? Tôi nhớ. . . . . Anh rất thích đọc sách. . . . . Anh nhất định là không thường xuyên vận động." Trác Lí nhìn vườn hoa trong bệnh viện, có rất nhiều bệnh nhân đang đi dạo ở đây, sau đó lại nghĩ tới mình đang được Viên Khởi Lương đẩy đi dạo, rất thoải mái.

"Hả? Từ đâu mà cô khẳng định như thế?" Viên Khởi Lương dừng xe lăn một bên hàng ghế trong công viên, sau đó ngồi xuống. Lúc này, Trác Lí mới nhìn thấy vẻ mặt của anh ta.

"Từ màu da của anh, khí chất của anh, còn nữa, từ trực giác của tôi." Trác Lí đáp, không biết tại sao nhưng cùng mặc đồ bệnh nhân giống Viên Khởi Lương, cô lại cảm thấy từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới, Viên Khởi Lương rất gần gũi.

Nghe xong câu đó, cơ mặt Viên Khởi Lương giãn ra, miệng cười tươi, giống như ánh mặt trời mùa xuân, quả thật làm tâm hồn người ta dậy sóng.

Trác Lí nghĩ: nếu như anh ta thường xuyên cười như thế với cô, cô sợ cô sẽ yêu anh ta mất, hoặc ít nhất, cũng là yêu nụ cười của anh ta.

"Thế nào, tôi đoán không đúng sao?"

"Cô nên dành thêm thời gian để tìm hiểu đối tượng phỏng vấn của mình."

Suy nghĩ một lát về hàm ý trong lời nói đó, Trác Lí hỏi lại: "Chẳng lẽ các hạ chính là cao thủ trong truyền thuyết? Vậy bình thường anh hay chơi cái gì?" Cô vẫn cảm thấy anh ta ngay cả con kiến cũng không giết nổi.

"Trong nhà hay ngoài trời?" Viên Khởi Lương khẽ nhíu mày, một câu trả lời đơn giản thoải mái, làm Trác Lí không thể tức giận nổi.

"Xem ra đúng là người trong nghề rồi, có thời gian tôi nhất định sẽ lãnh giáo một chút, anh biết chơi quần vợt không?" Quần vợt là môn thể thao Trác Lí thích nhất hồi đại học, có thể nói là không có đối thủ, già trẻ gái trai đều đánh lại tất. d2 lee quys doon Cô nhớ lúc mình đánh thắng anh chàng hướng dẫn ba hiệp liên tiếp, bộ dạng anh ta đã khổ sở như thế nào.

"Biết một chút." Viên Khởi Lương mặt không đổi sắc.

"Vậy, ngoài thể thao ra, anh còn thích làm gì?" Mọi chuyện đang theo đúng kế hoạch của cô.

"Tôi nói tôi thích thể thao sao?"

". . . . ." Trác Lí chịu thua người đàn ông này rồi.

"Tôi không thích hình thức hỏi đáp như vậy." Viên Khởi Lương thẳng thắn trả lời.

"Tại sao?"

"Cô có thể nghĩ mà xem, nếu cô dùng những nội dung đó viết bản thảo, nó sẽ thành cái gì." Viên Khởi Lương hết sức nghiêm túc nói, Trác Lí nhìn ra được, anh ta không phải đang cố ý làm khó cô.

Theo cách nghĩ của anh ta, Trác Lí hơi suy tư một chút. Rốt cuộc cũng nghĩ ra được điều mà Viên Khởi Lương lo lắng, thực sự, nếu những câu trả lời đó mà viết ra nhất định sẽ giống mục tìm bạn trăm năm.

Chỉ nghĩ thế thôi, Trác Lí không khỏi bật cười.

Ở vị trí này, cô không thể nhìn thấy được, cách đó không xa có một người đàn ông và một người phụ nữ đang đi về phía cô và Viên Khởi Lương.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 23

Đến khi hai người đó tới gần, Trác Lí mới nhìn ra, bọn họ là Ngũ Khâu Thực và Bạch Oanh.

"Em vợ." Ngũ Khâu Thực vui mừng nói, không ý thức được giờ phút này tình trạng của Trác Lí không có điểm nào đáng vui mừng, cùng lúc đó, Trác Lí hiểu ra: người ngoài thì vẫn mãi là người ngoài.

Ẩn sâu trong đôi mắt đen láy không thể nhìn thấu, Trác Lí nở một nụ cười thật tươi, người hiểu cô sẽ biết được, đây là một nụ cười vô cùng giả tạo, "Xin chào tổng biên tập." —— đây cũng là giọng điệu vô cùng xa cách.

Ngũ Khâu Thực không phải là đồ ngọc, anh ta rất hiểu phụ nữ, cũng nhìn thấy được sự thay đổi của Trác Lí, anh cũng nhìn ra được: cho dù anh ta có làm gì đi chăng nữa, Trác Lí sẽ không bao giờ có thiện cảm với anh.

Nghĩ vậy, sắc mặt Ngũ Khâu Thực cũng trầm xuống, quay sang nhìn Viên Khởi Lương, đẩy một cái, "Tiểu tử kia, cậu đúng là có mệnh lớn, xe bị giở trò như thế mà vẫn còn sống sót được."

"Anh Ngũ, anh nhẹ tay một chút, người còn sống cũng bị anh đẩy cho thành trọng thương rồi." Bạch Oanh dùng sức hất bàn tay đang đặt trên vai Viên Khởi Lương của Ngũ Khâu Thực, sau đó ngồi xuống ghế, ánh mắt ân cần quan tâm.

"Chậc chậc, Bạch Oanh, em cũng chỉ có thể ở trước mặt người khác mà lên giọng, có bản lĩnh em thử dạy bảo Viên đại luật sư của chúng ta

xem?" Ngũ Khâu Thực mặc một chiếc áo Jacket màu đen, bên trong mặc T-shirt. Ngoại hình trẻ trung nhưng giọng điệu lại vô cùng lưu manh. Hoàn toàn khác với lúc phân công nhiệm vụ cho nhân viên.

"Đi chết đi." Bạch Oanh đáp lại câu của Ngũ Khâu Thực, sau đó quay qua nói chuyện với Viên Khởi Lương. Trác Lí thấy rằng: Ngũ Khâu Thực nói đúng, lúc nói chuyện với Viên Khởi Lương, thái độ của Bạch Oanh thay đổi một cách chóng mặt.

"Ba của em đã đi điều tra xem ai đã giở trò, anh đừng lo lắng." Bạch Oanh là một mỹ nữ, một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp. Lần trước Trác Lí gặp cô, lúc đó cô thả tóc xoã ra, còn lần này là buộc tóc đuôi ngựa, mặc một chiếc áo gió màu vàng, làm nổi bật lên làn da trắng như tuyết, cả người cô ấy toả ra một sức sống vô cùng tươi trẻ.

Điều là cho Trác Lí ghen tị nhất chính là vóc dáng chết người của cô ấy.

Nhưng sau đó Trác Lí lại suy nghĩ lại: cô ấy vẫn không đẹp bằng Trác Ý. Bạch Oanh vẫn có chút thiếu so với Trác Ý, thiếu một loại mị hoặc mà không phải ai cũng có được.

"Không cần điều tra, anh biết là ai." Sắc mặt Viên Khởi Lương trầm lạnh, ánh mắt nhìn vào một nơi xa xăm.

"Là ai?" Ngũ Khâu Thực, Bạch Oanh đồng thời hỏi, hơn nữa, vẻ mặt hai người vô cùng lạnh lùng, nghiêm túc.

Trác Lí cho rằng Viên Khởi Lương sẽ nói ra thủ phạm đứng đằng sau là ai, vẻ mặt vô cùng hưng phấn chờ đợi đáp án. . . . Viên Khởi Lương lại chuyển ánh mắt đang nhìn xa xăm về phía cô, cho nên, Ngũ Khâu Thực và Bạch Oanh cũng chuyển tầm nhìn về phía cô. Nếu không phải là ánh mắt bọn họ đều nhu hoà, chắc có lẽ Trác Lí đã cho rằng cô chính là hung thủ.



"Ngũ Khâu Thực, cậu đưa cô ấy ra chỗ khác đi."

Trác Lí nặn ra vẻ mặt căm phẫn, nhưng cô chưa kịp làm xong vẻ mặt đó thì Viên Khởi Lương đã dời ánh mắt đi.

Chỉ sau vài giây ngỡ ngác, Ngũ Khâu Thực đã hiểu được dụng ý của Viên Khởi Lương, nhanh chóng chuyển về bộ dạng lưu manh, "Em vợ ơi em vợ, vợ chồng son người ta muốn có thể giới của hai người, chúng ta không thể làm kỳ đà cản mũi được, đi, anh rể dẫn em đi dạo."

Lời này của Ngũ Khâu Thực mang tới hai hậu quả, một là, vẻ mặt Bạch Oanh thể hiện rất vui sướng, tán thưởng nhìn Ngũ Khâu Thực, ánh mắt vô cùng biết ơn; hai là, Viên Khởi Lương nhìn anh ta một cách khinh miệt.

Còn chưa kịp nhìn kỹ vẻ mặt của hai người bọn họ, Trác Lí đã bị Ngũ Khâu Thực đẩy đi, trước mắt cô liền hiện ra khung cảnh khác.

"Em vợ, em rất lưu luyện Viên đại luật sư sao?" Âm thanh của Ngũ Khâu Thực từ phía sau truyền tới.

"Tôi vô cùng lưu luyện với chuyện mà anh ta đang cố tình giấu, tổng biên tập, không phải toà soạn chúng ta luôn muốn có được những thông tin nóng hổi sao?" Trác Lí quả thực rất hứng thú với bí mật mà Viên Khởi Lương đang cố giấu cô, cô có chút tính toán trong lòng: Viên Khởi Lương là một người vô cùng chính trực, nếu như nói đến tội phạm, ở thành phố A ngoài đặc tội với vị cục trưởng mới thua kiện kia thì không còn ai khác. Nhưng mà xe của anh ta rõ ràng đã bị giở trò từ trước khi phiên toà diễn ra, nói cách khác, vị cục trưởng đó không thể xác định được là mình sẽ thua kiện, tại sao lại phải xuống tay? Mặt khác, Viên Khởi Lương rất nổi tiếng ở thành phố A, nếu như anh ta xảy ra chuyện, cảnh sát cùng với truyền thông, dư luận sẽ nghĩ tới vị cục trưởng kia, ít nhất cũng sẽ điều tra. Làm quan lâu như thế, lắm mưu nhiều mẹo, ông ta sẽ không bao giờ làm ra cái chuyện

ngu xuân đó. Nếu không phải ông ta, vậy, chỉ có thể là Viên Khởi Lương đã đả tặc với người ở thành phố Z, lợi dụng việc Viên Khởi Lương đi công tác mà ra tay, sau đó đổi lỗi cho người khác.

Như vậy, người làm ra chuyện này là ai? Là một người hay là một nhóm người?

"Chị gái của em đi công tác rồi, bác trai bác gái còn chưa biết chuyện em bị thương, chị em không muốn bọn họ lo lắng." Buổi sáng mùa xuân như hôm nay, Ngũ Khâu Thực đẩy Trác Lí đi dạo, anh đột nhiên cảm thấy như đang ở một thế giới khác.

"Ừ, vì vậy, cảm ơn anh rẽ đã tới thăm em." Trác Lí vẫn còn đang rối rắm với tên hung thủ kia.

"Em rất khách khí với anh." Ngũ Khâu Thực bất đắc dĩ nói, quay đầu lại nhìn Bạch Oanh và Viên Khởi Lương ở cách đó không xa: hai người này ở cạnh nhau thật mật mồi. Nhìn tới nhìn lui, bọn họ trai gái quen nhau, nhưng từ trước đến nay đều là Bạch Oanh dành hết tâm tư cho Viên Khởi Lương, anh biết, tính tình của Viên Khởi Lương luôn lạnh lùng, đối với bất cứ chuyện gì đều không có phản ứng quá khích. Nhưng anh cảm thấy Bạch Oanh không đáng bị như vậy, anh tận mắt chứng kiến một Bạch Oanh hỉ nộ ái ố đều thể hiện ra, bỗng chốc biến thành một cô gái không có cá tính, mọi cảm xúc đều dựa vào sắc mặt của người khác.

Anh cảm thấy cô không đáng bị như thế, nhưng lại không biết nguyên nhân vì sao, bởi trước kia anh chưa từng cảm thấy như vậy.

"Anh và chị gái em khi nào thì kết hôn?" Trác Lí cảm nhận được Ngũ Khâu Thực biết được ý kiến của cô, vì vậy vòng vo nói ra một câu mà anh ta muốn nghe.

Cô không biết là, câu này Ngũ Khâu Thực hoàn toàn không muốn nghe, vẻ mặt anh ta lập tức trầm xuống, giọng điệu buồn bực nói, "Em hi

vọng anh và chị gái em sẽ kết hôn sao?"

"Cái này. . . . . chuyện này. . . . ." Thực ra Trác Lí muốn nói là cô không muốn, bởi cô không hi vọng Trác Ý sẽ lấy chồng sớm như vậy, sau này chắc chắn cô sẽ rất cô độc . . . . Nhưng nghĩ lại, cô không thể ích kỉ như thế được, Trác Ý cũng sắp 30 rồi, "Dĩ nhiên là muốn rồi, nếu anh thật lòng yêu chị em, vậy mau tổ chức đám cưới đi."

Ngũ Khâu Thực không nói nữa, anh lẳng lặng đẩy xe lăn tới một chỗ ánh nắng phù hợp, sau đó tìm một bãi cỏ, thoải mái ngồi xuống.

"Ánh mặt trời thật đẹp." Trác Lí nhìn vẻ mặt của Ngũ Khâu Thực, lúc nói câu này mắt anh ta híp lại, trên mặt đầy nét trẻ con. Trác Lí nhớ lúc trước đã nghe một giáo sư tâm lý học nói rằng, mỗi người đàn ông đều mang tâm lý của trẻ nhỏ, khi anh ta nguyện ý lộ ra vẻ mặt đó với một người phụ nữ, tức có nghĩa, anh ta rất tin tưởng cô gái ấy, cũng mong cô gái ấy có thể hiểu được —— đây cũng coi như là loại một ám hiệu.

"Ừ, rất đẹp." Nội dung trò chuyện này, Trác Lí cảm thấy rất quen.

"Em vợ." Ngũ Khâu Thực nghiêm túc nhìn về phía Trác Lí, ánh nắng rất chói, anh ta híp mắt lại, cười hì hì, "Chúng ta rất có duyên."

"Ừ, cũng không tệ lắm." Trác Lí không biết trao đổi như thế nào với người đàn ông tính cách trẻ con này, hơn nữa tính cách Ngũ Khâu Thực thường xuyên thay đổi. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi cô quen anh ta, cô đã biết một Ngũ Khâu Thực yêu đương không ngại quốc tịch, một Ngũ Khâu Thực phân chia công việc trách nhiệm một cách mạch lạc, một Ngũ Khâu Thực ngọt ngào dịu dàng làm hài lòng chị gái cô, một Ngũ Khâu Thực đối xử với nhân viên thường phạt phân minh thành thạo còn rất hài hước, . . . . Cô không biết cái nào mới thực sự là anh ta, hay là . . . . cái nào cũng là anh ta?

"Em vẫn như lúc đầu, đều chán ghét anh sao?"

Trác Lí 囍: vấn đề này. . . . .

"Thật kỳ quái, anh lại không cảm thấy chán ghét em như lúc đầu." Ngũ Khâu Thực bỏ qua vẻ mặt quần bách của Trác Lí, cố nói.

"Ừ, có rất nhiều người lúc mới gặp đều cảm thấy chán ghét em, em cũng không biết vì sao." Trác Lí thành thật trả lời, rất nhiều người cảm thấy cô làm việc hoang đường? Nhưng sau một thời gian tiếp xúc, hình như người thích cô càng ngày càng nhiều. Chính cô cũng rất hài lòng với phương diện nhân duyên này của mình.

"Em thật giống một đứa trẻ." Ngũ Khâu Thực dùng giọng điệu cứng chiều nói, khoé miệng nở một nụ cười dịu dàng.

Nhưng câu đó lại làm cho Trác Lí nổi hết da gà. Nhiều năm rồi tiểu Trác Lí chưa từng xuất hiện, bây giờ lại được nhắc tới, sâu kín trong cô thầm nói: người này là đang đùa giỡn cô sao?

Cố che đi ánh mắt buồn nôn, Trác Lí miễn cưỡng cười. Cô không thể đoán nổi ý nghĩa đằng sau ánh mắt không bình thường của Ngũ Khâu Thực. Ánh mắt ánh ta nhìn cô, cô không muốn thừa nhận.

Vào lúc này, cô lại nghĩ tới Quý Mạnh Đường. Ở trên thế giới này, nếu như có một người đàn ông có thể làm cho Trác Lí tin tưởng vô điều kiện, làm cho Trác Lí không hề lo lắng mà qua lại, người đàn ông như vậy chỉ có Quý Mạnh Đường. d~Đ lq đôn Quý Mạnh Đường rất cao lớn, mọi chuyện với anh chỉ như mây trôi, vì vậy, ánh mắt anh luôn sáng ngời, anh thường xoa đầu Trác Lí, dịu dàng nói, "Thế giới quá lớn mà loài người lại quá nhỏ."

Trác Lí luôn mang Quý Mạnh Đường ra làm thần tượng, cô và Quý Mạnh Đường ở cạnh bao nhiêu năm, cô ngưỡng mộ Quý Mạnh Đường bấy nhiêu năm, cũng theo đuổi anh nhường ấy năm. Chỉ là, anh ta lại ngưỡng mộ Trác Ý, cũng vĩnh viễn theo đuổi Trác Ý.

Trác Lí không thể xác định rõ được tình cảm cô dành cho Quý Mạnh Đường, cô chỉ biết mình thích cảm giác ở chung một chỗ với anh: cùng ăn, uống, . . ., chơi, vui vẻ. Thậm chí không làm gì, không nói gì. Cô luôn cho rằng, người đàn ông như Quý Mạnh Đường rất đáng để lấy làm chồng. Nếu như trong lòng Quý Mạnh Đường không phải chỉ có mình Trác Ý, có lẽ . . .

Có lẽ, cô sẽ liều mạng để gả cho anh.

"Anh sẽ không kết hôn cùng với chị của em." Ngũ Khâu Thực đột nhiên nói ra một câu như vậy, kéo Trác Lí từ hồi tưởng trở về.

"Tại sao?"

"Không nghĩ tới, không muốn, cho nên, sẽ không xảy ra." Ngũ Khâu Thực nói nghiêm túc.

"Anh không yêu chị ấy?" Trác Lí dứt khoát hỏi.

"Kết hôn hay không kết hôn với yêu hay không yêu không hề liên quan tới nhau." Ngũ Khâu Thực lại dùng giọng nghiêm túc, "Nếu như anh muốn kết hôn, người phụ nữ anh không yêu anh cũng cưới, ngược lại, cũng thế."

Trác Lí không hiểu nổi.

"Sau này em sẽ hiểu." Ngũ Khâu Thực đứng lên, xoa xoa đầu Trác Lí, vẻ mặt cực kỳ hưởng thụ.

"Tôi không muốn hiểu suy nghĩ của anh, chỉ xin anh, đừng làm tổn thương Trác Ý." Nếu không, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh. Trác Lí định bồi thêm một câu, nhưng trên thực tế, uy hiếp như thế cũng không giải quyết được việc gì. Vì vậy đành thôi.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 24

Bởi vì Viên Khởi Lương còn có rất nhiều việc cần phải giải quyết, vì vậy, lúc Bạch Oanh và Ngũ Khâu Thực tới, anh ta phải trở về thành phố Z trước. Tuy nhiên, trước lúc đi, Trác Lí mặt dày dầy đưa không dứt, Ngũ Khâu Thực đành mua cho cô một cái máy PSP, cô mới không nhàm chán tới chết.

Hai tuần sau, Trác Lí ra viện.

Cô biết Viên Khởi Lương là một người rất có trách nhiệm nhưng cô không ngờ được anh ta lại có trách nhiệm tới mức đó — Viên Khởi Lương lái xe từ thành phố Z tới đón Trác Lí xuất viện. Mặc dù cô không hề thích việc chen chúc nhau trên xe lửa, nhưng cô nghĩ rằng Trác Ý hoặc Ngũ Khâu Thực sẽ tới đón cô, nếu không, cô sẽ tự bắt xe buýt đường dài để về nhà.

Trác Lí không có nhiều đồ đạc, vì vậy bọn họ nhanh chóng hoàn thành thủ tục xuất viện. Đây là lần nằm viện lâu nhất trong hai mươi mấy năm qua của cô, lúc ra khỏi bệnh viện, Trác Lí cảm thấy không khí bên ngoài thật tuyệt, cô cảm thấy quý trọng đôi chân của mình hơn, cũng cảm thấy: cuộc sống thật đẹp biết bao.

Nhìn theo bóng lưng thon dài của Viên Khởi Lương trong ánh nắng vàng của buổi chiều muộn, Trác Lí chợt nghĩ tới: Tiểu tử Viên Khởi Lương này làm sao lại có dáng dấp mê người như vậy, làm sao lại có vẻ mặt đẹp trai như vậy, làm sao lại cho người ta cảm giác vui vẻ như vậy, làm sao lại

có thể khiến cho bản tính háo sắc đã lụi tàn trong cô bỗng chốc bùng cháy, làm sao lại như vậy. . . . .

"Hey, bạn của tôi. . . . ." Cô chạy lên phía trước, nhìn kỹ Viên Khởi Lương thêm một chút, không do dự ngồi vào ghế lái phụ của chiếc Buick cũ.

"Cái xe này trông giống xe cũ của cậu tôi." Sau khi lên xe, Trác Lí nhanh chóng thắt dây an toàn, đưa ra khuôn mặt nhà giàu mới nổi với hai má đồng tiền, nhìn chằm chằm Viên Khởi Lương.

"Cô không nhìn lầm." Viên Khởi Lương tao nhã thắt dây an toàn.

Trác Lí không kiêng dè gì mà ngắm anh ta, hai mắt biến thành hai trái tim nhỏ.

"Chậc chậc, bạn gái của anh thật hạnh phúc nha. . . . ." Trác Lí hết sức chân thành nói, không nhớ một chút nào về chuyện trước đây cô đã từng đưa ra kết luận: làm bạn gái của tên này, không chết thì cũng bị thương.

Viên Khởi Lương đang định nổ máy, nghe xong câu này, vô cùng nghiêm túc quay sang nhìn Trác Lí, sau đó nhỏ giọng nói, "Lần đầu cũng là lần cuối, tôi nói cho cô biết, tôi không có bạn gái."

Sét đánh. . . . .

Sét đánh ầm ầm. . . . .

Quạ bay. . . . .

Quạ bay từng đàn. . . . .

"Anh. . . . . Cô ấy. . . . . Bạch Oanh không phải là bạn. . . . . bạn . . . . .  
. . . bạn gái anh?"

Viên Khởi Lương nghiêm túc khởi động xe, sau đó lên đường, đôi lông mày đang nhíu lại cũng dần giãn ra, từ từ bật ra hai chữ, "Không phải."

"Vậy sao hai người còn . . . . ." Hôn nhau? Trác Lí nhìn thấy Viên Khởi Lương đã khôi phục lại bộ dạng núi băng ngàn năm, chỉ dám nhỏ giọng hỏi.

". . . . ." , Viên Khởi Lương không mở miệng.


Trác Lí chăm chú nhìn miệng anh ta, sau đó lại nghĩ tới, anh ta cùng một người phụ nữ — ví dụ như Bạch Oanh — hôn môi nhau, nghĩ tới đó cô liền đỏ mặt.

Cảm thấy mặt của mình nóng bừng, Trác Lí liền hạ cửa kính xuống, mượn cơn gió đêm để hạ nhiệt độ trên mặt.

"Không thoải mái sao?" Khoảng hai phút sau, Viên Khởi Lương phát hiện ra điểm khác thường của Trác Lí, anh cho rằng Trác Lí mở cửa để hóng gió là do say xe, thỉnh thoảng nghiêng đầu sang nhìn Trác Lí, thấy cô không ngừng lấy tay vỗ ngực.

"Hả?" Trác Lí quay đầu lại, không nghe rõ Viên Khởi Lương vừa nói gì.

Xe đi vào đường cao tốc, lúc này Viên Khởi Lương mới có thể quan sát Trác Lí kỹ hơn, "Mặt của cô rất đỏ, say xe sao?"

Trác Lí cảm thấy , thị lực của người này vô cùng tốt, trời tối như vậy mà anh ra vẫn nhìn thấy được sắc mặt của cô.

"Vâng, tôi bị say xe." Rất nhanh giả làm bộ dạng mê man, "Có thể chạy chậm một chút được không?"



"Được." Viên Khởi Lương giảm tốc độ xuống, một tay tìm thứ gì đó ở trong xe.

"Anh tìm cái gì vậy?" Trác Lí 'yếu ớt' hỏi.

"Thuốc say xe."

"Không cần. . . . . Tôi không sao đâu. . . . . Chỉ là choáng váng chút thôi. . . . ." , tiếp tục điệu bộ 'thều thào không ra hơi'.

Một bàn tay đặt lên trán của Trác Lí, điều làm cho Trác Lí trợn tròn cả hai mắt chính là: bàn tay đó là của Viên Khởi Lương, bàn tay lạnh như băng, đặt lên trán của cô giống như đắp một cái khăn lạnh. (~ly: không phải là tay của anh, thì má có trợn tròn mắt được không, có mà ngất thẳng rồi =.=)

"Không có sốt." Một lát sau, Viên Khởi Lương rút tay về, đưa ra kết luận này.

Chỉ là, Trác Lí cực kì bi ối nghĩ rằng, bàn tay anh ta đặt lên trán cô làm cô cảm thấy rất thoải mái.

"Không sao, đừng để ý tới tôi. . . . . Tôi nằm như thế một lát sẽ ổn thôi. . . . ." Nằm như thế này một lát, quả nhiên Trác Lí ngủ thiếp đi.

Từ thành phố Z tới thành phố A, đi xe lửa hết hai tiếng đồng hồ, nhưng lái xe thì chỉ mất một tiếng đồng hồ là tới nơi. Vì vậy, rất nhanh xe đã đi tới địa phận của thành phố A.

Trác Lí bị đánh thức do xe lắc quá mạnh, ánh mắt còn ngái ngủ mông lung nhìn xung quanh, cô hoảng hốt nghe được tiếng của Viên Khởi Lương ở bên cạnh, ". . . . . Là vườn hoa một bên sông? . . . . ."

Đợi đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo lại, mới nhìn thấy Viên Khởi Lương một tay cầm điện thoại, một tay chậm rãi đánh tay lái, thỉnh thoảng còn nhìn ngó xung quanh.

". . . . . Hiện tại tôi đang ở trên đường lớn, một bên khu thương mại quốc tế . . . . ."

"Rẽ trái." Trác Lí tốt bụng nhắc nhở, cô ý thức được: người này bị lạc đường, hơn nữa còn sợ sẽ đánh thức cô, nên mới không mở miệng hỏi cô.

"Được rồi, tôi biết rồi." Viên Khởi Lương cúp máy, trong bóng đêm Trác Lí không nhìn rõ được vẻ mặt của anh ta, nhưng cô nghe thấy được anh ta nói, "Xin lỗi, đã đánh thức cô."

Trác Lí rất muốn nói ra một cái gì đó hợp với tình hình bây giờ, ví dụ như "không sao", "không có gì", "tôi ổn", . . . . Nhưng cuối cùng lại chỉ biết im lặng, bởi vì cô phát hiện ra, tim của mình đang đập rất rất rất nhanh.

Dưới sự chỉ dẫn của Trác Lí, quãng đường còn lại rất thuận lợi.

Lúc tới dưới nhà Trác Lí thì đã là 8 giờ tối, Viên Khởi Lương vẫn lịch sự xuống xe tiễn cô.

Trác Lí xoay người bước lên lầu, đột nhiên cô nghe tiếng Viên Khởi Lương gọi cô.

"Trác Lí." —— đây là lần đầu tiên Viên Khởi Lương gọi tên cô.

Trác Lí dừng lại, đứng tại chỗ nhìn anh.

Cô nhìn Viên Khởi Lương bước đến gần mình, ánh đèn đường không thể chiếu sáng được khuôn mặt của anh, nhưng cô vẫn nhìn thấy được Viên Khởi Lương đang tiến về phía cô.

Rất gần, rất gần. . . . .

Theo phản xạ cô lùi về phía sau.

"Đừng cử động." Âm thanh của Viên Khởi Lương bay tới bên cạnh cô, kích thích nhịp tim của cô trở nên bất thường.

Trác Lí không động đậy.

Viên Khởi Lương nghiêng người xuống, ghé sát vào tai Trác Lí, nhẹ nhàng nói một câu——

"Đây chính là người mà hôm đó cô nhìn thấy ——" dừng một chút, "—— hôn."

Dứt lời, Viên Khởi Lương đứng thẳng dậy, khoé miệng khẽ cười quỷ dị, "Lên đi, ngủ ngon."

Trác Lí hoàn toàn bị shock.

Nếu như nói, Viên Khởi Lương mang theo mùi hương đặc trưng trên người anh ta tiến lại gần cô làm tim cô đập nhanh hơn. Như vậy, khi Viên Khởi Lương thì thầm câu kia vào tai cô thì cô đã không còn cảm nhận được nhịp tim của mình nữa rồi.

Cô thần thờ bước lên lầu, thần thờ gõ cửa, thần thờ đón nhận ánh mắt hỏi han của ba mẹ, thần thờ bước vào phòng, thần thờ đặt túi hành lí xuống, thần thờ nằm xuống giường, thần thờ mở to mắt.

Thần thờ nhìn trần nhà.

Trác Lí sâu sắc phát hiện ra, Viên Khởi Lương có hành động thân mật với cô như vậy, làm cô mê mẩn đến mất hồn, làm cho khả năng diễn xuất của cô cũng không còn đất dụng võ.

Đợi đến lúc cô nhận ra được mình vô dụng như thế nào thì mới tức điên lên, lấy chăn trùm kín đầu, hét lớn, " Viên Khởi Lương! Cái tên khốn

kiếp! Cái tên đại sắc ma! Cái tên dê xồm! Anh dám đùa giỡn tôi!!!"

Tiếng hét chấn động. . . . .

Chỉ là, tiếng hét của cô bị lớp chăn dày bao quanh chặn lấy, làm ba mẹ Trác ở ngoài cửa cũng không thể phát hiện ra điều bất thường gì, nhị vị phụ huynh đành hậm hực rời đi.

Tối hôm đó, Trác Lí mơ thấy một giấc mơ rất dài.

Trong giấc mơ: Cô đang đi trên đường thì nhìn thấy một bóng người mặc một bộ đồ trắng đứng cách đó không xa, người đó nhìn về phía cô vẫy tay, "Tới đây, tới đây. . . . ."

Trác Lí liền mạng lùì về phía sau, lên tiếng mắng, "Cái tên đầu trâu mặt ngựa kia, người cho rằng toàn thân mặc đồ trắng muốt thế thì ta sẽ cho người là Tây Môn Xuy Tuyết sao? Tránh xa ta ra"

Sau đó, cô liền liền mạng chạy về hướng ngược lại, chạy, chạy. . . . .

Nhưng cô phát hiện ra, cho dù cô có dùng sức chạy thật nhanh, chạy theo hướng nào thì cô cũng không thoát nổi tên mặt quỷ kia.

Không những không chạy thoát được, mà càng chạy càng tới gần.

Đến khi cô gần như đụng phải người mặc đồ trắng kia, cô mới phát hiện ra, người đó không có mặt, không có mắt, không có mũi, không có miệng, không có tai, cô còn nghe người đó nói với cô, "Tới đây, tới đây. . . . ."

Cô theo bản năng đưa tay ra đánh trả, lại bị tên quái nhân không mặt đó bắt lấy tay, sau đó dí sát mặt vào cô, cô sợ hãi nhắm mắt lại, vừa nhắm vừa hùng hổ hét: "Đồ yêu quái! Đồ xấu xí!"

Giọng nói quý dị của tên quái nhân không mất một lần nữa lại vang lên, "Trác Lí, mở mắt ra." —— Giọng nói này, Trác Lí cảm thấy vô cùng quen thuộc, cô không kim lòng nổi mà mở mắt ra, quái nhân không mất trước mắt cô đột nhiên biến thành —— Viên Khởi Lương!

"Anh muốn làm cái gì?" Trác Lí hét lên.

Viên Khởi Lương không nói gì, chỉ nghiêng người, ghé sát vào tai cô, nói nhỏ, "Cô mơ thấy tôi sao."

"Không, không có! Tôi không có! !" Trác Lí hét lên.

Đồng thời cũng giật mình tỉnh giấc.

Vuốt vuốt trái tim đang đập loạn, Trác Lí nhìn bốn phía, xác định vừa rồi chỉ là mơ, cuối cùng cũng buông lỏng cơ thể, thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nghĩ lại, thật sự vừa rồi cô đã mơ thấy Viên Khởi Lương, hơn nữa, nội tâm cô còn hi vọng anh ta sẽ hôn cô.

"A ——" Trác Lí tiếp tục vùi đầu vào trong chăn, bây giờ là 3 giờ sáng, cô la hét không ngừng.

Giấc mơ tối nay cùng người xuất hiện trong giấc mơ đó, cảnh tượng trong giấc mơ đó, tất cả đã thôi thúc Trác Lí đưa ra một quyết định: cô phải nhanh chóng trở lại trường.

Cô trở lại trường để làm luận văn và bảo vệ luận văn tốt nghiệp, nhiều nhất cũng sẽ ở lại một tháng. d2 Le, quy đ ô n Bởi vì bản thảo phỏng vấn Viên Khởi Lương của cô đã hoàn thành, trong toà soạn lại có nhiều người giúp đỡ cô, vì vậy, vị trí công tác của cô ở 《 đô thị tinh anh 》 là chuyện hoàn toàn chắc chắn, sau này ra trường cô sẽ không phải lo nữa.

Cô bị ối suy nghĩ: có lẽ mùa xuân đến thật rồi.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 25

Trường học của Trác Lí ở thành phố N, đi đến đó cũng mất tầm hơn một tiếng đi xe giống như thành phố A, Trác Lí đang theo học chuyên ngành báo chí rất nổi tiếng của trường đại học N.

Sau khi trở lại trường học, cuộc sống của Trác Lí lại bắt đầu đơn điệu và phức tạp, chủ yếu bận rộn việc . . . viết luận văn, mỗi ngày cô đều chạy như con thoi giữa thư viện, phòng kí túc và phòng ăn, ba chỗ này nằm trên một trục đường, cô đi đi lại lại sắp điên rồi.

Tuy nhiên, sau khi hoàn thành xong bài luận văn này, cuộc sống của cô sẽ vô cùng thoải mái không gì sánh bằng. Chưa đến một tháng Trác Lí đã viết xong luận văn, chỉ là tốc độ này so với bạn học trong lớp của cô thì vẫn là rất chậm.

Tất nhiên tiệc rượu liên hoan tốt nghiệp là việc không thể thiếu ở các trường đại học.

Một buổi tối cuối tháng năm, Trác Lí cầm đầu đám sinh viên khoa báo chí tụ họp tại khách sạn hoa lệ nhất thành phố N đồng thời cũng là khách sạn theo phong cách Châu Âu duy nhất ở đây — khách sạn thuộc trường đại học N.

Thật ra thì trong tiệc liên hoan tốt nghiệp cũng không nhiều người uống rượu lắm, chủ yếu là trò chuyện tán gẫu, ai ai cũng tám chuyện. Nhất là những người nhiều bạn bè như Trác Lí thì đặc biệt yêu thích tán gẫu, vì vậy, trong tiệc rượu tốt nghiệp khoa báo chí, Trác Lí chính là người sôi nổi

nhất. Tiệc liên hoan này không chỉ sinh viên trong khoa, còn có giáo viên, ban chủ nhiệm khoa, cùng các nhân viên trong trường.

Cô cúi nhẹ đầu xuống.

Cô dùng biểu cảm vui sướng để diễn cảnh ly biệt.

Cô dùng lúm đồng tiền của mình để mỉm cười rạng rỡ, nói cho mọi người xung quanh biết: ly biệt cũng có một loại giống như cô.

Cho nên, có rất nhiều người tới chúc rượu Trác Lí.

Cũng vì vậy, có rất nhiều người đang khóc nhưng nhìn thấy cô, thấy nụ cười của cô, cũng khóc trong vui sướng.

Thực ra Trác Lí chưa say, nhưng sau khi lần lượt chúc rượu các vị lãnh đạo, các giáo viên xong thì đầu cô có chút lâng lâng. Lúc đó, đa phần bạn học của cô đều đã ngà ngà say, tuy nhiên, lúc cô lâng lâng cũng chỉ là cười khúc khích, nói đôi lời kỳ quái, làm ra vẻ mặt kì dị. Nhưng bạn học của cô thì lại bắt đầu tìm cô để thổ lộ.

Để tạo cơ hội cho các nam sinh viên thăm mến Trác Lí, bạn cùng phòng của cô bắt đầu rút lui, sau đó, cảnh tượng biến thành: Trác Lí bị bốn nam sinh bắt được. Đúng, bắt được. Bởi vì, lúc này đây Trác Lí rất tỉnh táo, chỉ là không kiểm soát được hành động mà thôi. Cô cảm thấy rất rõ ràng bạn học Ất Giáp Bính Đinh đều đang trong tư thế sẵn sàng, chỉ chờ cơ hội để thổ lộ với cô.

Cô không muốn đối mặt với tình cảnh hiện tại, cô rất đau đầu.

Vì vậy, cô muốn bỏ chạy.

Nhưng, cô bỏ chạy không thành công.

Cô gần như bị bốn người kia bắt lại ngay tức khắc, không thể cử động được.


Ở cửa chính của khách sạn, bốn nam sinh vô cùng phối hợp, bọn họ đều có chung một nhận thức: đây là cơ hội gặp mặt cuối cùng, bốn người thay phiên nhau thổ lộ, người nào thất bại, người nào thành công, tất cả đều phải thử.

Trác Lí không thích các món nợ kiểu phong lưu này. Nếu như không bỏ chạy được, cô chỉ có thể uống cho say, sau đó làm bộ không nghe thấy người ta nói cái gì —— đây chính là tính toán của cô.

Bạn học Giáp thâm tình dìu Trác Lí ngồi xuống ghế sofa ở đại sảnh, sau đó hết sức rành mạch nói, "Trác Lí, tuổi của chúng ta cũng không còn nhỏ."

Trác Lí vẫn im lìm, kiên quyết chống chọi. Cô biết, giờ phút này, cho dù cô có bất kỳ phản ứng nào cũng sẽ rơi vào tình huống tiến thoái lưỡng nan.

Vì vậy, ngay lập tức, phản ứng lúc đó của cô là, "Ah, tôi không có say. . . . . Tôi nhớ cậu là ai mà . . . . . Hình như là bạn học Giáp . . . . đúng không. . . . . Hi hi hi."

Bạn học Giáp , vẫn kiên nhẫn, "Mặc kệ cậu có hiểu hay không. Tôi cảm thấy . . . . . kìm nén mãi cũng không được. Mẹ tôi hi vọng tôi có thể tìm được một cô gái hoạt bát, sáng sủa. . . ."

Trác Lí cảm thấy: Gió Bắc đang thổi, tuyết đang rơi. . . . .

"Tôi muốn ngủ. . . . . Ô ô. . . . . Tôi nhớ mẹ. . . . ." Chỉ có thể dùng những câu ngắt quãng, giả vờ ngây ngốc.

Rốt cuộc bạn học Giáp cáo lui.



Tiếp theo, bạn học Ất lâm trận.

Bạn học Ất là lớp trưởng lớp Trác Lí, đáng vẻ lịch sự, thích xem tiểu thuyết cổ đại, thơ ca các loại, cả người toả ra một loại khí chất tú tài. Ngày thường Trác Lí không trò chuyện nhiều với người bạn học này, nhưng cả phòng kí túc của cô đều biết lớp trưởng thầm mến cô.

"Trác Lí. Nơi đây giờ phút biệt ly. . . . ."

Trác Lí bật cười.

"Ah, tôi cũng biết cậu nha. . . . . Cậu là Thư Hoa Nam đúng không. . . . . Hì hì. . . . . Lúc thi cấp sáu. . . . . Cậu cho tôi mượn cục tẩy. . . . ."  
Tiếp tục giả làm bộ dạng say rượu ngốc nghếch, cô thầm cầu nguyện: Có bão thì nhanh nổi lên! Tất cả các người cùng lên một lúc đi! Đừng lần lượt giày vò tôi như vậy!

". . . . . Tôi vốn không định nói vào lúc này. . . . ."

Trác Lí nghĩ thầm: vậy thì đừng nói!

"Nhưng. . . . . Tôi sợ không còn cơ hội nữa. . . . . Tôi. . . . . Tôi đã ký hợp đồng với một toà soạn. . . . . Tôi muốn. . . . . Tôi muốn cùng cậu . . . . ."

"Oa. . . . . we will , we will rock you, rock you!" Trác Lí dùng hết vốn liếng diễn xuất cả đời của mình, hát lên một đoạn Rock and roll kinh điển, đồng thời cũng tạo dáng Rock and roll.

Bạn học Ất xấu hổ cáo lui.

Bạn học Bính còn chưa kịp bước lên, Trác Lí đã loáng thoáng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở cửa khách sạn. Bóng dáng kia hình như vẫn đang mãi trò chuyện cùng người bên cạnh, thần thái đứng đắn, cô nhìn

kĩ lại, nhìn một lần nữa, tốt, bóng dáng kia cũng phát hiện ra cô, giờ khắc này, Trác Lí hoàn toàn nhìn rõ: anh ta mặc áo sơ mi đen, trên tay còn cầm áo vest —— không phải Viên Khởi Lương thì là ai!

Sau khi đã xác định rõ được điều đó, Trác Lí còn chưa kịp nghĩ xem tại sao anh ta lại xuất hiện trong khách sạn của trường cô, cô chỉ kịp dùng ánh mắt cầu cứu —— nội dung là: mang tôi đi với.

Nhưng Viên Khởi Lương chỉ lướt qua Trác Lí cùng bốn nam sinh đang đứng xếp hàng kia, sau đó dời mắt đi, tiếp tục đường của mình.

Nói cách khác: cô bị lơ rồi!

Cô tức giận không thốt nên lời.

Nhưng cô vẫn bị bạn học Bính quẫn lấy.

Bạn học Bính thực ra rất bỉ ổi, anh ta đã công khai theo đuổi Trác Lí rất lâu rồi, nhưng vẫn quen bạn gái khác. Dù sao Trác Lí cũng không thích anh ta, thậm chí cô còn chính thức từ chối anh ta rồi.

Vì vậy, lúc này cô không cần diễn, cô giận dữ nhìn chằm chằm bạn học Bính, "Cậu có lời gì muốn nói?"

Bạn học Bính rất uất ức, không hiểu tại sao mình lại bị đối xử khác với những người trước.

Thời điểm anh ta định mở miệng thì đột nhiên trước mặt xuất hiện một bóng ma.

Trác Lí đang ngồi trên ghế sofa, ngẩng đầu lên, cô tưởng rằng bạn học Đinh không sợ chết liền mình xông lên.

Không ngờ, đứng trước mắt cô là Viên Khởi Lương. Áo vest trên tay anh ta không thấy nữa, anh ta chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, phác hoạ

nên nét quyến rũ của cơ thể.

Nhìn lướt qua bạn học Bính, sau đó quay lại nhìn Viên Khởi Lương, Trác Lí chợt cảm thấy: giữa người với người, sao lại có khác biệt lớn đến như vậy?

"Em uống say rồi." Viên Khởi Lương không nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc cùng thô bỉ của bạn học Bính, đưa tay kéo Trác Lí từ sofa đứng dậy, Trác Lí đứng không vững, rất tự nhiên cùng cầu huyết ngã vào lòng Viên Khởi Lương.

Tư thế này cô rất thích.

Không cần nói nhiều, chỉ cần động tác mập mờ kia cũng đủ giết chết bạn học Giáp Ất Bính Đình. Bọn họ đông cứng tại chỗ.

Trác Lí cảm thấy vô cùng vui mừng.

Bởi vì Viên Khởi Lương rất phối hợp với cô.

Bởi vì anh ta ôm cô xoay người đi, để cho cô tiếp tục giả vờ say xỉn, lảo đảo người bước đi.

Bởi vì lúc xoay người, Viên Khởi Lương sử dụng giọng điệu lạnh lùng ngàn năm không đổi, đến cả mắt cũng lười liếc lên, nói với bạn học Giáp Ất Bính Đình, "Xin phép đi trước." Trái tim cô giống như đang nhảy múa, 'Thình thịch', 'Thình thịch', cô thầm nói: Viên Khởi Lương ơi Viên Khởi Lương, anh đi đóng phim thần tượng đi. Đảm bảo sẽ vô cùng nổi . . . .

Viên Khởi Lương không nói hai lời liền mang cô vào thang máy, đến nơi thì cô đã 'tinh táo' hẳn rồi.

Chỉ tay vào Viên Khởi Lương, Trác Lí dùng âm điệu của kẻ say khướt, "Anh không cần nghĩ tôi thật sự uống say . . . . . Tôi còn rất tỉnh!"

Đối phương nhẹ nhàng đẩy cô ra khỏi lồng ngực, bình thản nói, “Vậy cô tự lo đi.”

Mất đi cái ôm đó, Trác Lí mới chợt nhận ra, trong suốt quãng đường từ đại sảnh vào thang máy, hầu như là Viên Khởi Lương dìu cô đi. Nhưng trong khoảng thời gian đó, tâm trí của cô hoàn toàn ngưng lại. box tiểu thuyết,. Cô chỉ nhớ được: cái ôm đó giống như chỗ trú ẩn, để cái đầu đang đau nhức của cô dựa vào, làm cho cô không nhận được . . . . . mong muốn dựa vào suốt đời. Nhưng câu nói vừa rồi giống như đánh úp vào đầu cô, làm cho men rượu bay đi hết, trong nháy mắt cô liền quên đi cảm giác ấm áp lãng mạn vừa rồi.

Nhưng trong tiềm thức của cô, cô cần cái ôm đó.

Trong tiềm thức của cô, cô cảm thấy, nếu có vòng tay đó cô sẽ có thể ngủ ngon.

Trong tiềm thức của cô, cô muốn bổ nhào vào lòng Viên Khởi Lương.

"Tôi thật sự không có say." Trác Lí xoay người Viên Khởi Lương lại, cười hì hì, "Để tôi chứng minh cho anh xem."

Cô buông Viên Khởi Lương ra, hết sức nghiêm túc nhìn anh ta.

Đối phương cũng hết sức nghiêm túc nhìn cô, còn có chút chưa hiểu chuyện gì.

"Chúng ta cứ đứng như vậy. . . . . Nấc. . . . ." Không còn bộ dạng say xỉn nữa, cô cười ngây ngô, ". . . . . Chúng ta chơi một trò chơi. . . . ."

Viên Khởi Lương định đứng lùi lại, nhưng nhìn thấy bộ dạng đung đưa của Trác Lí cùng vẻ mặt nghiêm túc của cô, đành phải đứng im.

". . . . . Trò chơi như thế này . . . . . Hi hi hi. . . . . Trò chơi này được gọi là. . . . . ‘Thi xem ai cười trước’. . . . .” Lúc nói câu đó, Trác Lí đã lấy tay che miệng lại. . . .

Viên Khởi Lương lúc này chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: ☹.

"Hi hi. . . . . Tôi cười trước đã, một lát nữa. . . . . tôi sẽ không cười . . . . . Hi Hi . . . . . Vẫn không nhin được . . . . . Vậy để tôi cười một lát. . . . .” Trác Lí tiếp tục ôm bụng.

Vẻ mặt Viên Khởi Lương lúc này chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung: cực ☹.

Cuối cùng anh ta cũng nhận ra: Trác Lí say thật rồi.

Không để cho Trác Lí huyên não nữa, Viên Khởi Lương ôm cô vào phòng nghỉ. Không ngờ Trác Lí lại rất nghiêm túc, vắn vẹo người, nghiêm túc nhìn Viên Khởi Lương nói, "Anh nhìn kỹ một chút . . . . . nếu anh cười trước . . . . . thì anh mới chính là người say. . . . . tôi không có say. . . . ."

". . . . ."

Trác Lí chơi trò “độc thoại” trước mặt mọi người rất giỏi, nhưng không chỉ trong lúc chơi trò chơi ở câu lạc bộ mà thôi thôi. Cô đã mang trò chơi này chuyển thành một loại trò chơi phổ biến: hai hoặc nhiều người chơi với nhau, mặt đối mặt, trong lúc đó, mọi người có thể làm bất cứ hành động, âm thanh gì, người nào cười trước tức là thua cuộc, người cuối cùng còn lại sẽ nhận được phần thưởng.

Trước kia Trác Lí thường dùng trò này để gạt ăn gạt uống của người khác. Cũng nhờ sự huấn luyện như vậy, mà ba cô bạn cùng phòng của Trác Lí dần dần nổi danh toàn trường. Ở đâu có liên hoan, tiệc tùng . . . . . sẽ không ai quên được Trác Lí và ba cô bạn cùng phòng kia.

Giờ phút này đây, để chứng minh sự tinh táo của mình, Trác Lí đã một mình tự biên tự diễn cái trò mà cô chơi hai năm không chán.

Cô bắt chước Shin (cậu bé bút chì) . . . . .

Cô bắt chước Maruko. . . . .

Cô làm mặt quỷ đáng yêu . . . . .

Cô làm mặt quỷ khôi hài. . . . .

Cô không thấy Viên Khởi Lương cười, chỉ thấy mặt anh ta ngày càng lớn hơn, mùi hương đặc trưng của Viên Khởi Lương ngày càng rõ hơn. Cô hừ một tiếng, nghiêm túc dùng hai tay bắt lấy khuôn mặt đang đưa tới gần của Viên Khởi Lương, "Đừng tưởng anh đưa mặt lại gần như thế . . . . . tôi sẽ . . . . . tôi sẽ bật cười nha . . . . . Tôi không sợ chiến thuật này của anh đâu . . . . . Anh chuẩn bị chịu thua đi. . . . ."

Tránh khỏi hai bàn tay của Trác Lí, giọng nói trầm thấp của Viên Khởi Lương vang vọng vào tai Trác Lí, "Xin lỗi, tôi không thể tuân thủ quy tắc trò chơi rồi."

Trác Lí cảm thấy có một phiến băng lạnh dán vào môi mình ngay sau khi nghe được câu nói đó. d2 L e e, q u y s, d d o o n. Cô mở to cặp mắt đầy hoảng sợ ra, khuôn mặt Viên Khởi Lương hiện ra vô cùng rõ ràng, cách cô rất gần, gần đến nỗi làm chân cô đứng không nổi, lão đảo ngã khụy xuống.

Một bàn tay ôm chặt lấy cô.

Mặc dù cô đang trong men say, nhưng vẫn nhìn thấy nụ cười của Viên Khởi Lương. Mặc dù cô say đến mức không thể không nhắm mắt lại, nhưng vẫn cảm nhận được đôi tay ôm lấy mình.

Mặc dù cô say, nhưng vẫn mỉm cười hạnh phúc.

Bàn tay lớn đó cho cô một cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc đến nỗi trong cơn say cô vẫn mơ màng gọi tên: "Anh Mạnh Đường.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 25.2

Khốn khổ đầu tiên mà người nào đó phải gánh chịu khi nhìn thấy khoé miệng của Viên Khởi Lương khẽ nhếch lên (thoả mãn khoảng thời gian mong đợi sự thú vị của ‘mỗi ngày lạnh lẽo’) <~lời tác giả ná

Gần đây, trợ lí của Viên Khởi Lương ở bộ phận phụ trách nghiệp vụ quốc tế của văn phòng luật sư Sự Vụ Sở, Lý Lực gặp phải một chút khốn khổ.

Nguyên nhân rất đơn giản: Viên luật sư dạo gần đây rất hay cười.

Lý Lực đi theo Viên Khởi Lương gần hai năm, trừ những lúc gặp gỡ khách hàng cần phải xã giao ra, những lúc khác anh ta chưa từng nhìn thấy Viên luật sư cười ôn hoà như vậy. Chỉ là đối tượng tiếp nhận nụ cười này có chút kỳ quái, anh ta luôn cười với cái Notebook.

Sáng sớm hôm nay, trợ lí Lý đưa tài liệu cho Viên Khởi Lương, nhìn thấy Viên Khởi Lương đang vừa cười vừa đi ra khỏi phòng làm việc. Đánh liều, anh ta ôm tròng tài liệu đi vào phòng làm việc của Viên Khởi Lương.

Anh thề, anh hứa, anh đảm bảo, thật sự anh không cố ý nhìn lên máy tính của Viên luật sư, lúc ấy, anh chỉ là nhìn lướt qua, thấy trên bàn cũng không có tài liệu gì bí ẩn, lúc này mới yên tâm ‘rình coi’. Anh chỉ muốn biết Viên luật sư vì cái gì mà thường xuyên cười như vậy mà thôi.

Nhìn kỹ, trợ lí Lý mới phát hiện ra một ô cửa sổ nhỏ ở phía dưới bên phải màn hình:



【 From Bức màn màu đen: tin xấu: Một phi công bị rơi ra khỏi máy bay.

Tin tốt: Anh ta có dù cứu hộ.

Tin xấu: Dù của anh ta gặp phải vấn đề.

Tin tốt: Phía dưới có một đồng cỏ khô.

Tin xấu: Có một bãi phân trên đồng cỏ khô.

Tin tốt: Anh ta không rơi trúng bãi phân đó.

Tin xấu: Anh ta cũng không rơi xuống đồng cỏ. 】

Kết quả, cả buổi sáng hôm đó, trợ lí Lý cười nguyền cả buổi.

Khốn khổ thứ hai mà người nào đó phải gánh khi chọc phải quả bom Viên luật sư (một sáng nào đó, Viên Khởi Lương bị hiểu nhầm là hôn Bạch Oanh, kết quả, buổi chiều có một người đàn ông tức giận bỏ tới thành phố A.)

Ngày mưa cuối tháng ba, trợ lí Lý tới văn phòng rất sớm. Bởi vì buổi chiều hôm đó, Viên Khởi Lương muốn đi xe lửa tới thành phố A xử lí một vụ án dân kiện quan, cần chuẩn bị rất nhiều tài liệu. Một giờ trước, Viên Khởi Lương nói xe anh ta bị hỏng giữa đường, sẽ đến Sự Vụ Sở muộn một chút, bảo anh đi chuẩn bị tài liệu trước.

Lúc trợ lí Lý đang hết sức chú tâm chuẩn bị tài liệu, Viên Khởi Lương đã tới văn phòng. Trợ lí Lý rất biết nhìn mặt đối phương để nói chuyện, ví dụ như sáng hôm đó, anh vừa nhìn thấy mặt Viên luật sư đã biết ngay, tâm trạng anh ta vô cùng tệ. Về mặt Viên luật sư lúc gặp phải phiên toà dai dẳng cũng không như vậy, vì thế, trợ lí Lý chỉ lên tiếng chào, sau đó tiếp tục

công việc của mình. (~ly: chắc trọ mồm quá, Trác Lí, Trác Ý, trợ lí Lý... T\_T)

Một giờ sau, người ở gara ô tô gọi tới báo Viên Khởi Lương tới lấy xe. Nhưng lúc trợ lí Lý tới phòng làm việc tìm Viên Khởi Lương thì không thấy bóng dáng anh ta đâu. Quay lại bàn làm việc của mình, anh nhìn thấy Viên luật sư đi từ cửa vào. Trợ lí Lý đang định nói chuyện ở gara, không ngờ Viên luật sư lại mở miệng trước ——

"Tôi lập tức tới thành phố A, cậu đặt vé máy bay đi." —— đó là lần đầu tiên trợ lí Lý nhìn thấy Viên Khởi Lương như vậy, sắc mặt tối sầm, lúc nói chuyện như mưa bão nổi lên, sấm chớp ùng ùng, trong lòng trợ lí Lý không khỏi hiếu kì: rốt cục ai đã chọc giận Viên luật sư?

"Được . . . . . Đợi chút. . . . .Chỗ gara gọi tới nói xe của anh đã sửa xong, bảo anh tới lấy." Trợ lí Lý nói với bóng lưng đang rời đi của Viên Khởi Lương.

Sau đó, Lý Lực cẩn thận book vé máy bay.

Chỉ là, vừa mới đặt xong, Viên luật sư đã xách theo túi đựng laptop và hành lý đi ra khỏi phòng làm việc, lúc đi ngang trợ lí Lý, hoả khí vẫn chưa hạ xuống, "Huỷ vé máy bay đi, tôi sẽ lái xe đi. Còn nữa, vụ án lần này, cậu không cần phải đi cùng."

Trợ lí Lý toàn thân run rẩy, cả người phát lạnh.

Khốn khổ thứ ba mà người nào đó phải chịu vì sự vui buồn thất thường của Viên luật sư (đây chính là nguyên nhân tại sao Viên Khởi Lương lại xuất hiện ở thành phố N)

Vào tháng năm, Viên luật sư vẫn rất nghiêm túc làm việc. Trợ lí Lý phát hiện ra: Viên luật sư không còn nhìn máy tính mà cười nữa. Hoặc nên nói là, Viên luật sư không còn thỉnh thoảng cười bất chợt nữa. Con gái

Bạch Hách Sơn thường xuyên tới văn phòng luật Sự Vụ Sở tìm Viên luật sư, muốn tìm chỗ nào đó để ăn cơm . . . . . Vấn đề là, Viên luật sư không có chút hứng thú nào.

Trợ lí Lý phát hiện: Viên luật sư hình như đã quay lại như ban đầu, không, còn lạnh lùng hơn so với lúc ban đầu.

Gần cuối tháng năm, trường đại học đã gọi điện thoại cho Viên luật sư không dưới vài chục lần, hi vọng Viên luật sư có thể tới trường bọn họ làm báo cáo. Mỗi lần như thế Viên luật sư đều kiên quyết từ chối. Trợ lí Lý thấy, Viên luật sư là một người cực kì khiêm tốn, chỉ cần là việc anh ta không có hứng thú thì cho dù đối phương có kiên trì như thế nào, cũng sẽ không nhận được câu trả lời như ý. Ví dụ như cô gái xinh đẹp Bạch Oanh, hoặc những nữ đồng nghiệp khác đang nhất mực theo đuổi anh ta, hoặc các vị lãnh đạo tình uỷ lớn đang treo băng rôn chào đón . . . . .

Lắc đầu, thở dài một cái, trợ lí Lý cúp điện thoại, ôm tài liệu đi vào phòng làm việc của Viên luật sư.

Đẩy cửa bước vào, Viên luật sư đang nhắm mắt trầm tư, dáng vẻ rất mệt mỏi. Trợ lí Lý thầm nghĩ: cũng đúng, gần đây Viên luật sư rất bận.

Anh không muốn quấy rầy anh ta, vì vậy, nhẹ nhàng đặt tài liệu xuống sau đó rời đi.

"Trợ lí Lý." Viên luật sư lên tiếng gọi.

Trợ lí Lý dừng lại, xoay người, "Có chuyện gì sao?" Lúc này, Viên luật sư đã mở mắt, nhìn về phía trợ lí Lý. Trợ lí Lý nhìn thấy: Vẻ mặt Viên luật sư . . . . . có một loại tư vị không nói ra được.

"Gần đây có lời mời nào không?"

Trợ lí Lý dừng lại, suy nghĩ một chút, nói: "Hôm nay có một cái."

"Ai?"

"Chính là đại học N, trước kia anh đã từ chối qua." Trợ lí Lý không hiểu tại sao biểu hiện của Viên luật sư lúc này lại có chút mong chờ.

"Đại học N. . . . ." Viên luật sư lặp lại một lần nữa.

Một lát sau, trợ lí Lý phát hiện rõ trên mặt Viên Khởi Lương có chút biến đổi, một chút biến đổi đó chỉ có trợ lí Lý nhìn ra . . . . là vui mừng.

"Sắp xếp thời gian cho tôi, tôi đi thành phố N."

Cho đến thật lâu về sau, cuối cùng trợ lí Lý cũng giải quyết được những khốn khổ của mình. Khi đó, anh đột nhiên ngộ ra một đạo lý: thế gian này vạn vật đều là tương sinh tương khắc, cho dù bạn có rèn thành sắt thép đi chăng nữa, cũng sẽ có người làm bạn phải mềm lòng.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com


## Chương 26

Lúc tỉnh dậy đầu Trác Lí đau như búa bổ, đập đập đầu, cô theo bản năng quan sát bốn phía xung quanh.

Phản ứng đầu tiên: không phải là phòng kí túc.

Phản ứng thứ hai: trên chần có dòng chữ rất lớn ‘Khách sạn trường đại học N’. Vì vậy, đây là khách sạn.

Phản ứng thứ ba: đây là phòng Viên Khởi Lương!

Nhanh chóng đứng dậy, phát hiện trên chân chỉ còn lại một đôi tất, cúi đầu, phát hiện giày thể thao của mình được xếp ngay ngắn ở bên cạnh giường. Suy nghĩ một lát, Trác Lí : chẳng lẽ, Viên Khởi Lương cởi giày giúp cô?

Xoa xoa huyết thái dương, Trác Lí vừa tìm người vừa cố nhớ lại chuyện tối qua, thật ra thì cũng không phải là nhớ lại, cô chỉ muốn xác định xem, có phải tối hôm qua Viên Khởi Lương đã hôn cô hay không. Bởi vì cô vẫn còn nhớ cảm giác chân thật khi nhìn thấy khuôn mặt phóng đại của Viên Khởi Lương, vẫn còn nhớ cảm giác môi chạm môi, cảm giác tim cô đập rộn ràng . . . . .

Nhưng. . . . .

Cô vẫn kiên trì dùng tư tưởng đồng chí Lý Tứ Quang để chỉ đạo bản thân: không có nghi ngờ thì không thể tìm thấy được chân lý.

Lý do cô nghi ngờ rất đơn giản: trước đó cô đã không dưới mười lần mơ thấy tình yêu quái quỷ, cảnh tượng không có chân thật như vậy, cũng không có hôn môi, nhưng mà sau khi tỉnh lại tim cô đập liên hồi, mãi lâu sau mới bình phục được. Điều làm cô buồn phiền nhất là, trong tất cả giấc mộng kia của cô, vai nam chính luôn là Viên Khởi Lương, nếu không thì cũng là một khối băng lớn. d2 l, qđôn. Cô từng khéo léo hỏi mọi người trong phòng, loại giấc mơ đó là nói tới cái gì, không cần nghĩ, chỉ cần cô vừa nói ra mọi người đều đồng thanh trả lời: mộng xuân. Định nghĩa này vừa xuất hiện, Trác Lí lại bắt đầu quay mòng, sau khi suy xét, phân tích xong, cô nhất quyết phủ nhận đó là mộng xuân. Nguyên nhân vô cùng đơn giản: cứ coi như cô mộng xuân đi, đối tượng nhất định phải là Quý Mạnh Đường.

Tìm cả căn phòng, Trác Lí vẫn không thấy tung tích của Viên Khởi Lương đâu.

Cô tìm được trong phòng một cái đồng hồ: 12:18.

12:18? Trác Lí cảm giác như có hàng ngàn cơn gió lạnh thổi qua, thổi bay cô rồi . . . . Cô đã ngủ lâu như thế sao. . . . .

Kéo bước chân nặng nề, cô mở cửa phòng đi ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Rời đi.

Khách sạn này Trác Lí rất quen thuộc, cũng không phải do nó là khách sạn bốn sao của trường. Chỉ là, ở tầng hai khách sạn có một phòng hội nghị sang trọng, hội trường đó vào ngày quan trọng thì dùng làm nơi bảo vệ luận văn tốt nghiệp, còn ngày thường thì có thể làm lễ đường nhỏ, lúc học năm 3 đại học Trác Lí đã diễn kịch ở đó, lúc đó cô còn hài hước nói với người trong câu lạc bộ: trước khi tốt nghiệp đại học cô nhất định sẽ phải ngủ lại

khách sạn này một đêm, nếu không chẳng phải sẽ uổng phí quãng thời gian làm sinh viên đại học N sao.

Cô không ngờ: mình thật sự sẽ ngủ lại đây một đêm.

Đi tới cửa thang máy, đưa tay bấm nút.

Nhìn mái tóc rối mù như rơm của mình phản chiếu trên cánh cửa thang máy màu vàng kim, khoé miệng cô liền giật giật, lấy móng tay làm lược, nhìn về phía cửa thang máy đối diện cào cào tóc.

Cửa thang máy mở ra.

Trác Lí ngẩng đầu lên, trong thang máy chỉ có một người — Viên Khởi Lương.

Trác Lí cảm thấy cô và Viên Khởi Lương rất có duyên, duyên phận này còn ở một nơi đặc biệt cố định, chính là trong thang máy. Trác Lí im lặng, cô rất muốn ngẩng cao đầu lên hỏi ông trời: ông cảm thấy nhàm chán quá nên xuống nhân gian bày trò sao?

Sau khi buộc lại tóc gọn gàng, Trác Lí vốn định sẽ nở một nụ cười, vui vẻ chào hỏi anh ta, thuận tiện lắm nhằm hỏi thăm một chút về tình huống tối hôm qua, thuận tiện cũng moi thông tin xem hôm cô có hôn hay là không hôn. . . . .

Nhưng lúc đi ra khỏi thang máy, Viên Khởi Lương làm như không thấy cô, lúc đi qua cô mắt nhìn thẳng, sau đó rời đi.

Bóng lưng Viên Khởi Lương rời đi — rất kiên định, rất bình tĩnh, để lại Trác Lí buồn bực nhìn theo, trên người cháy dài những vạch hắc tuyến, hai mắt biến thành hai đốm lửa, “pằng! pằng!” bắn thẳng về phía Viên Khởi Lương: núi băng đáng chết, núi băng thối, anh tự mình chết cóng đi!

Bước chân nặng nề đi vào thang máy, nặng nề đi xuống lầu một, về mặt Trác Lí vô cùng vận vẹo.

Trác Lí mang theo cảm xúc oán giận này về đến tận phòng kí túc.

Bạn cùng phòng Na Na, Phiêu Phiêu, Hà Thư, ba người bọn họ đều đang ở đây, đang thu dọn đồ đạc, ăn cơm trưa, lên mạng, một cảnh tượng không mấy hài hoà. . . . . Chỉ là, cảnh tượng này chỉ kéo dài đến khi Trác Lí bước vào cửa, tất cả mọi người đều có chung một hành động: cùng đưa mắt về phía Trác Lí.

Buông tay ra, Trác Lí bĩu môi nói, "Yên tâm, không có chuyện gì xảy ra." Cô cho rằng ba người bọn họ lo lắng cho cô cả đêm không về sẽ xảy ra chuyện, liền giải thích.

"Ai muốn biết có chuyện gì xảy ra chứ. . . . ." Bạn cùng phòng Phiêu Phiêu ném hộp cơm trong tay xuống, đúng, là ném —— Trác Lí ngạc nhiên đến rớt cả hàm, bình thường Phiêu Phiêu luôn xem chuyện ăn uống là thần thánh nhất, nhưng giờ phút này, cô lại có thể ném đi thánh vật của mình.

Trác Lí kinh ngạc nhìn Phiêu Phiêu trèo lên giường , “Cộc cộc cộc”, sau đó, cô cầm quyển tạp chí đưa đến trước mặt Trác Lí.

Cúi đầu, Trác Lí nhìn thấy trên bìa tạp chí có bốn chữ lớn: Đô thị tình anh.

Cô còn chưa kịp nhìn xem nhân vật trang bìa là ai, Phiêu Phiêu lại ‘xoẹt xoẹt’ lật sang trang khác, vừa lật vừa nhai cơm trong miệng, lẩm bẩm, "Câu phải thành thật khai báo ra, nếu không mình sẽ ăn thịt cậu. . . . ."

Bạn cùng phòng Na Na và Hà Thư cũng nhanh chóng dừng tay lại, chạy vọt lại xem.



Hành động của ba người bọn họ vô cùng lưu loát, Trác Lí cảm giác như mình vừa mới xem một bộ phim hành động vậy.

"Chính là chỗ này! Trác Lí, cậu tốt nhất là thành thật khai báo, từ lúc nào cậu lại có gian tình với Viên Khởi Lương Viên đại nhân hả?" Phiêu Phiêu lúc nói phun không ít nước bọt vào mặt Trác Lí.

Giơ tay lên lau mặt, Trác Lí ‘điều ngoa’ lờm Phiêu Phiêu một cái, "Cậu có thể nói chuyện dễ nghe một chút có được không hả?"

Hà Thư chen vào, uy nghiêm nói: "Đừng có lải nhải nữa, mau nói đi. . . . cậu với Viên Khởi Lương có chuyện gì?"

"Có chuyện gì xảy ra?" Mặc dù sinh viên khoa báo chí lấy tin tức đều là vì tính chuyên nghiệp nhưng trong đó nhiều hơn còn có tinh thần ‘nghiên cứu’ sở thích bất quá, Trác Lí bất đắc dĩ phát hiện ra: băng nhóm ‘sắc nữ’ ở Đô thị tinh anh ngày đêm bàn tán về Viên Khởi Lương còn chưa đủ, đổi hoàn cảnh đổi thành phố rồi, sao đề tài này vẫn còn âm hồn bất tán vậy?

"Cậu không biết tối nay anh ta sẽ làm báo cáo ở toà án mẫu sao?" Na Na hỏi ngược lại.

Phiêu Phiêu vẫn còn quơ quơ quyển tạp chí trước mặt, Trác Lí giơ tay giật lấy.

"Anh ta. . . . . làm báo cáo?" Tiêu hóa xong tin tức đó, trước mắt Trác Lí liền hiện ra một cảnh tượng vô cùng kì dị: một núi băng màu đen đứng trước mặt mấy trăm người, sử dụng gương mặt tối sầm lạnh lùng của anh ta để thuyết trình, sau đó, . . . . mấy trăm người cùng chết cồng?? Nghĩ tới đó, Trác Lí không khỏi rùng mình.

"Rốt cuộc cậu làm sao phỏng vẫn được anh ta vậy? Bọn mình còn tưởng cậu có mối quan hệ đặc biệt gì đó với anh ta. . . ." Lúc Na Na nói câu này, Trác Lí liếc mắt nhìn Hà Thư và Phiêu Phiêu, ánh mắt bọn họ đang

truyền đạt cùng một nội dung: Trác Lí, cậu và Viên Khởi Lương chắc chắn là có vấn đề. Hơn nữa, không phải chỉ có một vấn đề.

"Mẹ kiếp. . . . . Mình cùng núi băng kia thì có quan hệ gì chứ? Các cậu nhầm chán quá phải không. . . . ." Sau khi giải thích xong, lại nghĩ tới lúc trưa đứng mặt Viên Khởi Lương ở khách sạn, anh ta không thèm để ý tới cô, máu nóng trong người lại trào lên, Trác Lí bồi thêm một câu, "Mình có quan hệ với một con heo thì cũng không có liên quan tới anh!!"

Ba bạn cùng phòng nhìn nhau, vô cùng 囧囧.

Đến xế chiều, hội trưởng hội sinh viên khoa luật tự mình tới tìm Trác Lí, lúc này cô mới hiểu ra: cô và Viên Khởi Lương có ‘quan hệ’—— tất cả sinh viên đại học N đều biết.

Hội trưởng hội sinh viên khách khí nói với cô, "Đàn chị Trác." —— giọng điệu lễ phép xao động lòng người, chỉ một câu thôi đã đánh gục Trác Lí.

Sau đó, nữ hội trưởng còn nói, "Lần này mời được Viên luật sư tới là do sinh viên khoa luật trường chúng ta hợp tác cùng hội sinh viên của trường và ban tuyên truyền đảng uỷ, à, bí thư đảng uỷ cũng ra mặt. . . . ." —— Ồ, mặt mũi Viên Khởi Lương không nhỏ, bối cảnh cũng rất hùng hậu, chỉ cần anh ta tùy tiện xuất một chiêu thôi cũng đủ đè bẹp Trác Lí, bằng tốt nghiệp còn chưa cầm trong tay cô cũng không dám gây rắc rối gì.

"Cho nên, lần này Viên Khởi Lương Viên luật sư có thể tới trường chúng ta làm báo cáo thật sự không dễ dàng." —— quá vất vả rồi. . . . . Thật ra Trác Lí một hồi vị hội trưởng này một câu, ‘Cô thật sự có thể xác định cả nước không có người nào khác trùng họ trùng tên với Viên Khởi Lương sao?’, nhưng xét thấy hôm qua chính mắt cô đã nhìn thấy Viên Khởi Lương ở đại sảnh khách sạn trường đại học N, cô nghĩ không cần thiết phải hỏi câu này nữa.

"Đàn chị Trác đã từng phỏng vấn Viên luật sư, cho nên, có một số tình huống sẽ cần tới chị xử lý, hơn nữa, bản thân tôi cảm thấy, có chị ở đó, Viên luật sư cũng sẽ vui mừng hơn. Tôi đã liên hệ với bí thư của khoa chị rồi, cô ấy đã đồng ý để sinh viên khoa báo chí tham gia giúp đỡ, nói tóm lại . . . . hi vọng buổi báo cáo tối nay, chị sẽ tham dự."

Cuối cùng, nữ hội trưởng còn đưa tay ra, vô cùng chân thành muốn bắt tay với Trác Lí.

Trác Lí rất muốn cự tuyệt: nếu như Viên Khởi Lương nhìn thấy cô mà cảm thấy thân thiết, vậy chắc chắn nào anh ta bị người ngoài hành tinh cướp mất rồi.

Nhưng bí thư cũng phê chuẩn rồi, coi như cô có mùi vụn lá gan, cũng không dám không đi.

Không vì cái gì khác, chỉ vì vị bí thư này —— có thù oán với Trác Lí. Nói chính xác, là cô gây thù oán với cô ấy. Mùa hè năm thứ hai đại học, bể bơi vừa lớn vừa sang trọng của đại học N mở cửa chào đón tất cả sinh viên, Trác Lí cùng với ba người bạn cùng phòng cũng xách đồ chạy tới bể bơi. Cũng tại bể bơi này, Trác Lí đã làm ra một chuyện vô cùng mất mặt, vô cùng hối hận, bởi vì, cô đã đẩy vị bí thư kia từ cầu 3m xuống bể bơi. Cũng chính lần đó, vị bí thư kia hùng hổ vẫy vùng trong nước, trong lòng ghi nhớ mối thù này với Trác Lí.

Từ đó về sau, danh sách ‘nhân vật nguy hiểm nhất’ của Trác Lí từ một người đã chuyển thành hai: một vị là người cậu Đường Chi Thiện của cô, một vị khác chính là vị bí thư kia.

Vì vậy, cuối cùng cô vẫn phải đồng ý tham dự.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 27

Toà án mẫu đại học N là nơi nghiêm túc nhất trong trường, chỗ này dùng để tiếp đãi những vị lãnh đạo quan trọng và các giáo sư nổi tiếng. Kiến trúc của toà án mẫu rất trực quan, chỉ có khoảng 300 chỗ ngồi, ba lối đi nhỏ, phía sau có một cửa lớn.

Trác Lí bị ba người bạn cùng phòng vô lương tâm áp giải tới toà án mẫu, lúc đến cửa hội trường, cô không khỏi giật mình. Không, nói chính xác là giờ phút này cô hoàn toàn ngây người ra. Bởi vì, toà án mẫu đông nghịt người, không chỉ 300 ghế ngồi đã chật kín mà ba lối đi nhỏ cũng có từng nhóm người chen chúc nhau ngồi, điều làm Trác Lí và ba người bạn cùng phòng ngạc nhiên không khép nổi miệng là —— cánh cửa cực rộng lớn của toà án mẫu cũng chỉ chít người, bọn họ không ngừng nhảy lên nhảy xuống để ngó vào phía trong.

Bốn chữ: Biến người tập nập.

Ngoài hiện trường đông đúc sinh viên ra, Trác Lí còn nhìn thấy đội ngũ lễ tân của trường, chứng tỏ trường cô đối với nhân vật Viên Khởi Lương này vô cùng coi trọng, tám hàng lễ tân nữ của trường đại học N đang đứng xếp hàng ngay tại cửa.

Bốn chữ: Vô cùng khoa trương.

Viên Khởi Lương có thể tạo tác động lớn tới phụ nữ, điều này Trác Lí không ngạc nhiên chút nào. Bởi vì ở thành phố Z, Viên Khởi Lương là người đàn ông độc thân hoàng kim. Đối với một người phụ nữ có sắc tâm bình thường, chắc chắn sẽ lấy anh ta làm đối tượng để ao ước và ảo tưởng,

tuỳ mức độ nặng nhẹ mà thôi. Nhưng, tại sao ở trường đại học . . . trường đại học thành phố N . . . Viên Khởi Lương cũng có sức ảnh hưởng đến thế này?

Cô không thể hiểu nổi, cực kỳ buồn bực, cực kỳ đau lòng, cực kỳ không phục.

"Đàn chị Trác, mời đi bên này." Nữ hội trưởng khoa luật lại hiện thân, hết sức cung kính mời Trác Lí ngồi vào vị trí của khách quý.

Nhìn xung quanh hội trường, Trác Lí không tìm thấy bóng dáng của Viên Khởi Lương, quay lại hỏi, " Viên Khởi Lương chưa tới sao?"


"Viên luật sư đang nói chuyện cùng với bí thư Thương, sẽ tới ngay thôi." Nữ hội trưởng cười ngọt ngào, Trác Lí để ý, hôm nay vị hội trưởng này có trang điểm nhẹ, còn mặc một chiếc váy màu vàng nhạt đính kèm một chiếc nơ bướm. Khác xa hình ảnh già dặn ngày hôm qua, lúc nói tới Viên Khởi Lương khuôn mặt còn có chút ửng đỏ.

Dựa vào kinh nghiệm háo sắc nhiều năm của mình, Trác Lí có thể kết luận, vị nữ hội trưởng khoa luật này rất mê Viên Khởi Lương.

Quả nhiên, một giây kế tiếp, nữ hội trưởng lại dùng bộ dạng then thùng nói: "Đàn chị Trác, Viên luật sư thật sự rất khó tiếp cận sao?"

"Không phải là khó tiếp cận." Trác Lí đáp lại.

Lúc nữ hội trưởng mỉm cười e thẹn, chuẩn bị hỏi tiếp, Trác Lí đã cực kì nghiêm túc nói, "Anh ta là vô cùng khó tiếp cận."

Nữ hội trưởng vốn đang mỉm cười lại bị câu nói của Trác Lí làm cho , nhưng chưa đầy một giây sau, cô ta lại nở một nụ cười khác, dịu dàng nói: "Tôi có thể hiểu được, nhân tài ưu tú như Viên luật sư, chắc chắn rất sợ bị người khác dây dưa làm phiền."

Trác Lí biết những lời này của nữ hội trưởng không có ý nghĩa gì đặc biệt, nhưng vào tai cô lại vô cùng khó nghe. Cô nghĩ tới người đàn ông tâm trạng thất thường kia, không biết trong lòng anh ta nghĩ cô như thế nào. . . . . Nhưng, ngày hôm qua anh ta lại đối xử với cô như vậy . . . . .

Cô ghê tởm anh ta! ! !

"Cô thấy anh ta ưu tú ở chỗ nào?" Trác Lí chưa từ bỏ ý định, nỗ lực sửa chữa nhận thức của nữ hội trưởng đối với Viên Khởi Lương.

Nghe Trác Lí hỏi như vậy, nữ hội trưởng không khỏi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Trác Lí, sau đó khoé miệng khẽ cười, nói, "Trước khi phỏng vấn, chẳng phải đàn chị Trác đã tìm hiểu kỹ Viên luật sư rồi sao?"

Lúc Trác Lí chuẩn bị trả lời, đối phương không đợi cô nói mà trực tiếp giải thích, "Anh ấy là một nhân vật rất nổi tiếng trong giới luật pháp nước ta, loại danh tiếng này là chân chính mà có được, không phải do truyền thông ca tụng mà là do người trong nghề truyền tai nhau. Viên luật sư đã đánh thắng rất nhiều vụ kiện nổi tiếng, ví dụ như vụ Công nghệ thông tin Phương Tấn, vụ T.I.T.K phá sản, hoặc vụ ngân hàng Dương Kỳ, hoặc vụ kiện tập thể của Dịch Tri. . . . . Nhưng Viên tiên sinh lại chưa từng tiếp nhận phỏng vấn của báo chí, vì vậy, ngoại trừ những người học luật như tôi ra, còn lại công chúng hầu như không biết về anh ấy. . . . Cũng không biết được anh ấy đã giúp doanh nghiệp quốc dân thu hồi được bao nhiêu danh tiếng và lợi ích."

Trác Lí dùng sức nuốt nước miếng, "Vậy vậy vậy. . . . ."

Không thèm để ý tới Trác Lí đang lắp bắp nói, ánh mắt của nữ hội trưởng đang sáng lấp lánh, "Trường chúng ta đã gửi lời mời tới Viên luật sư rất nhiều lần, lần này thật sự rất vất vả mới có thể mời được anh ấy tới đây."

Trác Lí đang định nói cái gì đó cho đúng với hoàn cảnh, nhưng lúc này, hội trường liền vang lên tiếng vỗ tay như sấm. Tiếp theo, nữ hội trường đang ngồi trước mặt cô liền ‘biu’ một tiếng, ánh mắt sáng ngời nhìn thẳng về phía cửa. Trác Lí nhìn bốn phía, lúc này mới phát hiện ra, mọi người đều đã đứng dậy.

Không thể chống cự nổi loại tư thế hài hoà kia, cô cũng đứng lên, phối hợp với đám người, cười đến mức chói loá, sau đó, dùng hai bàn tay dồn hết sức vỗ thật mạnh.

Cô bị cận thị, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được Viên Khởi Lương bị hoa tươi vây quanh, đang từ cửa bước vào: Trời nóng thế này, anh ta mặc một chiếc áo POLO màu đen, một cái quần màu xám, trong tay ôm hai bó hoa được sinh viên tặng ở cửa. Đi bên cạnh anh ta là ban giám hiệu, vẻ mặt bọn họ vô cùng vui mừng, tay không ngừng vỗ liên tục. Lúc Viên Khởi Lương đi tới gần hơn, cô mới nhìn ra trên áo anh ta có một hình nhỏ màu trắng, trông rất trẻ trung năng động.

"Các bạn phía dưới khán đài dùng một tràng pháo tay nhiệt liệt để hoan nghênh Viên Khởi Lương Viên luật sư nào!" Cô gái dẫn chương trình đứng trên bục nói, dẫn đầu bằng một tràng vỗ tay.

Trác Lí nhìn cảnh tượng Viên Khởi Lương đi vào toà án mẫu, nhìn thấy trên đầu núi băng kia đội vòng hoa nhiều màu sắc, những thứ anh ta đang ôm ở trên tay, cô một mực cảm thấy: anh ta thực sự có tư cách để làm lơ với cô.

Viên Khởi Lương đặt hoa ở một bên bục, hết sức tao nhã cười nói, "Chào các bạn sinh viên."

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm. . . . .

Còn có tiếng huýt sáo nữa. . . . .

Trác Lí không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Viên Khởi Lương đang đứng trên bục giảng.

Anh ta không chuẩn bị PPT, cũng không cầm bản thảo nhưng giọng nói lại vô cùng êm tai, âm thanh truyền qua micro vang lên khắp hội trường. Nhìn một lát, mắt Trác Lí mơ màng, tâm trí đã bay tới một nơi thật xa. Cô nhìn thấy Viên Khởi Lương mặc một bộ âu phục màu đen đứng trên toà án, trong phòng làm việc, hoặc một nơi bất kỳ nào đó. . . . . Vô cùng nghiêm túc. . . . . Lúc gặp phải vấn đề khó nhằn, đôi lông mày xinh đẹp của anh ta khẽ nhíu lại, trên tay có thể sẽ cầm một cái bút hoặc một cốc nước, nghiêm túc thảo luận các vấn đề với trợ lý và đồng nghiệp của mình, hoặc anh ta đang cẩn thận tìm kiếm tài liệu trên giá sách. . . . .

Anh ta trông giống như một người đàn ông: cẩn thận, tỉ mỉ, có trách nhiệm và khiêm tốn, . . . . .

Anh ta thật sự ưu tú, rất ưu tú.

Bạn học Phiêu Phiêu từng nói, người đàn ông ưu tú như vậy, mấy trăm năm mới xuất hiện một người; nếu người đó còn độc thân thì phải ngàn năm mới có một người.

Vào thời khắc này, Trác Lí hoàn toàn quên hết những khuyết điểm của Viên Khởi Lương: ví dụ như, anh ta rất khó tiếp xúc? Ví dụ như, anh ta rất lạnh lùng? Ví dụ như, tính tình anh ta thất thường? Ví dụ như, anh ta đối xử với cô lúc nóng, lúc lạnh? Ví dụ như, cô căn bản không hiểu nổi anh ta?

Vào thời khắc này, Trác Lí hoàn toàn bị khí chất toả ra từ người Viên Khởi Lương trấn áp.

Trong lúc cô còn đang mãi suy nghĩ xa xăm thì Viên Khởi Lương đã hoàn thành xong bài báo cáo.



Người dẫn chương trình nói, "Các bạn sinh viên ở đây đều rất nhiệt tình, vì vậy, phần tiếp theo sẽ là lúc để các bạn đặt câu hỏi. Thời gian có hạn, mọi người hãy nắm bắt cơ hội nha. . . . ."

Lời còn chưa nói xong, toàn hội trường đã náo loạn lên, Trác Lí hoàn toàn thoát khỏi trạng thái mơ màng. Trên thực tế, cô đã nghĩ cái gì, chính bản thân cô cũng không thể nhớ nổi.

Nhân viên đưa micro cho một bạn nam ngồi ở hàng ghế sau.

"Viên luật sư, tôi muốn hỏi một chút về vấn đề chuyên môn. . . . ."

Viên Khởi Lương mỉm cười giải đáp.

Micro lại được chuyển cho một bạn nữ.

Cô ấy cũng hỏi một số vấn đề trong ngành.

Micro lại được chuyển cho một bạn nữ khác.

Trác Lí không để ý nội dung lắm, nhưng lúc cô nghe được thì nội dung lại là thế này——

". . . . . Tôi là một sinh viên chuyên ngành báo chí, tôi muốn hỏi lý do vì sao anh lại đồng ý cuộc phỏng vấn của một thực tập sinh? Hơn nữa, bài phỏng vấn trong quyển tạp chí đó lại là bài phỏng vấn duy nhất của Viên luật sư. Tôi đã đọc qua một lần, tôi cảm thấy bài phỏng vấn không có một chút giá trị thực tế nào, hoàn toàn không đúng với tiêu chuẩn. . . . ."

Hội trường lại một trận xôn xao.

Trác Lí nhìn thấy vị hội trường bên cạnh đang dùng ánh mắt hết sức đồng tình nhìn cô, quay đầu lại, cô nhìn thấy Viên Khởi Lương hình như liếc cô một cái.

". . . . . Xin lỗi, tôi không phải cố ý nhằm vào đàn chị khoá trên, tôi chỉ cảm thấy một người khắt khe như Viên luật sư làm sao có thể để cho một bài phỏng vấn như vậy lưu hành trên thị trường? Anh có nghĩ rằng bài viết đó cực kỳ méo mó thậm chí là xúc phạm hay không?"

Câu hỏi kết thúc.

Lông mày của Trác Lí cong lại thành hai cái lười câu, móc chết người đưa ra câu hỏi kia. Trong bụng Trác Lí thầm mắng: Cái gì gọi là méo mó? Cái gì gọi là xúc phạm? Nếu như Viên Khởi Lương phối hợp trả lời phỏng vấn của cô, cô cũng có thể viết ra một bài báo hoàn hảo có chiều sâu rồi. Tại sao lại đổ hết trách nhiệm lên đầu cô?

"Cám ơn câu hỏi của bạn. Đầu tiên, tôi phải giải thích một chút, toàn bộ quá trình của bài viết tôi đều tham gia. Nếu như gọi đây là một sự xúc phạm hay méo mó, thì . . . . nó là trách nhiệm của tôi, không hề liên quan tới tác giả bài viết. Thứ hai, đối với lập luận nói rằng đây là sự xúc phạm hay méo mó, cá nhân tôi hoàn toàn không đồng ý. Tôi là một luật sư, chỉ làm việc đúng với cương vị của mình, đó chính là bổn phận. Cũng giống như bổn phận của giáo sư, thầy thuốc, hoặc mỗi bạn sinh viên ngồi ở đây. . . về bản chất đều là giống nhau, cho nên, đối với bài phỏng vấn của giới truyền thông, chỉ cần chân thật, cá nhân tôi cảm thấy không có gì là không ổn. Mà bài viết này lại rất chân thật."

Chỉ có thể là: ăn nói rất có khí phách.

Trác Lí cảm thấy, cụm từ đó chính là để hình dung bộ dạng Viên Khởi Lương lúc này, cô theo bản năng vỗ tay. Không phải vì Viên Khởi Lương đã giải thích hộ cô, mà thực sự lúc anh ta nói những lời đó, rất rất rất rất mô phạm (chuẩn mực).

Tiếng vỗ tay của cô giống như hòn đá ném vào mặt hồ đang yên tĩnh, kích thích từng bọt sóng nổi lên, sau đó, mặt hồ không còn yên tĩnh nữa,

tiếng vỗ tay ngày càng lan ra, cả hội trường nổ vang.

Sau khi tiếng vỗ tay dần ngớt đi, Trác Lí nghe thấy một giọng nói thanh thúy của nữ sinh vang lên, "Hình như những câu hỏi vừa rồi đều rất căng thẳng, vậy đi, tôi sẽ bắt đầu bằng một câu hỏi nhẹ nhàng hơn."

Âm thanh đưa tới, Trác Lí liền quay đầu lại nhìn nơi mà âm thanh phát ra.

"Tôi muốn hỏi, tiêu chuẩn thực tập sinh của văn phòng luật sư Sự Vụ Sở là gì? Những sinh viên tốt nghiệp khoá vừa rồi của khoa luật đại học N có thể tới đó thực tập được không?" Nơi phát ra âm thanh ở rất xa, Trác Lí không thể nhìn rõ được diện mạo của nữ sinh đưa ra câu hỏi, nhưng cô nhìn thấy được, đối phương mặc một chiếc váy đỏ chói, màu sắc làm nổi bật lên làn da trắng nõn. . . . .

"Những vấn đề này phải hỏi bộ phận nhân sự, tôi cũng chỉ là một nhân viên bình thường mà thôi." Viên Khởi Lương cười nhẹ, nhàn nhạt đáp, không thể nhìn rõ cảm xúc, tâm tình của anh ta.

"Vậy, tiêu chuẩn làm trợ lý thực tập của Viên luật sư là gì? Việc này, Viên luật sư quản lý chứ?" Mặc dù Trác Lí không thấy rõ diện mạo của nữ sinh kia, nhưng cô cảm nhận được sự tự tin và kiêu ngạo trong lời nói của cô ta.

Trác Lí ngẩng đầu lên nhìn Viên Khởi Lương, cô nhìn thấy anh ta chau mày — đây là biểu hiện báo trước núi băng cực lớn Viên Khởi Lương sắp xuất hiện.

Trác Lí chột hả hê .

"Cái này. . . . . Cũng không thuộc quyền quản lý của tôi."

Giọng của Viên Khởi Lương đã hạ thấp xuống, trong hội trường mọi người bàn tán xôn xao. Trác Lí cho rằng nữ sinh váy đỏ sẽ ngồi xuống, không ngờ được ——

"Vậy, tiêu chuẩn làm bạn gái của Viên luật sư đây thì sao?"

Trác Lí cảm thấy một tia sáng màu vàng lơ lửng. . . . nữ sinh kia bị sét đánh sao? Quay đầu lại nhìn Viên Khởi Lương, Trác Lí kinh ngạc khi phát hiện giờ phút này anh ta đang mỉm cười! Cô dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn lại, vẻ mặt Viên Khởi Lương đã trở lại nghiêm túc, sau đó, anh ta ôn hoà nói, "Vấn đề này, tôi nghĩ, trả lời hay không cũng không có ý nghĩa gì."

"Tại sao?" Mọi người cùng đồng thanh nói.

Trác Lí phát hiện ra: tất cả nữ sinh ở đây giống như một dàn hợp xướng vậy.

Chỉ là chính cô cũng không ý thức được: nếu gọi tất cả nữ sinh là một dàn hợp xướng, vậy thì cô cũng là một thành viên trong dàn hợp xướng đó. Hơn nữa còn là giọng nữ cao.

"Tôi đã có vị hôn thê."

Trong hội trường chật kín người, có người thở dài, có người nói chuyện, có người trao đổi.

Chỉ có mình Trác Lí là sững sờ tại chỗ. Cô cảm thấy, mình giống như vừa đi tàu lượn vậy, đáp án dường như rất xa. . . . từ trên cao. . . . lao thẳng xuống vực sâu không đáy. . . .

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 28

Nếu như có người hỏi Trác Lí yêu thích nhất cái gì, cô tuyệt đối sẽ không do dự mà trả lời —— du lịch. Nếu như hỏi, ngoài du lịch ra, có việc nào làm cô còn hứng thú hơn không, cô nhất định sẽ nói —— du lịch miễn phí.

Phòng ký túc của Trác Lí có ba người khác là: Hà Thư, Na Na, Phiêu Phiêu.

Ba người bọn họ có cùng một điểm chung với Trác Lí là: tất cả đều đang độc thân.

Bởi vì người đàn ông tên Viên Khởi Lương ngàn năm mới gặp kia, ba người bọn họ trong nháy mắt đã trở thành đồng đội chung chiến tuyến. Kết quả của liên minh này chính là: Trác Lí không chịu nổi cám dỗ từ tin nhắn đầy sự hấp dẫn của bọn họ.

Nội dung tin nhắn như sau: trong giai đoạn nền kinh tế đang gặp khủng hoảng như hiện nay, kiếm được một công việc tốt không bằng tìm được một người đàn ông tốt. Người đàn ông tốt còn khó tìm hơn một công việc tốt, nếu như bọn mình gặp được một người đàn ông ngàn năm mới xuất hiện, nhất định phải nắm chặt cơ hội anh dũng tiến lên. Để có được cơ hội gặp mặt Viên Khởi Lương Viên đại soái ca, chị em chỉ có thể nhờ cậu làm cái cần câu, thẳng tiến đánh tới mục tiêu. Cậu chỉ cần mời anh ta ăn cơm, phần còn lại để bọn mình lo liệu, cậu không cần hao tổn tâm trí gì hết. Đổi lại cậu sẽ có được cặp vé khứ hồi giường nằm của Phượng Hoàng, xem như chút thành ý các chị em dành cho cậu. Nhanh trả lời tin nhắn.

Lúc Trác Lí nhận được tin nhắn này: đầu tiên, cô vô cùng cảm thán chiếc điện thoại Viên Khởi Lương mua thật tốt, một hơi có thể nhận được tin nhắn nhiều chữ như vậy (sau khi gặp tai nạn ở thành phố A, Viên Khởi Lương đã mua cho cô một cái điện thoại mới), sau đó cô lại cảm thán ba người bạn cùng phòng kia, bọn họ vì một người đàn ông có thể hào phóng đến mức như vậy.

Những lời cảm thán cứ thế liên tục chồng chất nhau, tình cảnh bây giờ chính là như vậy ——

"Viên đại luật sư?" Sau khi Viên Khởi Lương làm xong báo cáo, Trác Lí đã mai phục sẵn ở cửa khách sạn trường đại học N để chặn đường anh ta, miệng cười thật tươi.

Viên Khởi Lương dừng lại, mất một lúc mới xác định được người đến tìm là ai, vô cùng lạnh lùng hỏi, "Chuyện gì?"

"Là như vậy, trưa mai. . . . . Tôi mời anh ăn cơm. Anh xem. . . . . anh tới trường tôi, chúng ta vẫn chưa chính thức chào hỏi, vậy mà tối hôm qua. . . . tối hôm qua tôi đã làm phiền tới anh, cho nên. . . . tôi muốn mời anh bữa cơm." Trác Lí tươi cười rạng rỡ, bộ dạng lấy lòng.

"8 giờ sáng mai tôi sẽ trở về thành phố Z." Viên Khởi Lương nói xong liền muốn nhắc chân rời đi.

". . . . . Viên luật sư. . . . . Hãy để tôi làm một người chủ nhà hiếu khách đi, tôi mời anh ăn cơm." Trác Lí bước lên ngăn Viên Khởi Lương lại, trong lòng run lẩy bẩy, sợ bị từ chối nhưng lại không muốn từ bỏ. Cô tin rằng: Viên Khởi Lương chắc chắn sẽ đồng ý với cô. Lúc trước cô đều giải quyết anh ta bằng cách này!

Mượn ánh đèn ở cửa khách sạn, Viên Khởi Lương nhìn thật sâu vào đôi mắt Trác Lí, đột nhiên ôn hoà nói, "Chi bằng cô nói thẳng mục đích của mình đi, như vậy có thể tôi sẽ đồng ý."

Trác Lí có một dự cảm không tốt lắm, dự cảm rằng: Nếu cô nói ra mục đích thật sự cho anh ta nghe, Viên Khởi Lương mà đồng ý với cô thì đúng là có quý rồi.

Trác Lí cúi đầu xuống bắt đầu suy nghĩ, con người đảo liên tục, cuối cùng, khoé miệng nhếch lên một nụ cười tà mị, Trác Lí nói: “Anh còn nhớ lời hứa với tôi lúc ở thành phố A không. . . . Anh nợ tôi một bữa!”

“.....”

Im lặng như nửa ngày, không khí trầm mặc này làm cho Trác Lí cảm thấy rất lo lắng. Nhưng nghĩ tới vé xe Phượng Hoàng. . . . cô liền cắn răng: dù sao cũng không trông mong anh ta sẽ đối xử tốt với cô, bữa cơm hai người này, chỉ cần tham gia là được. Trác Lí cô cũng không phải dựa vào người đàn ông này mà sống. Mặc dù. . . có lúc cô thật sự rất ngưỡng mộ, rất thích. . . không, không thích. . . . Nhưng nhớ lại buổi tối hôm qua, cô vô cùng mâu thuẫn, không giải thích được nụ hôn vừa thật lại vừa không thật kia. Cô không thể hiểu nổi tại sao bản thân lại có cảm giác như vậy. . . mong đợi. . . khao khát. . . nói tóm lại chính là một cảm xúc hết sức phức tạp, tim đập liên hồi, giống như đang treo ngược ở một nơi rất nguy hiểm. . .

"Được, tôi đi." Trác Lí không thấy được, không nghe được, Viên Khởi Lương thờ dài một cái, sau đó, anh ta nói thêm, "Từ nay về sau, tôi không nợ cô cái gì nữa."

Sau khi nghe những lời đó, Trác Lí cảm nhận được sự lo lắng trong lòng cô lại một lần nữa tăng lên, không khỏi reo ‘ding-dong, ding-dong’.

"Trưa mai 12 giờ, ở nhà hàng của khách sạn trường đại học N. Chỗ này ở trường chúng tôi . . . . ." là nơi tốt nhất, đắt nhất. Chỉ là, câu ‘tốt nhất, đắt nhất’ kia chưa kịp nói ra, Viên Khởi Lương đã xoay người bước đi.

Lời nói của Trác Lí bị bóng đêm nuốt chửng cùng với bóng lưng lúc sáng lúc tối của Viên Khởi Lương.

Theo đường cũ trở về. Thời tiết buổi tối cuối tháng năm, gió thổi nhẹ, cả người Trác Lí chợt cảm thấy thư thái, cảm giác thư thái này làm cho cô trở nên thành thật với cảm xúc của chính mình — mất mát, cô đột nhiên phát hiện ra: cảm giác của cô đối với Viên Khởi Lương vô cùng phức tạp và liên tục thay đổi, đây là lần đầu tiên trong đời cô có nhiều loại cảm xúc với cùng một người đàn ông như vậy, cho dù là đối với Quý Mạnh Đường cũng chưa từng có, lần đầu tiên cô có khát vọng tìm hiểu một người đàn ông, cô muốn biết anh ta nghĩ cái gì, muốn biết anh ta là người như thế nào, cô muốn biết tại sao ý chí quật cường của cô lại bắt đầu dao động, cô muốn biết câu nói trong buổi báo cáo ‘Tôi có vị hôn thê rồi’ có phải là vì cô không, cô bắt đầu quan tâm tới. . . . suy nghĩ của anh ta.

Mười hai giờ trưa ngày hôm sau, bốn người Trác Lí hùng hổ có mặt ở nhà hàng của khách sạn trường đại học N. Trang trí ở đây rất xa xỉ, ở giữa nhà hàng có một bể nước nhỏ, còn có một chiếc piano màu trắng, tiếng nhạc nhẹ nhàng hoà cùng tiếng nước chảy, tạo nên một cảm giác thú vị.

"Mình đã nói rồi, tiền học của chúng ta đã đổ vào đây hết." Hà Thư vừa nhai kẹo cao su vừa tìm một chỗ để ngồi xuống.

"Hà, cậu giữ hình tượng một chút. Người hôm nay chúng ta gặp không phải là nhân vật tầm thường." Bình thường Na Na là nhà tạo mẫu của cả phòng, về phương diện hình tượng cô vô cùng nghiêm túc và chuyên nghiệp. Buổi hẹn ngày hôm nay, trang phục của Phiêu Phiêu và Hà Thư là do Na Na chọn. Ba người ba phong cách khác nhau, đều rất cá tính. Chỉ có mình Trác Lí là khác biệt, cô vốn chẳng có dáng dấp nữ tính, phối đồ lại vô cùng kém. Phối đồ kém còn chưa tính, từ trước đến nay cô đều từ chối tiếp nhận ý kiến của người khác, điều này khiến cho cô trở thành đối tượng bị chỉ trích của ba người bạn cùng phòng.



Trác Lí đặt mông ngồi xuống, bĩu môi nói, "Nhớ lời các cậu đã hứa đấy."

"Không quyết của cậu đâu. À mà, cậu thật sự không biết Viên đại luật sư thích mẫu người nào sao?" Na Na rất nghiêm túc hỏi, nếu như xét về vẻ ngoài xinh đẹp thì cô là người có khả năng nhất phòng, vì vậy cô rất kỳ vọng.

"Không biết."

"Rốt cuộc cậu có phải là phụ nữ không vậy? Chẳng lẽ cậu định thủ tiết cả đời vì Quý Mạnh Đường à?" Hà Thư không nhịn được, cô là người Đông Bắc, lòng dạ ngay thẳng, không thích nói chuyện quanh co.

". . . . .", Trác Lí không hiểu từ lúc nào cô lại gánh tội danh lớn như vậy, vừa mới ngồi xuống, nhưng trái tim cô lại không ngừng nhảy lên, lo lắng muốn tìm cách chạy trốn.

"Đúng đấy. . . . Mặc dù Quý Mạnh Đường rất có khí phách nhưng lại không phải là món ăn cho cậu." Phiêu Phiêu trách móc nói, ánh mắt tìm kiếm bóng dáng của Viên Khởi Lương ở khắp nơi.

"Từ xưa đến nay đều là ‘phụ nữ cuồng si kẻ bạc tình’, cậu nói xem, cậu đơn phương với anh ta nhiều năm như vậy. . . . Nhưng trong mắt anh ta lại chỉ nhìn thấy chị gái cậu, cậu xem, ở đây hay ở toà soạn kia, khắp nơi đều là tinh anh, tùy tiện quen một người, nửa đời sau sẽ không phải lo lắng cái gì." Na Na nói sâu xa.

"Mình vẫn luôn thắc mắc một chuyện, rõ ràng Quý Mạnh Đường biết cậu thích anh ta muốn chết đi được, sao anh ta lại. . . . ."

"Viên luật sư!!" —— đây là nửa sau lời nói của Hà Thư, ánh mắt của cô ấy trực tiếp bỏ qua Trác Lí, nhìn về phía sau lưng Trác Lí. Khoa trường

nhất chính là, Hà Thử không ngừng lắc lư, giống như cuộc hội ngộ toàn quân.

Trác Lí kinh ngạc quay đầu lại, lúc này mới phát hiện ra Viên Khởi Lương đã đứng ở sau lưng cô.

Anh ta mặc một cái áo sơ mi màu trắng —— đây là lần đầu tiên Trác Lí thấy Viên Khởi Lương mặc đồ không phải màu đen, không ngờ, lúc mặc đồ trắng. . . . . anh ta lại nho nhã, thanh tú như vậy.

Anh ôn hòa mỉm cười với mọi người, lịch sự bắt tay ba người sau đó tự giới thiệu, ngồi xuống bên cạnh Trác Lí. Trên bàn trải một chiếc khăn màu xanh lá, Trác Lí nhìn ngón tay xinh đẹp của Viên Khởi Lương đặt lên bàn, tạo thành một tác phẩm tuyệt đẹp, cổ giọng cười, cô nói, "Gọi món đi."

Toàn bộ thời gian tiếp theo của bữa cơm, biểu hiện của Viên Khởi Lương vô cùng khác thường.

Anh lịch sự trả lời từng câu hỏi của Phiêu Phiêu, Na Na và Hà Thử, ngay cả nhãn hiệu của cái áo sơ mi đang mặc cũng không kiêng dè, cố kỵ, dùng giọng điệu hết sức thích hợp trả lời.

Anh ta luôn mỉm cười.

Ngồi cạnh Viên Khởi Lương, Trác Lí nhìn anh ta xong lại cúi xuống nhìn bát, Viên Khởi Lương không ăn gì, cũng không chủ động nói cái gì. Anh ta chỉ là đang phối hợp. Phối hợp với ba người bạn đang thay phiên nhau công kích —— tất cả, theo đúng yêu cầu của cô.

Cô có chút khó chịu. Không phải, là rất khó chịu.

Viên Khởi Lương như thế này, không phải là núi băng Viên Khởi Lương ngày thường —— điều đó làm cho Trác Lí cảm thấy xa lạ và khó

chịu. Cảm giác giống như bữa cơm cuối cùng của người tử tù. . . . . Viên Khởi Lương rất phối hợp — trước nay chưa từng phối hợp như vậy — đây chính là vị của bữa cơm tù, mà cô, chính là một nữ tử tù.

Trác Lí nghĩ tới một câu: Đằm Hoa Nhất Hiện (Hoa quỳnh sớm nở tối tàn).

Mặc dù không biết hoa quỳnh có đủ để hình dung bộ dạng tao nhã của Viên Khởi Lương bây giờ hay không.

Bữa cơm này, Trác Lí không nói một lời.

Bữa cơm này, Trác Lí nhạt như nước ốc.

Trên đường tới nhà vệ sinh, Trác Lí buồn bã. Tâm trạng hiện tại làm cho tay chân cô luống cuống. Cô chưa từng gặp qua tình huống này. Khoát nước lên mặt, vỗ vỗ, cô nhìn vào gương tự hỏi: "Mày làm sao vậy?" Cô làm sao? Cô cũng rất muốn biết. . . . . Rất rất rất muốn biết. . . . .

Ra khỏi nhà vệ sinh, rẽ qua lối đi nhỏ, lối đi hẹp chỉ có ánh đèn chiếu nhàn nhạt. Cũng ở lối đi nhỏ đó, Trác Lí nhìn thấy Viên Khởi Lương mặc áo sơ mi trắng đang đi tới.

Cô dừng lại, trong đầu loé lên một tia sáng — người đàn ông này chính là nguyên nhân cho sự buồn phiền của cô.

Không khách khí đưa tay chặn trước mặt anh ta, Trác Lí hùng hổ hỏi, "Hôm nay anh bị làm sao vậy?"

Viên Khởi Lương dừng bước, ánh mắt quét qua, nhướng mày nói, "Mời tránh ra."

"Anh có biết anh như vậy làm tôi cảm thấy rất khó chịu hay không!"

Trác Lí không thấy được, sau khi nghe những lời này, vẻ mặt Viên Khởi Lương đột nhiên trở nên rất kỳ dị.

"Người đàn ông kia, rốt cuộc anh muốn như thế nào hả, rõ ràng là anh nợ tôi, tại sao anh cứ lúc nóng lúc lạnh giống như tôi mới là người nợ anh vậy! Anh không thoải mái thì cứ việc nói trực tiếp, cần gì phải diễn trò như thế, hại tất cả mọi người đều cảm thấy khó chịu, nói cho anh biết, đừng hi vọng tôi sẽ nợ anh!" Trác Lí không ý thức được mình đã luống cuống đến mất hết cả khả năng tư duy rồi.

Vẻ mặt Viên Khởi Lương từ kì dị biến thành tức giận, "Cô có biết mình đang nói gì không?"

"Đương nhiên là tôi biết!" Cô biết mình rất thảm bại, cô cũng biết mình thảm bại như vậy chính là do người đàn ông khác thường này —— thế là đủ rồi.

"Cô tránh ra." Viên Khởi Lương lớn tiếng.

Trác Lí tức giận, rút tay về, tức giận nói, "Anh đúng là núi băng thối!! Nếu tôi còn quan tâm tới anh, chủ động nói chuyện với anh nữa thì tôi không phải họ Trác!!"

Sau đó, Trác Lí bỏ chạy.

Sau đó, Viên Khởi Lương ngơ ngác đứng tại chỗ.

Sau đó, anh ta dường như hiểu ra được điều gì đó, vẻ mặt nhu hoà, mỉm cười dịu dàng.

Sau đó, Viên Khởi Lương hết sức lịch lãm trở lại bàn ăn, lịch lãm lấy lý do có việc gấp nên phải đi trước. Trong lúc đó, toàn bộ ánh mắt đều rơi xuống người Trác Lí.

Sau đó, Trác Lí giận anh ta cả tuần lễ, loại giận dữ này của cô rất thanh cao, biểu hiện ban đầu chính là nhất mực từ chối tấm vé của tàu Phượng Hoàng.

Một tuần sau, nhà Trác Lí gặp phải chút chuyện, cô phải về nhà sớm.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 29

Trác Lí nhận được điện thoại từ nhà gọi tới liền vội vã chạy về, lúc đó là khoảng một tuần sau khi Viên Khởi Lương trở về thành phố Z.

Ba mẹ Trác cũng không nói rõ ràng, bọn họ chỉ nói qua điện thoại với Trác Lí là: Trác Ý mất tích rồi.

Mất tích? Cái từ đó làm cho Trác Lí cảm thấy rất hoảng sợ.

Tối hôm đó, Trác Lí xách túi lớn túi nhỏ vừa về tới nơi, còn chưa kịp uống ngụm nước. Ba mẹ Trác đã khẩn cấp triệu tập cô để tổ chức cuộc họp gia đình. Nội dung là: tìm Trác Ý.

Mẹ Trác buồn rầu nói, "Chiều nay, công ty nó gọi tới bảo là sau giờ ăn trưa không thấy nó quay trở lại làm việc."

"Có thể là chị ấy ra ngoài đi chơi cùng Ngũ Khâu Thực?" Trác Lí hỏi.

"Chính cậu ta gọi điện tới để hỏi Trác Ý có ở nhà không, vì vậy ba mẹ mới bắt đầu lo lắng." Ba Trác buồn bực nói.

"Là mất tích chứ không phải bị bắt cóc đúng không?" Trác Lí tưởng tượng đến một khả năng vô cùng kinh khủng: Ngoại hình của Trác Ý rất đẹp, bị khủng bố. . . hoặc gặp phải một nhóm người háo sắc, sau đó, bọn chúng lợi đêm khuya văng người trói Trác Ý lại rồi bắt đi?

Sắc mặt của ba mẹ Trác tối dần, cảm giác như mây đen bao phủ, mẹ Trác càng thêm buồn phiền, nói, "Không. . . . . Con. . . . . Con con. . . . ."

Con bé này không được nói lung tung."

Vẻ mặt Trác Lí chạy đầy những vạch hắc tuyến, “Ba, mẹ, hai người chắc chắn là Trác Ý bị mất tích sao? Nhìn vẻ mặt hai người không có gì là chắc chắn cả . . . . .”

Trác Lí thả lỏng người. Lúc nhận được điện thoại của ba mẹ ở trường học, cô còn tưởng rằng Trác Ý gặp chuyện lớn rồi, nhưng lúc về đến nhà lại thấy ba mẹ vẫn bình tĩnh ngồi bàn bạc về khả năng Trác Ý sẽ đi cả đêm không về. Cô thật sự bội phục hai vị phụ huynh nhà cô.

Ông trời giống như đang muốn chứng minh cái gì đó, lúc Trác Lí đang nửa đùa nửa thật thì cửa nhà họ Trác có tiếng gõ. Ba Trác chạy như gió ra mở cửa, Trác Lí nghe được ba Trác hỏi, “Anh là?”

"Chào bác trai, cháu là Lý Xán, ở công ty trang sức Tinh Quang."

Giọng nói quen thuộc —— Lý Xán.

Trác Lí nhìn ra cửa: chỉ có một mình Lý Xán, không thấy Trác Ý.

Trái tim không khỏi nhỡ một nhịp.

Lý Xán vào phòng khách, khuôn mặt tái nhợt, giải thích cùng với ba người nhà họ Trác, tâm trạng Trác Lí đã trở nên nhẹ nhõm hơn rất nhiều nhưng cũng có chút không đành.

Lý Xán nói, Trác Ý và Ngũ Khâu Thực đã chia tay.

Lý Xán nói, là do anh ta không đúng, anh ta không nên đi tìm Ngũ Khâu Thực, lấy danh nghĩa bạn bè cùng lý do vì tương lai hạnh phúc của Trác Ý mà khuyên Ngũ Khâu Thực rút lui.

Lý Xán nói, Ngũ Khâu Thực cũng rất chán chường.

Lý Xán nói, anh ta lo lắng cho Trác Ý hơn, bởi vì anh sợ cô gặp chuyện gì không may, anh luôn đi theo cô từ lúc cô và Ngũ Khâu Thực chia tay ở quán cà phê, nhưng cuối cùng lại lạc mất cô.

Lý Xán nói, anh ta không biết nên đi tìm Trác Ý ở đâu.

Lý Xán nói, lần đầu tiên anh ta nhìn thấy Trác Ý khóc.

Trác Lí có một loại dự cảm mãnh liệt: lần này, Trác Ý bị thương rất nặng.

Từ nhỏ đến lớn Trác Ý đều rất kiên cường, cô nhớ có một lần lúc học trung học, Trác Ý được 98 điểm số học, lần đó, chị ấy đã khóc. Bởi vì, chị ấy đã sai đề và không được điểm tuyệt đối. Lúc đó, Trác Lí mới hơn năm tuổi, cô nhớ rất rõ Trác Ý đã đóng cửa phòng lại và ở trong đó rất lâu. Nhưng từ sau đó trở đi, cô không thấy Trác Ý khóc nữa. Tất nhiên, trong bất kì cuộc thi nào, chị ấy không còn phạm phải những lỗi nhỏ nữa.

"Anh mất dấu chị ấy ở đâu?" Bỏ qua cảm giác sụp đổ của mẹ Trác, Trác Lí bình tĩnh hỏi.

"Khu phố ở gần trung tâm Hoa Mẫu, cô ấy đi vào Thập đại viện sau đó không thấy đi ra." Lý Xán vốn rất điềm đạm, nhưng lúc này đây anh ta rất căng thẳng, lo lắng.

"Đưa tôi tới đó." Quay đầu nhìn ba mẹ một chút, tâm trạng mẹ Trác hoàn toàn sụp đổ, ba Trác vỗ vỗ lưng cô, "Ba mẹ, hai người đừng quá lo lắng, có tin tức gì con sẽ lập tức gọi điện thoại về."

Trác Lí hiểu rất rõ Trác Ý, cô biết với tính cách cao ngạo của mình, chị ấy sẽ không chịu nổi một chút đả kích nào. Nhưng, người có thể đả thương chị ấy đến mức đó, thật sự không có nhiều lắm.



Cô đã sớm nhìn ra: Trác Ý rất quan tâm đến Ngũ Khâu Thực, thậm chí cô cũng sớm biết được, Ngũ Khâu Thực nhất định sẽ gây tổn thương Trác Ý. Nhưng mà cô vẫn cố chấp tin tưởng, cô tin tưởng vào sức quyến rũ của Trác Ý, cô tin tưởng. . . . .

Tin tưởng cái rắm.

Cô hận chính mình, hận mình tại sao lại không thể kiên quyết một chút, hận mình tại sao lúc đầu lại không ngăn cản bọn họ.

Nhưng, Trác Ý đã xuất sắc tới mức cả ông trời cũng phải cảm phần, đến cả Quý Mạnh Đường cũng. . . . .

Tại sao Ngũ Khâu Thực lại không yêu chị ấy?

Chẳng lẽ, thật sự là vì quan hệ bạn bè với Lý Xán? Hoặc nói thẳng ra, chính là bận tâm đến quan hệ anh em với Lý Xán?

Nhưng tại sao trong lòng cô lại không chịu thừa nhận một lý do có thể có khả năng nhất ở đây?

"Cô biết Trác Ý ở đâu đúng không?" Lý Xán vừa nghiêm túc lái xe, vừa nghiêm túc hỏi Trác Lí, trong giọng nói tràn đầy sự mong đợi.

"Không biết." Trác Lí thành thật trả lời, Trác Ý chưa từng làm chuyện gì khiến ba mẹ Trác phải lo lắng.

Lý Xán nhíu mày càng sâu, trầm tư một hồi, tay nắm chặt lấy vô lăng, khó khăn nói ra từng từ, "Cô ấy sẽ không nghĩ quần chứ. . . . ?"

Chị ấy, sẽ, không, nghĩ, không thông.

Bảy chữ này giống như một cây roi sắt rục cháy, quất thẳng vào óc Trác Lí, cô cảm giác như đầu mình, từng mảng bị đánh vỡ ra.

Trác Ý —— chị gái giống thần thánh của cô, có khả năng suy nghĩ không thông hay không?

Có.

Nếu Ngũ Khâu Thực nói không yêu chị gái cô, thì sẽ có.

Trác Lí vẫn không muốn thừa nhận loại trực giác đó, nhưng nếu nó là thật thì khả năng sẽ là có.

Cô không dám nghĩ tới.

"Đến rồi." Lý Xán đậu xe xong, cởi dây an toàn. Ánh đèn yếu ớt trong xe rọi xuống, Trác Lí nhìn thấy hai tay và toàn thân anh ta đều đang run rẩy.

Lý Xán, người đàn ông điềm đạm này, rất yêu Trác Ý?

"Phía trước có một cửa hàng tiện lợi, tôi bị mất dấu cô ấy ở đây. Tôi đã nhờ bảo vệ khu phố chú ý rồi. . . . Ở đây chỉ có một lối ra, chỉ cần cô ấy còn chưa đi qua, chứng tỏ vẫn còn ở trong Thập đại viện." Dừng một chút, Lý Xán nói tiếp, "Trác Lí, chị gái cô có thói quen đi bộ sao? Có nghĩa là, không có mục đích gì hết cứ thế đi thẳng thôi. . . . . ?"

Xuống xe, Trác Lí mới phát hiện ra: bóng đêm rất tối, rất sâu thẳm. Buổi tối mùa hè, trên con đường này không có lấy bóng dáng một con người. Lý Xán dẫn đường phía trước, mắt cảnh giác nhìn bốn phía.

"Tại sao lại hỏi như vậy?" Trác Lí hỏi ngược lại.

"Cô ấy đi không có chủ đích nào cả. . . . Tôi chưa từng. . . . bao giờ thấy cô ấy như vậy." Giọng Lý Xán có chút run.

Tâm trạng Trác Lí chùng xuống: Trác Ý đã bị tổn thương đến chùng nào?

"Tôi cũng chưa bao giờ thấy chị ấy như vậy, chúng ta tách ra đi tìm. Tôi đưa số điện thoại cho anh, tìm được người liên gọi cho tôi ngay." Trác Lí lấy điện thoại ra, trao đổi số điện thoại với Lý Xán, sau đó biến mất trong hẻm nhỏ.

Cô nhớ lúc con bé, cô thường xuyên chạy đi chơi, chạy đến những con ngõ rất sâu, cùng chơi đùa với những bạn nhỏ xa lạ, chơi đến quên cả thời gian. Đến gần tối, ba mẹ của các bạn nhỏ khác đều tới tìm bọn họ, sau đó dẫn bọn họ về nhà. Ba mẹ Trác là công nhân, mỗi tối đều làm thêm giờ đến khuya mới về nhà. Vì vậy, lúc không tìm được đường về nhà, Trác Lí chỉ có thể đứng một mình trong ngõ, dùng cành cây khô vẽ vòng tròn trên mặt tuyết. Trác Lí nhớ rất rõ, trong những năm tháng đó, cho dù là giữa mùa đông buốt lạnh, Trác Ý luôn mặc một chiếc áo khoác màu đỏ rất đẹp cùng với tóc đuôi ngựa buộc gọn gàng, chị ấy luôn tìm được cô trong những con ngõ nhỏ, giúp cô phui những bụi bẩn, bông tuyết đọng trên người xuống. Sau đó, tháo tất tay ra, dùng bàn tay to lớn của chị ấy xoa xoa bàn tay nhỏ bé của cô, có lúc còn ngời xồm xuống, cẩn thận hà hơi vào lòng bàn tay của Trác Lí. Cho đến khi Trác Lí cười híp mắt nói, "Chị, em không lạnh", sau đó Trác Ý hài lòng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trác Lí.

Cuối cùng, dắt tay cô, nói, "Cùng chị về nhà."

Trác Lí nhớ: bàn tay của Trác Ý rất mềm, xoa xoa bàn tay đông cứng đỏ ửng của cô, ấm áp. . . . . nắm tay cô thật chặt. . . . .

Khi đó, cô ngược lên nhìn người chị gái cao lớn của mình, bàn tay nhỏ bé được bao bọc bởi bàn tay của chị ấy, cô nhớ rõ mình đã cười rất hạnh phúc.

Cô nhớ khi đó, cô chạy vào những con hẻm sâu đều không sợ bị lạc đường.

Bởi vì, Trác Ý —— chị gái cô —— luôn có thể tìm được cô.

"Trác Ý, Trác Ý, chị. . . . ." , Trác Lí lấy mu bàn tay lau sạch đi những giọt nước mắt chảy dài trên mặt, ". . . . . Chị đang ở đâu?"

Thập đại viện là một khu dân cư cũ được xây dựng những năm 70 của thành phố Z. Ở trong này có những con hẻm nhỏ chằng chịt, sâu và dài. Ở mặt ngoài khu nhà thì không thể nhìn thấy được, nhưng đi sâu vào bên trong tiểu khu, trên những con đường, vườn hoa nhỏ, người dân ngồi ở đấy hóng gió rất nhiều. Họ cùng nhau cười đùa, dùng giọng địa phương của thành phố Z để thảo luận, chuyện nhà, chuyện nước, chuyện lớn, chuyện nhỏ.

Trác Lí rất muốn hét lên: *Mấy người có thể đừng làm phiền được không. . . . .* Đừng làm phiền. . . . Tôi phải nghe thấy tiếng của Trác Ý.

Trác Lí chú ý từng khuôn mặt một: một ông lão mặc cái áo ba lỗ trắng, một tay phe phẩy cái quạt, tay còn lại bế một đứa trẻ đang chơi chong chóng, mãi mê trò chuyện với người phụ nữ bên cạnh về giá dầu, giá thịt. . . . Cô biết Trác Ý sẽ không xuất hiện ở đây, cô cũng biết mình đang lãng phí thời gian. Nhưng mà, cô lại không muốn bỏ sót một gương mặt nào.

Mặc dù, đến cuối cùng, kết quả vẫn như cũ ——

Không có Trác Ý, không có chị gái cô.

# CÓ LẼ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 32: Ngoại Truyện Của Trác Ý

Trác Lí nhỏ hơn tôi bảy tuổi, lúc tôi đã hiểu rõ rất nhiều chuyện thì Trác Lí mới lớn bằng lòng bàn tay.

Rất nhiều năm sau đó tôi mới lĩnh ngộ ra được, nhìn thấy một đứa bé lớn lên, thật sự là một chuyện hết sức kỳ diệu. Tôi nghĩ, có rất nhiều thời điểm, tôi đối với Trác Lí có một loại cảm xúc, loại cảm xúc tôi có thể xác định được —— là tình thương của người mẹ. Bởi vì, cho dù đã trôi qua rất nhiều năm, có rất nhiều chuyện lớn nhỏ xảy ra, tôi vẫn như cũ, vẫn nhớ lần đầu tiên Trác Lí nói câu, “Chị Ý”, tôi khắc sâu khoanh khắc đấy, thậm chí cô bé tám tuổi như tôi lần đầu tiên có cảm giác của một người mẹ hạnh phúc.

Mẹ tôi không quản được nó.

Lúc Trác Lí lên 7 tuổi, nó bắt đầu học trèo tường, chạy loạn trong các con hẻm nhỏ, học được lúc đánh nhau với bé trai thì giả bộ hôn mê, học được cắm pháo vào vũng nước, đợi đến lúc có người đi qua thì đốt pháo làm nước bắn tung toé lên người khác, rồi cùng bà Vương vãi hạt củ cải trong vườn, rồi nhổ củ cải. . . . Có lẽ, không phải là học được, mà giống như lời người bà tôi tôn kính nhất từng nói, "Trác Lí là đứa trẻ trời ban, cho nên, tất cả đều là tính cách trời cho."

Tôi đồng ý với quan điểm của bà ngoại.

Bởi vì lúc nó đang trèo tường thì tôi đang ngồi trong phòng sách luyện chữ, bởi vì lúc nó đánh nhau với bọn con trai tôi đang ở phòng khách tập duỗi chân lắc vòng, bởi vì lúc nó đang nghịch pháo, phá người thì tôi đang

thử váy, uốn tóc, bởi vì lúc nó đang nhổ củ cải thì tôi đang chuẩn bị thi vật lý. . . . Mẹ tôi nói, Trác Lí có một người chị gái như tôi, cho dù không phải là mưa dầm thấm lâu thì cũng không đến nỗi chênh lệch quá xa.

Nhưng Trác Lí chính là như thế, nó không chịu ảnh hưởng của bất kì cái bóng nào, cũng không để bất kì ai dễ dàng thay đổi nó.

Nó rất nghịch ngợm, tôi không quản nó, cũng không muốn quản, càng không nỡ quản.

Bởi vì tôi biết, cho dù có bị đám con trai đánh cho sưng hết mặt mũi, nó cũng không bao giờ khóc lóc, không làm ầm ĩ lên, ánh mắt chỉ lo lắng rằng mẹ sẽ đánh nó thêm một trận.

Bởi vì tôi biết, nó rất vui vẻ.

Vui vẻ, chúng ta còn có thể làm gì khác sao?

Mỗi người đều có phương thức vui vẻ không giống nhau, có rất nhiều người nghĩ rằng tôi không giống Trác Lí, tôi nhất định không mấy vui vẻ. Sự thực là, tôi cũng vui vẻ như vậy, tôi vui vẻ với kết quả học tập đạt được, vui vẻ với thành tích đạt được, vui vẻ với kiến thức có được. . . . Thậm chí, có lúc tôi vui vì Trác Lí vui.

Tôi nghĩ ba mẹ yêu thương con cái của họ không phải chỉ bởi vì sự khổ sở và niềm vui mà họ có được, mà chỉ đơn giản là từng bước từng bước khắc sâu hình ảnh của một đứa bé dưới sự chăm sóc của chính mình ngày càng lớn lên, trở thành thiếu niên, rồi thanh niên. . . . Quá trình đó sẽ trở thành câu chuyện khắc cốt ghi tâm.

Đây cũng chính là lý do tôi yêu Trác Lí.

Sau này lớn lên Trác Lí rất nổi loạn, mẹ tôi căn bản không phải là đối thủ của nó. Càng tiếp xúc với xã hội bên ngoài tôi càng ý thức được, tính

cách của Trác Lí cần phải được kiềm chế lại, vì vậy thái độ của tôi với nó ngày càng khắt khe, tôi không hi vọng nó có thể hiểu được ý tốt của tôi, nhưng tôi thật sự hi vọng nó có một tương lai tốt đẹp. Tôi gay gắt, cười nhạo nó. Nhưng thực tế tôi vẫn như cũ, vẫn dùng phương thức kín đáo, uyển chuyển nhất để yêu thương nó.

Nhưng rồi có một ngày, tôi đột nhiên phát hiện ra: nó không còn là đứa bé đầu tóc rối mù, hàm răng sâu hết, cô gắng làm bộ đáng thương để xin tôi kẹo.

Nó không còn mãi chơi đến nỗi không làm xong bài tập về nhà, sau đó liền giả bệnh muốn tôi làm bài tập giúp nó, sau đó len lén, bướng bỉnh nhìn tôi.

Nó không còn là cô bé ngày ngày lẻo đẻo chạy theo Quý Mạnh Đường, lôi lôi kéo kéo vạt áo của cậu ta, rồi luôn miệng kêu “Anh Mạnh Đường”, lật đật chạy theo cậu ta khắp khu phố.

Nó cũng không còn là đứa trẻ bị mẹ đánh vẫn kiên quyết cắn răng không chịu khóc lấy một tiếng. . . . .

Nó không còn là —— Cô bé. . . . mà tôi yêu thương, quan tâm, lo lắng. . . . .

Nó đã trưởng thành.

Nó lớn lên còn tốt hơn tôi.

Rồi đột nhiên Ngũ Khâu Thực xuất hiện, tôi, có chút phân vân không biết nên quan tâm ai.

Ngũ Khâu Thực nói chia tay đã nằm trong dự liệu của tôi. Chỉ là, tôi thật sự quá ngây thơ, tôi cảm thấy mình có thể thay đổi được anh ta, tôi

không muốn buông anh ta dù chỉ một phút giây. Nhưng mà, đến cuối cùng anh ta lại không bị tôi thuần phục.

Cũng không phải tất cả lãng tử đều sẽ quay đầu. Hoặc nên nói là, lãng tử sẽ chỉ vì một người đặc biệt mà quay đầu lại. Hoặc có thể, Ngũ Khâu Thực căn bản không phải là một lãng tử. Thật ra thì, tôi cảm thấy rất uất ức, nếu như Ngũ Khâu Thực vì một người khác, cho dù điều kiện của người đó có thua xa tôi đi chẳng nữa, tôi cũng không cảm thấy thất bại như vậy.

Tôi nghĩ rằng linh cảm của mình rất tốt.

Tôi nên sớm nhìn ra, Ngũ Khâu Thực yêu em gái của tôi.

Lần đầu tiên gặp Ngũ Khâu Thực rất tình cờ, anh ta nói là tình cờ. Trên thực tế, tôi căn bản không biết được, anh ta tới Tinh Quang là để tìm tôi.

Anh và Lý Xán là bạn tốt —— đây chính là lý do anh ta chia tay với tôi. Lý do hoang đường, nực cười đến cỡ nào, anh ta nói, ‘Lý Xán là một người đàn ông tốt, anh sẽ không giành người phụ nữ cậu ta yêu, cho nên, xin lỗi em.’ Tôi nghĩ mình sẽ cho anh ta một cái tát, hoặc bỏ lại một câu ‘khốn kiếp’. Nhưng cuối cùng cái gì cũng không có. Tôi là một người phụ nữ trọng sĩ diện, tôi không thích làm người đàn bà chua ngoa bị người khác vây xem.

Sau khi gặp Trác Lí ở nhà tôi, anh ta nói cho tôi biết, lần đầu tiên gặp Trác Lí anh ta không biết nó không phải là Trác Ý, vì vậy, anh ta tự mình chạy tới Tinh Quang để xem rốt cuộc Trác Ý là người phụ nữ như thế nào. Mà lần đầu tiên nhìn thấy anh ta, không biết ma xui quỷ khiến thế nào tôi lại đồng ý hẹn hò với anh. Chúng tôi ăn cơm cùng nhau, nói chuyện phiếm, uống trà chiều.

Phương Duy nói tốc độ của bọn tôi rất nhanh, bởi vì tôi nói với anh ta, tôi và Ngũ Khâu Thực chỉ sau ba ngày đã hôn môi. Đó chính là tốc độ chưa



bao giờ có trong lịch sử tình trường của tôi. Ngũ Khâu Thực khô hài, khôn ngoan, còn có, lịch lãm, . . . . Tôi rất thực tế, anh ta và tôi là cùng một kiểu người, đều nguy trang cho mình một vẻ ngoài hoàn hảo, tôi quả thực bị anh ta cuốn hút. Bởi vì, tôi rất muốn nhìn rõ xem anh ta là người như thế nào. Có lẽ, tôi chỉ là muốn khiêu chiến, muốn chinh phục một người đàn ông không lộ ra con người thật.

Rồi một ngày, rốt cuộc tôi cũng nhận ra anh ta không phải như vậy, trực giác mách bảo rằng: có lẽ đây mới chính là dáng vẻ thực sự của Ngũ Khâu Thực, một vị công tử nhà giàu ngây thơ đồng thời cũng khát vọng dáng vẻ ngây thơ.

Ngày ấy, tôi thấy được ánh mắt anh ta nhìn Trác Lí, cảm giác ấm áp, tò mò, thậm chí có chút trẻ con, tôi chú ý thấy, đến lúc rời khỏi nhà tôi, khoé miệng anh ta vẫn thoáng một nụ cười —— nụ cười đó là vì Trác Lí.

Lúc đấy, tôi không để tâm lắm. Thật sự tôi rất hối hận tại sao mình lại không để tâm.

Anh ta tới nhà tôi, anh ta rủ tôi cùng chạy bộ, nhưng mỗi lần đều chạy rất nhanh, nhanh đến mức bỏ lại tôi phía sau; mỗi lần vào nhà tôi, anh ta đều tìm cái gì đó, tìm đến mức bỏ quên tôi đang đứng ở sau lưng; mỗi lần nhìn thấy Trác Lí, vẻ mặt anh đều trở nên dịu dàng, dịu dàng đến mức tôi thiếu chút nữa cho rằng anh ta là bạn trai của Trác Lí nhà tôi. . . . .

Tôi ghen, tôi thậm chí ghen tỵ.

Tôi không thích cãi vã, cũng không hi vọng Ngũ Khâu Thực xem tôi là người phụ nữ hẹp hòi, vì vậy, tôi kìm nín, tôi không nói ra, không nói ra được. Sau này nghĩ lại, những chuyện buồn bực không nói ra đó cũng chính là một nguyên nhân lớn tôi sẽ chia tay với anh ta.

Khoảng thời gian đó tôi rất đa nghi, từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài, tôi đều đứng ở chỗ Trác Lí không nhìn thấy để quan sát nó, chính tôi

cũng không hiểu nổi, Ngũ Khâu Thực từ lúc nào, từ chỗ nào, từ tình huống nào mà lại . . . . thích nó.

Tình yêu luôn khó hiểu như vậy: người trong cuộc thì mơ hồ, người đứng ngoài thì sáng suốt — lời nói này quả thật không sai. . . . Chỉ là, trong câu chuyện tình yêu hỗn loạn, hoang đường này, tôi lại là người trong cuộc.

Yêu là một loại cảm xúc rất ích kỉ, cho dù tôi có là thần thánh đi chăng nữa, cũng không có cách nào để làm như không nghe, không thấy.

Cho nên, thật xin lỗi, tôi không thể đối mặt với hai người.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 30

Buổi sáng ngày thứ ba Trác Lí điên cuồng tìm Trác Ý, nhà họ Trác có một . . . . vị khách không mời mà tới.

Trác Lí định mở cửa để ra ngoài, chỉ là cô vừa mới mở cửa ra liền thấy có người tới, một giây tiếp theo Trác Lí quay đầu về phía ba mẹ Trác đang ngồi ở phòng khách, "Con đi đây ạ."

Không đợi bọn họ hỏi là ai tới.

Sau đó, cô một mạch lôi vị khách đó đi.

Biểu cảm vô cùng lạnh lùng xa cách, đi tới cầu thang, Trác Lí nhỏ giọng nói, "Anh tới nhà tôi làm gì?"

Ngũ Khâu Thực đã nhuộm tóc thành màu đen, cắt ngắn, rất năng động, so với lúc trước, Ngũ Khâu Thực tóc đen lại càng đẹp trai hơn. Ngoài ra, hôm nay Ngũ Khâu Thực ăn mặc cũng chính chắn hơn, mặc dù vẫn là một chiếc áo T shirt hoa văn lớn nhưng lại không có vẻ huênh hoang thường ngày.

Giờ khắc này, nếu như Trác Lí chịu để tâm quan sát anh ta, sẽ phát hiện trong ánh mắt anh ta chứa đầy vẻ bi thương, trên mặt cũng đầy nét mệt mỏi.

Giờ khắc này, nếu như Trác Lí chịu nhìn anh ta với ánh mắt hoà nhã hơn, sẽ phát hiện ra, anh ta cũng không cảm thấy dễ dàng chút nào.

Ngũ Khâu Thực không phải là mới chỉ chia tay phụ nữ một lần, nhưng chưa có lần nào cảm thấy khó khăn, rối rắm đến hồi hận như thế này. Không phải hồi hận vì đã chia tay, mà là hồi hận vì đã bắt đầu, thu lại ánh mắt nhìn Trác Lí, Ngũ Khâu Thực hỏi, “Em định đi đâu vậy?”

(~ly: chẳng lẽ mình tui thấy ghét NKT sao??? @@ )

Đi xuống cầu thang, tốc độ của Trác Lí nhanh hơn rất nhiều, cô rõ ràng có ý muốn bỏ lại Ngũ Khâu Thực.

"Không liên quan tới anh, anh từ đâu tới thì về đó đi." Nếu như, nếu như Ngũ Khâu Thực không phải là lãnh đạo của cô, cô sẽ trực tiếp nói, ‘cút’. Trác Lí không phải là loại người không quả quyết, nếu như cô ghét —— hoặc nên dùng một từ chính xác hơn —— bài xích —— một người, tuyệt đối sẽ phân định ranh giới rõ ràng với họ, giống như Lý Nhất Phàm, giống như những người bạn học làm cô khó xử kia. . . . ôn. Mà bây giờ, rất rõ ràng, cô đang bài xích Ngũ Khâu Thực. Mặc dù, trong từ điển của cô, từ ‘cút’ kia là từ cô ghét nhất cũng ít dùng nhất, nhưng chính cô lại nghĩ như vậy đối với Ngũ Khâu Thực, hình như càng đối xử tàn nhẫn với anh ta cô lại càng cảm thấy an tâm hơn.

Cô không hiểu vì sao lại như thế.

Ngũ Khâu Thực cũng không hiểu, khi biết được chuyện của Trác Ý, anh ta cũng đã sử dụng mọi cách để tìm kiếm cô, anh ta vẫn cảm thấy, việc đó không phải là nghĩa vụ của mình. Cho dù trước đây đã có phụ nữ tự tử vì anh ta, nhưng anh ta cũng chỉ cho thư ký đưa tiền viện phí, phí bồi thường tinh thần. . . . Ngũ Khâu Thực nghĩ rằng: chia tay cũng không phải là tận thế, bởi vậy hành động ngu ngốc của phụ nữ sau chia tay làm cho anh ta cảm thấy xem thường. Trong chuyện tình yêu ngắn ngủi và phong phú của mình, anh ta chưa từng có hành động giải thích cho việc chia tay.

Nhưng giờ phút này, Ngũ Khâu Thực lại muốn giải thích với Trác Lí, giải thích một chuyện không mấy rõ ràng, giải thích nguyên nhân mà chính anh ta cũng không biết. Về mặt Trác Lí lạnh lùng, anh chỉ có thể đi theo cô, không dứt được suy nghĩ trong lòng.

"Rốt cuộc là anh muốn cái gì hả?" Trác Lí dừng bước, lông mày nhíu lại, ánh mắt sắc bén nhìn Ngũ Khâu Thực.

Ngũ Khâu Thực tiếp nhận ánh mắt đó, về mặt lập tức chuyển sang nghiêm túc, chân thành nói, "Tôi tới để nói xin lỗi."

Đầu tiên là kinh ngạc, sau đó phản ứng của Trác Lí càng thêm lạnh lùng, "Xin lỗi? Nhà họ Trác không cần!"

"Tôi không nói xin lỗi với gia đình em, thậm chí, cũng không nhất thiết phải xin lỗi chị gái em."

Câu nói này làm cho Trác Lí vô cùng tức giận.

Người đàn ông này chính là người gây ra cho Trác Ý vết thương nặng nề đến nỗi mất tích không chút tin tức, người đàn ông này chính là người đã làm cho cả nhà cô náo loạn, nhưng người đàn ông này hiện tại đang đứng trước mặt cô, nói với cô, anh ta không có chút áy náy nào với chị gái cô?

Hừ một tiếng, Trác Lí châm chọc nói: "Vậy anh tới tạ lỗi với Phật tổ hay Thượng đế? Hay là Đức mẹ Maria? Cầu xin người không ban cho anh một chút nhân ái nào, để anh có thể máu lạnh vô tình, vô trách nhiệm. . . . ."

"Tôi muốn xin lỗi em!" Ngũ Khâu Thực lớn tiếng ngăn lại những từ ngữ cay nghiệt của Trác Lí.

Trác Lí khiếp sợ, đầu tiên là bị tiếng hét của anh ta làm cho kinh sợ, tiếp nữa là bị lời nói mập mờ của anh ta làm cho kinh sợ. Anh ta và Trác Ý chia tay, xin lỗi cô làm cái gì? Không không không. . . . Cô không muốn nghe nguyên nhân, cô cũng không muốn biết. . . .

"Tôi biết Trác Ý, cô ấy không phải vì tôi mà bỏ nhà đi. . . . Nếu như đến bây giờ cô ấy vẫn chưa về nhà, nguyên nhân chỉ có một. . . . Đó chính là, cô ấy không có cách nào đối mặt với em."

Lúc nói những lời đó, giọng của Ngũ Khâu Thực rất dịu dàng, Trác Lí nhìn anh ta, nhìn ánh mắt của anh ta, để mặc cho anh ta nắm lấy hai cánh tay của cô, sau đó, cô bắt được điểm mấu chốt trong lời của anh ta: Trác Ý không có cách nào đối mặt với cô.

Trái tim cô đột nhiên chùng xuống.

Thình thoảng trực giác nhạy bén của phái nữ trong cô lại bộc phát, xem ra là có thật.

"Mà, nguyên nhân cô ấy không thể đối mặt với em. . . . là bởi vì, người anh thích là em."

Ngũ Khâu Thực đỡ cánh tay Trác Lí, anh rất nghiêm túc nhìn cô. Ngay cả chính anh ta cũng rất ngạc nhiên, trong quãng đời ngắn ngủi của mình, anh ta đã vô số lần tự nguyện hoặc không tự nguyện nói ‘anh thích em’ ‘anh yêu em’, chỉ có lần này. . . . . Lúc nói ra câu đó, tim anh không ngừng đập mạnh.

Anh ta không có ý định nói câu này.

Anh tới nhà họ Trác chỉ định nói rõ quan hệ giữa anh với Trác Ý cho Trác Lí nghe, nếu như thái độ của Trác Lí khá hơn một chút, anh ta sẽ cùng cô đi tìm Trác Ý, sau đó nói rõ ràng trước mặt Trác Ý.

Nếu như Trác Lí nhìn kĩ vẻ mặt bây giờ của Ngũ Khâu Thực, cô sẽ thấy, trong mắt Ngũ Khâu Thực có chút do dự, có chút bối rối, mong chờ giống như con nít.

Nhưng phản ứng sau đó của Trác Lí chính là: gạt tay Ngũ Khâu Thực ra, sau đó chạy đi.

Hôm nay là sáng sớm mùa hè, ánh nắng mặt trời chiếu rọi khắp mọi nơi.

Ngũ Khâu Thực đứng ngây người, rũ hai cánh tay vừa bị gạt xuống, toàn thân cảm thấy lạnh buốt.

Anh ta ngửa đầu lên nhìn căn nhà ngay trước mắt, ánh mặt trời chói loá, nhưng anh ta lại không hề nhú mắt. Nhìn căn nhà một lúc lâu, căn nhà đó anh đã tới vô số lần, chợt nhận ra mình làm hành động buồn cười đến thế nào, chỉ là, lúc nhận ra thì mọi thứ đã kết thúc.

Nhắm mắt, cúi đầu xuống.

Khoé miệng Ngũ Khâu Thực cong lên một nụ cười nhàn nhạt đầy ý vị đùa cợt.

Xoay người, rời đi.

Trác Lí cũng không chạy xa, cô chỉ là mang theo ý thức trốn tránh mà chạy đi.

Cô sợ Ngũ Khâu Thực sẽ đuổi theo.

Cô cũng không phải là một cô gái, một nữ sinh hay một người phụ nữ ưu tú. Từ nhỏ đã không phải. Cô đã từng nghĩ: có lẽ, cô vốn là một cậu bé.

Cô nhớ lần đầu tiên trong đời cô biết có người thích mình chính là sau khi tốt nghiệp trung học, là trong lúc đùa giỡn, bạn học khác vô tình nói ra.

Nói cách khác, trước khi học đại học, Trác Lí là nữ sinh không có bạn học nam theo đuổi.

Trác Ý thì ngược lại, mặc dù cô không nhớ rõ chuyện hồi bé, nhưng cô đặc biệt ấn tượng, đó chính là —— cho dù là trời mưa, cũng sẽ có những nam sinh khác nhau đứng ở dưới nhà cô —— chờ Trác Ý cùng đi học. Sau này lớn lên, cô nhớ Quý Mạnh Đường từng nói với cô, ‘Anh thật sự ăn giấm của Trác Ý mà lớn lên.’

Trong lúc này cô bất chợt hiểu được nguyên nhân Trác Ý không chịu xuất hiện.

Đến thập đại viện, Lý Xán đang đợi cô ở chỗ cổng. mấy ngày hôm nay, tổng giám đốc công ty trang sức Tinh Quang đều gác lại mọi công việc, ngày đêm cùng Trác Lí đi tìm chị gái cô, tiêu tụy không thua Trác Lí một li.

Cũng từ mấy ngày này, Trác Lí hiểu được: Lý Xán thích Trác Ý còn nhiều hơn Quý Mạnh Đường.

Quý Mạnh Đường sẽ không sống chết nhìn về Trác Ý, chờ đợi chị ấy quay đầu lại, phát hiện ra anh, yêu thương anh.

Nhưng Lý Xán vẫn luôn như thế, anh ta nói với Trác Lí, ‘Cuộc đời này, trừ Trác Ý ra, tôi không cần người nào hết.’

Trác Lí cảm thấy: anh ta quả nhiên là văn sĩ.

"Tôi hôm qua cũng không có tin tức gì." Lý Xán mệt mỏi nói, đôi mắt mang theo một chút đờ đẫn vì thiếu ngủ.

Trác Lí đi lên phía trước, ép mình phải nở ra một nụ cười, "Hôm qua chúng ta đã hỏi toà 27 rồi, hôm nay đến toà 28."



"Tách ra hành động đi, buổi trưa chờ cô cùng ăn cơm."

Bởi vì sợ Trác Ý sẽ chọn một nơi không có người ở, sợ cô thật sự xảy ra bất trắc gì. Hơn nữa, Lý Xán đã vận dụng tất cả các mối quan hệ ở khắp nơi, cũng tới chỗ giám sát của thập đại viện, một buổi chiều xem hết toàn bộ số băng ghi hình, chỉ thấy Trác Ý đi vào, không thấy cô ấy đi ra. Vì vậy, hai người bọn họ không thể không gõ cửa từng nhà, hỏi thăm từng nhà một.

Nhưng là, thập đại viện được mệnh danh là ‘Thiên hộ viện’ (thiên hộ - hàng ngàn), ở đây có hơn một trăm toà nhà. Cộng thêm việc Thập đại viện là khu dân cư cũ, không có thang máy, Trác Lí chỉ có thể leo từng lầu để tìm người. Tìm từng toà nhà một, từng căn nhà một. Không có người thì để lại giấy tìm người, có người thì liền hỏi trực tiếp.

Cô cảm thấy cả đời cô leo cầu thang cũng không nhiều bằng mấy hôm nay.

Nhưng cô không mệt.

Vừa nghĩ tới Trác Ý có thể đang ở một chỗ nào đó trong này, tự nhốt mình, có thể nghĩ không thông. . . . . Lòng cô không khỏi hết hoảng. Cô tuyệt đối không muốn nhìn người chị lớn lên cùng mình hơn hai mươi mấy năm, cứ như vậy. . . . . ở trước mắt cô. . . . . biến mất.

Lại nghĩ tới Ngũ Khâu Thực, nghĩ tới anh ta thổ lộ làm cô tăng thêm phiền não, nghĩ tới Lý Xán, anh ta có thể không chịu nổi. . . . .

Cứ tiếp tục hoang mang suy nghĩ, Trác Lí quên mất mình đang bước xuống cầu thang, bước hụt chân, cả người cô liền lảo đảo. . . . .

Ngã ở khúc quẹo.

Lúc ngã, đầu óc Trác Lí hoàn toàn trống rỗng. Đợi đến khi cô phản ứng lại được, mới phát hiện ra chân mình không nhúc nhích được, từng đợt

đau đớn đánh tới, đang là mùa hè vì vậy cô mặc quần lửng, vừa nhìn qua đã thấy đầu gối cùng mắt cá chân đang chảy máu, cái mông cũng rất đau. . . . .

"Trác Lí, mày không thể khóc. . . . . mày không thể khóc. . . . .", vượt vượt cái mông đang đau nhức, sau đó, vịn lấy lan can cầu thang, miễn cưỡng chống tay, đứng dậy.

Trước hết là để cho chân của mình hồi phục lại, sau đó nhúc nhích cái mông, sau khi xác định được mình vẫn còn có thể đi lại, cô cắn răng bước xuống lầu.

Bước xuống cầu thang nước mắt không ngừng rơi, từng giọt lớn bằng hạt đậu, một giọt lại thêm một giọt.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 31

Rời khỏi bữa tiệc xã giao thì đã là mười một giờ đêm, Viên Khởi Lương ngồi vào chiếc xe Buick cũ, chậm rãi lái về chung cư, về đến nơi, vừa xoa xoa huyết thái dương vừa xuống xe, anh xách túi đi lên lầu.

Sợ đánh thức dì Dượng đang ngủ, nên tất cả hành động tra chìa khoá vào ổ, mở cửa, tất cả anh đều tiến hành rất nhẹ nhàng.

Ngoài dự đoán của anh, đèn phòng khách sáng choang.

Đường Chi Thiện và Thiệu Chi Uyển đang ngồi ngay ngắn trên ghế sofa.

Nhíu nhẹ mày, Viên Khởi Lương thay giày. Mang túi laptop cùng cặp vào phòng ngủ cất, sau đó trở lại phòng khách, ngồi xuống ghế sofa.

Không chờ anh chủ động mở miệng hỏi thăm, Đường Chi Thiện đã bắt đầu nói, "Khởi Lương, có một chuyện. . . . Có thể làm phiền cháu."

Thiệu Chi Uyển dịu dàng nhìn Viên Khởi Lương, sau đó lại trở về vẻ mặt nặng nề, chậm rãi đứng dậy, "Đi đi lấy một chút điểm tâm."

"Dượng cứ nói đi."

"Nhà chị gái dượng có một chút chuyện. . . . Trác Ý bỏ nhà đi. . . . Đứa nhỏ Trác Lí lại làm ra hành động điên rồ, cuống cuống đi tìm bốn năm ngày rồi. . . .", Đường Chi Thiện nói đến đây liền thở dài một cái, "Vừa rồi, mẹ Trác Lí có gọi điện thoại tới đây, nói rằng tổng công ty của Trác Ý

đã tìm được nó, nó cũng đã về nhà. . . . Trác Lí vẫn chưa biết. . . . Hiện tại, hai chị em nó không tiện gặp mặt, cho nên. . . ."

Viên Khởi Lương nghiêm túc nghe từng lời đứt quãng của Đường Chi Thiện, chuyện này anh cũng biết sơ qua, anh biết Trác Lí về nhà là vì chị gái cô, anh cũng biết — Ngũ Khâu Thực không yêu Trác Ý.

"Làm phiền cháu đi tìm nó, đưa nó tới nhà ta ở một thời gian. Tránh hai chị em nó đụng mặt nhau, lại có chuyện ngoài ý muốn." Đường Chi Thiện nói xong, mệt mỏi nhắm nghiền hai mắt.

Thấy Đường Chi Thiện đã giao phó xong, Viên Khởi Lương tiếp lời, "Dượng yên tâm, cháu sẽ đi tìm cô ấy. Hai người. . . . đừng quá lo lắng." d. đàn le e quy, đo n. Nói xong, anh đứng dậy, đi vào phòng bếp chào Thiệu Chi Uyển, sau đó sải bước rời khỏi nhà họ Đường.

Đường phố đêm mùa hè không thể nào yên tĩnh nổi bởi có những loại côn trùng không biết tên đang không ngừng kêu râm ran.

Viên Khởi Lương chậm rãi đánh tay lái, trong đầu thầm suy nghĩ: Trác Lí cũng không phải là một người phụ nữ dễ đối phó.

Dừng xe ở bãi đỗ xe của Thập đại viện.

Lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho Trác Lí.

Điện thoại kia là do anh mua cho cô, để tiện liên lạc anh cũng lưu lại số của cô.

Sau n tiếng ‘Bíp’, một giọng nữ vang lên, “Xin lỗi, số điện thoại bạn vừa gọi. . . . .”

Thở dài, Viên Khởi Lương không thể không dùng biện pháp mò kim đáy bể, đi tìm từng con ngõ nhỏ.

Một cơn gió đêm thổi qua, thổi vào trong suy nghĩ của anh, anh chợt nhận ra mình vừa có bộ dạng hốt hoảng không nhận biết được phương hướng.

Bất đắc dĩ cười nhạt.

Trong lòng tự giễu: Viên Khởi Lương ơi Viên Khởi Lương, từ lúc nào mà lại biến thành tên tiểu tử thế này rồi.

【 Ông trời đúng thật là nhàm chán, an bài duyên phận thành ra cầu huyết bì ôi như vậy! (Ông trời: đều là do Cư Ni Nhĩ Tư an bài, chẳng liên quan tới ta! A di đà Phật! Amen!). 】

Sau khi quẹo qua quẹo lại mấy con ngõ một cách không chủ đích, có một loại trực giác thôi thúc Viên Khởi Lương nhìn về một phía.

Mà ánh mắt theo trực giác của anh vừa rơi xuống đã nhìn thấy một bóng người mặc áo T-shirt đang ngồi trên lối đi, giương đôi mắt nhìn người qua lại, Trác Lí.

Thời điểm Viên Khởi Lương nhìn cô, cô cũng đang nhìn anh.

Giống như chưa xác định được, đối phương còn dụi dụi con mắt, nhìn lại một lần nữa.

Một khắc đó, trong lòng Viên Khởi Lương có chút cổ quái, cảm giác ấm áp dâng lên, trái tim đang bồn chồn lo lắng, khi nhìn thấy cô thì ngay lập tức trở về đúng vị trí của nó.

Lấy điện thoại ra, bấm số điện thoại của nhà họ Đường.

". . . . . Đúng, cháu đã tìm được cô ấy. . . . . Vâng. . . . Hai người đi nghỉ sớm đi. . . . ."

Trong điện thoại, Đường Chi Thiện thở dài một tiếng, sau đó ngắt điện thoại.

Anh tiến lại gần cô.

Trác Lí vẫn ngồi dưới đất, ngẩng đầu lên nhìn anh, hình như lúc này mới xác định được người đến là ai.

Chỉ là, sau khi xác định xong, cô lại cúi đầu xuống.

Trong chớp mắt ấy, dưới ánh đèn đường của con ngõ nhỏ, Viên Khởi Lương nhìn thấy trên mặt của Trác Lí giàn đầy nước mắt.

Trong chớp mắt ấy, trong lòng Viên Khởi Lương có chút cảm giác lạ lẫm, đau đớn co rút lại.

Chậm rãi ngồi xuống, Viên Khởi Lương giống như đang đỡ dành một đứa nhỏ, nói với Trác Lí, "Về nhà thôi."

Trác Lí vùi đầu vào trong đầu gối, không chịu ngẩng đầu lên.

"Chị gái cô đã về nhà rồi."

Lần này, Trác Lí lập tức ngẩng đầu.

Ánh mắt của anh nhìn cô rất nghiêm túc.

Trong mắt của cô, đầu tiên là thoáng qua nghi ngờ, không hiểu, không tin.

Sau đó, lại là hỏi thăm, mong đợi.

"Lý Xán đưa cô ấy về."

Cặp mắt to, sáng ngời trong đêm tối của cô, sau khi nghe xong lời nói của Viên Khởi Lương, nháy mắt liền dâng lên một lớp sương mờ mịt.

Chỉ là, sau một khắc đó, chủ nhân cặp mắt kia lại một lần nữa vùi đầu vào trong đầu gối.

Viên Khởi Lương nhìn thấy: cả người Trác Lí đều đang run rẩy.

Cô đang khóc.

Cảm giác chua xót lan toả khắp tâm can thôi thúc Viên Khởi Lương làm ra hành động mà mấy chục năm qua anh chưa từng làm —— anh đứng dậy, cẩn thận giống như che chở một đứa trẻ, dịu dàng bế lấy cô gái đang khóc thâm vào lòng.

Có lẽ khóc đến hao tổn tâm sức, hoặc cũng có thể là lúc này Trác Lí thực sự cần hành động đó. Cô hoàn toàn không bài xích việc Viên Khởi Lương đột nhiên ôm lấy cô, ngược lại, cô còn tự nhiên đưa tay choàng lấy cổ Viên Khởi Lương, đầu dựa vào bả vai anh, khóc nức nở.

Điều này làm cho con hẻm nhỏ vốn đang yên tĩnh, nay có thêm tiếng khóc nức nở của một cô gái, lại trở nên có chút thương cảm.

". . . . . Ô ô. . . . . Tôi đi tìm chị ấy đã năm ngày rồi. . . . Ước chừng năm ngày. . . . Tôi đã bò hơn năm mươi toà nhà. . . . . Tôi thật sự rất sợ. . . . . Nếu chị ấy gặp chuyện không may, tôi làm sao có thể sống tiếp đây. . . . .", Viên Khởi Lương đoán rằng cô đã khóc rất lâu, bởi vì lúc nói câu này, giọng cô giống như đứa trẻ nghẹn ngào, ". . . . . Tôi thật sự. . . . . thật sự đã tuyệt vọng. . . . . Chị ấy sao có thể như vậy chứ?. . . . . Chị ấy nhất định rất ghét tôi. . . . . Vừa ghét vừa hận tôi. . . . . Chị ấy sẽ không bao giờ đối xử tốt với tôi nữa. . . . . Chị ấy. . . . . Chị ấy nhất định sẽ không muốn nhìn thấy tôi. . . . ."

(~ly: có nhất thiết vì 1 thằng mà tỷ muội tương tàn không =.= )

Có vài cơn gió đêm thổi qua, thực ra không lạnh lắm.

Nhưng, Viên Khởi Lương theo bản năng ôm chặt người đang ở trong lòng lại.

Vài lọn tóc của Trác Lí rơi xuống, theo tốc độ của cơn gió, đập vào má anh, cảm giác rất nhột, nhưng cũng làm cho người ta cảm thấy rất thoải mái, yên bình.

Trước kia anh từng ôm cô, giờ phút này anh cảm nhận rất rõ ràng: cô đã gầy đi, gầy đi không chỉ một chút.

Nhận thức này lại càng làm anh siết chặt vòng tay hơn.

Buổi tối hôm nay, anh đột nhiên phát hiện ra: cô gái quật cường, kiên trì, mạnh mẽ, bướng bỉnh, hoạt bát, năng động, nói nhiều này, cũng có mặt yếu đuối cần được bảo vệ như vậy.

Vừa rồi, dưới ánh đèn đường anh nhìn thấy trên chân cô có rất nhiều vết thương lớn nhỏ.

Một từ rất ít khi xuất hiện trong từ điển của anh: đau lòng.

Chỉ trong một buổi tối mà từ đó liên tục xuất hiện trong đầu anh, cũng khắc sâu trong trái tim anh.

Trước nay anh không hề biết, trái tim ở bên lồng ngực trái kia, ngoài đập ra còn có nhiều loại cảm xúc đến như vậy..

Buổi tối hôm nay, anh bất chợt nhận thấy, thì ra ôm cô gái này trong lòng lại có thể làm cho anh thoải mái và xúc động đến thế.

Nhẹ nhàng đặt Trác Lí vào xe, bắt đầu lên đường.

Đọc suốt đường đi, Trác Lí luôn im lặng. Trong xe chỉ có tiếng Viên Khởi Lương đánh tay lái cùng với âm thanh động cơ phát ra từ chiếc xe cũ.



Xe dừng đèn đỏ .

Đột nhiên, Trác Lí quay mặt sang, dùng giọng nói khàn khàn sau khi khóc, "Viên Khởi Lương."

Viên Khởi Lương quay sang, nhìn thấy khuôn mặt rất rất khó coi . . . .  
. . Khuôn mặt tươi cười.

"Có đẹp không?" Trác Lí hỏi.

"So với khóc còn khó coi hơn."

Câu trả lời này dĩ nhiên sẽ khiến Trác Lí không hài lòng, vì vậy, đúng như mong đợi, Viên Khởi Lương nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô, sau đó cô còn dùng giọng khàn khàn, "Núi băng thối kia, anh không thể nói dối được một câu sao?"

"Khóc một chút cũng tốt." Viên Khởi Lương không mẫn không lạt nói. d2 l,q đ Cũng không phải là anh không muốn an ủi cô, chỉ là, có đôi khi khóc còn tốt hơn cười. Trác Lí là một cô gái không sợ bất kì trở ngại nào, anh không muốn cô phải đè nén cảm xúc làm bản thân mình khó chịu.

Đèn xanh sáng lên.

Viên Khởi Lương tiếp tục nghiêm túc lái xe, thỉnh thoảng lại nhìn qua kính chiếu hậu, xem hành động của Trác Lí.

Cô nhìn về phía cửa kính, vẫn thì thầm không biết là đang nói cái gì.

Từng cơn gió thổi qua làm cho mái tóc cô bay bay, một sợi rồi một sợi, cả mái tóc tung bay, giống như đồng hồ cát, càng ngày càng đổ vào lòng anh.

Lúc nhìn vào kính chiếu hậu, anh thấy mình đang mỉm cười.

Nét mặt kia hoàn toàn xa lạ với anh.

Nét mặt kia chất đầy cảm giác hạnh phúc.

Anh chợt cảm thấy may mắn, may mắn đã tự mình nhìn thấy nước mắt của cô, nhìn thấy cô yếu đuối, nhìn thấy thứ đáng giá mà anh muốn bảo vệ.

Đó chính là: sự hồn nhiên, ngây thơ, trong sáng của cô.

"Anh đưa tôi đi đâu vậy?" Lúc này Trác Lí mới phát hiện ra đường đi không đúng, nghiêng đầu lại, bộ dạng không thể nghiêm túc hơn.

"Nhà dưỡng."

"Dưỡng. . . . . Cậu. . . . . nhà cậu?"

Suy nghĩ một chút, Viên Khởi Lương cảm thấy không nói dối vẫn tốt hơn, "Bây giờ không thích hợp để cô gặp chị gái mình. . . . . Nên nói là. . . . . Chưa phải lúc thích hợp để chị gái cô đối mặt với cô."

Sau những lời này, Trác Lí lại sa vào một trận trầm tư.

Trầm tư đi qua, cô dựa đầu vào cửa sổ, Viên Khởi Lương không nhìn thấy được nét mặt của cô.

Cho đến khi tới nhà họ Đường, anh vẫn không nghe thấy Trác Lí mở miệng nói chuyện.

Vừa vào tới cửa, điện thoại Viên Khởi Lương đổ chuông.

Vì không muốn quấy rầy Đường Chi Thiện và Thiệu Chi Uyển, Viên Khởi Lương bảo Trác Lí đi vào trước.

Điện thoại của Ngũ Khâu Thực.

Bắt máy.

Đầu bên kia điện thoại, tiếng nhạc xập xình âm ã, sau đó giọng nói của Ngũ Khâu Thực từ bên kia truyền tới, "Đại Luật Sư, ra ngoài uống rượu đi."

"Cậu làm sao vậy?" Viên Khởi Lương lướt qua Trác Lí, cô đang mở cửa một căn phòng rồi tiến vào.

Căn phòng cô tiến vào. . . . . là của anh.

"Ngày tận thế." Giọng điệu của Ngũ Khâu Thực vô cùng chán chường, đầu bên này, lông mày của Viên Khởi Lương cũng nhíu lại, trực giác nhắc nhở anh: Ngũ Khâu Thực có cái gì đó không đúng.

"Cậu tìm một chỗ yên tĩnh."

"'Thánh Quang', cậu có tới không?"

". . . . . Tôi sẽ tới."

Cúp điện thoại xong, Viên Khởi Lương bần khoăn nhìn phòng khách một lát, rồi cuộc đóng cửa chính lại, rời đi.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 32

‘Thánh Quang’ là club lớn nhất thành phố Z, là chỗ ẩn thân mà các công tử nhà giàu thích nhất. Ở đây có rất nhiều game mới cùng các hình thức giải trí khác nhau. Ngũ Khâu Thực là khách quen ở chỗ này, kéo theo đó, Viên Khởi Lương cũng thường xuyên tới đây.

Tại phòng bao cả năm của Ngũ Khâu Thực, anh nhìn thấy anh ta đang ngồi trên ghế sofa chơi Zuma. Ánh đèn màu đỏ sậm chiếu vào mắt Viên Khởi Lương làm cho anh cảm thấy đau nhức, duỗi cánh tay dài ra, tiện tay tắt đèn màu, mở đèn lớn lên.

Ánh sáng đột nhiên thay đổi, Ngũ Khâu Thực nhanh chóng dời mắt nhìn về phía Viên Khởi Lương đang đứng ở cửa, híp mắt lại, anh ta đẩy laptop ra, cả người dựa vào ghế sofa, "Người anh em, tôi vẫn chưa qua được vòng này."

Đầu tiên Viên Khởi Lương mở tủ lạnh lấy một lon bia, bật nắp, sau đó ngồi xuống ghế sofa đối diện Ngũ Khâu Thực. Giơ tay lên nhìn đồng hồ, nghiêm túc nói: "Khuya lắm rồi, Ngũ thiếu gia."

Ngũ Khâu Thực dựa vào ghế, hai mắt nhắm nghiền lại, chậm rãi mở miệng, "Trong lòng tôi không thoải mái."

Mỗi lần tới đây Viên Khởi Lương đều thích chơi bida, tầm ngắm chuẩn xác, sau đó dùng tốc độ thích hợp, một gậy đưa bóng vào lỗ. d2 Lê qĐ^ñ. Mặc dù mỗi lần đều dùng thời gian rất ngắn để đưa toàn bộ mười lăm quả bóng rơi vào lỗ, nhưng anh lại không thấy nhàm chán. Không phải

vì anh cảm thấy vui vẻ, mà chỉ đơn giản là anh thích cảm giác lúc nhìn những quả bóng kia rơi xuống.

"Cậu lại uống." Từ 'uống' này đối với Ngũ Khâu Thực mà nói, không phải là uống rượu, mà là uống rất nhiều rượu.

Ngũ Khâu Thực nằm im không lên tiếng, cho đến khi Viên Khởi Lương nói, "Không nói gì thì tôi đi đây." Anh ta mới ném lại một câu, "Cậu không thể hỏi một chút xem tôi vì cái gì mà không thoải mái sao?" Giọng nói thấp đến mức người lạnh lùng như Viên Khởi Lương cũng không thể không nhìn lại.

Anh biết gần đây cậu ta có kết thúc một đoạn tình cảm, nhưng anh không nghĩ người bạn Khâu Thực này lại vì đoạn tình đó mà buồn bực không vui. Một tia sáng loé lên trong đầu anh, anh vung tay, đánh quả bóng màu đỏ rơi xuống lỗ nhỏ, vừa đúng lúc cắt đứt suy nghĩ, "Được rồi, tại sao?"

Ngũ Khâu Thực vẫn tiếp tục nhắm mắt, tiếng thở dài truyền tới lỗ tai Viên Khởi Lương, anh vô thức nhíu mày lại: trước nay Ngũ Khâu Thực ghét nhất là thở dài.

"Cậu nói xem, những người đàn ông thành công như chúng ta, có phải nên có một chút kinh nghiệm thất bại để tăng thêm tính sức quyến rũ không?"

". . . . ." , Viên Khởi Lương tiếp tục đánh bida của mình.

"Cậu nói xem, người đàn ông như tôi rốt cuộc là cái quái gì?"

". . . . ."

"Cậu nói xem, yêu em gái của bạn gái, chuyện vừa nực cười vừa quê mùa như vậy tại sao lại xảy ra trên một người đàn ông thành đạt, ưu tú như

tôi chứ?"

Lần này, Viên Khởi Lương không đánh nữa, lời vừa nói ra, lông mày anh lập tức xoắn sâu. Tia sáng vừa mới vụt tắt trong đầu lại một lần nữa sáng lên: Ngũ Khâu Thực không yêu chị gái Trác Lí, Trác Lí không tiện đối mặt với chị mình. . . . . Nguyên nhân chính là như thế. . . . . Đơn giản mà tầm thường.

Xoay người, Viên Khởi Lương đứng dậy, dựa người vào bàn bida, nhìn thẳng về phía Ngũ Khâu Thực, lẳng lặng chờ đợi lời nói tiếp theo của anh ta.

Nhưng thật đáng tiếc, sau đó Ngũ Khâu Thực không nói gì thêm.

Ánh sáng trong phòng chói loá, âm thanh truyền tới từ loa lớn, vừa lạ vừa quen — Ngũ Khâu Thực rất thích nghe nhạc không lời. Các loại dụng cụ, nội thất trong phòng được trang trí vừa đơn giản vừa đẹp mắt, ghế sofa màu trắng sữa được phủ một lớp lông trắng xoá, Ngũ Khâu Thực nằm ở trên ghế, cả người toát lên một vẻ nhẹ nhàng, đáng yêu.

Viên Khởi Lương cứ như vậy nhìn anh ta, Ngũ Khâu Thực không hề ngẩng đầu lên, mắt vẫn nhắm lại, lưu loát đưa ly rượu trên bàn lên uống một hơi cạn sạch. Giống như nhớ ra chuyện gì đó rất buồn cười, bật cười khanh khách như một đứa trẻ con.

Khung cảnh này, nếu như bất cứ người nào xông vào, nhất định sẽ nghĩ rằng: hai người đàn ông này có mối quan hệ không tầm thường.

"Chuyện từ khi nào?" Viên Khởi Lương không chịu được sự trầm mặc, mở miệng hỏi.

"Viên đại luật sư. . . . . Cậu có thể. . . . . tắt đèn được không?"

Viên Khởi Lương đứng dậy, tắt đèn.

Gian phòng mới vừa rồi còn sáng chói, bỗng chốc rơi vào tăm tối, chỉ còn lại ánh sáng cùng âm nhạc phát ra từ chiếc laptop của Ngũ Khâu Thực. Viên Khởi Lương ngồi xuống một chiếc sofa đơn, yên lặng chờ đợi Ngũ Khâu Thực nói tiếp.

". . . . . Tôi cũng không rõ là bắt đầu từ lúc nào. . . . ." Ánh sáng từ laptop chiếu lên ngón tay thon dài đang cầm ly rượu của Ngũ Khâu Thực, Viên Khởi Lương nhìn thấy anh ta đổ rượu vào miệng, "Chưa bao giờ tôi có ấn tượng sâu sắc với một người phụ nữ đến như vậy. . . . ."

Viên Khởi Lương không kiềm chế được cảm xúc lạnh nhạt của mình, anh ghét nhất là nghe Ngũ Khâu Thực kể về tình sử của anh ta, ghét phải nghe anh ta nhắc tới phụ nữ, nhưng, lần này, người phụ nữ trong miệng Ngũ Khâu Thực. . . . . là Trác Lí, cho nên, anh rất nghiêm túc lắng nghe.

Thì ra, có người thứ hai phát hiện được vẻ đẹp của cô. . . . . Có lẽ. . . . . Còn có người thứ ba. . . . . Anh muốn biết, trong mắt người đàn ông khác, cô là người như thế nào.

". . . . . Cậu sẽ không hiểu được đâu. . . . . Tôi thậm chí còn nhớ lần đầu tiên gặp cô ấy, mỗi câu nói, mỗi cử chỉ. . . . .Bộ dạng giả đoan trang của cô ấy. . . . đáng vẻ lúc cô ấy uống rượu vang. . . . ."

Ngũ Khâu Thực hoàn toàn đắm chìm vào trong ký ức, hoàn toàn không nhìn thấy trong bóng tối, Viên Khởi Lương đang nắm chặt tay lại.

"Tôi thực sự cảm thấy khó chịu."

Màn đêm như một thế lực thần kỳ, nó có thể làm cho một người lột bỏ tất cả lớp nguy trang, có thể khiến cho người ta tin tưởng một cách vô điều kiện, tin tưởng đến mức không giữ lại một chút bí mật nào. Màu đen là một màu sắc vô cùng thần kỳ, ở trong màu sắc đó, cho dù bạn nhắm mắt hay mở mắt, bạn đều có thể tưởng tượng ra vạn vật theo đúng màu sắc sặc sỡ của chính nó . . . . . d. đ! L, q. ~đ Ngũ Khâu Thực cứ như thế không giữ lại

bất kỳ một thứ gì. . . . . Đứt quãng. . . . . Ở trước mặt Viên Khởi Lương kể hết tất cả mọi chuyện về anh và Trác Lí. . . . . Những thứ rục rờ nhất, tốt đẹp nhất, những tình huống làm tim anh đập thình thịch. . . . .

". . . . . Tôi đã nhìn thấy cô ấy từ chối người khác. . . . ." Ngũ Khâu Thực đặt ly rượu xuống, đứng dậy, lấy một lon bia trong tủ lạnh, 'Xịt' mở nắp lon bia, quay đầu lại, trong bóng tối anh ta nhìn thấy nét mặt lạnh lùng của Viên Khởi Lương, khoé miệng nhếch lên, " Viên Khởi Lương, đây là lần đầu tiên cậu nghe tôi kể về phụ nữ."

Viên Khởi Lương dựa vào ghế sofa, giấu vẻ mặt của mình vào trong bóng tối, "Cậu nói xong chưa?"

". . . . . Vậy, từ những gì cậu đã nghe, cậu nói xem, tôi đã yêu người phụ nữ như thế nào." Ngũ Khâu Thực quay về chỗ của mình, lẳng lặng nhìn Viên Khởi Lương trong bóng tối.

Không chút do dự, Viên Khởi Lương nói thẳng, "Cậu yêu phải một người phụ nữ không nên yêu."

Trong bóng tối, Ngũ Khâu Thực không nhìn thấy rõ được biểu hiện kiên định của Viên Khởi Lương.

Cũng như thế, Viên Khởi Lương không thể nhìn thấy nụ cười quỷ dị trong đôi mắt của Ngũ Khâu Thực.

"Hả? Câu này có ý gì?"

"Cô ấy không phải kiểu của cậu. Tôi tin rằng cậu chỉ là nhất thời nổi hứng tò mò mà thôi."

" Viên Khởi Lương, cậu không phải là tôi."



"Được, tôi đổi thành một câu hợp lý hơn. Cậu nên biết với cô gái kia. . . . . Cậu không phải mẫu người cô ấy thích."

"Cậu nghĩ cậu rất hiểu cô ấy?" Ngũ Khâu Thực cầm chặt lon bia trong tay, ánh mắt rơi xuống người Viên Khởi Lương.


". . . . ."

"Mục đích cậu tới thành phố N, trợ lí Lý có thể không biết, nhưng tôi biết rất rõ."

"Ngũ Khâu Thực."

"EQ của tôi không bằng cậu." Ngũ Khâu Thực uống một ngụm bia lớn, nội tâm cuồn cuộn như nước thủy triều. Anh thừa nhận mình là một kẻ ngu, sau khi Trác Lí đi, mỗi ngày anh vẫn tới nhà họ Trác, chạy bộ cùng Trác Ý, ăn cơm ở nhà họ. Nhưng, ba ngày sau, anh mới nhận ra hành động này gây lãng phí thời gian biết bao nhiêu. . . . . Nửa tháng sau, anh mới nhận thức được ở cùng một chỗ với Trác Ý, đi chơi với cô ấy, càng ngày anh càng thấy mệt mỏi. . . . . Mãi cho đến khi Viên Khởi Lương từ thành phố N trở về, anh mới biết, trong lòng mình có một loại cảm giác trống trải, cảm giác đó ngày càng lớn dần, lớn đến nỗi không thể nào che giấu. . . . . Nó là cái gì? Là tình yêu của anh —— tình yêu chân chính.

"Tôi sẽ không vì phụ nữ mà phản bội anh em, cho nên. . . . . Cậu không cần phải xem tôi là tình địch." Dừng một chút, Ngũ Khâu Thực lại bồi thêm một câu, "Nhưng cậu phải thừa nhận trước, cậu yêu cô ấy."

Trong bóng tối, Ngũ Khâu Thực không thể nhìn thấy vẻ mặt  của Viên Khởi Lương nhưng anh có thể tưởng tượng được.

Trong bóng tối, Viên Khởi Lương không thể nhìn thấy vẻ hài hước trên mặt Ngũ Khâu Thực, nhưng anh có thể tưởng tượng được.

"Nói bông lền bông không phải là phong cách của cậu, tôi phải nhắc nhở cậu: Không chỉ EQ của cậu không bằng tôi, mà IQ. . . . cũng như vậy." Viên Khởi Lương không mẫn không lạt ném lại một câu, nhưng vào giờ phút này, vẻ mặt của anh đã từ nghiêm trọng chuyển thành nhẹ nhõm. Không phải vì cái gì khác, chỉ vì Ngũ Khâu Thực còn có tâm trạng để chinh anh.

"Cái này chưa chắc. . . . ." Uống một hớp bia, Ngũ Khâu Thực giều cợt nói, "Ít ra tôi còn dám thừa nhận mình đã yêu, còn cậu thì không. Cậu không những không dám thừa nhận, còn cố gắng che giấu." Ngừng lại một chút, Ngũ Khâu Thực nói tiếp, "Viên đại luật sư, thật ra thì cậu thừa nhận hay không cũng không ảnh hưởng gì lắm, tôi thổ lộ thất bại như vậy, cậu cũng chưa chắc đã tốt hơn."

‘Thổ lộ’, từ này làm cho Viên Khởi Lương cảm thấy hết sức xa lạ, nhưng lời nói của Ngũ Khâu Thực làm cho anh liên tưởng tới: một đấng nam nhi như anh, đứng trước mặt Trác Lí, nói rõ tấm lòng của mình với cô, mong đợi mọi chuyện tiến triển tốt — đây chắc chắn là một hành động xấu hổ, một hành động điên rồ không có kết quả.

Anh, Viên Khởi Lương, nhất định sẽ không làm. Hoặc nên nói là, sẽ không bao giờ làm trước.

Ngũ Khâu Thực ngồi thẳng dậy, nhích tới gần laptop, ngón tay động nhẹ, cuối cùng, ánh sáng từ màn hình laptop phản chiếu lên nụ cười không rõ mục đích của anh ta, anh nói, "Quý Mạnh Đường — với cậu, tôi — . . . . . đó mới chính là tình địch thực sự."

Đẩy laptop về phía Viên Khởi Lương, xác định Viên Khởi Lương đã nhìn vào đó, Ngũ Khâu Thực lại tiếp tục dựa vào sofa, sau đó, ung dung thưởng thức nét mặt thay đổi liên tục của Viên Khởi Lương.

Anh Mạnh Đường.

Quý Mạnh Đường.

Cuối cùng nét mặt Viên Khởi Lương biến thành nặng nề.

"Chuyện của cậu với Bạch Oanh tốt nhất là nên làm rõ, cô ấy tìm tôi không dưới mười lần, tôi nghĩ. . . . Nếu chuyện này kinh động tới Bạch Hách Sơn, tôi cũng không thể che giấu được."

"Rốt cuộc cậu đang tính toán cái gì?" Viên Khởi Lương bỏ qua lời cảnh báo trực tiếp của Ngũ Khâu Thực, trực giác nói cho anh biết, hành động của Ngũ Khâu Thực quá khác thường.

Ngũ Khâu Thực cười nhạt: không phải là anh muốn buông tay, mà là ngoài buông tay ra, anh không còn sự lựa chọn nào khác. Thứ nhất, Trác Lí không để tâm tới anh, nếu anh còn tiếp tục dây dưa với cô, sợ rằng so với Lý Nhất Phàm, hậu quả còn bi thảm hơn, anh là người trọng sĩ diện, nếu như bị phụ nữ cự tuyệt như vậy, e rằng sẽ tạo thành ám ảnh suốt đời, cũng may anh còn chưa bị lún sâu đến nỗi không thể rút ra được; thứ hai, anh theo đuổi Trác Lí sẽ gặp phải rất nhiều phiền toái — phiền toái từ bản thân Trác Lí, từ Trác Ý, ba mẹ Trác, vân vân — chỉ là Trác Ý đã từng đề cập tới Quý Mạnh Đường như một vật cản lớn, dĩ nhiên, nếu Trác Lí có tình cảm với anh, có lẽ anh sẽ dũng cảm tiến lên. . . . Nhưng đó lại là chuyện khác; d2, le e, quy s. Đo on. thứ ba, khối băng ngàn năm Viên Khởi Lương kia, khó lắm mới gặp được một người phụ nữ có thể hấp dẫn cậu ta, bất luận là vì chuyện gì Ngũ Khâu Thực sẽ không gây thêm cản trở, hôm nay gọi cậu ta tới đây là để trút hết tâm sự đồng thời cũng thay núi băng lớn kia xác định tâm ý.

"Có vẻ như. . . . Viên đại luật sư đã thực sự rơi xuống bể tình rồi. Tôi thì có thể rút lui được, nhưng đối lại là cậu, có vẻ không dễ. . . .", giả vờ thở dài một tiếng, Ngũ Khâu Thực đổi sang một bộ mặt hết sức nghiêm túc

---

"Tôi sẽ đi Mỹ một thời gian."

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 33

Tối hôm đó Trác Lí ngủ vô cùng ngon giấc. Trong mộng, cô thấy mình lúc 3 tuổi, Trác Ý 10 tuổi, mình 6 tuổi, Trác Ý 13 tuổi, mình 10 tuổi, Trác Ý 17 tuổi. . . . .

Cảnh tượng thời tằm bé từng thứ từng thứ một in sâu trong đầu cô, nụ cười cưng chiều của Trác Ý, bàn tay nắm chặt lấy tay cô của Trác Ý. . . . . Tuổi thơ hạnh phúc như vậy, lúc nhớ lại vẫn còn cảm thấy hạnh phúc, cho dù là trong lúc ngủ, Trác Lí vẫn nở nụ cười tươi.

Cô và Trác Ý biết nhau hai mươi mấy năm, chung sống hai mươi mấy năm, tình cảm rất sâu đậm, một người đàn ông xen vào chắc chắn không thể làm bọn họ dao động, cô tin chắc như thế. Hơn nữa, chỉ cần Trác Ý chịu về nhà, cô tin chắc một lúc nào đó, thời gian nhất định có thể làm tan biến mọi hiểu lầm, có thể chữa lành mọi vết thương: cô tin tưởng Trác Ý, tin tưởng tình yêu của chị ấy với mình.

Việc cô cần làm bây giờ là: tích cực, lạc quan đối mặt với thử thách tiếp theo của cuộc sống. Cô muốn có một công việc tốt, một tình yêu đẹp, kết hôn, cuộc sống cứ thế tiếp diễn trong sự vui vẻ.

Nghĩ tới đó, Trác Lí đột nhiên thức giấc. Cảnh tượng trước mắt có chút xa lạ cũng có chút quen thuộc: điều hoà thổi nhẹ nhàng, trong không khí có hương thơm dịu dàng, gối rất êm, so với cái gối ở nhà của cô dễ chịu hơn rất nhiều. Cô tham lam hít hà hương thơm ở trên gối, trong lòng thầm nghĩ: Cậu mự thật là tốt, phòng khách cũng thơm đến như vậy. /d.dLq,d/

Sau khi rời giường, Trác Lí tiện tay lục lọi một chút. . . . .

Thật sự chỉ là tiện tay lục lọi. . . . .

Cô chỉ là tiện tay kéo ngăn kéo phía dưới tủ lớn ra, muốn nhìn xem có cái gì bí mật không. Đúng, cô thừa nhận chính mình có loại tò mò háo sắc, thích lục lọi những chỗ riêng tư, ví dụ như ngăn kéo. . . . .

Cô tiện tay một chút. . . . .

Thế nhưng lại thấy. . . . .

Từng dây đồ lót nam. . . . .

Một đàn quạt bay ngang đỉnh đầu cô. . . . .

Sau khi đàn quạt bay đi, thần trí của Trác Lí cũng quay trở lại. Cô tự nhận mình có một khí phách kinh người, vì vậy, cô theo bản năng không vội đóng ngay kéo lại, mà là. . . . .

Cẩn thận quan sát kĩ.

Đứng dậy, lần lượt mở tủ treo quần áo ra.

Rất tốt, đều là màu đen. Âu phục màu đen, áo sơmi màu đen, T shirt màu đen, quần màu đen, cà vạt màu đen, màu đen. . . . . mắt Trác Lí chỉ nhìn thấy màu đen. Mà màu đen này lại làm cô lập tức nhớ tới một người — Viên Khởi Lương.

Dây thần kinh căng lên như dây đàn, thậm chí cô còn nghe thấy một tiếng ‘pia’. Sau đó, lập tức truyền tới cho cô một thông tin kinh người —

— Đây, là, phòng, của, Viên, Khởi, Lương! !

Cô nhớ tới tối hôm qua, Viên Khởi Lương dịu dàng nói chuyện với cô, dịu dàng an ủi cô, dịu dàng. . . . . ôm cô. . . . . còn ôm thật chặt? Suy nghĩ

đó vừa mới hiện ra, trong lòng cô lập tức dao động, có một loại cảm giác kì lạ, không khống chế được, cứ như vậy trào ra. . . . .

Cô đang mãi tìm ra một nguyên nhân hợp lí thì bụng cô réo lên như đồng hồ báo thức, sau đó, có một ý nghĩ khác thôi thúc cô phải rời khỏi phòng: cơn chính là động lực lớn nhất.

Vừa mới mở cửa ra, cô liền nghe thấy chất giọng đặc sắc của Đường Chi Thiện từ phòng khách truyền tới ——

Đường Chi Thiện: ". . . . . Vậy thì buổi chiều đi, dù sao hôm nay cũng là Chủ nhật."

Thiệu Chi Uyển: "Chăm sóc con bé tốt một chút."

Đường Chi Thiện: "Đứa trẻ này rất dễ dỗ dành, mua cho nó một chút điểm tâm, đảm bảo nó sẽ vui vẻ chạy theo cháu ngay. . . . Đúng rồi, ngủ lâu như vậy mà vẫn chưa thấy nó dậy. . . . Bà đi gọi nó xem sao. . . ."

Trác Lí 囍, đang định mở cửa ra ngoài, lại nghe thấy tiếng của Thiệu Chi Uyển truyền tới.

"Kêu cái gì mà kêu. . . . Con bé đã mấy ngày không chớp mắt rồi. . . . Để cho nó nghỉ ngơi một chút, cơn tôi cũng đã chuẩn bị rồi. . . . Khởi Lương, nếu con bé không muốn ra khỏi nhà, vậy cứ để nó ở nhà đi, dì sẽ nói chuyện với nó. . . ."

Đường Chi Thiện cắt ngang: "Cho dù phải kéo cũng nhất định phải lôi nó ra khỏi nhà! Tìm người năm ngày liên tục, lại ngủ lâu như vậy, nếu không đi dạo một chút thì làm sao có thể giải tỏa? Khởi Lương. . . . Chuyện này phải phiền tới cháu rồi. Nếu để dượng ra tay, nha đầu kia nhất định sẽ nổi giận, không chừng còn cuốn gói đồ đạc bỏ đi nữa. . . ."

Thiệu Chi Uyển chen vào nói: "Đúng rồi, nói đến hành lý. . . . . Khởi Lương, buổi chiều cháu ghé qua nhà của Trác Lí một chuyến, mang ít quần áo của nó tới đây đi, bên nhà con bé nói rằng hôm nay Trác Ý đã ra ngoài cùng với Lý Xán, có lẽ sẽ về nhà muộn."

Viên Khởi Lương: "Được."

Trác Lí đứng thần người tại chỗ, cô không biết nên đi ra hay là thôi. Dĩ nhiên đó chỉ là suy nghĩ lúc đó của cô, bởi chưa đầy năm giây sau, cô đã đi ra khỏi phòng, trưng khuôn mặt chán chường đi qua mọi người, đi thẳng vào nhà vệ sinh.

Đứng trước gương cười nham nhở, Trác Lí tìm bàn chải, đánh răng. Đồng thời trong lòng cũng suy tính biện pháp để hành hạ Viên Khởi Lương: chỉ cần anh ta dám lôi cô ra khỏi nhà, cô sẽ khiến anh ta phải đẹp mặt.

Trác Lí chính là một người tính toán chi li, có thù tất báo. Mặc dù tối hôm qua Viên Khởi Lương đã rất dịu dàng, làm cho cô cảm động, nhưng so với vô số lần cô bị khí lạnh của anh ta làm cho trọng thương, hiển nhiên một chút dịu dàng nho nhỏ kia không đáng được nhắc tới. d2 l, qđ Cô vừa đánh răng vừa nghĩ thầm: tính tình của núi băng kia hoàn toàn không thích hợp với thế giới nhuộm đầy mùi vị sinh tồn này, anh ta vừa cố chấp vừa không nể nang mặt mũi ai, nhất định đắc tội với rất nhiều người. Cô muốn giáo dục anh ta một chút, cải tạo lại tính cách của anh ta, cứu vớt anh ta.

Suy nghĩ này càng lúc càng bay xa, rốt cuộc Trác Lí cũng hài lòng mỉm cười một cái. Nhưng để thôi thúc ý nghĩ đưa cô đi giải sầu của vợ chồng Đường Chi Thiện, cô cố tình giấu đi nụ cười đó.

Cho đến lúc ngồi trên chiếc Buick cũ kỹ của Đường Chi Thiện, Trác Lí mới len lén núp ở cửa sổ xe hơi cười trộm, suy nghĩ xem nên làm thế nào để Viên Khởi Lương sống cũng không được mà chết cũng không xong,



quỳ gối xuống mà hô to ‘Nữ vương tha mạng, sau này tôi không dám nữa’.  
. . . . . Cô cười tới mức toàn thân run rẩy.

"Đóng cửa xe lại, cũng đừng cười nữa, tôi sợ người khác sẽ nghĩ tôi đang chửi người điên." Giọng của Viên Khởi Lương giống như âm thanh ma quỷ, bay vào lỗ tai Trác Ý.

Toàn thân thể của Trác Lí run lên.

"Soạt", quay mặt lại nhìn Viên Khởi Lương, "Anh đừng ngậm máu phun người, chứng cứ nào mà anh nói là tôi đang cười hả."

"Nghĩ một chút xem nên tới chỗ nào để lấp đầy dạ dày của cô đi, tính kể với tôi cũng cần có thể lực." Bộ dạng đó của Trác Lí, Viên Khởi Lương căn bản không cần phí chút tâm tư nào cũng đoán ra được. Đối với năng lực phục hồi vô cùng to lớn của cô, anh rất vui. Chỉ là, không biết phải ăn bao nhiêu mới bù đắp được những chỗ gầy đi kia. Tối hôm qua anh ôm cô, nhưng lại không có chút cảm giác nào.

Lại bị nhìn thấu. . . . . Trác Lí hùng hùm hổ hổ, "Tôi muốn đi ăn KFC." Cô không chỉ đi ăn KFC mà còn chọn suất ăn trẻ em, không những ăn suất trẻ em mà còn phải lấy được đồ chơi, không những muốn lấy đồ chơi mà còn phải bắt Viên Khởi Lương xếp hàng lấy!

Giày vò anh ta tới chết!

Viên Khởi Lương nhíu mày, "Xem ra. . . . . Địa điểm không thể do cô quyết định." Đồ ăn chiên rán không thích hợp cho cô bây giờ.


"Vậy tôi sẽ không ăn."


"Tùy cô." Cô không ăn mới là chuyện lạ.

Loading...



Trác Lí giao phó xong, liền nhanh chân rời khỏi quầy, chạy tới ngồi vào một chỗ ở gần cửa sổ, khoanh tay thanh thản đợi xem dáng vẻ Viên Khởi Lương lúc bê đồ ăn tới cho cô — chắc sẽ rất khác, chỉ nghĩ thế thôi đã làm cô cảm thấy vui mừng. Lại nghĩ tới cảnh tượng núi băng lớn kia dùng giọng điệu như là nước đá, yêu cầu nhân viên lấy phần quà thiếu nhi. . . . .

Tất nhiên sẽ vô cùng , vô vô cùng  .

Nhưng ngay sau đó, cô ngơ ngác nhìn Viên Khởi Lương một cây đèn nghịt, nhàn nhã đi hai tay không về phía cô, vẻ mặt cô liền  .

"Nhân viên phục vụ sẽ đưa suất ăn cùng đồ chơi đến cho cô." Viên Khởi Lương ngồi xuống đối diện Trác Lí, khẽ mỉm cười một cái, "Tôi còn có một số việc, ăn xong thì gọi điện cho tôi."

"Cái gì? Không phải anh sẽ ăn chung với tôi sao?"

Trác Lí không ý thức được câu vừa nói ra theo bản năng được đẩy lên rất cao, bộ dạng giống như cô gái nhỏ bị bắt nạt. Vẻ mặt này làm cho Viên Khởi Lương vô cùng vui vẻ, nhưng ngoài mặt lại không có chút vội vàng nào, "Ừ." Một tiếng vừa nói ra, Viên Khởi Lương trực tiếp bỏ qua vẻ mặt oán trách của Trác Lí. . . . Xoay người rời đi.

Đi ra khỏi nhà hàng, Viên Khởi Lương lập tức gọi điện, ". . . . . Trợ lí Lý, mang hồ sơ vụ án Hạo Nguyên tới phố Trung Hưng cho tôi . . . ." , đúng là ban đầu anh có việc bận, chỉ là, thứ tự nặng nhẹ khác nhau.

Trong nhà hàng có một người vừa ăn vừa suy nghĩ rồi rằm. Sau khi Viên Khởi Lương đi được vài phút, rốt cuộc cô cũng nhận ra được những biểu hiện kì lạ của Viên Khởi Lương trong khoảng thời gian này. Dĩ nhiên, với kinh nghiệm tình trường ít ỏi của mình, cô hoàn toàn không thấu hiểu được nghệ thuật yêu đương cao siêu của Viên Khởi Lương, cô chỉ loáng

thoáng cảm nhận được — núi băng kia đã không còn lạnh lùng với cô nữa.

Xử lý xong phần ăn của trẻ em, Trác Lí không nghe theo lời dặn gọi điện của Viên Khởi Lương mà tự mình rời khỏi nhà hàng. Bên cạnh KFC là một trung tâm Games lớn, âm thanh gầm rú phát ra từ đó thu hút sự chú ý của Trác Lí. Khiến cho nữ otaku (trạch nữ) ngàn năm như cô chân thực cảm nhận được ‘thế giới bên ngoài vô cùng đặc sắc’. Vì vậy, cô như ma sai quỷ khiến, cất bước đi vào Video Games City.

Thật ra cô không thích chơi những trò chơi điện tử hiện đại, chỉ những trò IQ thấp như gắp thú bông, ném vòng mới thu hút sự chú ý của cô. Chơi một vòng, cô không hề thu hoạch được cái gì, tiền thì lại giảm bớt. Cuối cùng, trò ném vòng ba màu đã khiến cô phá sản ngay tại chỗ.

Lúc mang hai bàn tay trắng ra khỏi trung tâm game, Trác Lí mới phát hiện: trời đã tối.

Theo bản năng sờ sờ điện thoại ở trong túi. diendanle. QuýĐôn

Tốt lắm! Hai mươi mấy cuộc gọi nhờ, toàn bộ đều là của — Viên Khởi Lương. Số điện thoại rất ít khi xuất hiện trên điện thoại của cô, thật ra thì, cô không biết số điện thoại này lưu trong máy cô từ lúc nào, cô nhớ lúc cô nhận điện thoại này, danh bạ hoàn toàn trống trơn. . . . Nhưng, cô không hề thêm số điện thoại này vào, vậy, cuối cùng vì sao số này lại có trong máy cô?

Lúc cô còn đang mãi suy nghĩ, màn hình điện thoại lại sáng lên, cô cho là Viên Khởi Lương gọi điện tới, vì vậy nhanh chóng bắt máy.

"Là Trác Lí phải không?" Âm thanh từ đầu bên kia có chút xa lạ có chút quen thuộc — Vu Thu Thủy Vu mỹ nhân.

"Vâng"

"Tiểu Lí. . . . . Cô muốn hại chết tôi sao. . . . ."

"Có chuyện gì vậy?"

Tiếp đó, Vu mỹ nhân vừa nhiệt tình vừa khẩn thiết muốn cô trở lại đi làm, căn kẽ truyền đạt thông tin tuyển dụng cùng với sự nhớ nhung của mọi người, cứ như vậy, 10' đồng hồ trôi qua.

Rốt cuộc Viên Khởi Lương cũng thông được điện thoại với Trác Lí, dưới cái nóng nực của chiều tối mùa hè, ánh mắt trời chiếu đỏ cuối chân trời. Viên Khởi Lương lo lắng ngồi trong KFC, lẳng lặng nhìn về phía xa xăm.

"Cô đang ở đâu?" Giọng điệu Viên Khởi Lương cố gắng kiềm chế cơn giận dữ, anh chưa từng gọi cho người phụ nữ nào vượt quá hai mươi lần. Trác Lí —— vẫn luôn là cô gái đó, không ngừng khiêu khích sự nhẫn nại của anh đối với phụ nữ.

Đầu bên kia điện thoại, Trác Lí nghe thấy được sự lo lắng trong giọng điệu mang đầy thuốc súng kia của đối phương, nhưng cô cũng không cảm thấy mình đã làm sai điều gì, vì vậy, điều chỉnh giọng nói, không kiêu ngạo, không tự ti: "Siêu thị Phú Hào".

"Tút. . . Tút. . . "

Trác Lí ngây người, Viên Khởi Lương, anh ta dám đập máy của cô?

Tên đàn ông không có phép lịch sự!

Chỉ là, khí thế cường hãn kia của cô khi nhìn thấy vẻ mặt xanh đen của Viên Khởi Lương liền biến mất như làn gió. Lúc gọi điện thoại còn có thể chống đỡ một chút, trực tiếp nhìn thấy một người đàn ông ăn bận cả cây đen, ánh mắt có thể giết người, cô thật sự không thể vùng lên nổi.

"Cái đó. . . . . Anh xem. . . . . Tôi thấy anh có việc bận. . . . . Lỡ như tôi ăn xong rồi nhưng anh vẫn chưa hết bận, vậy chẳng phải tôi làm phiền tới anh sao? Cho nên, tôi liền đi trước. . . . . Với lại. . . . . Ở Video Games City, âm thanh quá lớn. Tôi không nghe thấy chuông điện thoại kêu. . . . ."

Trác Lí như vậy cả nửa ngày, sắc mặt người đàn ông trước mặt vẫn không có chút thay đổi, cô không khỏi nguyên rủa trong lòng: người đúng là không có tiền đồ, giải thích với tên đàn ông chết tiệt này làm gì chứ.

Thờ dài một tiếng, Viên Khởi Lương điều chỉnh cảm xúc của mình, lạnh lùng nói, "Khuya lắm rồi, về nhà thôi."

Anh không phải là trách cô rời đi, không phải trách cô đi mà không báo với anh — bây giờ cô vẫn chưa có trách nhiệm và nghĩa vụ báo cáo hành tung với anh. Chỉ là, đây là lần đầu tiên anh lo lắng cho một người như thế, chính anh cũng không thể điều chỉnh được cảm xúc của mình. Anh vô dụng gọi cho cô vài chục cuộc điện thoại nhưng chỉ nghe thấy giọng của nữ tổng đài viên, anh không có thói quen chờ đợi một người, anh chỉ hi vọng. . . . . Có thể nhanh chóng tìm được cô.

"Ngay bây giờ. . . . . Đùa gì thế? Sớm như vậy đã về nhà sao? Cuộc sống về đêm bây giờ mới bắt đầu nha!"

". . . . . Về nhà."

"Bạn của tôi. . . . . Ngày mai tôi phải đi làm rồi. . . . . Để cho tôi chơi thêm một chút đi. . . . . Ô ô. . . . ." Tóm lấy cánh tay của ai đó, không ngừng lắc.

". . . . ."

"Nếu không anh cứ về nhà trước đi, tôi sẽ đi chơi một lát."

"....."

# CÓ LẼ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 34

Thời điểm Viên Khởi Lương vô tội bị Trác Lí lôi vào “Siêu thị Phú Hào”, thái độ của anh có thể dùng bảy chữ để hình dung ‘Giông tố chuẩn bị kéo tới nơi’.

Vui sướng đắm chìm trong Video Games City, tất nhiên Trác Lí sẽ không nhận ra vẻ mặt giận dữ của Viên Khởi Lương. Chỉ là lúc tới chỗ đổi tiền xu để chơi, em gái nhỏ bán xu cứ nhìn chăm chăm về phía cô, ánh mắt chỉ nhìn về một điểm duy nhất, lúc này Trác Lí mới ý thức được —— Viên Khởi Lương thật đúng là một tên đàn ông phong lưu. Trong quá khứ đã từng được chứng kiến mức độ nổi tiếng của anh ta, Trác Lí nghĩ rằng mình sẽ không còn ngạc nhiên với cảnh tượng này nữa, nhưng không hiểu tại sao, vào giờ khắc đó, cô lại dùng cánh tay của mình —— kéo lấy cánh tay của Viên Khởi Lương? —— người đàn ông này bị một người phụ nữ khác nhìn chăm chăm —— cho dù chỉ là một tiểu muội muội 9x bé bỏng, trong lòng cô cũng cảm thấy không thoải mái. Sau đó, cô lấy 100 tệ từ chỗ Viên Khởi Lương, đập lên bàn, lớn tiếng nói, "Đổi tiền xu cho tôi! Nhanh lên một chút!"

100 tệ có thể mua được rất nhiều xu trò chơi, em gái nhỏ đưa cho Trác Lí và Viên Khởi Lương bốn cái túi lớn. Trác Lí tự mình cầm lấy hai túi, hai túi còn lại thì đưa cho Viên Khởi Lương, nhận lấy hai cái túi đó, khoe miệng Viên Khởi Lương khẽ giật giật.

"Núi băng lớn, anh biết chơi những trò kia không?" Hai tay Trác Lí không rảnh, vì vậy cô dùng đầu chỉ chỉ vào mấy trò chơi điện tử mà đám



thanh niên đang chơi, chỉ vào trò ném bóng rổ ở cách đó không xa, ánh mắt nhìn về Viên Khởi Lương —— cố gắng khơi dậy hứng thú của anh.

Anh đương nhiên biết chơi. Không những biết chơi mà anh còn là cao thủ. ‘Thánh Quang’ còn tân tiến hơn ở đây rất nhiều, anh đã thi đấu tất cả các trò cùng Ngũ Khâu Thực, mỗi lần như vậy đều là anh thắng, sau đó Ngũ Khâu Thực liền kiên quyết loại bỏ tất cả các thiết bị trò chơi ra khỏi phòng, chỉ lưu lại một số trò đơn giản. Bao gồm bàn Bi-a mà Viên Khởi Lương kiên quyết giữ lại. Ngũ Khâu Thực là một cậu ấm tinh thông mọi thứ, nhưng Ngũ Khâu Thực không thể không thừa nhận: Viên Khởi Lương mới chính là một tay chơi thứ thiệt.

Tuy nhiên, anh vẫn đáp lại, "Không biết."

Quả nhiên, đúng như ý nguyện, anh nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo, vui vẻ của Trác Lí. . . . . Vẻ mặt này, Viên Khởi Lương rất hưởng thụ.

"Không sao. . . . . Tôi có thể hướng dẫn anh, anh xem, chơi như thế này. . . Như thế này, loại trò chơi đối kháng này, tôi chơi rất lợi hại, . . . . ."

Viên Khởi Lương cố gắng giấu nụ cười, im lặng nghe mấy lời ba hoa giới thiệu trò chơi của Trác Lí, anh nhớ tới lời của Ngũ Khâu Thực, bộ dạng tự cho mình là thông minh, trưởng giả học làm sang của cô đúng là thú vị. Anh nhìn đôi mắt sáng ngời của cô, nhìn má lúm như ẩn như hiện của cô, bỗng cảm thấy những thứ ồn ào, náo nhiệt, bóng người qua lại xung quanh, ánh đèn màu chói mắt, âm nhạc xập xình, trong nháy mắt đều trở thành hư vô.

Thế giới chỉ còn lại hai người.

Thực ra thì Trác Lí rất vô dụng, cô cố gắng thổi phồng các trò chơi lên nhằm thu hút sự chú ý của Viên Khởi Lương, nhưng ngược lại, anh ta lại không có chút biểu hiện hứng thú nào. Mà trong tình huống bối rối này, cô chỉ có thể chơi mấy trò chơi không cần tới chỉ số thông minh, đành phải cố

gắng giới thiệu mấy trò chơi không cần dùng não đó khó lên một chút, cô không thể để mất mặt trước núi băng được.

Nghĩ như vậy, cô đột nhiên nghĩ ra một kế, cười cười nói, tự biên tự diễn, "Anh xem. . . . anh xem. . . . những món đồ trẻ em kia thật đáng yêu đúng không? Nhất là củ cà rốt kia. . . . Đi, để tôi đi giành lấy nó!" Sau đó, cô kéo Viên Khởi Lương tới cô trò chơi vòng ba màu — cô không ngừng ném, ném mấy trăm lần, đến cả một cái bút chì nhỏ cũng không trúng.

Bộ trang phục Viên Khởi Lương mặc hôm nay, mặc dù vẫn là màu đen nhưng phong cách rất trẻ trung, tuy là vẻ mặt hơi cứng nhắc, lạnh lùng, nhưng vẫn làm cho người đi qua không ngừng quay lại nhìn. Thời điểm này ở Video Games City, hơn phân nửa là học sinh, phần lớn lại là nữ sinh, cho nên, điều tất yếu chính là Viên Khởi Lương bị cả đám vây xem. d2 lê quys ddoon Sau đó, Trác Lí còn thoải mái kéo anh chen vào vòng trong cùng, không chút do dự làm cho Viên Khởi Lương có cảm giác giống như khi trong vườn thú, bị cả đám người vây xem. Anh không hề thích những chỗ nào nhiệt như thế này, nó làm anh cảm thấy đau đầu. Có thể đi tới những nơi thế này, đây đã là cực hạn của anh đối với cô.


Vì vậy, giây tiếp theo. . . . .

Viên Khởi Lương vươn cánh tay dài ra, nắm lấy bàn tay đang ném xu của Trác Lí, nhíu mày nói, "Chúng ta đi chỗ khác."

Trác Lí không nghe theo, "Khoan đã. . . . Chờ tôi lấy được củ cà rốt kia, lúc đó chúng ta sẽ đi." Đây thật ra là kế hoãn binh, Trác Lí đã nhắm rồi, cô nhất định phải lấy được củ cà rốt đỏ cam cao hơn người kia, nhất định phải ném vào cái vòng tròn xanh lá kia, cô chơi trò này cả một buổi chiều, chưa thất bất cứ người nào có thể ném trúng ô đó, cô không ôm hi vọng mình có thể ném được. Chỉ là cô rất thích quá trình này.

"Cô đứng lùi ra phía sau." Viên Khởi Lương cầm lấy một nắm xu, khẽ nâng tầm ngắm lên, mắt nheo lại, ngón tay thon dài kẹp lấy một đồng xu — chỉ với những cử chỉ đó, hai tai Trác Lí đã bị tiếng hét chói tai làm cho ù ù.

Đúng lúc Viên Khởi Lương giơ tay lên chuẩn bị ném, Trác Lí chợt lo lắng, kéo lấy cánh tay của Viên Khởi Lương, nhỏ giọng nói, "Hiện tại dừng tay còn chưa muộn. . . . . Anh xem, có bao nhiêu người vây quanh như vậy, nếu lỡ may ngay cả cái vòng hồng (vòng ngoài cùng, dễ ném trúng nhất) anh cũng ném không vào, sẽ rất mất thể diện. . . . . Khi đó, anh ngàn vạn lần đừng nói quen biết tôi. . . . ."

Trác Lí chỉ là muốn ngăn Viên Khởi Lương lại, cô nghĩ rằng kế khích tướng này sẽ làm cho Viên Khởi Lương tức giận mà bỏ đi, 

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 35

Đây là ngày đầu tiên Trác Lí đi làm khi trở về thành phố Z. Cô yên tâm ở nhà họ Đường cách tòa nhà Hào Mã một đoạn đường, cô không muốn rời giường quá sớm. Nếu không phải vì sáng sớm Thiệu Chi Uyển gọi cô dậy ăn sáng, thì cô chỉ muốn chừa lại một phút đồng hồ để mình rửa mặt thôi.

Trác Lí và Viên Khởi Lương cùng vào ở nhà họ Đường, làm Thiệu Chi Uyển và Đường Chi Thiện vô cùng vui vẻ. Không chỉ bởi vì hai người tuổi trẻ gia nhập vào làm căn nhà nhỏ trở nên náo nhiệt, mà lại là vì..... hai ông bà đều có chung một tính toán, một lời không đủ để người trong cuộc thấy rõ tính toán mập mờ của họ.

“Bữa sáng ăn chút đi, đây là do cậu cháu mua từ sáng sớm đây.”

Rửa mặt xong Trác Lí tại bàn ăn trong phòng khách nhìn lướt qua: Rất tốt, núi băng đã rời đi. Tối hôm qua cô ngủ thiếp đi trên xe của anh, cô cũng không nhớ được mình trở về phòng ngủ nhà họ Đường như thế nào. Chẳng qua cô dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết là Viên Khởi Lương ôm cô về. Sáng sớm, Trác Lí cũng không muốn suy nghĩ của mình đối với Viên Khởi Lương rốt cuộc là giống cái gì, cô bóc bánh bao thuận miệng hỏi, “Mợ à, túi kia của cháu có quần áo và máy tính là do ba mẹ cháu mang tới ạ?”

“Quần áo?” Đầu tiên Thiệu Chi Uyển hỏi ngược lại, như đột nhiên nhớ tới cái gì, nghi ngờ hỏi, “Không phải là cháu và Khởi Lương cầm về sao?”

Trác Lí sững sốt, miếng bánh bao kia ở trong miệng còn chưa kịp nuốt xuống mắc kẹt lại, bởi vì không mở được miệng, nên cô chỉ có thể dùng ánh mắt hỏi thăm Thiệu Chi Uyển chuyện gì đã xảy ra.

“Chiều hôm qua Khởi Lương mang về.”

Viên Khởi Lương một mình đến nhà giúp cô lấy quần áo? Núi băng có □ phép thuật sao? Không phải anh ấy một mực bảo ‘có chuyện’, sau đó ‘có chuyện’ xong rồi gọi điện thoại cho cô sao? Sao lại có thể có thời gian đến nhà cô lấy quần áo? Không không không..... Vấn đề mấu chốt không phải là về mặt thời gian, mà là..... tại sao Núi băng lớn lại chủ động đến nhà cô giúp cô lấy quần áo?

Cái vấn đề này vẫn kéo dài đến khi cô đến tòa nhà Hào Mã, trở lại “Đô Thị Tinh Anh”.

Sáng sớm, bộ phận phỏng vấn chỉ có ba bốn người ở đây, Trác Lí hăng giọng, cười rục rờ nói, “Tôi đã trở về!”

Mọi người trong phòng làm việc rồi rít ngẩng đầu, lúc này Trác Lí mới thấy rõ: Lâm Bồi, Vạn Hiểu Yên, Vu Thu Thủy đều không ở đây, cả Lý Nhất Phàm cũng không. Văn phòng làm việc to như vậy chỉ có vài đồng nghiệp bình thường làm Trác Lí cảm thấy xa lạ, mặc dù không quen, nhưng thấy Trác Lí, tất cả mọi người vẫn nở nụ cười chân thành ‘hoan nghênh trở lại’ với cô, ngay sau đó lại vội cúi đầu làm việc của mình. Thấy tình cảnh này trong lòng Trác Lí có chút buồn bã: Xem ra không phải mọi người đều mong đợi cô trở lại. Chỉ là, khi cô tự mình trở lại bàn làm việc thì thấy Lâm Bồi dán một dòng ghi chép nhỏ trên máy tính, trong nháy mắt cô đã khôi phục lại sức sống.

Lời ghi chép nhỏ viết với nội dung: Thời tiết quá nóng, cho nên buổi sáng các chị đều bị đuổi ra khỏi cửa, buổi trưa các chị mời em ăn cơm, cho

em đón gió, (\*^\_\_^\*). Khác, đồng chí Vương Hiếu Mai để cho em trở về tòa soạn, nên đến phòng làm việc của cô ấy một chuyến.

Cô sửa sang lại một chút, xác định quần áo của mình không có không chỉnh tề, diện mạo không có không sạch sẽ xong, Trác Lí đi đến bộ phận nhân sự báo cáo.

Đầu tiên khi nhìn thấy Vương Hiếu Mai, chợt Trác Lí cúi đầu nhìn qua trang phục của mình một cái: T shirt ngắn tay. Cô nhớ sáng sớm có nghe thợ bảo hôm nay nhiệt độ trên 35 độ, nhưng trước mắt cô Vương Hiếu Mai lại có thể mặc..... Áo dài tay? Ngay ngắn?

Mặc dù trong tòa soạn có mở điều hòa, nhưng cô vẫn thấy Vương Hiếu Mai toát mồ hôi đầm đề.

Cô nâng kính mắt lên, giọng nói Vương Hiếu Mai không mặn không nhạt, “Mang những thứ này ra bên ngoài điền vào, sáng sớm mai giao cho tôi.”

“Làm nhân viên chính thức của ‘Đô Thị Tinh Anh’ sẽ có rất nhiều chuyện mình phải đảm đương. Trong tòa soạn cô thực hành tích lũy kinh nghiệm, đi muộn rồi, về sớm, giao bản thảo, không chuyên cần, tiêu cực cùng tất cả hành động.....”


Kế tiếp theo thông lệ Vương Hiếu Mai dặn dò, Trác Lí chỉ thấy môi cô ấy thoa son lúc đóng lúc mở, về phần nội dung cô ấy nói gì, toàn bộ đều bay vào không gian Vũ Trụ rồi. Đợi đến khi Vương Hiếu Mai đem toàn bộ công việc bàn giao xong, thì trong bụng Trác Lí thở dài một hơi, lúc đang định xoay người đi.

“À, đúng rồi, Tổng biên tập Ngũ bảo cô trở lại thì đến phòng làm việc của anh ấy một chuyến.

Trái tim cô hoảng hốt.

Tiếp theo, trong lòng Trác Lí rồi rít thoáng qua lời nói sau: ‘Phải tới, dù sao cũng phải tới’, ‘trốn được mừng một, nhưng không tránh được mười lăm’, ‘chạy được hòa thượng chứ không chạy được miếu’ .....Cô và Ngũ Khâu Thực đi đến kết cục này không đơn giản giống như cùng Lý Nhất Phàm. Thứ nhất, Ngũ Khâu Thực không có chính thức theo đuổi cô, anh ta chỉ thổ lộ mà thôi; Thứ hai, Ngũ Khâu Thực người này quá lợi hại, cô muốn cự tuyệt anh ra thì tuyệt đối không phải là chuyện đơn giản như vậy; Thứ ba, Ngũ Khâu Thực là lãnh đạo trực tiếp của cô, cô còn muốn giữ chén cơm này nha.

Ôm lòng thấp thỏm lo lắng, Trác Lí gõ cửa “Phòng làm việc của Tổng biên tập”.

“Mời vào.” Bên trong truyền đến giọng nói rất trầm ổn, không nghe ra cảm xúc gì, cô không thể 

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

**Chương 35.2**



# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 36

Vu mỹ nhân nói: Cái loại đàn ông máu lạnh như Viên Khởi Lương, rất khó mà tin được anh sẽ đối xử dịu dàng với một người phụ nữ.

Vu mỹ nhân nói: Nếu như anh ấy thật sự dịu dàng với một người phụ nữ, thì thật là khó tin có người phụ nữ như thế tồn tại.

Vu mỹ nhân nói: Nếu Viên Khởi Lương dịu dàng với Trác Lí, như vậy thì rất khó tin cái thế giới này tồn tại.

Cuối cùng Vu mỹ nhân nói: Không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng nổi.

Vấn đề Trác Lí quan tâm nhất là: Mình nên làm thế nào để biết núi băng có yêu mình hay không?

Vu mỹ nhân nhìn vẻ mặt Trác Lí đầy tâm xuân nhộn nhạo đến choáng váng mê mẩn, ý vị sâu xa nói: Nếu muốn biết có quan tâm hay không trước hết phải biết ý của cô. Trước hết thành thật khai báo xem cô có ý tứ với Viên Khởi Lương?

Trác Lí thoáng chốc cảm thấy sấm vang chớp giạt mưa gió bão bùng, sóng não điện của cô trên đường truyền đến bị sấm chớp đánh trúng, sau đó cô vô cùng rõ ràng cảm thấy mình như mê muội gật đầu một cái. Chưa kịp suy nghĩ tại sao mình lại gật đầu, hơn nữa chưa kịp suy nghĩ tại sao mình sẽ có ý tứ với núi băng, cô vẫn có thể chân thật cảm thấy: Động tác gật đầu này tuyệt đối không phải là nhất thời mất hồn đưa đến. Giống như cô không biết một ngày nào đó mỗi một khắc một giây trong tiềm thức của cô đều

đang đứng ở cửa gieo vào thật sâu ý nghĩ này: Cô, đối với núi băng có cảm giác không giống với những người đàn ông khác. Mặc dù cô không thể xác định được đó có phải là tình yêu hay không, nhưng tối thiểu cô có thể xác định được: Cô không giống với núi băng lớn. Nhất là khi biết núi băng có thể cũng có ý với mình, nhận thức này của cô vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến mức chính cô cũng không thể khống chế được.

Vu mỹ nhân hài lòng cười: Vậy tôi dạy cô một biện pháp, bảo đảm bắt được anh ấy.

Trác Lí hăng hái dõng dạc hỏi: Biện pháp gì?

Vu mỹ nhân cao thâm nói: Chính miệng cô đi hỏi anh ấy.

.....

.....

Lời nói của Vu mỹ nhân đối với Trác Lí có ý nghĩa giáo dục rất lớn, lời này đôn đốc cô trở lại nhà họ Đường, trên đường về cô vẫn tự hỏi phải lôi kéo thế nào để Viên Khởi Lương thổ lộ, thậm chí cô còn nghĩ rất xa: Ví như, nếu Viên Khởi Lương dùng phương thức quê mùa và buồn nôn để thổ lộ cô sẽ giả vờ như không biết rõ lắm, sau đó dùng ngôn ngữ xuất sắc của cô để dụ dỗ anh tiến hành một cuộc thổ lộ lãng mạn sâu sắc; Nếu Viên Khởi Lương thổ lộ rất lãng mạn và cảm động, thì cô sẽ tiếp nhận thổ lộ ấy. Chẳng qua một giây kế tiếp cô đột nhiên nghĩ đến: Nếu như núi băng không thích cô thì sao?

Ngay tại lúc này, cô đột nhiên nghe được một hồi còi, lao thẳng về phía màn nhĩ yếu ớt của cô. Sau đó, một khắc kia lúc cô còn chưa kịp phản ứng chỗ mình đứng rất nguy hiểm, thì một bàn tay mạnh mẽ đã kéo cô sang một bên.

“Cô gái nhỏ à, sao băng qua đường lại không cẩn thận như vậy?”


Một tiếng nói già nua truyền đến bên tai cô, sau đó cô còn chưa kịp quan sát người nói chuyện với mình là ai, tay cô đã bị một bàn tay khác nắm lấy. Tiếp theo tâm tư của cô còn chưa kịp quay lại đã bị dắt đi qua đường kẻ vạch cho người đi bộ.

Trác Lí nghiêng đầu nhìn lại: Là một bà lão tóc trắng xóa.

Bà lão? ? !!

Tâm hồn Trác Lí đi du ngoạn đã lâu trong nháy mắt trở về thân thể, sau đó cô đột nhiên hiểu ra một sự thật: Cô bị một bà lão đỡ qua đường cái?

Cô hết sức xin lỗi lại hết sức chân thành cười cảm ơn, Trác Lí nói: “Cảm ơn bà.” Sau đó, cô thoải mái buông tay bà lão ra để đi về nhà. Không ngờ bà lão dắt tay cô lại không có ý muốn buông tay.

Trác Lí rất , ánh mắt ý bảo: ‘bà à, cảm ơn bà, nhưng bà có thể buông tay cháu ra được không ạ?’

Thế nhưng bà lão cũng không có bất cứ một hành động nào, chỉ có đầu lông mày trắng xám dựng ngược lên đôi chút, bà nở một nụ cười lớn làm cho các nếp nhăn nơi khóe mắt tràn ra, sau đó từ trong mắt của bà lão Trác Lí thấy biểu hiện ra một nội dung không thể tiếp thu nổi, ‘không thể.’

Biểu cảm này qua đi, Trác Lí đột nhiên cảm thấy sập tối mùa hè này có chút kỳ quái như có cảm giác se lạnh của mùa đông, vì vậy lần nữa cô lại tự lại một nụ cười khả ái, dịu dàng nói, “Bà à, bà có chuyện gì sao?”

“Mời tôi ăn cơm đi.” Bà lão thần bí mỉm cười.

Vì vậy, Trác Lí thoáng chốc hiểu ra: Bà lão này, tinh thần có thể có chút không bình thường. Vì vậy thiện tâm nổi lên cô lại dùng giọng nói dịu dàng hỏi thăm, “Bà à, nhà bà ở đâu, cháu đưa bà về nhà nhé.” Trên thực tế,

trong lòng cô đang âm thầm nghĩ bà lão này có khả năng trốn từ bệnh viện tâm thần ra hay không?

“Cô gái nhỏ, tôi không muốn về, tôi chỉ muốn ăn cơm.” Mắt bà lão cười thành một đường cong, mắt nheo nheo, dáng vẻ rất từ ái.

Trác Lí nhất thời không nói nổi gì.

.....

.....

Cô bị bà lão kỳ quái giày vò đến tám giờ tối mới về được đến nhà họ Đường, ở trước cửa thay giày xong, cô trực tiếp ném ba lô thành một đường vòng cung lên sa lon, sau đó cả người cũng theo ba lô bước nhanh về phía sa lon, từ không trung năm xuống.


Thiệu Chi Uyển ở phòng ăn thấy cái ba lô màu xanh dương bay về phía sa lon, bà cười thầm, có một cảm giác được làm mẹ mà vui sướng. Bà bưng trái cây bước tới phòng khác, mang theo giọng nói cứng chiều hỏi, “Hôm nay sao lại không nhận điện thoại? Cậu cháu phát hỏa rất lớn mới ra khỏi cửa đấy.”

Trác Lí nằm sấp trên sa lon tay chân dang ra, ánh mắt cô ý bảo bà cô muốn ăn trái cây.

Trác Lí vỗ gáy một cái, trong bụng lạnh lẽo: Thiếu chút nữa cô lại không ngừng thao thao bất tuyệt rồi. Sợ hãi như vậy làm trong nửa canh giờ ngắn ngủi cô đã ăn xong cơm tối, tắm và khuôn vác đồ ăn vặt ban đêm cùng công việc đối phó xong. Sau đó cô xách laptop ngồi ở trong phòng làm việc, đối với lời nói ban tối của Thiệu Uyển Chi cô vô cùng nghiêm túc viết bản thảo tới khuya, ám chỉ bà đừng để cậu quấy rầy tới mình.

Phòng làm việc của nhà Đường Chí Thiện so với phòng ngủ còn lớn hơn, sách vở rất phong phú. Về sau Trác Lí vào ở, Viên Khởi Lương cũng chính thức chuyển từ phòng của khách tới ở phòng làm việc. Trác Lí vừa mới ở lại nhà họ Đường, cần lên mạng rất nhiều nhưng linh kiện đều không có chuẩn bị đầy đủ, ví như dây điện, ví như router. Cho nên cô không thể không ở phòng làm việc mở máy tính, cô bỏ chơi hơn một tuần lễ làm Võng Du trở nên hoang phế. Thật ra thì cô cũng không phải vì chơi trò chơi mà ở trong phòng làm việc, cũng không phải vì né tránh Đường Chí Thiện mà sống ở đây, mục đích sâu nhất của cô là..... Chết vấn Viên Khởi Lương.

Vốn Trác Lí là một con cú đêm, cho nên quang cảnh hơn mười giờ buổi tối, cô vẫn ngồi nguyên ở trên ghế mắt không chớp chơi Võng Du. Cho đến khi cửa phòng làm việc bị mở ra.....

Theo bản năng cô ẩn màn hình cửa sổ trò chơi, mở ra cửa sổ word đã chuẩn bị thật tốt, chính là phòng Đường Chí Thiện đột nhiên tìm tới. Đợi đến khi cô ngẩng đầu lên thì đã nhìn thấy Viên Khởi Lương 

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 37

Sáng sớm hôm sau, Trác Lí chống một đôi mắt với hai vạch đen dưới mắt rời giường, Đường Chí Thiện ngồi ngay chính giữa phòng ăn, ánh mắt sắc bén quét từng tấc từ trên xuống dưới người Trác Lí. Cái loại ánh mắt mang theo điện tích quét đến người Trác Lí làm cô cảm thấy nhức nhối và đau thương. Vì vậy, sau một khắc cô phi thân vọt vào phòng vệ sinh, giả bộ bộ dáng vô cùng lo lắng.

Bốc mấy cái banh bao, Trác Lí tưởng sẽ nghe Đường Chí Thiện cầu nhàu trước khi rời khỏi nhà họ Đường, không nghĩ tới lần này người ngăn cô không phải là Đường Chí Thiện mà lại là Thiệu Chi Uyển. Bà cười híp mắt đưa vào tay Trác Lí một hộp sữa chua, sau đó thích thú nói với Trác Lí, “Khởi Lương muốn mợ chuyển lời đến cháu, cậu ấy đi công tác Giang Thành một tuần.”

Trác Lí nghe xong những lời này, phản ứng đầu tiên chính là: Tình huống gì thế này?

Phản ứng kế tiếp là: Viên Khởi Lương tại sao lại muốn Thiệu Chi Uyển chuyển lời này cho cô?

Nhận thức tiếp theo là: Tại sao Đường Chí Thiện ăn bát cháo kia với gương mặt mỉm cười đến độ co rút?

Sáng sớm trở lại “Đô thị tinh anh”, Trác Lí lại từ trường phòng Ngô Tập Na nhận được một nhiệm vụ khó khăn.....Nhân vật trang bìa tháng bảy.....là Kỳ Dương tổng giám đốc trẻ công ty Tụ Quang Điện Tử ở tầng 28 tòa nhà Hào Mã. Người bên trong theo tư liệu Trác Lí biết vị

Kỳ Dương này không chỉ là nhân tài kiệt xuất hoạt động trong ngành điện tử của thành phố Z, mà gần đây, sản nghiệp của anh ta còn vươn tới địa phận bất động sản. Thành phố Z là thành phố mới có rất nhiều cửa hàng dưới danh nghĩa sản nghiệp của anh ta, Vạn Hiểu Yên nói, chỉ cần một gian cửa hàng ở Nguyệt Tô Kim cũng đủ cho cô ấy ăn mặc hơn nửa đời rồi.

Trực giác của Trác Lí: Người đàn ông này tuyệt đối không đơn giản. Thứ nhất, tuổi anh ta không lớn lắm, năm nay mới hai bảy tuổi, kinh nghiệm cũng rất khác với các nhân vật lớn mạnh trong ngành điện tử, anh ta không chỉ không có gia thế giàu có dựa vào, cũng không có tấm bằng du học nước ngoài nào, thậm chí anh ta cũng không tốt nghiệp đại học chuyên ngành máy tính loại giỏi. Nhưng một người đàn ông như vậy chỉ trong vòng năm năm, danh tiếng đã vang dội khắp thành phố Z, thậm chí là cả nước.

Mà người đàn ông này có sự nghiệp thành công còn chưa tính, lại tài chí hơn người và khôn khéo trên thương trường khác xa người bình thường. Theo Vạn Hiểu Yên mà nói: Người đàn ông này không phải là người, nếu như anh ta không phải là thần thì chỉ có thể là ma thôi.

Đợi đến khi Trác Lí có mặt tại nơi làm việc rộng lớn của Công ty Tự Quang Điện ở tầng hai tám tòa nhà Hào Mã rồi cuộc cô mới hiểu rõ Vạn Hiểu Yên nói là có ý nghĩ gì. Tự Quang Điện Tử có quyền lợi sử dụng cả tầng hai mươi tám của tòa nhà Hào Mã làm văn phòng làm việc, thang máy “Đỉnh” một tiếng mở ra, một mảnh màu xanh dương chói mắt và đẹp đẽ đập vào mắt cô, chỉ thoáng qua, tầm mắt Trác Lí trở nên mờ mịt trước màu xanh dương chói mắt này.

Nắm chặt trong tay chứng nhận phóng viên và bản thảo phỏng vấn, cô bước nhanh đi về phía tiền sảnh của công ty Tự Quang Điện Tử. Cô gái mặc đồng phục màu xanh dương đứng ở đại sảnh, phía sau là bốn chữ to ‘Tự Quang Điện Tử’ màu xanh dương sáng chói, phía dưới là một hàng viết qua quýt bằng tiếng anh, Trác Lí nhìn rõ chữ ‘focus’

Ngoài dự đoán, Trác Lí không có gặp trắc trở với cô gái đứng ở đại sảnh. Cô không biết toàn bộ như vậy là đều dựa vào mặt mũi của Ngũ Khâu Thực. Cô ngồi ở trước sảnh đợi ba bốn phút sau, có một cô gái mặc đồng phục màu lam có đường vân áo sơ mi cùng màu xanh ngọc với váy cô ấy mặc xuất hiện trước mặt Trác Lí, “Cô Trác, cô khỏe chứ, tôi là thư ký của Kỳ tổng Phương Ái Tao, Kỳ tổng đang trong phòng làm việc chờ cô.” Sau đó, dưới sự hướng dẫn của thư ký Phương, Trác Lí đi vào Tụ Quang Điện Tử.

Công ty lắp đặt thiết bị không thể không khiến người ta kinh ngạc, tất cả sắc thái đều là màu xanh dương. Thịnh thoảng sẽ thấy một hàng chữ ‘focus’ như ở trước sảnh đập vào mắt, đường đi nơi này cũng không rộng, thậm chí có thể nói là rất hẹp, nhưng, kính dưới sàn nhà là màu xanh dương như từng chùm đèn làm cho nơi này của công ty thêm hương vị xa xôi và rộng lớn.

Ở cửa một phòng làm việc, thư ký Phương dừng lại, nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó quay đầu hướng về phía Trác Lí thản nhiên cười. Trác Lí cũng trả lại cô ta một nụ cười như vậy, trong lòng nói: Dung mạo thư ký này cũng thật xinh đẹp.

Sau tiếng gõ, bên trong truyền đến một tiếng ‘mời vào’. Thư ký Phương từ từ mở cửa ra, ánh mắt hơi chút che dấu nhanh chóng quét quanh phòng làm việc một vòng, sau đó quay đầu lại, dùng tư thế lễ phép mời đối với Trác Lí.

Trác Lí sững sờ đi vào phòng làm việc của Kỳ Dương, dùng đầu ngón chân để nghĩ cô cũng biết, lão tổng này đặc biệt thích màu xanh dương. Cho nên, cô hoàn toàn chuẩn bị tâm lý rộng rãi đón nhận phòng làm việc màu xanh dương của Kỳ Dương. Chẳng qua, lúc cô bước vào phòng làm việc thì một khắc ấy cô đột nhiên rất muốn hiểu rõ: Màu xanh dương, đến tột cùng là có ý nghĩa sâu sắc gì?




Phòng làm việc của Kỳ Dương không hề giống như phòng của nhiều lão tổng khác, lớn mà xa hoa. Cũng không giống phòng làm việc tươi đẹp của Lý Xán mà Trác Lí đã từng nhìn, đặc sắc và cá tính. Nơi này đơn giản lại chỉnh tề, ngoài vách tường màu xanh dương, rèm cửa màu xanh dương, màu xanh dương.....

“Mời ngồi.” Từ phía sau bàn làm việc, một bóng người đứng thẳng, sau đó bóng người đó từ bàn làm việc đi về phía ghế sa lon màu xanh dương trong phòng làm việc, ngồi xuống.

Quả thật là một người đàn ông có ma lực lớn..... đây là ấn tượng của Trác Lí đứng tại cửa khi mới gặp Kỳ Dương.

Quả thật là người đàn ông có tướng mạo số một..... đây là quan điểm của Trác Lí sau khi ngồi xuống ghế sa lon.

Kỳ Dương mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh dương, có một hương vị mà người ta nói không rõ nhưng cũng không thể dời khỏi tầm mắt, không biết có phải do màu xanh dương làm người ta mê mang hay không, Trác Lí cảm thấy Kỳ Dương này có một mặt làm cho người ta 

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THỂ

Cư Ni Nhĩ Tư

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 38

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 39

Editor: Lovenoo1510

Một buổi trưa thứ bảy.

“Bác Triệu sẽ làm thịt em mất!” Trác Lí hướng về phía điện thoại rống to.

“Bà sẽ không biết đó là em.” Quý Mạnh Đường không mẫn không nhạt nói.

“Anh tìm người khác đi.”

“Trừ phụ nữ nhà họ Trác ra, thì anh không biết người phụ nữ nào khác.”

“Em giúp anh tìm một.....”, Trác Lí vẫn còn giãy chết.

“Trùng oa..... Rất lâu rồi anh chưa thấy em đóng kịch.”

.....

.....

Nguyên nhân gây ra chuyện như thế nào: Mẹ Quý Mạnh Đường lấy cái chết ra khuyên giải, muốn Quý Mạnh Đường đi xem mắt. Quý Mạnh Đường không đành lòng cũng không thể cự tuyệt, vì vậy đồng ý.

Việc phát triển đến tình hình như thế này : Vì để uyển chuyển cự tuyệt với cô gái thân cận, Quý Mạnh Đường tìm tới Trác Lí.

Kết quả của chuyện là như vậy: Tại mười hai giờ trưa Trác Lí đúng lúc xuất hiện tại thánh địa thân cận của thành phố Z.....để ủng hộ.

Khoảng khắc mười hai giờ là thời gian định ước xem mắt của Quý Mạnh Đường. Anh đưa cho Trác Lí kịch bản lần này: Người đàn ông lớn tuổi chia tay bạn gái, người phụ nữ mạnh mẽ hiện thân cứu vãn bạn trai cũ. Người đàn ông lớn tuổi là Quý Mạnh Đường, người phụ nữ mạnh mẽ là Trác Lí.

Trước mười hai rưỡi, Trác Lí vẫn luôn ẩn thân ở một góc xó xỉnh trong nhà hàng Tây ủng hộ, dùng gương mặt nhỏ đã hóa trang quan sát động tĩnh chiếc bàn phía tây, sau khi Quý Mạnh Đường phát ra ám hiệu, cô liền hùng hổ đi tới bên cạnh người Quý Mạnh Đường, ôn nhu hiền hậu tình lặng khoác vai Quý Mạnh Đường, nhu tình như nước nhìn anh, đôi môi hơi hé, “Mạnh Đường..... Sau lưng em anh lại đi xem mắt..... Là muốn.....”

Đôi mắt cong cong, sóng nước nhộn nhạo, Trác Lí đổi một giọng nói dịu dàng, “Là muốn xem em có quan tâm nhiều tới anh không sao?”

Cô gái xem mắt vỗ bàn, sau đó phẩy tay áo bỏ đi. Trước khi đi ném lại một câu, “Thần kinh!”

Quý Mạnh Đường cười ha ha.

Trác Lí trợn tròn mắt, bàn tay vỗ lưng Quý Mạnh Đường, hung hăng nói, “Loại chuyện hư hỏng này lần sau đừng tìm em!” Không phải là cô không muốn giúp Quý Mạnh Đường, có lẽ, nếu như là trước kia, trước khi biết Viên Khởi Lương, nhất định cô sẽ hết sức vui vẻ làm những chuyện này. Nhưng, gần đây cô rất lo lắng, rất sợ hãi, rất không tình nguyện làm như vậy.

“Ngày mai còn một buổi nữa.”

“Em không đi, đánh chết em cũng không đi.”

“Chúng ta quen nhau đã bao năm.....” Quý Mạnh Đường không buồn không giận.

“Đừng có dùng mưu đồ này.....”

“Con người lúc còn sống, chớ thấy việc thiện nhỏ mà không làm.”

“Quý Mạnh Đường!”

“Anh nhớ lúc bảy tuổi em bị một con chó đuổi theo, ai là người thay em bị chó cắn một cái.....”

“Không cần nói khi còn bé.”

“Được, chúng ra nói tới lúc nghỉ hè năm em mười tám tuổi kêu khóc bắt anh dẫn em đi du lịch.....”

“Được.....” Trác Lí âm thầm đè xuống hỏa khí của mình, cắn răng nói, “Một buổi cuối cùng.”

.....

.....

Chủ nhật này, cũng giống kịch tình như ngày hôm qua, cũng ý nghĩa như ngày hôm qua. Nhưng, hôm nay đối tượng thân cận cùng Quý Mạnh Đường..... Có chút khó chơi. Cô ta mặc một cái áo T shirt vẫn báo bó sát người, trang điểm rất đậm, hàm răng hơi vàng, lúc cười sẽ lộ ra toàn bộ hàm răng. Trác Lí không thích nhìn mặt bắt hình dong, nhưng giờ phút này cô gái hôm nay thật sự là làm cô cũng không chịu được. Để cho cô nổi giận, chính là từ đầu đến cuối cô gái đối diện kia vẫn ở trước mặt Quý

Mạnh Đường và Trác Lí hút thuốc lá, vừa hút vừa ngồi bên cạnh nói như vậy, “Chị Hoàng đã nói cho anh biết chưa? Tôi có gia tài bạc vạn. Tôi mặc kệ anh có bạn gái hay không, chỉ cần thấy dung mạo anh không tệ lắm, tôi coi như nuôi “tiểu bạch kiếm” là được. Tôi có thể đảm bảo, chỉ cần kết hôn với tôi ba năm, tôi sẽ phân cho anh một nửa gia sản bạc vạn của tôi. Anh muốn cùng bạn gái anh tôi cũng mặc kệ, chỉ phải đảm bảo mỗi tuần có ba ngày ba đêm theo tôi, tôi không còn yêu cầu nào khác.” Nói xong đoạn văn này, cô ta để thuốc lá vào trong gạt tàn đặt trên bàn, mắt cười như không nhìn Quý Mạnh Đường.

Trác Lí phải nhẫn nhịn đến nội thương, khóe mắt Quý Mạnh Đường cũng co quắp một dạng.

Chẳng qua, một giây tiếp theo, bàn tay Quý Mạnh Đường đã đặt ở bả vai của Trác Lí, dùng giọng nói sáng láng và nụ cười như ánh mặt trời với cô gái kia nói, “Xin lỗi..... Cô trở về và nói lại với dì Hoàng, dì ấy về sau không cần thiết phải giới thiệu đối tượng cho tôi nữa. Cả đời tôi, chỉ thích một mình cô ấy.” Dứt lời, Quý Mạnh Đường lại chuyển ánh mắt sang Trác Lí, ánh mắt anh như nhấn nhủ ‘Lên! Giải quyết cô ta đi!’

Trác Lí không thể không nhận ra bĩu môi, giây kế tiếp liền hoa lê dầm mưa, nước mắt rùng rùng, “Chị.....Chị muốn bao nuôi tiểu bạch kiếm..... Thì phải tìm người khác thôi. Tôi..... Tôi và Mạnh Đường yêu nhau hơn chục năm rồi, tới hôm nay tôi mới phát hiện ra tôi vô cùng yêu anh ấy, chị nhớ trở về cùng dì Hoàng nói, đều là tôi..... Đều do tôi không hiểu anh ấy, đều là do tôi không biết được phần tình cảm này lại mang tới cho anh ấy nhiều khổ nhiều.....”

“Được rồi được rồi! Đừng diễn kịch nữa....” Cô gái kia oán hận nhìn Trác Lí một cái, làm ra một tư thế khêu gợi, lại đem tầm mắt chuyển sang Quý Mạnh Đường, “Tiểu tử, nói lời từ biệt như vậy cũng xong, anh nhìn anh cũng sắp ba mươi tuổi rồi, ngay cả sự nghiệp cũng không có, rất nghèo đi? Hãy suy nghĩ thật kỹ lời đề nghị của tôi. Đi theo tôi, về sau không cần

phải chịu khổ, cũng không cần phải phấn đấu. Anh xem cô gái bên cạnh anh xem, là loại người trẻ tuổi không hiểu được cách chăm sóc anh, cho nên, không cần không thực tế như vậy.....”

“Tôi đã cân nhắc rất nhiều, tôi chỉ muốn cô ấy.”

Lúc nói câu này, Trác Lí bị nét mặt của Quý Mạnh Đường là ngây ngẩn cả người, bởi vì lúc này dáng vẻ của anh rất nghiêm túc.

Quý Mạnh Đường quay đầu lại nhìn Trác Lí khẽ mỉm cười.....

Trác Lí tự giác muốn tránh giờ khắc này với Quý Mạnh Đường, nhưng, trong nháy



# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 40

Trác Lí đã từng nghe danh ‘Thánh Quang’ là “Nơi tiêu tiền” của thiếu gia con nhà giàu. Cô chỉ nghĩ nơi đây là một khu giải trí, sẽ có người chơi cờ, hay uống rượu ngon, hoặc là ca hát đánh mặt chược, nếu như khu giải trí này có bối cảnh hùng hậu, biết đâu chừng còn có phục vụ đặc biệt. Nhưng, khi ánh mắt cô điên cuồng quét ngang một vòng trong phòng bao lúc Quý Mạnh Đường dẫn cô đến, thì trong thời khắc ấy cô mới hiểu: thật ra cô, chưa từng trải việc đời rồi. Hay nói rằng: cô quá coi thường tiền trong túi hay thưởng thức của đám thiếu gia nhà giàu rồi, ít nhất là coi thường thưởng thức của Ngũ Khâu Thực.

Nơi này có màn hình LCD cực lớn dán tường, chuyên cung cấp trò chơi điện tử thể thao. Nơi này có nhiều loại Trác Lí đã từng thấy, nhưng chưa từng thấy trò chơi dùng vũ khí thật, đồ vật bừa bộn chen vào tầm mắt Trác Lí, nhưng, cô lại không cảm thấy bừa bộn chút nào.

Quay đầu nhìn trò chơi Quý Mạnh Đường đã bật lên, Trác Lí tò mò ngây thơ hỏi, "Nơi này một đêm tốn bao nhiêu tiền?"

"Không biết." Quý Mạnh Đường ngồi trên ghế tròn bọc da mềm, xoay đầu lại cười hì hì vẫy tay về hướng Trác Lí: "Tới đây, anh dạy em một trò chơi."

Quý Mạnh Đường dạy Trác Lí chơi một trò chơi tương tự trò CS bắn nhau, trừ dụng cụ bắn ở nơi này là hai cây súng tiểu liên thật khiến Trác Lí xúc động muốn nổ tung ra ngoài, càng làm Trác Lí kinh ngạc là —— trò chơi nơi này lại là Network (Mạng lưới liên lạc) , mặc dù bên trong ‘Thánh



Quang ' đều là mạng lưới khách hàng, nhưng, màn hình không lồ trước mặt kia, Trác Lí và Quý Mạnh Đường ' chiến hữu ' và ' kẻ địch ' vẫn rất nhiều rất nhiều, điều này cho thấy: người tới ' Thánh Quang ' tiêu tiền thật là không ít.

Trong trò chơi, trên đầu Trác Lí để tên là —— Con Sâu Nhỏ, còn trên đầu Quý Mạnh Đường tên là —— Đầu To Quái Dị.

Trác Lí là người chơi online vui với game, cộng thêm tâm tình uể oải, vì vậy, trò chơi ' thách đấu ' hôm nay rất được cô để ý đến. Mặc dù trò chơi này mô phỏng rất chân thật, súng phải nhắm vào trái tim nhân vật mới có thể một kích tiêu diệt, Trác Lí giết một mạch mất đi nhiều kẻ địch. Cô vừa dùng súng tiểu liên trong tay bắn liên tục, vừa đem hình ảnh tất cả ' kẻ địch ' tưởng tượng thành dáng vẻ của Viên Khởi Lương.

Vì vậy, trong gian phòng chỉ còn nghe thấy tiếng súng ' ùng ùng ùng ùng ' liên tục truyền đến.

Lúc Quý Mạnh Đường tắt đi màn hình lớn kia, Trác Lí vẫn vẫn chưa hoàn toàn rút thần trí khỏi trò chơi. . . . . Có thể nói, vẫn chưa thể phục hồi tinh thần mà cảm giận Viên Khởi Lương.

"Hôm nay em sao vậy?" Quý Mạnh Đường tiện tay để điều khiển ti vi lên bàn trà, vẻ mặt nghiêm túc. Anh ta chưa bao giờ thấy cô như vậy.

Đột nhiên Trác Lí cảm thấy uất ức, dùng bộ dạng cô cho là dịu dàng nhưng chưa kịp suy nghĩ mà hỏi: "Một người đàn ông đối với một cô gái lúc lạnh lúc nóng như gần như xa tính tình thay đổi thất thường rốt cuộc là vì sao?"

Quý Mạnh Đường ngừng cười, nhưng 2-3 giây sau, anh ta đã hiểu được tầng nghĩa sâu xa trong nó: cô, dụng phải tình yêu rồi. Trong ấn tượng của anh ta, cô là một cô bé ngây thơ như tờ giấy trắng, lúc điên lên sẽ như con trai, không tim không có phổi, mỗi ngày đều nói với anh ' Anh Mạnh

Đường, sau này em sẽ gả làm vợ anh nhé', anh không để ý. Năm cô học lớp 11, Trác Ý lấy lí do Trác Lí sắp thi đại học ra để ép anh không được dẫn Trác Lí đi chơi nữa nhưng khi đó anh ta lại cảm thấy, còn chưa có người con trai nào khiến Trác Lí bận tâm, cho dù là anh, vẫn không thay đổi. Nhưng mà, bây giờ cô trước mắt anh, đã phá vỡ nhận thức của anh ta.

"Trác Lí." Quý Mạnh Đường dùng giọng hết sức nghiêm nghị gọi ra họ tên cô, thành công bắt được kinh ngạc trong mắt cô, anh ta thu nụ cười lại, "Em còn nhớ nguyện vọng trong sinh nhật năm lớp mười một của em không, em đứng trước người nhà, nói ra nguyện vọng kia." Nguyện vọng đó là lúc Trác Lí khẩn trương lo lắng khi đi vào xã hội.

. . . . .

". . . . ." Trác Lí cúi đầu, muốn trốn tránh vấn đề này. Không phải cô không nhớ, chỉ là cô không muốn nói. Không biết vì sao, cô có thể cảm nhận được một nguồn áp lực phát ra từ người Quý Mạnh Đường.

"Em đi toilet đây."

Cô muốn đi toilet thật, hắt nước rửa đầu, sau đó, dùng suy nghĩ để hiểu biến hóa và suy nghĩ của anh ta. Nhưng mà, hình như cô đã quên, cô không hề biết toilet nằm ở đâu. Điều khiến cô cảm thấy như đưa đám nhất là: dọc theo đường đi ngoài phòng bao không có một bóng dáng của phục vụ.

Đợi đến khi cô tìm được toilet, rồi lại từ toilet về phòng bao, cô nhìn thấy một đám đàn ông đang ồn ào cùng các cô gái lăng lơ mị hoặc trước sảnh lớn của 'Thánh Quang'. Những người này khiến túi xách mà Quý Mạnh Đường tặng cô bị mắc kẹt chặt cứng, mãi đến lúc cô hô lên 'xin nhường đường' giữa đám người đông đúc, thì đột nhiên cô nghe được một giọng nói quen thuộc——

"Tôi chấp anh ba tấc!" —— đây là giọng nói của Quý Mạnh Đường.

Anh ta không ở phòng bao sao?

Để xác định giọng nói này phải của Quý Mạnh Đường hay không, Trác Lí đứng im tại chỗ, rất thuận lợi, cô đã nghe tiếp được giọng Quý Mạnh Đường. Phát hiện ra chuyện này khiến bước chân đang đi về phía phòng bao dừng lại, thay vào đó là tiến đến chỗ đám đông, qua mấy phút chen lấn, rốt cuộc trên bàn dài màu xanh lá cô cũng thấy được Quý Mạnh Đường đang cầm đầu cây cơ. Anh ta rất khiêu khích nhìn về một người đàn ông trẻ tuổi mặc áo T-shirt màu vàng đang đứng bên góc.

Trò bi-da này, Trác Lí cũng biết chơi. Lúc Quý Mạnh Đường bắt đầu dạy, Trác Lí đã sớm là cao thủ. Vốn cô vẫn cảm thấy buồn bực sao nơi xa hoa thế này lại có loại trò chơi đầu đường như thế, nhìn thấy hai bên bàn có nhiều người vây quanh, cô chợt hiểu: Trò bi-da này, sang hèn đều chơi.

Quý Mạnh Đường giơ cán nhìn thấy Trác Lí trong đám người, ánh mắt cô sáng long lanh nhìn cây cơ trong tay anh ta. Mím môi, Quý Mạnh Đường trong tiếng hô vang của các cô gái lăng lơ mị hoặc, khiến toàn bộ 6 quả bi chạy vào trong lỗ trước khi người đàn ông áo vàng kia đánh.

Bên trong đám người hô vang, có một cái tay đang cầm lon, một bóng dáng màu xám đút tay trong áo khoác đứng trên lầu, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn một màn dưới lầu.

.....

.....

Thì ra, anh không thể khiến một giây nào của cô chậm lại.

Nếu như nói Ngũ Khâu Thực khiến Viên Khởi Lương cảm thấy uy hiếp, uy hiếp này chỉ giới hạn ở tình bạn, anh còn thấy Trác Lí đối với Ngũ Khâu Thực hoàn toàn không có tình yêu. Nhưng, vậy mà vừa rồi trong đám người hỗn loạn kia cô lại nhìn thẳng về phía một người đàn ông, khiến anh

lần đầu chân chính hiểu được hàm nghĩa của từ ‘ tình địch ’, bởi vì, trong mắt cô có anh ta. Từ từ bước xuống lầu, Viên Khởi Lương đột nhiên không khống chế bắt đầu nảy sinh một loại kích động, loại kích động này thúc đẩy anh đi đến một hướng.

.....

.....

Quý Mạnh Đường không phải là loại người thích đối đầu với người khác, anh ta và chàng thiếu gia áo vàng kia chơi chỉ vì vui vẻ nhất thời. Anh ta chưa từng nghĩ đến, vui vẻ nhất thời khiến anh cả đêm phải chơi thách đấu với người lắm một giờ đồng hồ.

Trác Lí rất hưng phấn. Mặc dù cô không thích hoàn cảnh ồn ào, nhưng cô lại rất thích nhìn Quý Mạnh Đường tỏa sáng trong đám người, khiến cô khâm phục tài năng biểu diễn của anh ta. Từ nhỏ cô đã biết, Quý Mạnh Đường chơi gì cũng giỏi, chơi gì cũng vượt trội hơn người..., quan trọng là, dù anh ta ham chơi, anh vẫn là một học sinh xuất sắc toàn diện, đối với Trác Lí mà nói, Quý Mạnh Đường, chính là một thiên tài.

Nhưng mà, đấy chẳng qua là cô chưa từng nhìn thấy Viên Khởi Lương ‘ tỏa sáng ’ trước đó.

Đến khi có một cậu thanh niên mang nơ đỏ bước đến mời Quý Mạnh Đường đến một nơi yên tĩnh hơn, Trác Lí theo sát đằng sau. Thêm mấy phút nữa, trước cửa một phòng lớn, cậu thanh niên mang nơ đỏ lễ phép nói với Quý Mạnh Đường: "Xin mời."

Ánh mắt Quý Mạnh Đường nhìn Trác Lí ý chỉ ‘ đi theo anh ’, sau đó, dẫn đầu đẩy cửa vào.

Quý Mạnh Đường bước vào cửa với một suy nghĩ rất đổi bình thường: chỉ là một người kén chọn đối thủ thôi mà, có thể khiến phục vụ lấy danh

nghĩa chủ của ‘ Thánh Quang ’ tới mời anh ta, đơn giản chỉ có hai dạng thân phận, một là thiếu gia nhà giàu gia tài bạc triệu, hai là cùng nhà họ Bạch có quan hệ thân thiết.

Sau khi vào cửa Trác Lí cũng cảm thấy vô cùng kì lạ.

Cô không biết nên hình dung cảm giác này thế nào, lúc vừa bước vào cách cửa đỏ tím kia thì tim cô đập liên hồi, sau đó, trong đầu cô, trước mắt cô, liền không ngừng nhấp nháy hình ảnh người nào đó. Đợi đến lúc cô giương mắt chứng thực cảm giác này, cô cảm thấy: Thật kì lạ.

Trong bóng tối, Viên Khởi Lương không thấy được nét mặt Trác Lí, anh lúc này, nghĩ cô có không ở đây

Trong bóng tối, Trác Lí cũng không nhìn thấy mặt Viên Khởi Lương, cô lúc này, đang lặng lẽ siết chặt quả đấm.

Viên Khởi Lương từ ghế salon đứng lên, đưa tay dùng điều khiển từ xa bật đèn, thoáng chốc, trong phòng sáng như ban ngày.

Quý Mạnh Đường giơ tay lên che mắt, mặt không biểu cảm đánh giá hoàn cảnh trong phòng —— trong phòng này trừ một bàn bi-da lớn, còn có một bàn bi-da nhỏ. Anh ta đã bị bàn bi-da nhỏ kia hấp dẫn.

Đến bên cạnh bàn bi-da nhỏ, ánh mắt Viên Khởi Lương đông lại, dùng giọng nói vắng lạnh phun ra bốn chữ: "Bi-da mini."

Quý Mạnh Đường đã hiểu gật đầu, quan sát tinh tế Viên Khởi Lương thêm một lần, trở về vẻ mặt nhẹ nhõm, "Tôi không biết, thế nên, không thể chơi cùng."

Lời này vừa dứt, vốn Quý Mạnh Đường nên quay đầu đi khỏi, nhưng mà, khi anh ta nhìn thấy Viên Khởi Lương hơi cúi đầu, ngón cái và ngón giữa nhẹ nhàng bắn ra vài trái bi nhỏ, hai lần như thế tất cả bi nhỏ đều chui

vào lỗ, anh ta bất động một lát, ngay sau đó, Trác Lí cũng giương mắt kinh ngạc nhìn tay phải thần kì của Viên Khởi Lương, trong nội tâm lại bị kéo thật sâu: chuyện này. . . . . Đây không phải ‘cách chơi bi’ sao?

"Anh Quý, anh đã chấp nhận lời thách đấu của tôi rồi." Viên Khởi Lương quay sang bàn lớn bên cạnh, cầm cây cơ lên, dùng giọng điệu hết sức giọng khiêu khích nói: " Nếu anh Quý đây chỉ biết chơi cái này, vậy tôi sẽ chơi cùng." Mục đích của anh rất đơn giản: chính là thắng người đàn ông này.

Quý Mạnh Đường hiển nhiên không phải người đàn ông dễ bị khiêu khích, đối với lời của Viên Khởi Lương, giống như anh ta chưa hề nghe qua, ánh mắt vững vàng nhìn chăm chú vào bàn bi-da mini kia, sau đó, mỉm cười nói, "Tôi muốn. . . . . chơi cái này."

Không hề vòng vo, Viên Khởi Lương chán ghét bước qua Quý Mạnh Đường trên mặt vẫn duy trì nụ cười.

Bộ bi-da Mini này do Ngũ Khâu Thực đem từ nước ngoài về, thú vui của những quả bi nhỏ này là ở: nó tổng cộng có 15 viên, tất cả đều được làm từ thép hợp kim, chơi một lần trên bàn bi-da này rất thú vị. Quả bi này có thể tích nhỏ hơn ba phần hai so với bi thường, cây cơ để đánh cũng ngắn hơn bình thường nhiều. Bởi vì bàn đỡ bi rất nhỏ, nên vị trí để khuỷu tay không có, vì vậy, muốn tìm chỗ tựa để ‘dọn dẹp’ những quả cầu này vô cùng khó, cho nên nhìn tưởng dễ chứ thực ra không dễ chơi.

"Tôi dùng tay." Quý Mạnh Đường đến bàn bi-da mini, lấy tay sờ lên mặt bàn thì có cảm giác, rất mềm, nhiều sợi lông , bi muốn lăn phải có ma sát rất lớn.

"Vì lý do công bằng. . . . ." Viên Khởi Lương chuyển tâm tình, đưa ra một yêu cầu khiến Trác Lí cười đến da gà rơi đầy đất, vô cùng tự nhiên nói: "Tôi dùng tay trái."

Trác Lí hiu quạnh. . . . .

Cô không dám nhìn mặt của Quý Mạnh Đường, bởi vì cô rất hiểu anh ta, anh không sợ người khác khiêu chiến, không sợ người khác khiêu khích, anh ta luôn quang minh lỗi lạc. Nhưng anh cực ghét, người khác nhường mình.

Quý Mạnh Đường quả thật rất ghét người khác nhường. Nhưng mà, suy nghĩ của anh không đơn giản như Trác Lí. Theo quan sát của anh ta, người đàn ông không biết tên trước mặt này, có thù với mình. Anh ta quen biết không rộng, trừ mấy năm đi ở ngoài, hình như không hề có bạn bè. Nếu như nói trên đường gặp kẻ địch, vậy cũng được đi. Chẳng qua trong lĩnh vực buôn bán anh ta luôn giữ một thái độ mầu mực, đừng nói đả tộ ai, huống chi người làm buôn bán không nhiều, sao có thể có kẻ thù.

"Cảm ơn." Quý Mạnh dùng vẻ mặt lễ phép đón nhận thách đấu ngoài dự liệu của Trác Lí, sau đó, nhìn Trác Lí với ánh mắt có hồn, cứ thế hai người họ bắt đầu một cuộc chiến kịch liệt lại quái dị.

Trác Lí đứng ở cách đó không xa, nhìn trên mặt Viên Khởi Lương và Quý Mạnh Đường đều toát ra ý chí trai trẻ, đột nhiên cảm thấy thời gian ‘ting’ một tiếng quay lại tuổi thơ. Cô nghiêm túc nhìn vẻ mặt hai người, nhìn động tác của hai người, trong lòng sôi sục.

Nhưng, ngay cả cô cũng không biết mình chăm chú nhìn chính là: cô không phải nhìn động tác của hai người, mà chỉ nhìn một mình Viên Khởi Lương.

Hai người dùng ‘cách chơi bi’ đấu xong một ván.

—— Viên Khởi Lương thắng.

—— Quý Mạnh Đường vẫn duy trì khuôn mặt tươi cười, không có bộ dạng của người thua cuộc.

— Viên Khởi Lương nhíu mày, mặt mũi lạnh lùng, cũng không chút có dáng vẻ của người chiến thắng.

Ngay lúc Quý Mạnh Đường bước về phía Trác Lí để đi khỏi, thì Trác Lí lại ở đi ngang qua anh ta, đi thẳng chỗ Viên Khởi Lương. Đúng, cô không hề dè dặt thực nữ, cô muốn hỏi anh rõ ràng, cô không muốn vì hiểu lầm mà khổ sở, không muốn trước khi ngủ cứ mãi nghĩ về người đàn ông này, cô không muốn bị mất ngủ. . . . .

"Tôi hỏi anh." Trác Lí đứng ngay trước mặt Viên Khởi Lương, khoảng cách này khiến anh không thể trốn tránh mà chỉ có thể nhìn thẳng cô.

Cô thấy ánh mắt anh, ánh mắt cô trở nên mê muội — trong đó có cô, "Ngày đó. . . . . ở nơi xem mắt, người đó có phải là anh không?"

Lúc Trác Lí đứng trước anh, dùng ánh mắt kiên định nhìn anh thì lúc này Viên Khởi Lương mới tỉnh táo lại: Rốt cuộc anh đã làm chuyện ngây thơ vô bổ gì rồi? Anh dùng thủ đoạn thẳng anh ta, thì cô sẽ bỏ rơi người đàn ông đó mà đi theo anh sao?

Bên môi hiện lên một tầng cười lạnh, trong đầu Viên Khởi Lương luân phiên suy nghĩ: chủ trương xem mắt kia, không phải anh không nhìn ra đây chẳng qua chỉ là diễn trò. Khiến anh cảm thấy bất lực mà mệt mỏi vì chuyện xem mắt cũ rích kia, tại sao Quý Mạnh Đường tìm cô cùng diễn chứ? Anh ta có thể trực tiếp đi xem mắt hoặc dùng các loại lý do để cự tuyệt không phải sao? Hoặc anh ta có thể ở bên ngoài khỏi về nữa. . . . . Nhưng, người đàn ông trên mặt luôn có nụ cười đáng ghét đó lại tìm cô. . . . . Trác Lí không nhìn ra, nhưng anh lại thấy rất rõ ràng. Đây là một loại ám hiệu — ám hiệu nói anh ta muốn kết hôn, nhưng mà, anh ta lại không muốn người kia làm cô dâu, hoặc có thể nói, anh ta dùng việc này để ám chỉ cho cô dâu của mình



Thu lại suy nghĩ sâu xa, Viên Khởi Lương nhạt nhẽo quay về, "Chuyện này có ý nghĩa gì sao?" Vấn đề không ở đây, mà nằm ở lựa chọn của cô, là lúc cô biết được 'Anh Mạnh Đường' chọn mình làm đối tượng kết hôn rồi đưa ra lựa chọn.

Trác Lí nổi giận, vì nụ cười không rõ nguyên do của anh mà giận, vì trêu chọc châm chích của anh mà giận, "Tôi nói cho anh biết, chuyện hôm đó anh thấy được. . . . . Nghe được. . . . . Đều không phải. . . . ."

"Đều là thật!" Có một bàn tay kéo Trác Lí qua thật nhanh, khiến cô lùi lại mấy bước, bị cưỡng chế cách xa Viên Khởi Lương một khoảng. Trác Lí nghiêng đầu nổi giận, Quý Mạnh Đường kịp thời áp sát tai cô, dùng giọng nói kiên định nói với cô, "Sau này không muốn phải chịu khổ, thì bây giờ hãy nghe theo anh."

"Anh Mạnh Đường, anh không hiểu. . . . ." Trác Lí muốn trốn thoát cái tay đang giữ chặt mình của Quý Mạnh Đường. Núi băng lớn đã hiểu lầm cô đến trình độ này rồi, cô cũng biết, bóng lưng ngày đó chính là anh, không thể nào cô cảm nhận sai hơi thở của anh được. Mà bây giờ, cô không hy vọng tình cảnh này làm tăng thêm hiểu lầm của anh.

"Nếu như anh ta không biết chủ động tranh giành em, quý trọng em, vậy thì, anh ta cũng không đủ tư cách có được em." Lúc nói câu này Quý Mạnh Đường đặc biệt nhấn mạnh, đó là một loại mạnh mẽ không thể nghi ngờ.

Sức mạnh của câu nói này khiến Trác Lí ngừng giãy giụa. Cô dùng ánh mắt nghi hoặc khó hiểu rồi lại dùng ánh mắt mong chờ nhìn về phía Viên Khởi Lương đang đứng ngẩng đầu ưỡn ngực cách đó không xa, đột nhiên cảm thấy lòng chua xót: Anh ấy sẽ chủ động tranh giành cô sao? Anh sẽ quý trọng cô sao? Tại sao anh không đến hỏi cô? Tại sao anh có thể dễ dàng rời khỏi nhà họ Đường? Tại sao một câu nói anh cũng không muốn

nói với cô? Tại sao ngay cả một ánh mắt nhỏ nhỏ mà anh cũng không nhìn cô?

Anh, có yêu cô không?

Quý Mạnh Đường mang theo Trác Lí xoay người, sau đó, rời đi.

Viên Khởi Lương đứng nguyên tại chỗ, cúi đầu, tìm được điều khiển, đưa tay nhấn một cái.

Trong phòng ngay tức khắc tối lại, không ai nhìn thấy vẻ mặt của anh.

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THỂ

Cư Ni Nhĩ Tư

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 41

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 42

Ngày hôm sau đi làm, Vu Thu Thủy nói cho cô địa chỉ một trang web như hiến vật quý, hơn nữa còn lấy một loại điệu bộ kích động nhìn cô mở trang web ra.

Tây nhai vương triều – đây là một diễn đàn tên tuổi.

Lăn chuột mấy vòng, Trác Lí coi như là hiểu tính chất gì đó của diễn đàn. Chẳng qua là cô không biết rõ dụng ý của Vu Thu Thủy, vì vậy cô dùng ánh mắt hỏi thăm ‘đây là cái gì’, sau đó trên màn ảnh máy tính của cô bắn ra câu trả lời của vu Thu Thủy: 【 Vị này là Nhai Bảo nhị gia người tâm phúc ở nơi này, người tâm phúc trên mạng. Đặc biệt có thể giải quyết được những nghi vấn khó xử, bạn có muốn tư vấn? 】

Đầu tiên Trác Lí thấy☞, tiếp đó như sấm nổ, ùng đoàng ùng đoàng ra một đồng tin tức, 【 Cô mới có nghi vấn khó xử lí nha! 】

【 Đừng nói giỡn, tôi nói là thật. Cô và núi băng nhà cô vẫn như vậy, lão nương nhìn không nổi nữa rồi, nếu cô không muốn nói tình trạng cụ thể cho tôi biết, thì cô lên mạng tìm tư vấn đi. 】

Nhìn thấu sự quan tâm nghiêm túc của Vu mỹ nhân, Trác Lí không tiếp tục đùa giỡn nữa, mà mang theo một tâm tư thành kính nghiêm túc xem website trước mắt. Sau đó, ở một mục có cái tên gọi là ‘cùng người đàn ông tính tình rồi rằm nói yêu thương’ tìm được vấn đề của cô.

Loại đàn ông lãnh khốc, lại xưng là ‘người đàn ông băng sơn’, loại đàn ông này tính tình kỳ quái, theo chủ nghĩa duy vật, ở đây khuyên nhủ

các vị JJMM: Nếu như bạn không phải là chân ái của người đàn ông này, xin đi đường vòng. Loại đàn ông này bình thường đa số là có vẻ bề ngoài xuất sắc hoặc gia đình ưu tú, đến chỗ nào thì cách ba dặm đều lạnh. Tình yêu với loại đàn ông này, nhất là loại đàn ông là tuyệt phẩm trong đàn ông nói chuyện yêu đương tốt nhất không nên ôm quá nhiều kỳ vọng, nếu như hẳn có phẩm chất dốc lòng không nói hai lời thì cũng không nên đợi, trực tiếp nhào tới, gạo nấu thành cơm chín rồi nói. Về phần tình yêu và lãng mạn, căn bản sẽ là hy vọng xa vời, chỉ cần hẳn để bạn yên.....bạn đã có thể thấp nhan cầu nguyện phật tổ rồi. Xuống dưới bạn hãy chọn chòm sao của người đàn ông băng sơn sẽ nói chi tiết hơn. 】

Trác Lí chợt phát hiện: Công lực của internet quả thật lớn mạnh.

Cô không biết sinh nhật Viên Khởi Lương và chòm sao của anh, cho nên cô đem toàn bộ các chòm sao tí mỉ xem một lần, cuối cùng cũng tìm được phẩm chất đặc biệt phù hợp với Viên Khởi Lương.....Chòm sao bò cạp của đàn ông băng sơn. Cô hít một hơi thật sâu, nghiêm túc nghiên cứu vị ‘Tây Nhai Bảo Nhị Gia’ này để ra ‘sách lược cho núi băng’, sau đó vừa nhìn đã nhìn đến hai giờ.

Đến giờ nghỉ trưa, một người xuất hiện khiến Trác Lí không thể tưởng tượng được.

Trác Ý trực tiếp lái xe đưa Trác Lí đến một quán ăn ở nội thành, sau khi gọi mấy món, cô ấy bắt đầu khoanh tay dựa vào ghế salon..... Trong thời gian này, thật sự Trác Lí vẫn không dám nhìn thẳng cô ấy, lúc mới vừa rời ngồi xe đến đây cô cũng ngồi ở trên ghế sau. Cũng không phải là cô sợ chị mình, chỉ là theo bản năng không biết nên làm sao để đối mặt với cô ấy.

“Về nhà ở đi.” Trác Ý lạnh nhạt mở miệng, trong đôi mắt chứa đầy thương tiếc dành cho Trác Lí. Cô và Lý Xán đã xác định quan hệ yêu đương, cũng quyết định mùa xuân năm sau sẽ kết hôn. Cô không còn bao nhiêu thanh xuân để hao phí nữa, đối với tình yêu cũng lạnh nhạt rất nhiều.

Phản ứng đầu tiên của cô đối với Lý Xán là ‘Không thích anh ta’, sau đó là ‘Không đủ thích anh ta’, sau nữa là ‘Thích anh ta không bằng thích Ngũ Khâu Thực’..... Một loạt biến chuyển này đều là do tình yêu của người đàn ông của cô cố gắng mà được. Có người như thế đối với cô, cô còn mạnh mẽ cái láo cái gì? Mà bây giờ, cô muốn đích thân đưa Trác Lí về nhà, không đơn giản chỉ là đưa cô về nhà, chủ yếu chính là cô muốn để cho Trác Lí hiểu: Cô chưa từng trách cô ấy.

Trách Lí ngẩng đầu, vừa đúng lúc đón nhận sự quan tâm của Trác Ý. Trong phút chốc đó, hốc mắt cô bỗng ê ẩm, hồi lâu sau cũng không có mở miệng.

“Ba mẹ cũng muốn em về, mấy ngày trước bọn họ làm một bàn món ăn phong phú, đều là những món em thích. Nhưng đợi đến khi bọn họ làm xong mới phát hiện, em không có ở nhà.”

Ánh mắt Trác Lí hơi chua xót.

“Rất nhiều lời nói, trước kia lúc em chưa hiểu chuyện, chị không tiện nói cho em biết. Nhưng bây giờ, em bước vào xã hội, bản thân mình có công việc, đương nhiên cũng thành người lớn. Hiện tại nói cho em biết, cũng đã đến lúc rồi.” Trác Ý không muốn đoạn thời gian ngắn ngủi trước khi kết hôn vẫn cùng em gái mà cô yêu thương có gì ngăn cách, dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng, “Chị hy vọng em biết, mặc kệ là xảy ra chuyện gì, chúng ta đều là chị em. Đây là máu mủ tình thân. Đối với chị, em không có gì cần xin lỗi, cũng không có cái gì cần áy náy. Hiểu không?”

Trác Lí liều mạng ngừng sự chua xót đang nổi lên trong mắt, phí thật lớn sức lực mới nhịn được không khóc. Cô rất muốn nhào tới đối diện, giống như tất cả cảnh tượng trong phim điện ảnh, ôm người chị của cô, vừa khóc vừa nói, “Chị, chúng ra về sau vẫn như vậy.....” Nhưng, cuối cùng cô cũng không có làm hành động mắc ói như vậy. Có rất nhiều tình cảm, thí dụ như tình thân, chính là như vậy, không cần nói, không cần diễn,

lời nói cũng có điểm dừng. Chỉ vì các cô là người thân, là cái loại ràng buộc trời sinh đó.

Trác Ý thở thật dài, cứng chiu nói, “Như thế nào mà vẫn giống một đứa bé đây? Xế chiều hôm nay chị sẽ đến nhà cậu đón em. Chị quay về nói với ba mẹ mua chút đồ ăn ngon, cái nha đầu tham ăn này, thật lâu rồi chưa được nếm qua đầu cá nấu tiêu và thịt kho tàu của mẹ đi?”

Trác Lí có chút không ngăn được chua xót nổi lên.


.....

.....

Đợi đến khi buổi chiều Trác Lí vui vẻ trở về toà soạn, giống như mặt trời được tắm cười không khéo được miệng lại thì Lâm Bồi chợt nói một câu làm cô như bị đám mây rớt xuống.

Lâm Bồi nói, “Buổi trưa, núi băng nhà cô và Bạch Oanh đơn độc đi ra ngoài ăn cơm.” .....Thật ra đây là một lời nhắc nhở.

Trác Lí nghe như báo tang.

Cả phòng làm việc lớn chỉ có mình Lâm Bồi ngồi ở đây, máy điều hoà thổi vào làm cô tỉnh táo lại trong nháy mắt: Nếu như cô cứ như vậy mà về nhà, hoặc là về sau cứ như vậy cắt đứt liên lạc cùng Viên Khởi Lương, như vậy chính là thật sự chấm dứt. Tối ngày hôm qua cô còn đưa ra được một quyết định nhỏ, 

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 43

Trác Lí cảm thấy toàn thân như vỡ vụn, dạng như, bị người khác phá hoại đến vô lực. Nhiều lần cô thử bò dậy, nhưng lại không có kết quả. Sau đó cô mới nhận ra, thật ra cô còn bị đập trúng ót —— đó là nơi cô cho rằng đẹp nhất trên người mình, bởi vì nơi đó chứa tất cả trí thông minh của cô. Nhưng hình như sự đau đớn trên ót đến rất chậm, trong đầu từng đợt từng đợt chuông ‘ong ong’ vang dội, chấn động cô đến mức cô hận không thể chặt đầu đi.

Sau đó, rất vô dụng, loại cảm giác đau đớn toàn thân này khiến cô chịu không nổi mà bắt đầu khóc lên. Cứ khóc ‘hu hu’ như một con mèo, khóc ngày càng ‘oa oa’ lớn hơn.

Sau đó, Viên Khởi Lương sờ soạng bước vào nhà họ Đường, phòng sách, phòng khách, phòng ăn đều không nhìn thấy cô chỉ thấy laptop trong phòng cô vẫn sáng, rất tự nhiên anh nghĩ đến có thể Trác Lí đang tắm. Cho nên, anh thoải mái đi đến toilet. . . . .

Cách âm của toilet nhà Đường Chi Thiện không tốt, Viên Khởi Lương vừa mới giơ tay lên chuẩn bị gõ trên cửa thủy tinh, thì một hồi âm thanh gào khóc thảm thiết lọt vào tai anh, thỉnh thoảng còn chửi mắng, ‘ Núi băng lớn đáng ghét. . . . . Oa oa oa. . . . . ’ ‘ Tôi hận anh chết đi được. . . . . Oa oa oa. . . . . ’

Anh đứng ngoài cửa, vô cùng yên lặng nghe cô mắng mình.

Cô nói, ‘ người đàn ông biến thái, tính tình vụn vặt, kỳ cục . . . . . Oa oa, đau chết tôi rồi. . . . . ’



Cô nói, ‘ tôi không tìm anh thì anh sẽ không tìm tôi sao? Tên đàn ông biến thái này. . . . . Oa oa, cái mộng của tôi. . . . . ’

Cô nói, ‘ anh còn cùng cô gái khác đi ăn cơm. . . . . Tôi hận anh chết đi được, hận anh cả đời. . . . . Oa oa. . . . . ’

Cô nói, ‘ đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết. . . . . ’

Từ trong lòng anh dần dần dâng lên một loại hơi thở. Một loại hơi thở tràn ngập trong lòng, tràn đầy cả linh hồn anh, loại hơi thở này khiến cả người anh ấm nóng ê ẩm chua chát, như sóng trào. . . . . Anh có chút oán hận mình, oán hận mình khiến cô phiền não khiến cô ưu sầu đến vậy.

Cô còn nói, ‘ Bà vú chân thối bồn tắm! Nếu té mạnh thì sao đây. . . . . Nếu sau này không sinh con được phải thế nào á á á á. . . . . ’

Viên Khởi Lương mới này còn mang ánh mắt dịu dàng bây giờ đã hung hăng co rút. . . . .


Tiếp, khi anh đến tình trạng vẫn tiếp diễn.

Trác Lí tiếp tục oán trách, ‘ ông trời. . . . . Tại sao người không giết con luôn đi! Tại sao té đập mộng rồi mà phía trước còn bị đụng thế này! Oa oa oa. . . . . ’

Viên Khởi Lương theo bản năng ho khan một tiếng.

Một tiếng ho khan lớn.

Trác Lí bị dọa. Ban đêm ở đây có tiếng ho kỳ lạ, đầu tiên khiến cô nghĩ ông trời phải yêu ma quỷ quái đến. Sau đó, cô đang nằm dưới đất co lại một cục, run lấy bầy, cô. . . . . Không nên mắng ông trời mà.

"Cốc cốc" —— có tiếng gõ cửa kính, Trác Lí nằm chặt hơn. Lúc này ánh vào đầu cô không còn là quỷ, mà là người sống sờ sờ. . . . . 

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 44

Trác Lí bị Viên Khởi Lương cưỡng chế đi bệnh viện, trong lòng cô có 5000 âm thanh đang kêu gào: Không.....Không.....Không cần phá huỷ nụ hôn đầu của cô.....

Sau khi đăng ký điều trị, Viên Khởi Lương trực tiếp ôm cô vào khoa cấp cứu. Trong phòng khám lúc này chỉ có một bác sĩ nam trung niên, đợi Trác Lí ngồi xuống, ông híp ánh mắt hết sức từ ái hỏi một cách chuyên nghiệp: “Chuyện gì xảy ra?”

“Ngã.....”

“Có muốn đổi bác sĩ nữ hay không?” Viên Khởi Lương cắt đứt câu trả lời của Trác Lí, Trác Lí nghiêng mặt qua: Đoán chừng mặt mũi Viên Khởi Lương ở bên người cô rất nghiêm trọng.

Bác sĩ nam trung niên trong phòng khám đã bị nhìn cho đông lại, sau khi phục hồi tinh thần, vậy mà lại trả lời hết sức cung kính, “Tôi đi gọi.”

Trường hợp này khiến Trác Lí không khỏi rùng mình một cái.

Bác sĩ nữ rất cẩn thận giúp Trác Lí làm kiểm tra toàn thân. Xác định cô ngã chỉ bị thương nhẹ, dùng chút dầu hoa hồng hoặc cao trị thương là có thể xử lý được cũng không nghiêm trọng tới xương cốt hay ảnh hưởng sau này, cô ta lại rất kiên nhẫn dặn dò Viên Khởi Lương, “Chú ý, máu ứ đọng ở vết thương không được để bị va chạm nữa..... Nếu có khả năng, đối với máu đọng ở bộ vị có thể chườm lạnh là thích hợp nhất.....” Giống như

chính Viên Khởi Lương mới là người đối mặt với tai nạn hết sức thương tổn vậy.

Trác Lí ngồi trên giường trong phòng khám, nghe bác sĩ háo sắc kia lái nhai dạn dò ước chừng nửa giờ. Để cho cô buồn bực đến tột cùng chính là cô ta rõ ràng chỉ nói phương pháp xử lý hết sức thông thường, thế nhưng Viên Khởi Lương lại rất chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng còn gật đầu một cái bày tỏ mình đã hiểu.

Từ bệnh viện ra ngoài, đã hơn mười hai giờ, Viên Khởi Lương rất bình tĩnh đem Trác Lí ôm lên xe, sau đó rất an tĩnh lên ghế lái. Từ trong kính chiếu hậu để ý thấy Trác Lí này giờ đều không có nói gì, anh có chút lo lắng hỏi, “Vẫn còn rất đau à?”

Suy nghĩ mơ hồ của Trác Lí bị cắt ngang, nghiêng đầu lại nhìn Viên Khởi Lương, lúc này xe của bọn họ vừa bị một chiếc xe cấp cứu vượt qua, lúc ánh đèn chột hiện lên, cô phát hiện Viên Khởi Lương thật sự dịu dàng làm lòng cô xúc động, sau đó suy nghĩ trong nháy mắt kéo cô trở lại hồi ức trắng kiết.

Nếu không phải là thân thể của cô không chịu được nụ hôn kia nữa, bọn họ sẽ hôn dài đằng đằng chứ? Cô chưa từng có cảm thụ qua nụ hôn ngọt ngào triền miên như vậy. Trước kia, Na Na bạn cùng phòng cô thường sắc bén nói ‘hôn môi chính là nuốt nước miếng của nhau, nuốt tới nuốt lui, kỹ xảo tình yêu chính là hút tới hút lui’- đây coi như là người có kinh nghiệm thực tế duy nhất nói cho cô biết, từ đó về sau, cô vẫn luôn liên hệ với nhau giữa việc hôn và nuốt nước miếng ở cùng một chỗ.


Nhưng, nụ hôn kia buổi tối.....Lại làm cho cô có một loại ngượng ngùng khó có thể mở miệng..... Hiểu được cảm giác. Thật ra thì cô rất muốn cùng Viên Khởi Lương nghiêm túc hôn môi một lần nữa..... Không, phải nói..... Hôn thật lâu một lần. Cô nhất định phải tập trung tinh thần nhìn dáng vẻ của Viên Khởi Lương..... Nghĩ như vậy,

trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào như xâu kẹo đường, từng vòng từng vòng, từng chút từng chút, càng lăn càng lớn, màu sắc của kẹo đường còn là màu hồng nữa. Tiếp đó, cô cũng không tự cảm nhận thấy được mà nở nụ cười, cũng thuận tiện quên trả lời vấn đề của Viên Khởi Lương. Đợi cô phản ứng lại, thời gian đã qua năm phút đồng hồ.

Vì che dấu việc mình mất hồn, cô nói hừ nói vờn giải thích, “Em mới vừa hồi tưởng lại, làm sao mà bị đau.”

(Lovenoo1510: Vì quan hệ của nam 9 và nữ 9 đã tăng lên một bậc, nên từ giờ ta sẽ để cách xưng hô là anh em nha.)

“.....”

“Chúng ta đi đâu vậy?” 

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 45

Xe vẫn lái đến toà cao ốc Khu công nghệ cao ở thành phố Z của Viên Khởi Lương. Lúc này Trác Lí đã có chút mệt mỏi, không kịp quan sát phong cách trang hoàng nhà ‘đặc biệt’ của Viên Khởi Lương, cô đã trực tiếp mở miệng, “Phòng vệ sinh ở đâu?”

Sau khi Viên Khởi Lương chỉ về một hướng, Trác Lí liền ủ rũ đi tới hướng đó.

Nhìn bóng dáng cô làm Viên Khởi Lương lộ vẻ lo lắng.

Nhưng, vừa vào phòng vệ sinh, nét mặt Trác Lí liền thay đổi. Tay chống vào mép bàn, cô cười thoải mái trong yên lặng lại mang chút khoa trương đến vô lý. Sau khi quan sát mình trong gương xong, cô tìm bàn chải đánh răng chưa dùng và kem đánh răng trong ngăn kéo tủ phòng vệ sinh..... Trên thực tế, trong ngăn kéo có rất nhiều bàn chải đánh răng và rất nhiều hộp kem đánh răng chưa dùng qua. Trác Lí không khách khí nghĩ, núi băng thối Viên Khởi Lương kia, nhất định là anh mấy tháng không vào siêu thị mấy tháng không mua thêm dụng cụ sinh hoạt mới. Trong nhà này không có bà chủ.....Làm sao.....

Nghĩ như vậy, cô lại bắt đầu cười như muốn chết.

Sau khi đánh răng xong, nhìn vào gương trước mặt, trước mắt cô hiện ra khuôn mặt sáng ngời, khuôn mặt này dù có nhìn nghiêng cũng có thể nhìn thấy rất rõ ràng.....Có mưu kế ám muội trong lòng.....

Núi băng lớn, cuối cùng em chỉ để anh đặc thẳng một lần thôi.....

Đây là tiếng thét chói tai của Trác Lí trước suy nghĩ cuối cùng ở trong lòng.

—— a ——

Sau tiếng thét chói tai này, quả nhiên Viên Khởi Lương tới phòng vệ sinh rất nhanh, còn chưa kịp thấy chuyện gì xảy ra rõ ràng, lời nói ân cần đã thốt ra, “Làm sao vậy?”

Trác Lí đứng trước bồn rửa tay, khuôn mặt chán nản nhìn anh, sau đó dùng giọng điệu quái lạ nói: “Không sao, anh tới đây.....”

Viên Khởi Lương không rõ chân tướng, đi tới theo lời cô. Ánh mắt Trác Lí đầy lo lắng, cảnh này đứng từ góc độ quan sát đều rất OK. Tiếp, cô lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai kéo cổ Viên Khởi Lương, dùng một giọng nói mà cô tự cho là hết sức hấp dẫn và cám dỗ, “Em muốn hôn anh.”

Dĩ nhiên là Viên Khởi Lương bị kinh sợ.

Vốn anh muốn ngăn hành động vô lễ và âm ỉ của Trác Lí lại, nhưng giây kế tiếp, khi đôi môi mang theo hơi thở kem đánh răng của cô tiến tới trước mặt anh thì anh đột nhiên không muốn ngăn lại nữa, động tác của anh cũng từ lôi cánh tay của cô ra mà chuyển thành từ từ trượt xuống, đưa tay vịn vào hông của cô..... Đó là vị trí duy nhất của cô mà anh có thể đụng vào.

Trác Lí cho là thời điểm hôn tiếp theo cô có thể tìm được khe hở để thường thức thật tốt dáng vẻ của Viên Khởi Lương, tối thiểu cũng có thể nhìn thấy đôi mắt đen như mực của anh, có thể nhìn thấy trong đôi mắt kia vì cô mà phát ra ánh sáng chiếu rọi khác thường. Nhưng trên thực tế là, bởi

vì cô trúc trắc và vụng về, nên hô hấp một lần đã bị rút đi..... Căn bản là cô không có thời gian rảnh rỗi để nhìn dáng vẻ của Viên Khởi Lương..... Càng không rảnh để nhìn gương mặt của cô hiện lên trong gương như kế hoạch.....Cũng như kế hoạch vô si nhìn lên đường cong cằm Viên Khởi Lương khi hôn cùng gò má khi nghiêng mặt.....

Lần hôn này so với lần trước, thiếu một chút luống cuống, nhiều hơn một chút ăn ý giữa nam và nữ. Nhưng, mấy lần Trúc Lí bị rút đi hô hấp làm cô đột nhiên có cảm giác đã có một vầng sáng thoáng qua trong đầu cô.....

Vầng sáng này đến lúc cô bị Viên Khởi Lương ôm vào phòng ngủ thì trong đầu cô vẫn còn láo liên không ngừng. Chẳng qua, khi cô nằm xuống thì cũng thành công bắt được vầng sáng này.....

Cô nhớ rất rõ ràng, cô ở nhà họ Đường bị ôm ra từ phòng tắm là mặc đồ ngủ, lúc hôn ở nhà họ Đường cô cũng mặc đồ ngủ, thậm chí ngay cả Bra cô cũng không mặc, nhưng, tại sao trên người cô bây giờ lại mặc áo T shirt màu vàng và quần dài màu trắng. Kéo thấp cổ áo xuống, cô lại thấy trước ngực mình đang mặc một chiếc Bra có in hình một con mèo Kitty màu hồng mà cô đã bỏ từ lâu, chuyện này..... Đây tuyệt đối không phải là không cách của cô. Lại cộng thêm lúc này tay chân cô không vận động được, nên căn bản cô không có biện pháp tự mình thay quần áo.....

Như vậy, chân tướng chỉ có một.

Đó chính là Viên Khởi Lương giúp cô cởi áo ngủ và mặc lại quần áo, Bra cũng giúp cô mặc nha a a a a.....

Vậy có phải anh đều đã nhìn cô sạch sẽ rồi hay không? Có phải đã thấy hai nốt ruồi lớn ở trước ngực cô rồi hay không? Anh sẽ sẽ không chê cô ngực nhỏ chứ? Tại sao anh phải giúp cô mặc Bra ngây thơ đáng ghét nhất ấy chứ a a a a.....


Cứ như vậy cô vô cùng YY bản thân mình, cuối cùng vì mệt mỏi nên Trác Lí cũng nặng nề ngủ.

.....

.....

“Xác định chỉ là hôn mê thôi chứ?” Vu Thu Thuỷ đem tay Trác Lí găt gao để trên bồn rửa tay, một dáng vẻ quật cường thề phải truy hỏi kỹ càng sự việc.

“Nếu có chuyện khác xảy ra, tôi sẽ bị sét đánh.” Trác Lí bất đắc dĩ liếc mắt.

“Chật chạt.....” Miệng Vu Thu Thuỷ bẹp một cái, lắc đầu, “Cô là phụ nữ mà quá không có sức quyến rũ rồi. Cô nam quả nữ ở một đêm dài như vậy cứ nhiên lại không có chuyện gì xảy ra, tôi thật sự vì cô mà cảm thấy tự 



# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THỂ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 46

Trác Lí không hề biết thật ra Núi băng lớn tức giận cũng là chuyện bình thường, không, nói chính xác, phải là xuất phát từ tính khí tới cùng cũng không giống người bình thường.

Bên này, cô mới cài dây an toàn, thì giọng nói không áp chế được lửa giận của Viên Khởi Lương từ trên cao truyền đến, “Điện thoại di động không cần thì cho anh đi.”

“Hả?” Trác Lí hung hăng nháy đôi mắt vô tội.

“Nếu như em không có điện thoại di động, người muốn tìm em cũng không cần gọi điện thoại cho em đến mất mạng.”

“Em.....không phải em nói là em phỏng vấn sao? Người nào lúc phỏng vấn lại nghe điện thoại?” Trác Lí vùng vẫy giãy chết.

“Mấy giờ em bắt đầu phỏng vấn?”

Vẻ mặt Viên Khởi Lương tuyệt đối không giống như nói giỡn, Trác Lí có chút hoảng sợ, nhưng vẫn không sợ chết mà trả lời, “Mười một giờ.....” Trên thực tế là mười một rưỡi.

Lúc đèn đỏ rảnh rồi chờ, Viên Khởi Lương nghiêng mặt sang bên cạnh, dùng một ánh mắt áp bức nhìn thẳng cô, “Em có thể nhìn điện thoại một chút xem cuộc gọi chưa nhận sớm nhất là mấy giờ.”

“Nhìn..... Nhìn cái gì vậy, em xoá rồi.” Trác Lí không ngồi yên, cô cảm giác đối với vấn đề này núi băng lớn nhìn nhận rất nghiêm trọng, vậy mà cô lại không sợ chết trong anh để phạm phải đến hai lần, vì vậy bạn học Trác có thể co có thể dẫn sau giây kế tiếp đã chịu thua mà đổi thành giọng nói làm bộ đáng yêu, “Về sau em..... Về sau sẽ chú ý điện thoại di động.....” Thấy núi băng lớn kiên trì, Trác Lí đành phải suy nghĩ một chút, “Bạn của em.....”

Khoé mắt Viên Khởi Lương vẫn không thể nào kiềm chế được co quắp, anh tuyệt đối không thể tưởng tượng nổi, mấy năm sau, khi anh và người phụ nữ bên cạnh này tạo ra một phiên bản nâng cấp, chính anh cũng sẽ trở thành người sử dụng lời nói vô lý..... Dĩ nhiên, đây là nói sau.

Vì bảo vệ thành quả thắng lợi của mình nên cô thuận tiện nói sang chuyện khác, Trác Lí làm bộ như không biết phong cảnh bên ngoài xe, lấy một loại giọng nói tuyệt đối thuần lương và khéo léo hỏi, “A, nơi này thật là xa, em chưa từng tới. Anh định mang em đến nơi nào?”

Viên Khởi Lương khó có thể vì lời nói và hành động của người khác mà ngấm ngầm phạm tội, nhưng anh vẫn cố gắng nhắm mắt lại, bình phục cảm xúc của mình một chút, “Đi ăn cơm.”

Viên Khởi Lương rối rắm và không thể làm gì với vẻ mặt vô cùng vui vẻ của Trác Lí, cô đặt tay lên miệng mình, ở trong bàn tay nho nhỏ cười đến vui vẻ vì đạt được mục đích. Nếu so với thông minh, cô không bằng anh, nếu so với việc trêu đùa người, chuyện nhỏ này núi băng, vẫn rất dễ dàng bị cô thu phục hoàn toàn.

Quả nhiên xe dừng lại ở một nơi mà Trác Lí chưa từng tới bao giờ, cô mở lớn hai con ngươi, khoá thật chặt biển hiệu quán cóc này: Quán Vụn lão xương heo

Heo, xương, quán???

“Đi thôi.” Sau khi Viên Khởi Lương dừng xe xong ý bảo cô vào quán.

Biển hiệu của quán này chắc chắn là có tuổi rồi, quán cũng rất nhỏ, nhưng bên trong lại rất chỉnh tề. Cô đi theo Viên Khởi Lương thất nhiều bát nhiều đi tới một căn phòng nhỏ có ánh nắng tươi sáng.

(Thất nhiều bát nhiều: bảy vượt tám lách, queo trái queo phải, rẽ ngang rẽ dọc, ...)


“Tại sao lại muốn ăn xương heo?”

“Xương heo có dinh dưỡng.” Viên Khởi Lương rất lịch sự thay Trác Lí kéo ghế ra, rồi ngồi xuống chỗ đối diện cô.

Mặc dù biển hiệu của quán xương heo là xương heo, nhưng kỳ thật cũng không phải chỉ bán xương heo. Bà chủ hoà ái nhìn Viên Khởi Lương và Trác Lí, nhã nhặn nói, “Viên luật sư lâu không tới, đây là bà xã sao?”

Trác Lí đã giành trước một bước, “Không phải, tôi và anh ấy là bạn bè bình thường thôi.” Cô mới không cần khi không danh không phận không thổ lộ mà mơ hồ làm bà xã của người khác đâu.

Nét mặt bà chủ có chút xấu hổ, chỉ đành dời ánh mắt về phía Viên Khởi Lương, “Thật là bạn bè bình thường sao?”

Trác Lí rất muốn làm rõ một lần nữa, không nghĩ căn bản bà chủ không để ý tới cô, mà lại cười híp mắt nhìn Viên Khởi Lương, sau đó Trác Lí thấy Viên Khởi Lương treo lên một nụ cười kỳ dị 

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 47

Sự thật chứng minh, Viên Khởi Lương thật sự là càng ngày càng mê người.

Ví như, vào ngày hôm sau, hội nghị thường kỳ theo thông lệ của toà soạn. Bởi vì tạp chí kỳ một đã lên thị trường, phản ứng cũng không tệ, cho nên, kỳ tạp chí tiếp theo lại bắt đầu vào giai đoạn khẩn trương chuẩn bị, mà lúc này nhiệm vụ của bộ phận phỏng vấn còn quan trọng hơn nữa, trong phòng họp chủ biên Ngô Tập đang nói về vấn đề các đồng nghiệp đang nói xấu nhau kích thích đến mức nước miếng văng tung téo đến mức có chút kích tình mênh mông, vậy mà, sáng sớm như vậy, nhưng lại không có mấy người đang nghiêm túc nghe nội dung giảng nghị, chỉ có Trác Lí, từ lúc bắt đầu vào hội nghị cô đã lấy một loại tư thái rất nghiêm túc chăm chỉ ở trên bàn ghi chép “roẹt roẹt” những gì cần nhớ kỹ, lại dùng loại ánh mắt nghiêm túc sùng bái nghe Ngô Tập nói chuyện, vẻ mặt muốn bao nhiêu thành kính có bấy nhiêu.

Bộ dáng này của cô khiến Ngô Tập có cảm giác tốt hơn rất nhiều, cũng bởi vì thế, hăn dám đem hội nghị thường kỳ kéo dài một canh giờ lải nhải đến bốn mươi lăm phút.

Lúc ra khỏi phòng họp về đến địa bàn bộ phận phỏng vấn, Vu Thuy Thuỷ oán hận đoạt lấy laptop Trác Lí đang ôm chặt trong tay, phẫn nộ quát: “Bảo cô giả bộ nghiêm túc, bảo cô là giả bộ nha!” Sau đó, trong tiếng hét chói tai của Vu Thuy Thuỷ đem truyền laptop của Trác Lí cho Lâm Bồi, Lâm Bồi truyền cho Vạn Hiểu Yên, cô gái đã lập gia đình Thường Hình cũng oán giận vừa nhận lấy quyển sổ, vừa nói “Cái chỉ thị tinh thần gì cần

nhớ nghiêm túc như vậy?” Vừa nói vừa mở laptop màu đen ra. Sau khi xem xong, cả khuôn mặt Thường Hình đều vắn vẹo.

“Này này này chuyện này..... Đây là cái gì vậy.....”—— Giọng nói không thể tin được Thường Hình.

“A a a a a.....” —— Áo tưởng của Trác Lí tan biến, âm thanh như muốn nổi điên.

Sau đó cho đến tận trưa, toàn bộ phái nữ trong phòng làm việc của bộ phận phỏng vấn đều vây quanh laptop của Trác Lí triển khai thảo luận sâu sắc và nhiệt tình. Xét thấy nội dung đậm ứ trong laptop này, mọi người đặt cho Trác Lí một biệt hiệu hoàn toàn mới —— đậm ô.

Như vậy, đến tột cùng thì laptop này ghi chép những cái gì?

“Ngày hai mươi lăm tháng bảy, phòng làm việc, mười lăm phút, anh chủ động; sáng ngày hai mươi sáu tháng bảy, phòng vệ sinh, năm phút đồng hồ, anh chủ động; buổi tối ngày hai mươi sáu tháng bảy, phòng bếp, hai mươi phút, không nhớ rõ người nào chủ động rồi, ngày hai mươi bảy tháng bảy, trong xe, không nhớ rõ thời gian dài bao lâu, hình như là..... Mình chủ động, ☹. . . . .”

Đây là nội dung ghi nhớ của Trác Lí, Thường Hình chỉ có thấy được một nửa. Cho nên, cô ấy vẫn cho là những thời gian địa điểm nhân vật kia được xây đắp ra ngoài sự kiện không lành mạnh không thuần khiết..... Nhân tiện, người cả phòng bộ phận phỏng vấn cũng cho là sự kiện kia. Mặc dù sau đó Trác Lí liều mạng giải thích chỉ là hôn mê..... Nhưng, hình như mọi người đều muốn tin tưởng đây là sự kiện..... Chẳng qua là, có ít người biết bạn trai Trác Lí là người nào đều cảm thấy tiếc hận cho cô, ví như Vu mỹ nhân——

Cô ấy bi thương nói với Trác Lí, “Thật đáng tiếc..... Bộ dạng đẹp đẽ có ích gì.....Thế nhưng.....Dài nhất cũng mới có hai mươi

phút.....Ôi.....”

Trác Lí rống giận, “Vu Thu Thủy!!! Tôi phải nói cho cô bao nhiêu lần.....”

“Không cần che dấu thay anh ấy.”

“.....”

Ví như Lâm Bồi——

“May mà tôi không có theo đuổi người đàn ông ấy. Tiểu Lí Lí, nửa đời sau mới cần tính phúc.....Lo lắng nha.”

“Lâm Bồi, đừng náo loạn nữa. Tôi hiểu rõ các người cũng biết.....”

“Nhưng, thời gian ngắn như vậy cũng có thể làm người ta thoải mái sao? Nhìn cô nhớ rõ như thế, vừa hợp vừa cười dâm đãng như vậy, chắc phải rất happy? Chẳng lẽ.....Thật ra thời gian ngắn thì không có quan hệ gì? Chẳng lẽ sắc đẹp thật sự có thể ăn được?”

“.....”

Ví như Thường Hình người bình thường rất bảo thủ——

“Tiểu Lí Lí, nghe một lời khuyên của chị. Trong xe..... Thật đúng là không thích hợp để buông thả dục vọng như vậy.”

“Chị Thường, ngài khỏi phải cần lấy tôi ra trêu đùa.....”

“Có sử dụng biện pháp an toàn không? Làm sao so được với đàn ông, phụ nữ uống thuốc đối với thân thể tương đối không tốt. Bây giờ cô còn trẻ, nếu để xảy ra chuyện, thật là không tốt lắm đâu.”

“.....”

Loại lúng túng và cảm giác bất đắc dĩ ảnh hưởng thật sâu sắc đến Trác Lí, mà loại ảnh hưởng này rất dễ dàng bị Viên Khởi Lương nhìn thấu. Buổi tối hai người ai làm việc nấy ở phòng làm việc, rốt cuộc Viên Khởi Lương cũng không nhịn được mở miệng hỏi, ‘Hôm nay em làm sao thế?’

Vấn



# CÓ LẼ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 48

Vậy mà, Trác Lí ngồi ở phòng ngủ đợi rất lâu, Viên Khởi Lương cũng không có xuất hiện. Ở lúc cô cũng sắp không đợi nổi nữa mà không thể không đi ra khỏi phòng ngủ xem chút tình huống, Viên Khởi Lương lại áo mũ chỉnh tề mặc một cái áo T shirt màu đen từ phòng làm việc bước ra, giờ khắc này, Trác Lí thấy rất rõ, biểu lộ của Viên Khởi Lương lúc này trần đầy lạnh lùng và lo lắng, lúc chạm được ánh mắt của cô thì anh dừng bước, trực tiếp hướng bước chân về phía cô, sau khi chỉ đơn giản ấn xuống một nụ hôn ở môi cô, anh nói, “Xin lỗi, anh có chuyện tạm thời phải đi ra ngoài mấy ngày. Anh sẽ gọi điện thoại cho chị em, mấy ngày kế tiếp em hãy về nhà đi.”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Trác Lí cảm thấy trái tim mình như dùng rất nhiều sức, thật lâu sau đó cũng không có quay về chỗ cũ. Chính cô cũng không ý thức được giọng nói run rẩy của mình.

Viên Khởi Lương lại chú ý tới, anh thở dài vài cái nhưng không để ai nghe thấy, anh nói, “Chính là có chút chuyện cần đi công tác, mấy ngày là xử lý tốt, đừng lo lắng.”

Tiếp theo, Viên Khởi Lương dịu dàng vuốt tóc cô, nhìn xuống dưới để rời đi đôi mắt của cô.

Sau đó, Viên Khởi Lương cứ như vậy biến mất không có tin tức.

Vu mỹ nhân nói: Nhất định là xảy ra chuyện lớn rồi, nếu không anh ấy sẽ không buông tha cho cô.



Lâm Bồi nói: Lâm Thạc nhà tôi nói, phải tin tưởng người đàn ông của mình mới có thể tu thành chính quả.

Vạn Hiếu Yên nói: Các người còn chưa có nở hoa, cứ như vậy mà héo tàn rồi.

Chính Trác lí cũng cảm thấy: Cô căn bản như không được tính là bạn gái của Viên Khởi Lương. Thứ nhất, anh căn bản không có thổ lộ với cô, đây là điều phụ nữ rối rắm nhất; thứ hai, anh đã phát sinh chuyện gì, bạn chuyện gì, lúc nào sẽ hết bạn cũng không nói cho cô biết; thứ ba, anh tự nhiên biến mất một tuần, thậm chí ngay cả điện thoại cũng không liên lạc.

Cô có chút oán hận anh.

Tan làm chiều hôm đó, cô ở văn phòng ngây ngô đến gần tối mới quyết định về nhà. Mặc dù Viên Khởi Lương biến mất một tuần lễ, cô vẫn một mình ở nhà họ Đường như cũ. Cô nghĩ, chỉ là trong tiềm thức của mình ôm hi vọng, Viên Khởi Lương biến mất sẽ đột nhiên trở lại, lúc cô ở đây chờ anh, có lẽ là lúc cô đang ngủ, nhưng, cô chỉ muốn anh giải thích với cô, chỉ cần anh nói, cô nhất định tha thứ cho anh. Nhưng, cô một lần lại một lần không biết phải làm sao để vượt qua thất vọng cả một buổi tối, cô cho rằng anh lo lắng nóng ruột nóng gan không thôi, nhưng điện thoại của Viên Khởi Lương kể từ lần đó về sau căn bản là chưa có mở lại. Anh căn bản không có tìm cô, dù bất kỳ phương thức nào, thông qua bất luận kẻ nào, anh không có, một lần cũng không.

Trên đường về nhà, cô một mình buồn bực không vui bằng qua đường, lại buồn bực không vui vì lúc ở trên đường vạch dành cho người đi bộ bị một tiếng còi làm cô cả kinh hồi lâu cũng không kịp phản ứng.

Giống như cũ cô lại được một bà lão kéo lại.

Cũng là bà lão lúc trước xuất hiện.

“Cô gái, tại sao mỗi lần cô băng qua đường đều có thể ở trong trạng thái như vậy đây?” Bà lão tươi cười rạng rỡ, tâm tình Trác Lí tốt cuộc cũng không được tốt như lần trước nữa.

Cô khó khăn kéo một nụ cười, “Bà nội, lần này cháu không thể mời bà ăn cơm được.”

“Không cần cháu mời, lần này bà mời cháu.” Bà lão một bước không rời đi theo Trác Lí, trong mắt tràn đầy chân thành.

Trác Lí lắc đầu một cái, “Hiện tại đã muộn lắm rồi, bà nội nên về nhà sớm đi.”

“Có qua có lại mới toại lòng nhau, nếu như cháu không để cho bà mời, vậy bà cũng chỉ còn cách trở về nhà cùng cháu thôi.”

“.....”

Bà lão mang theo Trác Lí bắt một chiếc xe, hướng về phía tài xế báo một địa danh mà Trác Lí chưa từng nghe qua. Vốn Trác Lí rất cảnh giác, nhưng vào giờ phút này, cô nhìn thế giới ngoài cửa xe, đột nhiên trở nên vô cũng bối rối, cũng không chú ý tới ánh mắt xinh đẹp của bà lão thoáng qua tia sáng.

Xe dừng lại ở nơi vắng vẻ.

“Xuống xe đi, cô gái nhỏ.”

Trác Lí mệt mỏi xuống xe, nhưng, sau khi tiếp nhận được cảnh tượng đập vào mắt, chuông báo trong lòng cô thoáng chốc mãnh liệt, cô vội vàng quay đầu, “Bà dẫn cháu tới nơi này làm cái gì?”

Vẻ mặt bà lão còn ôn hoà, cùng với ánh đèn đường làm nổi bật một vẻ quý dị. Vẻ mặt quý dị này khiến trái tim Trác Lí từng chút từng chút thắt

chặt, đó là một loại cảm giác chân thực.....Sợ hãi. Bởi vì, đập vào mắt cô, là ngã trang công cộng lớn nhất thành phố Z.

“Đừng sợ, bà chỉ dẫn cháu đi gặp một người.” Tay bà lão đầy nếp nhăn dặt Trác Lí, một khắc kia, Trác Lí theo bản năng rút tay lại, lại bị bà lão nắm chặt hơn, động tác này vốn rất kịch liệt, nhưng bà lão trước mặt lại dùng một vẻ mặt tự nhiên và thoải mái nhìn vào Trác Lí, “Cùng, bà, đi.”

Trác Lí



# CÓ LẼ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 49

Suốt ba tuần, Viên Khởi Lương vẫn như cũ chưa có trở về, cũng không có bất cứ tin tức gì. Đột nhiên biến mất như vậy khiến Trác Lí cảm thấy ngoài lo lắng ra, còn càng ngày càng oán trách Viên Khởi Lương, oán trách anh khi đi không giải thích gì, oán trách anh ngay cả một cuộc điện thoại cũng không gọi cho cô. Vậy mà, trước mặt các đồng nghiệp và người nhà cô vẫn giả vờ vui vẻ, chỉ lúc đêm khuya yên tĩnh ở nhà họ Đường cô mới níu lấy gối của Viên Khởi Lương vừa hung hăng nhào nặn vừa nói: Cái khối băng vừa thối vừa máu lạnh này, gọi điện thoại cho em sẽ chết sao? Sau đó lại lằm bằm bầm bầm thật lâu.

Sau khi Trác Ý gọi một cú điện thoại tới thúc giục cô về nhà thất bại, cũng không gọi lại nữa, thỉnh thoảng sẽ gửi tin nhắn cho cô bảo cô chú ý thân thể và an toàn.

Trác Lí vốn tưởng rằng, cô sẽ vượt qua chờ đợi không có manh mối gì như vậy. Cô cho rằng cuộc sống sau này của mình sẽ bình yên đơn điệu mà tràn đầy nhớ nhung, nếu Viên Khởi Lương trở lại cô nhất định phải tiến hành một cuộc giáo dục tư tưởng sâu sắc với anh. Không nghĩ tới, tại một buổi tối đang mò mẫm về nhà, cô bị một người đàn ông mặc áo T shirt màu đen mới lên một chiếc xe hơi màu đen.

Vốn Trác Lí muốn cự tuyệt, nhưng người đàn ông mời cô lên xe lại dùng sức quá lớn, lôi cánh tay của cô còn che kín miệng cô, cô chưa kịp phản kháng, đã bị áp chế lên xe.

Trong xe có ánh đèn màu vàng nhạt, sau khi Trác Lí thích ứng được với ánh sáng thì cô ép buộc mình trấn định lại. Người phụ nữ không có năng lực và hèn yếu mới có thể la hét trong tình huống khẩn cấp như vậy, nghĩ được như vậy, ánh mắt kiên định của cô trực tiếp bắn về phía người đàn ông đang ngồi chính giữa kia, hơi thở tức giận lớn đến mức dọa người đàn ông kia.

Đây là một người đàn ông trung niên, Trác Lí chưa nhìn rõ lông mày của hắn đã cảm nhận được sát khí đằng đằng, cộng thêm ánh mắt loé sáng như lửa mà tàn nhẫn, Trác Lí chỉ nhìn mấy giây vẫn không tự giác được đưa ánh mắt đến nơi khác, thời khắc mấu chốt này, cô cũng hiểu được mình phải tìm cách buông lỏng lực chú ý, “A, xe này không tệ, chỉ là trong xe không nhìn ra nhãn hiệu gì, ánh sáng cũng có chút mờ, chú không ngại nói cho tôi biết xe này là nhãn hiệu gì chứ? Con người tôi, đối với xe rất yêu thích.”

Trên thực tế, Trác Lí có thể rõ ràng cảm nhận được giọng nói của mình giờ phút này đang run rẩy, loại sợ hãi này của cô để cho người đàn ông ngồi trên xe cơ bản là trấn định này bắt được.

“Mercedes-Benz.” Giọng nói của người đàn ông trung niên vang dội, ánh mắt ngưng tụ, chiếu vào người Trác Lí mấy giây không rời.

“Xe này ban đầu không phải là Mercedes-Benz sản xuất? Vốn Mercedes-Benz không sản xuất loại phiên bản này. Tôi thấy tính năng này.....”

“Không tệ.” Người đàn ông trung niên trực tiếp cắt đứt lời Trác Lí, “Cô là bạn gái mới của Viên Khởi Lương?”

Trác Lí trong nháy mắt kia ngây ngốc cả người, mở miệng hồi lâu mà vẫn không biết nói gì. Nhưng mà, trong nháy mắt cô đã hiểu: Người đàn ông đột nhiên ngồi trước mặt cô này —— là vì Viên Khởi Lương mà đến.

Như vậy, hẳn có thể biết tin tức của Viên Khởi Lương chứ? Hoặc là.....Viên Khởi Lương là bởi vì người đàn ông này mà biến mất? Trong lòng cô không ngừng trình diễn từng màn phim truyền hình, cái gì mà 《 Young and Dangerous 》 a, 《 Vô Gian đạo 》 a, 《 hệ thống cảnh sát 》 a tất cả ở trong đầu cô chạy qua một lần, cuối cùng, cô vẫn hết sức nghiêm túc trả lời, “Đúng.”

Người đàn ông trung niên đối với câu trả lời của Trác Lí có chút kinh ngạc, nhưng ngay sau đó, vẻ mặt của hắn lại khôi phục nghiêm nghị như ban đầu. “Tôi là Bạch Hách Sơn.....Cha của Bạch Oanh.”

Lời này vừa nói, trong nháy mắt Trác Lí cũng hiểu tình cảnh của mình, cũng hiểu ý tứ người đàn ông đối diện. Bạch Hách Sơn, Bạch Hách Sơn.....Cô nhớ Lâm Thạc từng nói qua với cô, Bạch Hách Sơn có tên trong hắc đạo, mặc dù người trên “Giang hồ” đều cho rằng hắn đã chậu vàng rửa tay không giao thiệp với công cuộc hắc đạo nữa ngược lại lại làm ăn nghiêm chỉnh, nhưng uy danh của hắn vẫn còn, tùy tiện nói câu “Hắc đạo” cũng có thể vênh váo, có rất nhiều người trong hắc đạo lăn lộn cho đến nay đều từng làm việc dưới tay của hắn, cho nên, cho dù hắn không giả làm hắc đạo, hắn cũng có rất nhiều hắc đạo ngày trước, vừa có chuyện lớn chuyện nhỏ gì cần giúp đỡ, căn bản ngay cả chào hỏi cũng không cần, tự đánh cũng có người ra mặt giúp đỡ. Vậy mà, hiện tại hắn lại tìm gặp cô, cô dùng đầu ngón chân suy nghĩ cũng biết hắn là vì con gái của mình Bạch Oanh, chẳng qua, cô đoán không ra được hắn sẽ dùng chiêu gì để cô rời xa Viên Khởi Lương.

Cô chưa từng nghĩ tới, chuyện cấu huyết và buồn nôn như vậy sẽ giáng lên đầu cô. Sau khi trong lòng cô suy nghĩ đủ kiểu, Trác Lí lại lần nữa nở nụ cười như ánh mặt trời, “Ông tìm tôi có việc gì thế? Tôi và con gái ông cũng không quá quen thuộc.” Giả vờ ngây ngô trước sau 🗑️

# CÓ LẼ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 50

Sau khi Vu Thuy Thuỷ và Lâm Bồi biết chuyện Bạch Hách Sơn đã tìm Trác Lý, đều vô cùng lo lắng cho cô, vì vậy, buổi tối ngày nào đó, hai người thêm cả Lâm Thạc mang theo Trác Lý cùng nhau xuất hiện tại một phòng KTV trong thành phố, nghiêm túc thảo luận sự tình biến chuyển và cách đối phó.

“Tôi đã sớm nói rồi, cùng với Viên Khởi Lương nói chuyện yêu đương phải có thời gian chuẩn bị để hy sinh.” Lâm Thạc cầm một quả nho lên, nhàn nhã đưa vào trong miệng, làm ba vị nữ sĩ ngồi trợn mắt nhìn nhau.

“Viên Đại luật sư quả là làm người ta thất vọng, loại thời khắc mấu chốt này mà tại sao anh ấy có thể biến mất? Còn biến mất một cách quý dị như vậy.” Lâm Thạc kéo Lâm Bồi một cái dùng giọng điệu tiếc hận nói. Ở một ngày tháng bảy này, cô mới biết chuyện Lâm Thạc đã gạt mọi người về chuyện tình yêu sét đánh của “Lâm ca ca Lâm muội muội”. Kết quả này đều nằm ngoài dự đoán của mọi người ở 《đô thị tình anh》, nhưng đến cùng: Người có tình sẽ thuộc về nhau, thậm chí Lâm Bồi còn lén nhờ Trác Lý để ý đến hôn sự của cô ấy và Lâm Thạc, làm Trác Lý âm thầm một trận.

“Truy cứu việc anh ấy biến mất có ý nghĩa gì? Hiện tại mấu chốt là làm thế nào để hòn đá chặn đường Đại Gia Hoả Bạch Hách Sơn này dời đi.” Quan điểm của Vu mỹ nhân luôn tương đối đúng bản chất, cô ấy cũng lo lắng cho Trác Lý rất nhiều, mấy ngày trước cô ấy vẫn còn nồng nhiệt mời Trác Lý cùng ở với mình để tránh những phiền toái không cần thiết.

“Nếu Bạch Hách Sơn dễ đổi phó như vậy, thì hẳn cũng không còn gọi là Bạch Hách Sơn nữa rồi. Trác Lí, cô có thể thử đi đường vòng nhờ giúp đỡ, theo tôi được biết, Bạch Oanh và cha cô ta không có cùng một kiểu tác phong, có lẽ, cô có thể tìm cô ta.” Lời Lâm Thạch nói mang tính xây dựng.

Chúng nữ trầm mặc, bởi vì Trác Lí trầm mặc mà trầm mặc. Trác Lí trầm mặc vì con đường này không làm sao đi qua được. Trước đây không lâu cô mới ném những lời nói ngoan độc vào Bạch Oanh, hôm nay mình lại tìm cô ta, có thể còn phải cầu xin cô ta giơ cao đánh khề bụng tha để cô và Viên Khởi Lương cùng nhau bơi lội. Lại không nói đến liệu Bạch Oanh có đồng ý hay không, nhưng Trác Lí biết cánh cửa của con đường này đã đóng, rất khó đi qua. Nghĩ đến vậy, ở trong lòng Trác Lí không khỏi xẹt qua một hồi phiền muộn, đối với việc oán niệm Viên Khởi Lương lại bắt đầu chạy xung quanh, cô cảm thấy, cứ tiếp tục như vậy, đoạn tình cảm giữa cô và Viên Khởi Lương còn chưa kịp sâu thì tình yêu đã bị oán niệm của cô bao phủ hoàn toàn, cô thấy hơi sợ.

Vu Thu Thuỷ thấy Trác Lí trầm mặc nghĩ biện pháp, liền sờ sờ đầu của cô, “Nếu như tình yêu không trải qua đau khổ, thì sẽ không được gọi là tình yêu. Nếu như cô thương anh ấy, cô sẽ phải tin tưởng anh ấy.”

Trác Lí cúi đầu nửa ngày không lên tiếng, cô chỉ cảm thấy trái tim của mình ê ẩm, luôn có ý tưởng muốn nhảy ra. Chỉ có thể gật gật đầu.

Buổi tối lúc trở lại nhà họ Đường, Trác Lí ở dưới lầu nhìn thấy xe của Trác Ý.

Sau khi Trác Lí đưa cô ly trà, Trác Ý mở miệng, “Ba mẹ đều rất lo lắng cho em, về nhà ở thôi. Lần này, không được tùy hứng nữa.” Từ chỗ của Lý Xán, Trác Ý biết chuyện của Viên Khởi Lương. Viên Khởi Lương đã cũng Lý Xán kể rất rõ tình huống: Trác Lí, không thể ở nhà họ Đường được nữa, ít nhất, trong khoảng thời gian này trước khi anh ấy xử lý tốt sự



tình thì không thể ở lại nhà họ Đường. Trác Ý không biết, Viên Khởi Lương tính toán vẫn chậm.

Trác Lí trầm mặc rơi vào mắt của Trác Ý lại trở thành lo lắng, đối với Trác Lí, cô thật sự rất lo lắng. Cô chậm rãi đem cái ly đặt qua một bên, “Trác Lí, em có thể nói chuyện với chị một chút.”

“Chị, chị và Lý Xán yêu nhau sao? Chị yêu anh ấy sao?” Trác Lí đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi ngược lại Trác Ý một vấn đề.

Trác Ý ý vị sâu xa nhìn Trác Lí một cái, dựa vào hiểu biết của mình với Trác Lí, cái vấn đề này quả là một câu chuyển tiếp, câu trả lời của cô là tốt hay xấu đều có thể ảnh hưởng đến quyết định của Trác Lí có đem tâm sự của cô ấy nói cho cô biết hay không. Sau khi suy nghĩ một chút, Trác Ý nhu hoà nói, “Chị yêu anh ấy. Có lẽ không yêu lắm, nhưng mà, chị yêu anh ấy.”

“Hắn là anh ấy rất mệt.....Yêu chị đến vậy, mà chị lại không yêu anh ấy như cách anh ấy đã yêu chị. Cho nên, đây cũng là điều đã định trước.....Anh ấy luôn một mực dõi theo thành công của chị, có đúng không?”

Trác Ý nhìn chăm chăm vào Trác Lí, có một loại cảm giác Trác Lí đã trưởng thành trong một đêm, cô hiểu ý của cô ấy, khẽ mỉm cười, “Nếu tình yêu mà còn phải cân nhắc bỏ ra rồi báo đáp lại lẫn nhau, như



# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 51

Đêm thất tịch những năm trước, cho tới bây giờ Trác Lí đều vô tri vô giác vượt qua, bởi vì không có bạn trai, bởi vì không có tình yêu, cho nên cô cũng không có chú ý tới loại lãng mạn và xa xôi của ngày lễ này. Vậy mà năm nay, lúc này đây cô đang cảm thụ tình yêu, cô lại bắt đầu suy nghĩ miên man: Một ngày lễ như vậy, vốn cô cũng có thể trôi qua, vốn cô cũng có thể được lãng mạn. Tuy có chút oán trách, nhưng Trác Lí vẫn chấp nhận, đêm thất tịch năm nay cô cũng sẽ bình đạm như trước.

Hơn bảy giờ tối, đều là phái nữ độc thân Vu Thuy Thuỷ gọi điện hẹn cô cùng đi bar uống rượu, nếu là trước kia, có chết Trác Lí cũng sẽ không đi bar. Cũng không phải có ý kiến đối với chỗ đó, thật ra là vì cô không thích âm nhạc ồn ào và ánh đèn xanh đỏ. Vậy mà, cô như quỷ thần xui khiến lại đồng ý lời mời của cô ấy.

Quán bar chính là quán bar, khắp nơi đều tràn ngập mùi rượu. Trác Lí cho là chỉ có đàn ông và phụ nữ độc thân mới có thể đến quán bar uống rượu trong đêm thất tịch lãng mạn như vậy, cô không ngờ lại có rất nhiều đôi tình nhân. Những đôi tình nhân này làm cô nhìn đến đau mắt, đau lòng. Nhưng hoàn cảnh ồn ào này, lại làm cô có chút không có trạng thái. Ngược lại Vu mỹ nhân, mặc một bộ váy trễ ngực hở lưng, quả nhiên làm cho đàn ông xa lạ không ngừng đến gần, gặp điều kiện tốt, thỉnh thoảng cô ấy sẽ để ý tới, gặp phải hình tượng thô bỉ, cô ấy không thèm nhìn đến.

Rốt cuộc cũng có thời gian rảnh, Vu Thuy Thuỷ cũng giúp Trác Lí cứu vớt nội tâm đang đau đớn của cô, “Bạn học Trác, cô nhảy hay không nhảy?”

“Không nhảy.” Trác Lí nói thẳng.

“Vậy cô muốn nhảy một lúc hay không?” Vu Thuy Thuỷ vừa nói chuyện vừa lắc lư thân thể theo điệu nhạc cách đó không xa, dáng vẻ mườì phần hấp dẫn.

“Nếu như cô nói nhảy là cùng một đám quần ma loạn vũ kia khiêu vũ, vậy thì coi như thôi đi.”

Vu Thu Thuỷ bĩu môi, “Vậy cô có muốn uống rượu không?” mặc dù là câu hỏi, nhưng Vu Thuy Thuỷ đã nhận từ tay người pha rượu một ly rượu màu vàng cam, trực tiếp đưa tới tay Trác Lí, “Đây là ngày lễ xui xẻo, vì phần xui xẻo này, chúng ta uống rượu thôi!”

Trác Lí không lập tức nhận ngay, nhưng cô cũng chỉ do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn nhận lấy. Ngửa đầu, uống một hợp. Mới đầu, cô vẫn cùng cụng ly với Vu Thuy Thuỷ sau đó mới uống....., Vậy mà, sau khi uống mấy ly, cô ngay cả chạm ly cũng trực tiếp quên, vừa uống chính là không thể ngăn lại, cô không nhớ rõ màu sắc của rượu, chỉ nhớ mùi vị và cảm giác thần thờ trong lòng hoà làm một, Vu Thuy Thuỷ thấy cô uống đến vui vẻ, nên cũng không quây rầy.

Chỉ là Trác Lí càng uống càng lợi hại càng uống càng không đáng tin cậy, Vu Thuy Thuỷ luống cuống tay chân, liều mạng đoạt lấy ly rượu trong tay Trác Lí, sau đó hướng về lỗ tai Trác lí hét lớn, “Đừng uống nữa, cô uống để chết à!” Vậy mà, do Trác Lí uống rượu quá nhiều nên hơi sức cũng rất lớn, Vu Thuy Thuỷ căn bản không lay chuyển được cô.


Vào lúc này, có một người đàn ông xa lạ xuất hiện, bộ mặt đầy hiền hoà cười đến vô hại, “Cô gái, cần giúp một tay không? Người bạn này của cô.....Uống hơi nhiều rồi.” Vu Thuy Thuỷ không phải người ngu, nhìn một cái cũng biết người này đến không có ý tốt.

“Không cần, tự tôi có thể giải quyết.” Nói xong, cô liền nghiêng người để Trác Lí cách xa vị trí người đàn ông kia. Cô cho là mình làm như vậy, cái người đàn ông không giải thích được đó sẽ rời đi, không nghĩ, người đàn ông này cũng nghiêng người theo Vu Thuy Thuỷ, nụ cười lại càng ân cần đến vô hại.

“Cô cũng là một cô gái, nên để tôi đưa hai người trở về đi.” Vu Thuy Thuỷ rất muốn nổi giận, ở nơi quán bar lớn như vậy nổi giận. Vậy mà, cô chưa kịp mở miệng, một cánh tay đã mạnh mẽ trực tiếp nhận lấy Trác Lí từ trên tay của cô. Vu Thuy Thuỷ theo bản năng cảm giác mình bị trúng “Kế điệu hồ ly sơn”, đang muốn quay đầu lại mắng to, lại nhìn thấy gương mặt quen thuộc.

“Viên.....Viên Khởi Lương.”

Sắc mặt Viên Khởi Lương khó coi đến dọa người, ôm ngang Trác Lí một phen, “Tôi mang cô ấy đi.” Sau đó, xoay người rời đi. Cho dù Trác Lí say, thì giờ khắc này ở trong lồng ngực ấm áp quen thuộc cô cũng thoải mái tìm một phương thức dựa thật tốt, hai tay vòng qua cổ của anh.

Tiếng ồn ào dần nhạt đi, Trác Lí nghe thấy được âm thanh đi lại của xe cộ, đêm cuối tháng tám này có chút nóng, khí nóng đánh úp tới làm Trác Lí trong nháy mắt cảm thấy 

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 52

Trác Lí vượt qua ba ngày saucãi nhau, thật ra thì cô nhớ rất rõ ràng đêm hôm đó mình đã làm cái gì, cũng nhớ mình nói những cái gì. Cô dần dần thấy hối hận, phần nộ, oán giận..... Hối hận là vì cảm thấy mình quá xúc động, cảm giác mình không đủ thành thực không đủ thông cảm; phần nộ là bởi vì cô có thể tha thứ cho anh nhưng anh không thể cái gì cũng không giải thích với cô mà cho qua như vậy; oán giận là vì cô cảm thấy người đàn ông này vậy mà không hề để ý tới cô như vậy, cãi nhau như vậy mà đến một cái tin tức cũng không có.....Ba ngày nay, cô vẫn coi như là bình tĩnh, suy nghĩ rất nhiều chuyện trước sau, nếu núi băng lớn không xuất hiện không giải thích không tìm cô, cô cũng không cần đi tìm anh nữa, tuyệt đối không!!

Vậy mà, sau ba ngày ở phòng của Trác Ý cô tình cờ nghe được âm thanh cuộc điện thoại của Trác Ý thì trong nháy mắt đó cô đã từ bỏ toàn bộ mâu thuẫn ý tưởng của mình, bởi vì cô nghe Trác Ý nói, “.....Không cần nói cho Trác Lí, con bé gần đây rất vất vả để bình tĩnh.....Đúng, ngay cả tên bệnh viện thành phố cũng không được nhắc tới.....Ừ, em cũng sẽ không nói cho con bé biết, về phần Viên Khởi Lương bị thương, bệnh viện sẽ thu xếp, bác sĩ sẽ giải quyết, những chuyện vụn vặt khác, để chính anh ấy nói đi.....Em chưa từng thấy qua em gái em đau lòng như vậy, anh ấy nhất định phải gánh vác trách nhiệm. Tốt rồi, cứ nói như vậy đi.” Trác Ý cúp điện thoại xong, cô hứng thú khi cảm nhận được hơi thở của Trác Lí qua vai mình, sau khi để cô ấy nghe lén được cuộc nói chuyện như ý nguyện, khoé miệng Trác Ý hiện lên một nụ cười, trong lòng cô đối với Trác Lí nói: Chị chỉ có thể giúp em tới đây thôi.

Nếu như Trác Lí cẩn thận một chút, sẽ phát hiện tin tức Viên Khởi Lương bị thương phải nhập viện trên trang đầu bản tin Kinh tế, mà trong cùng ngày cũng có tin tức nội bộ gièm pha Minh Viễn rất lớn. Mặc dù, cô làm trong ngành tin tức này nhưng vì buồn bực mấy ngày nay, nên đã lâu cô không có chú ý tới bản tin tin tức rồi. Nhưng, từ khi nghe được tin tức ở chỗ Trác Ý lại làm cô có cảm giác hết sức tệ, loại cảm giác này làm cho cô hoảng hốt cả ngày, cuối cùng, cô vẫn quyết định tự mình đi bệnh viện thành phố để xem cho rõ ngọn ngành.

Chẳng qua, phỏng đoán của cô đã ứng nghiệm. Ở trước cửa toà nhà bệnh viện có sạp báo cô thấy được mấy chữ lớn bắt mắt, cô vốn muốn bước vào trong toà nhà liền vội vàng quay trở lại, cầm lấy một tờ báo, ở đầu trang có nhìn thấy tiêu đề “Đêm qua Luật sư nổi danh Viên Khởi Lương bị tai nạn xe.” Phụ đề là “Không ngờ chiếc xe của Viên luật sư bị vỡ nát lại có ẩn tình khác? Phiên bản A1 bản tin kinh tế” cô nhìn lại trang đầu một chút thấy một tin có độ dài tương đối lớn ghi “Cuối cùng Minh Viễn cũng đi không xa Phiên bản A1 bản tin kinh tế”, dựa vào tin tức nhạy cảm này, cô có thể cảm thấy, đem hai nội dung bất đồng của trang đầu này đặt ở cùng một chỗ tuyệt đối không phải là một sự trùng hợp. Nhưng, cũng không phải là điều hiện tại cô vội vàng quan tâm, cảnh “Tai nạn xe đêm qua” cô thấy bốn chữ máu chảy đầm đìa lớn làm cô chạy không ngừng về phía cửa bệnh viện, còn lại ông lão chủ tiệm bán báo mang gọng kính vàng đứng ở bên cạnh vẫy tay hô to “Cô vẫn.....Chưa trả tiền nha.....”

Sau khi ở dưới lầu hỏi thăm phòng bệnh của Viên Khởi Lương, Trác Lí không chần chừ, liền lấy tư thế chạy 800m trực tiếp xông vào phòng bệnh của anh. Nhưng, tốc độ chạy của cô về phía phòng bệnh rất nhanh, mục tiêu cũng rất kiên định, vậy mà khi chân chính chạy tới cửa phòng bệnh thì cô dừng bước.

Phải đi tìm anh? Cô có thể mất mặt quá rồi hay không? Nhưng, anh có bị đâm rất nghiêm trọng không? Cô bước, tiến lên một bước.

Nếu như anh không để ý tới cô thì làm thế nào? Nếu như anh cũng thấy chia tay tương đối khá cảm thấy cô rất ngây thơ thì làm thế nào? Nhưng, nếu anh sắp chết thì sao? Cô bước, lại tiến lên một bước nữa.

Nếu như anh thật sự không có bị thương rất nặng, chỉ là bị thương ngoài da, cô lại vội vàng đến thăm anh, có phải sự nhẫn nại của cô rất kém hay không? Nhưng, nếu như vết thương của anh rất nặng thì sao? Cô bước, tiếp tục tiến lên một bước.

Vì vậy, lo lắng ngăn ngủi đối mặt với Viên Khởi Lương, cuối cùng vì nhớ anh Trác Lí cũng không thể chiến thắng chính mình, sau khi cô bước một bước tiến vào phòng bệnh, cô liền không bao giờ nghĩ muốn đi ra ngoài nữa.

Bởi vì, Viên Khởi Lương bị thương rất nặng.

Còn chưa kịp hỏi rõ tình huống, chỉ thấy một chân anh treo ngược, tay cũng bó thạch cao băng cuốn khắp người, Trác Lí không ngừng được chua xót ở trong lòng mà rơi lệ. Lúc này chính là ánh mặt trời tươi đẹp trong buổi sáng, Trác Lí xin nghỉ tới nơi này nhìn anh, ánh mặt trời chiếu vào gian phòng bệnh này nhưng trong mắt cô chỉ còn lại gương mặt tái nhợt đang nhắm chặt mắt của Viên Khởi Lương, theo bản năng, cô muốn gặt gao ôm lấy ngực trái vị trí nơi đó để cho nó không bị đau đớn quá, vậy mà, khi đến gần bên giường, ngồi ở ghế xếp bên cạnh, cô quên suy nghĩ tại sao nơi này sẽ bày một cái ghế, quên nghĩ một người bệnh tình nặng như vậy nhưng chỉ có treo một chai đường Gluco, quên nghĩ rằng đây hết thảy là chuyện trùng hợp gì xảy ra, chẳng qua cô cảm thấy, Viên Khởi Lương như là sắp chết.

Cô sợ hãi đưa tay chạm vào mặt anh, một chút một chút..... Trước kia cô chưa bao giờ từng làm động tác như thế, Viên Khởi Lương nhắm mắt rất an ổn, lông mi đan vào dưới mí mắt, hô hấp cũng rất đều. Trác Lí chưa bao giờ ở bệnh viện gặp qua cảnh tượng sinh ly tử biệt, thế nhưng một


khắc này, cô lại rất sợ, cô sợ mâu thuẫn còn chưa tháo gỡ thì người đàn ông trước mắt này đã không mở được cặp mắt luôn mang vẻ khinh thường và châm biếm kia ra. Vậy mà, đang ở giờ phút cô bi thương nhất, tay của cô đột nhiên bị người ta nắm lấy, nắm thật chặt.....

“A a a a..... Xác chết vùng dậy.....” Trác Lí theo bản năng hô to. Cái này cũng không trách được cô, bất cứ người nào đang đắm chìm trong một loại suy nghĩ quá mức tập trung thì đột nhiên bị cắt đứt sẽ đều có phản ứng như thế, chỉ là Trác Lí nói là xác chết vùng dậy.....Chính cô cũng không hiểu sao mình lại hô cái từ này.

Viên Khởi Lương nhắm hai mắt: Suy nghĩ của người phụ nữ này vĩnh viễn đều giống người ngoài hành tinh nhưng lại hoàn toàn bất đồng với người trái đất. Nhưng, anh vẫn nắm tay Trác Lí những không buông, lần tai nạn xe cộ này xem ra không phải là một mũi tên trúng hai con chim, mà chính là một mũi tên trúng ba con.

Lúc này Trác Lí hồi phục lại tinh thần mở to mắt nhìn Viên Khởi Lương, cô nháy mắt mấy lần, rốt cuộc xác định mình không bị hoa mắt, quá trình nháy mắt này làm trong lòng Viên Khởi Lương ngứa ngáy, anh liền ngòai dậy ôm Trác Lí thật chặt vào trong ngực, rất nhanh rất chặt.

Trác Lí không cự tuyệt, chủ yếu là vì linh hồn nhỏ bé của cô đã bị ném đi, cô phải mất nửa ngày mới đuổi nó trở về.

Viên Khởi Lương đặt đầu mình ở 



# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

[www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)

## Chương 53

Lâm Thạc nói, tác phong của Bạch Oanh và Bạch Hách Sơn không giống nhau, có lẽ cô ra mặt có thể giải quyết được màn kịch vui do tình yêu này đưa đến. Đúng, Trác Lí không khách khí cho rằng đây là một trò hề, vốn chỉ là vấn đề tình cảm của ba người, lại bị nhắc lên thành tranh đấu như vậy, người đàn ông dong dỏng trong hắc đạo nhiều năm như Bạch Hách Sơn, thế nhưng lại không hiểu được cái lý lẽ bình thường “Đưa xanh hái sớm thì không ngọt” này, thậm chí hẳn còn không được sự đồng ý của con gái mà cứ như vậy chia rẽ các cặp đôi khác bằng cách làm một chuyện mà Trác Lí cảm thấy ngây thơ. Cho nên, Trác Lí cho là: Cởi chuông phải do người buộc chuông, tìm được Bạch Oanh mới là chuyện thứ nhất, hơn nữa, phải thừa dịp Bạch Hách Sơn còn chưa có hành động thêm một bước trước khi cô tìm được Bạch Oanh.

Từ chỗ của Ngũ Khâu Thực cô biết được số điện thoại của Bạch Oanh, cô đã bấm điện thoại liên tục hai ngày. Nhưng, điện thoại vẫn ở trong trạng thái tắt máy. Trong hoàn cảnh này, Trác Lí không thể không quyết định một mình một ngựa tự tới cửa tìm.

Biệt thự của Bạch Hách Sơn ở phía bắc thành phố Z, mặc dù là vùng ngoại ô, nhưng cách không xa trung tâm thành phố, hơn nữa khu vực đây người giàu ở tương đối nhiều, giao thông cũng tương đối phát triển. Sáng sớm bắt một chiếc xe đi về phía đó, trong lòng Trác Lí có một niềm tin kiên quyết: Nếu như có thể, coi như cô cầu xin, cũng muốn Bạch Oanh ra mặt buông tay. Thực sự lúc đến gần mục đích thì niềm tin kiên định của cô lại dao động: Cô ngửa đầu nhìn ngôi biệt thự màu trắng, tưởng tượng ra nhà lão đại của xã hội đen, tưởng tượng thấy bên trong có một gian tầng hầm tà

ác dưới lòng đất, trong gian tầng hầm tác ác thường sẽ có người chết người bị thương, tưởng tượng thấy nơi này có rất nhiều oan hồn..... Trời buổi sáng rất nóng, cô một mình đứng ở bên ngoài biệt thự cả người đều rục rề.

Rốt cuộc gặp một người làm từ bên trong đi ra, cô lẳng lẽ từ chỗ ẩn nấp đi ra, đem nụ cười ở mức độ ngọt ngào nhất, “Chị à, tôi có thể cầu xin chị một chuyện được không?” Để tỏ lòng chân thành và vô hại của mình, Trác Lí cố gắng làm ra vẻ trẻ con.

Quả nhiên, người làm cười hì hì đáp lại Trác Lí, “Cô gái nhỏ, có chuyện gì?”

“Tôi là bạn của tiểu thư nhà chị, tôi tìm cô ấy có một số việc.”

Sắc mặt cô gái trở nên “Tệ”, rất cảnh giác nói, “Cô gái vẫn nên trở về đi, nếu như muốn cô chủ sẽ trực tiếp tìm cô.” Sau đó, cô ta liền hoa lệ xoay người, lưu lại cho Trác Lí một bóng lưng. Trực tiếp tới cửa cũng vô dụng, cô chỉ còn có cách lựa chọn là gọi tới số của Bạch Oanh lấy từ Ngũ Khâu Thực, vậy mà điện thoại đổ chuông thật lâu, cũng không có ai nhận.


Ý tưởng quyết tâm tới cửa chịu đòn nhận tội của Trác Lí tuyên cáo thất bại. Cô ủ rũ cúi đầu chuẩn bị về nhà, không ngờ lại chạm mặt một chiếc xe thể thao đang lái tới..... Chiếc xe thể thao quen thuộc.....Người trên xe thể thao cũng quen thuộc.....Ngũ Khâu Thực?

“Lên xe.” Ngũ Khâu Thực nhấn nhấn còi xe, hắn đeo kính đen ở dưới ánh mặt trời nhìn phong cách rất tây. Có lúc Trác Lí cũng sẽ hoa si suy nghĩ một chút: Dáng dấp Ngũ Khâu Thực thật như là ngôi sao điện ảnh a a a a.....

Gác cổng nhà họ Bạch như biết xe của Ngũ Khâu Thực, nói không nhiều lời đã mở cửa sắt lớn, trong xe Trác Lí kinh ngạc, Ngũ Khâu Thực mở miệng, nói: “Tôi đã liên lạc với Bạch Oanh rồi..... Nhưng, việc bảo

vệ người đàn ông của mình này..... Phải dựa vào chính cô tự nói cùng cô ta. Hôm nay Bạch Hách Sơn và quản gia của hắn đều không có nhà, tôi sẽ giúp cô trông chừng.” Ngũ Khâu Thực đánh tay lái, trong lòng bồn bễ dậy sóng. Kể từ lúc cô đòi hắn số điện thoại của Bạch Oanh, hắn đã biết cô muốn tìm cô ta làm gì, mặc dù biết là vì Viên Khởi Lương, nhưng hắn vẫn không nghĩ đến, cô như vậy lại đến vào sáng sớm gánh vác trách nhiệm của Viên Khởi Lương và mọi người một mình đi tới nhà Bạch Hách Sơn, một mình đi tới nơi này có khả năng cô sẽ bị thương..... Điều này làm cho hắn cảm thấy sợ, nếu không phải người hắn phải đi bảo vệ sự an toàn của cô và Viên Khởi Lương thông báo cho hắn lúc sáng sớm, thì hắn sợ mình còn chưa kịp xuất hiện trước mặt Trác Lí đã bị nhà họ Bạch ám toán rồi.

Nha đầu này gan lớn đến mức làm người ta thấy giật mình, chẳng lẽ cô không biết ai hay nhân vật nào cũng đều không thể đụng được đến nhà họ Bạch sao? Vậy mà cuối cùng Ngũ Khâu Thực vẫn dung túng cho cô, hắn hiểu Bạch Oanh, hắn cũng biết, muốn Bạch Oanh ra tay giúp đỡ thì chỉ có tự Viên Khởi Lương ra trận thôi, vậy mà Viên Khởi Lương cái loại đàn ông chết tiệt đó cũng không chịu nhờ vả người khác, cho nên, muốn Viên Khởi Lương ra tay, khó như lên trời. Vậy mà, hắn lại nghĩ, có lẽ Trác Lí ra mặt sẽ có một cơ hội nhỏ..... Hắn chỉ muốn trợ giúp cho bọn họ mà thôi.

Bạch Oanh tự mình ở bãi đậu xe tiếp đón Ngũ Khâu Thực và Trác Lí. Từ lúc Trác Lí bắt đầu xuống xe, thực sự Bạch Oanh vẫn không có dè dặt khỏi người cô, điều này làm cho Trác 

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 54

Nhà họ Bạch có bác sĩ riêng, cho nên rất nhanh Bạch Oanh đã được đưa vào trong biệt thự nhà họ Bạch. Đại quản gia Bạch Bình —— người đàn ông trung niên ở trong xe ngày đó cùng Trác Lí phân tích thời cuộc vội vã chạy tới, ban ngày thấy hấn, Trác Lí chỉ cảm thấy sợ hãi khác thường, bởi vì sắc mặt Bạch Bình tái nhợt như gặp quỷ, nhưng đôi môi kia lại vẫn cứ đỏ như Ma cà rồng.

“Tôi không đi tìm cô Trác, không ngờ cô Trác lại tự mình tìm tới cửa.” Từ đầu tới cuối Bạch Bình đều mỉm cười nói chuyện, nhưng Trác Lí nhìn ra được, giọng của Bạch Bình căn bản không tính là cười. Cô đem Bạch Oanh —— con chị hấn tức giận thành như vậy, trong lòng cô biết mình dữ nhiều lành ít, cô chỉ không biết, bất hạnh lại tới nhanh như vậy.

Có hai người đàn ông vạm vỡ đi tới kéo Trác Lí lên, không nói hai lời đã lôi cô đi về phía nhà ấm trồng hoa, trước lúc vào nhà ấm trồng hoa, Trác Lí chưa từng tưởng tượng qua nơi này sẽ là nơi như thế nào, vậy mà lúc cô chân chính bị lôi vào, sau khi thấy tình huống trước mắt, tóc gáy của cô nhất thời dựng đứng lên, chỉ kém chưa thét ra tiếng chói tai thôi. Bởi vì, nơi này là một căn phòng nhỏ có đầy đủ các dụng cụ tra tấn.

Phòng, tra, tấn!!!

Trác Lí cảm giác mình cách cái chết không xa nữa. Hai hàng nước mắt trong suốt còn chưa kịp chảy xuống, cô đã bị họ lôi vào ngồi ở giữa phòng trưng bày đồ tra tấn, sau đó, hai người đàn ông vạm vỡ lôi cô vào chia nhau đứng hai bên cô như hai tượng đá. Cô run rẩy nhìn Bạch Bình ngồi xuống

trước mặt, nhìn hẳn bày ra khuôn mặt cười đến là buồn nôn, nhìn đôi môi mở ra của hẳn như Ma cà rồng, sâu kín nói, “Cô Trác, tôi đã nói từ trước. Sự lựa chọn của cô chỉ có một.....Vậy mà, cô không nghe lời như vậy, làm cho tôi không nhận được nghĩ.....Người phụ nữ không nghe lời sẽ không có kết quả gì tốt. Tôi Bạch Bình lúc giết người chơi, thì cô vẫn còn ở trong bụng mẹ đấy.....Nhưng, hôm nay cô một người một ngựa.....A, không, cô tìm tiểu tử nhà họ Ngũ kia. Tiểu tử kia trừ ăn nói có chút đầu óc ra, thì ở phương diện này không phải là một tay tốt đẹp gì, nếu như cô tìm bạn trai Viên Khởi Lương của cô, có lẽ chúng ta hoàn toàn có thể thương lượng, nhưng.....Hôm nay cô lại mắc phải lỗi lớn.”


Trác Lí chỉ cảm thấy hàm răng của mình đều đánh vào nhau, cho dù có bất cứ hình cụ nào rơi trên người cô đều có hiệu quả, hai người đàn ông vạm vỡ vinh quang đứng hai bên cũng đủ tạo thành áp lực vừa nặng vừa dày trong lòng cô rồi. Về mặt cô đưa đám hỏi, “Tôi phạm.....Phạm lỗi gì?”

(Hình cụ: Dụng cụ tra tấn)

“Cô coi thường việc tôi và ông chủ nhà tôi tự mình đến cửa cho cô lời khuyên, đây là lỗi thứ nhất; Viên Khởi Lương lừa gạt làm buôn bán họ nhà họ Bạch lâm vào cảnh bất lợi, đây là lỗi thứ hai; hôm nay cô một mình tới cửa tìm cô chủ, làm cô ấy rất vất vả mới chữa khỏi trầm cảm lại bị cô phá tan, đây là tội thứ ba. Cô có biết hay không, trong quá khứ, bất kỳ một cái lỗi nào của cô cũng đủ để cô chết ngàn lần vạn lần. Nhà họ Bạch không đặc tội với người khác, nhưng người khác đặc tội với nhà họ Bạch.....” Bạch Bình chột không cười nữa, Trác Lí phát hiện, lúc hẳn không cười càng giống quỷ hơn, vậy mà hẳn còn lớn tiếng quát một câu, “.....Đều chết không được tử tế!!”

Trác Lí ngượng ngùng, về mặt bướng bỉnh một chút cũng không dám lộ ra, nghĩ tới cái lỗi thứ hai Bạch Bình nói, căn bản không hề có chút quan hệ nào với cô, người âm dương bát quái này còn có thể đem chuyện tình ở

gần bên kéo tới trên người cô, điều này còn chứng minh một việc: Cô, chạy lên trời cũng không thoát khỏi nắng. Vậy mà loại cảm giác sợ hãi này, còn giống như một dây leo, cuốn thật chặt lấy toàn thân cô, làm cô không thở nổi. Lúc này cô mới phát hiện, thì ra là cô rất sợ chết, không ngừng sợ chết, còn sợ bị thương nữa. Những thứ dũng khí và tất cả suy nghĩ vì tình yêu mà buông tha mạng sống lúc trước giờ cũng đều không còn nữa, vào giờ phút này cô hối hận vô cùng, cô hối hận chính mình kích động mới tới tìm Bạch Oanh, cô hối hận mình nghĩ sự tình quá đơn giản, cô hối hận mình một ngày trước mới cùng Viên Khởi Lương nói muốn thẳng thắn thừa nhận nội tâm vậy mà giờ phút này lại chịu trách nhiệm thay anh tới nơi này nhận lấy cái chết, cô hối hận mình quá đần độn quá ngu ngốc.....

“Nếu sợ như vậy, tại sao ban đầu cô lại lựa chọn ở chung một chỗ đây? Người trẻ tuổi làm việc luôn không phân rõ thiệt hơn và nặng nhẹ. Không là chuyện quan trọng ở trước mắt thì không hối hận.....Tôi nói thật cho cô biết, trên cái thế giới này cô có thể cùng bất kể kẻ nào ở chung một chỗ, chỉ 

# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 55

Lúc Viên Khởi Lương chạy tới nhà họ Bạch, nghênh đón anh không phải Ngũ Khâu Thực, mà lại là người mặc áo bào trắng Bạch Bình —— người Viên Khởi Lương lo lắng nhất —— người có thể tổn thương Trác Lí nhất. Nếu như nói nhà họ Bạch đến nay vì cái gì mà chưa thoát khỏi hắc đạo, chính là vì Bạch Bình, Bạch Hách Sơn là người đặc biệt khiêm tốn, cho dù thời điểm hắc đạo hỗn loạn cũng không phải là cái loại người thích giao tiếp kết bạn, từ trước đến giờ Bạch Hách Sơn chỉ dùng sự tàn nhẫn và uy danh để đè người. Bạch Bình thì khác, hẳn đến chết cũng trung thành với nhà họ Bạch, mấy chục năm nay dựa vào sự khôn khéo nhiệt tình của mình mà vì nhà họ Bạch tích lũy không ít nhân mạch, đây cũng là lý do vì sao sau khi nhà họ Bạch rửa tay gác kiếm căn bản vẫn được hưởng thụ thái bình. Viên Khởi Lương trong lúc “năm viện” đã thử cố gắng đi thăm dò rõ ràng địa bàn cùng mạch sống của nhà họ Bạch, có rất nhiều người ngại vì danh tiếng của Bạch Bình, cung cấp thông tin khiếp sợ, nên anh cũng không có tiến triển gì.


Rất nhanh, Viên Khởi Lương ép buộc mình tỉnh táo lại, thậm chí anh còn nở ra nụ cười cực kỳ khó coi, “Quản gia Bạch đặc biệt tới đón tiếp tôi sao?”

Sắc mặt Bạch Bình hết sức dọa người, âm đạm, không biết có phải vì phối hợp với nụ cười của Viên Khởi Lương hay không, mà khoé miệng của hẳn cũng cong lên thành một đường cong, cười nói, “Không dám nghênh đón, chỉ là mưu kế của Luật sư Viên thật hay sách lược thật tốt, đem nhà họ Bạch ép vào đường cùng.....Anh biết, nhà họ Bạch không thể nào dễ dàng bỏ qua cho anh mà.”

Viên Khởi Lương bắt đầu lo lắng. Từ lúc anh nhận được điện thoại của Ngũ Khâu Thực, thì một chút bộ dáng hăng hái tiếp tục giả bệnh ở bệnh viện cũng biến mất. Dọc đường lái xe tới nhà họ Bạch, anh ép buộc bản thân mình không nên oán giận Trác Lí tự tiện chủ trương, anh ép buộc mình tin tưởng chỉ cần anh có thể chạy tới, tất cả đều có thể xoay chuyển, anh ép buộc mình trấn định.....VẬY mà, hết thảy những ép buộc và đè nén của anh đều bị phá vỡ khi đối mặt với Bạch Bình.

Anh tràn đầy suy nghĩ: Trác Lí gặp chuyện không may sao? Cô sẽ bị thiết kế như thế nào? Cô sẽ bị chặt đứt ngón tay? Còn bị thương tổn những chỗ nào khác? Viên Khởi Lương anh thề với trời, bất luận Trác Lí gặp phải dạng tai nạn nào anh đều sẽ không hề buông tay không hề ghét bỏ cô, nhưng, anh lo lắng nhất là, ngăn trở lần này.....Có thể khiến cả người cô tự phong bế hay không, cô sẽ không bao giờ như ánh mặt trời ấm áp nữa.....Hoặc là, từ đó về sau sẽ có ám ảnh, nụ cười cũng không còn đơn thuần nữa.....

Nghĩ đến đây, trái tim Viên Khởi Lương lại không thể nén được đau đớn và co rút, đau đớn trong lòng như vậy làm ánh mắt của anh cũng trở nên sắc bén, “Từ trước đến nay nhà họ Bạch yêu hận đều rõ ràng, cho tới bây giờ cũng nhận thức được chính xác kẻ thù.....Đối phó với người nhà họ Bạch là tôi, đắc tội người nhà họ Bạch là tôi, mặc kệ phải có hành động gì thì cứ hướng vào tôi, cần gì tổn thương người vô tội.”

Bạch Bình cười ha ha mấy tiếng, sau đó, lấy vẻ mặt càng thêm tức giận nói: “Vô tội, Viên Khởi Lương, anh dám nói mình vô tội? Nếu không phải cô chủ che chở anh.....tiểu tử anh có bao nhiêu cái mạng, người đàn bà kia có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ đáp 



# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 60: Ngoại Truyện 1

Kể từ sau sóng gió nhà họ Bạch, Viên Khởi Lương đã quang minh chính đại đem Trác Lí về nhà mình, nói cho oai là “Cảm xúc của Trác Lí bất ổn, cần phải khai thông”. Đối với lần này, vì sóng gió nhà họ Bạch nên Ngũ Khâu Thực bị Viên Khởi Lương phong sát đã chỉ thẳng nói “Căn bản là anh trần trụi bắt cóc! Trần trụi tàng kiêu! Trần trụi cất làm của riêng!” Vậy mà, mặc cho hăn nói toạc cổ họng, tất cả mọi người vẫn tin tưởng nhân cách của Viên luật sư, bao gồm cả Trác Lí.

Bởi vì đối với chuyện tình yêu của cô và Viên Khởi Lương, cha mẹ Trác Lí đều vô cùng ủng hộ, cho nên, việc bọn họ ở chung này cũng không có ai phản đối. Có lúc thật sự Trác Lí rất sắc lang, cô thường xuyên cố ý vô ý quyến rũ Viên Khởi Lương hết sức rõ ràng, nhưng Viên Khởi Lương lại giữ hình tượng chính nhân quân tử, vẫn không chịu bị dụ dỗ, làm Trác Lí phiền muộn một trận. Ngay sau đó, cô nhìn bảy cái đèn sáng lung linh trên trần nhà cảm thấy phiền muộn.....Cô không biết tại sao bảy cái bóng đèn nhỏ lung linh này lại xuất hiện trên trần nhà, nhưng, mỗi ngày trước khi nhắm mắt cô cũng sẽ đem những chấm nhỏ của bảy cái đèn lung linh đầy sắc màu này ra đếm, đếm đến khi mệt nhọc mà không thể không ngủ mới thôi. Mặc dù mỗi ngày cô đều đếm bảy ngôi sao nhỏ này, nhưng đếm đến ngày thứ tám thì gần như cũng không ra được một cái, cô vẫn cảm thấy: Bảy cái bóng đèn này có trợ giúp rất lớn đối với giấc ngủ của cô.

Nhưng, đến ngày thứ chín, Trác Lí thật sâu sắc phát hiện ra sự khác thường của Viên Khởi Lương, cái thể hiện ở đây là, vốn cô sẽ ở phòng làm việc của anh lên mạng đến rất khuya mới đi ngủ, thế nhưng hôm nay, Viên Khởi Lương từ sớm đã thúc giục cô đi ngủ, cô nhìn đồng hồ, mới tám rưỡi.

Mấu chốt nhất là, Viên Khởi Lương lại vẫn nói với cô, “Mơ những giấc mơ đẹp.”

Lúc Trác Lí bước thong thả về phòng của mình thì suy tư dụng ý của Viên Khởi Lương một hồi: Mơ những giấc mơ đẹp? Cũng không phải là chuyện Nguyệt Hắc Phong Cao để gian tình vào đêm hôm, tại sao phải đi ngủ sớm như vậy? Vậy mà, sau khi cô trở về, sau khi nằm ở trên giường, ngẩng đầu lên nhìn thấy bảy ngọn đèn chớp chớp trên trần nhà, Trác Lí lại cảm thấy vô cùng buồn ngủ.

(Nguyệt Hắc Phong Cao: Vốn là “Đêm trăng mờ giết người, ngày gió cao phóng hoả.” Chỉ hoàn cảnh hiểm ác. )

Giấc mơ thật dài, trong mơ có rất nhiều hoa hồng, ruy băng màu hồng, bong bóng màu hồng, màu hồng.....Người không có mặt? Trác Lí trượt trượt như trẻ con chạy đến trước mặt người không có mặt, lớn tiếng kêu, “Núi băng!!!” Trong hoàn cảnh trống trải, chữ “Núi” này không ngừng truyền âm thanh lại. Sau đó, cô trở mắt nhìn người trước mặt không rõ mặt mũi dần dần trở nên rõ nét, dần dần.....Người không có mặt biến thành khuôn mặt Viên Khởi Lương.....Dần dần, khoé miệng Trác Lí nâng lên một nụ cười hạnh phúc...

Viên Khởi Lương sau khi tắm xong đứng ở bên cạnh giường, mượn ánh đèn yếu ớt nơi đầu giường, anh cẩn thận nhìn cái lúm đồng tiền kia, đột nhiên một trận hoá khí bên trong nổi lên, vào giờ khắc này có một loại đục vọng bị áp chế lâu ngày như gió lớn đánh úp đến, anh không biết trong miệng cô phát ra ba tiếng “Núi băng lớn” lại có thể làm cho anh mang đến kích thích mãnh liệt và khó đề nén như thế, anh nhắm hai mắt lại, đang định ép buộc mình rời đi nơi “Nước sôi lửa bỏng” này, không ngờ, anh vừa mở mắt ra liền đối mặt với đôi mắt mở to đầy nghi ngờ của Trác Lí đang nằm trên giường nhìn mình, đối phương làm như còn chưa có từ trong mộng tỉnh lại, mắt nháy nháy hai cái, khoé miệng nở nụ cười, cái lúm đồng tiền kia.....Cái lúm đồng tiền kia.....

Vẻ mặt mờ ám của Trác Lí giống như từng đốm lửa nhỏ, “Ầm” bùng cháy như ngọn lửa đang thiêu đốt trong mắt Viên Khởi Lương (Lời tác giả: ‘Một nụ cười gian’ đúng thôi, không thể không tuân theo nhu cầu sinh lý được, lúc nên ra tay thì ra tay thôi, nói đùa chứ, nếu nín sẽ hỏng. Tiểu Lương Lương, mẹ ủng hộ con, lên a.....!)

Vậy mà, ở nơi này vào thời khắc Viên Khởi Lương ra tay, Trác Lí đột nhiên như hiểu được tiên cơ, từ trên giường bổ nhào một cái lên, cười gian với Viên Khởi Lương nói, “Núi băng!!! Cuối cùng em cũng biết dụng ý của anh rồi!!!”

“.....”, có người khoé mắt khoé miệng đều hung hăng co quắp.

“Ha ha ha ha.....Bảy ngôi sao nhỏ trên trần nhà có phải là anh làm cho em



# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 61: Ngoại Truyện 2

Thành phố Z nhà trọ XX, Hàn Hiếu Lệ trực đêm ở nhà trọ, cô thích lúc trực đêm sẽ len lén nhìn màu sắc tranh ảnh, bởi vì khách tới nhà trọ vào buổi tối không nhiều, dĩ nhiên, chủ yếu là bởi vì hoàn cảnh phòng trọ cũng không tốt, vì được xây dựng từ lâu, nên thiết bị nơi này rất cũ, không có TV không có máy tính, càng không có hộp tủ quần áo hạng sang. Gian phòng nơi này bình thường đều là phòng một người, phòng vệ sinh cũng chỉ có một gian, diện tích gian phòng nhỏ còn chưa nói đến, nhưng bốn vách tường dường như khá chật chội, mấu chốt nhất là, cách phòng trọ rách nát này không tới 50 thước có một khách sạn có giá tiền vừa phải, thiết bị đầy đủ, chất lượng trung bình. Cho nên, buôn bán nơi này luôn luôn không tốt. Mấy năm trước, Phủ thị chính đã từng tính toán cưỡng chế dỡ bỏ nhà trọ này để xây cửa hàng Lâm Hồ mới, bởi vì nơi này đã từng có một vị Đại lãnh đạo ở qua thời kỳ giải phóng, nên hiện vẫn đang gác lại.

Hơn chín giờ tối, có một âm thanh thanh thúy cắt đứt suy nghĩ của Hàn Hiếu Lệ đang chìm đắm trong màu sắc của nơi nào đó và cảm quan của cô. Ngẩng đầu lên, từ trong quây cô nhìn lên trên thấy khuôn mặt một cô gái, cô gái kia có bộ dáng mi thanh mục tú, mắt to mũi cao, buổi tối cuối tháng mười, cô ấy mặc một cái áo Jacket màu đen, má ửng đỏ, mở miệng nói chính là, “Cô à, 419 còn trống không?”

“419?” Hàn Hiếu Lệ lặp lại một lần, giờ phút này khái niệm đang vang lên trong đầu cô không phải là số phòng, mà đó là nhận thức không thuần khiết. 419, 419..... Cô tròn to hai mắt nhìn bóng dáng cô gái đứng bên cạnh vừa nói chuyện một chút, chứng kiến cái bóng dáng kia đang nháy mắt, tinh thần cô cũng chạy theo xa.

Người đàn ông mặc áo gió màu đen..... Diện mạo lạnh lạnh, khe nhú mày, ánh mắt như hư ảo, nhưng có thể nhìn ra được sự chú ý của anh đang rơi vào trên người cô gái mặc áo jacket màu đen kia rất không bình tĩnh.

“Cô.....Hai người.....” Trong đầu Hàn Hiếu Lệ chỉ có một khái niệm duy nhất chính là: Hai người này, quan hệ không đúng đắn. Mấu chốt là, cô nhìn cách ăn mặc của hai vị này, tuyệt đối không giống như loại nghèo khổ đến mức tới nhà trọ thuê phòng để trai gái nha? Chẳng lẽ là, ngoại tình?

Cô gái áo jacket màu đen như nhìn ra được cảm xúc trong mắt Hàn Hiếu Lệ, nhú nhú lông mày nói, “Mau cho một phòng.....Tôi vội đi toilet! Nhưng phải là 419, nhanh lên một chút nhanh lên một chút. Cũng không phải là không trả tiền!” Dứt lời, cô gái mặc áo jacket màu đen liền để lại thẻ căn cước lên mặt bàn, “Tiền thế chấp là 100 sao?” Sau khi thấy được sự khẳng định trong ánh mắt của Hàn Hiếu Lệ, cô gái mặc áo jacket màu đen lại đập tiền lên trên bàn, nghiêng đầu, hưng phấn nói, “Chồng, đi thôi!”

Đến nửa ngày mà Hàn Hiếu Lệ vẫn chưa hồi phục lại tinh thần.

Một mặt là bởi vì hai người này rất kỳ quái, một mặt bởi vì.....Dáng dấp người đàn ông mặc áo gió màu đen kia nhìn kỹ thì.....

“Trác Lí, anh cảnh cáo em lần cuối.....” Viên Khởi Lương còn chưa kịp nói hết câu, Trác Lí đã đóng mạnh cửa phòng 419, nhào lên hôn Viên Khởi Lương, đem lời nói còn sót lại của anh chìm ngập trong nụ hôn sâu của mình.

Sau khi hôn sâu xong, hai người đều đã say đắm, Trác Lí cởi nhanh khăn quàng cổ của mình, cười híp mắt nói, “Núi băng, không phải anh



# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 62: Ngoại Truyện 3

Chuyện tình của Viên Khởi Lương và Trác Lí sau khi kết hôn.

Bởi vì 《đô thị tinh anh》 có nhóm sinh viên thực tập mới, có một người đặc biệt gầy đặc biệt có cốt khí dáng dấp xinh đẹp tươi trẻ bị toàn bộ xã hội đổ kị, cái sự đổ kị này dẫn tới hậu quả đó chính là phong trào giảm béo.

Phong trào giảm béo phổ biến rộng khắp bắt đầu nổi lên từ bộ phận phòng vấn, bởi vì bộ môn thường xuyên ra ngoài làm chân chạy, gió thổi nắng chiếu, là hoàn cảnh giảm cân tốt nhất, mọi người cũng thuận tiện đốc thúc lẫn nhau.

“Cô Viên, cô là mục tiêu giảm cân lớn nhất của cả bộ phận đấy.” Lâm Bồi quét mắt nhìn vóc dáng của Trác Lí từ trên xuống dưới, rất nghiêm túc nói. Vốn Trác Lí có khuynh hướng béo lên, sau khi kết hôn, không biết là vì nguyên nhân gì, mà cô càng lúc càng béo. (Một là: Không biết nguyên nhân mệt mỏi là cái gì? Về nhà nhìn cái đồng trong tủ lạnh kia, trừ đồ ăn vặt ra thì vẫn là đồ ăn vặt.....)

“Tại sao?” Trác Lí đập túi khoai tây chiên, cô hết sức uất ức.

“Bởi vì cô là tham ăn nhất!!” Một câu nói mà bốn người đều đồng thanh.

Tiếp đó, Trác Lí mang chân giò hun khói tới phòng làm việc, khoai tây chiên, thịt bò khô, kẹo đường thậm chí cả xylitol cũng bị mọi người cướp đoạt sạch sẽ, toàn bộ đều giao cho Ngô Tập Đại tiêu diệt.

Trác Lí đau thương gạt nước mắt. Chẳng qua, kế tiếp đó là đoạn thoại của Vạn Hiểu Yên thoáng chốc đã làm mọi người hiểu được tầm quan trọng của giám cân.

“Còn chưa có sinh con đã béo thành cái dạng này, sau khi sinh xong đứa nhỏ, đoán chừng cô cũng không khác gì heo mẹ. Chẳng qua, đến lúc đó, em gái, có thể sẽ bị Núi băng nhà cô vứt bỏ cũng không biết chừng.”

Mọi người đều gật đầu, đối với lời này bày tỏ sự tán thành.

Trác Lí suy nghĩ một hồi lâu, chợt nhớ tới hình như Viên Khởi Lương mỗi lần ôm cô thì đều càng ngày càng vất vả, hơn nữa, mỗi lần anh đều ôm rất chặt.

Chẳng lẽ, anh ấy thật sự ghét béo?

Nhưng, mỗi lần đi dạo siêu thị, mua đồ ăn vặt anh ấy đều không có phản đối mà, nhớ có mấy lần Viên Khởi Lương còn nhắc nhở mình đừng quên mua đồ ăn vặt đấy.....

Cái ý nghĩa này cứ liên tục cho tới lúc xế chiều tan làm về nhà.

Theo thường lệ Trác Lí lấy điện thoại di động ra gọi điện, nhà cô ở rất xa cao ốc Hào Mã, trừ lúc hai người có xã giao, thì căn bản Viên Khởi Lương đều đưa đón Trác Lí về nhà.

Chờ lúc lấy điện thoại di động ra khỏi túi cô mới phát hiện, có hơn chục cuộc điện thoại chưa nhận.

Đều tới từ: Núi băng.

Ấn nút gọi lại, trong lòng Trác Lí có chút ưu tư. Viên Khởi Lương đối với cái vấn đề cô không chú ý điện thoại di động trong túi đã giáo dục cô



không dưới 100 lần, nhưng, mặc kệ là bao nhiêu lần, Trác Lí vẫn theo thói quen coi thường sự tồn tại của nó.

Đối phương bắt máy rất nhanh.

“Này, mới vừa rồi em đi nhà vệ sinh, nên không nghe thấy tiếng chuông điện thoại.” Trác Lí soạn bậy lý do vì quanh năm bị đặt nên công lực đã được tăng cường, cũng không phải bởi vì cô càng ngày càng thông minh, mà là mặc kệ công lực của cô có mạnh dường nào, thì Viên Khởi Lương vẫn luôn có thể nhìn thấu.

Ví như giờ phút này, giọng nói được truyền từ đầu bên kia điện thoại của Viên Khởi Lương không mẫn không nhạt nhưng cũng đủ trấn áp Trác Lí, “Bốn mươi lăm, ở trong nhà vệ sinh lâu như vậy.”

“.....” Trác Lí rất muốn tát mình một bạt tai.

“Tối nay anh phải làm thêm giờ.”

“Ừ.” Trác Lí rất muốn cúp điện thoại.

“Tốt nhất là em nên nghĩ biện pháp....sử dụng điện thoại di động.” Giọng nói của Viên Khởi Lương rất ghê gớm, Trác Lí chỉ cảm thấy trái tim nhỏ của mình đang nhảy “Thịch thịch thịch thịch”, hoàn toàn có thể tưởng tượng được vẻ mặt âm u của Viên Khởi Lương khi gọi đến tới bốn mươi lăm cuộc điện thoại mà không được.

Nghĩ đến đây, Trác Lí đứng dưới ánh mặt trời, nhưng vẫn giật mình một cái, “Chồng.....”

“.....”, đầu bên kia điện thoại trầm mặc một lát, ngay tại lúc Trác Lí cho là Viên Khởi Lương đã tạm biết thì “.....Em vẫn còn ở bãi đỗ xe à?”

“Ừ.” Trác Lí phản ứng chậm, “.....Hiện tại em về nhà đây.” Nhắc chân, định rời đi.

Nhưng, Viên Khởi Lương ở bên kia điện thoại lại không gác máy, Trác Lí cũng không dám tùy tiện tắt trước. Sau khi kết hôn, Trác Lí đều cố gắng diễn vở kịch nông nô nổi dậy, đáng tiếc, bởi vì chỉ số thông minh chênh lệch, nên cô không thể lật người thành công. Tại bất kỳ hoàn cảnh bất kỳ trường hợp nào, từ đầu đến cuối thì cô đều là người phía dưới Viên Khởi Lương .....

Nghĩ đến cái từ người phía dưới, Trác Lí lại liên tưởng



# CÓ LỄ NÀO LẠI NHƯ THẾ

Cư Ni Nhĩ Tư

www.dtv-ebook.com

## Chương 63: Ngoại Truyện 4

“Tiểu Sơn, Bàn Bàn nói em là chị của anh.” Viên Tiểu Băng rất thận trọng, đôi mắt tròn trịa mở to nhìn chăm chăm Viên Tiểu Sơn.

Viên Tiểu Sơn còn chưa trưởng thành nên đôi lông mày mới chỉ hơi khiêu (Xoi mới bới móc), dáng vẻ rất giống người kia, “Anh là anh của em, đây là do gien quyết định.” Dứt lời, Viên Tiểu Sơn lại nói, “Về sau không cần chơi cùng bọn Bàn Bàn nữa, ba ba nói ‘Gần sơn thì đỏ, gần mực thì đen’, cùng đứa nhỏ ngốc nghếch chơi cũng sẽ biến thành ngốc đó.”

“A. Nhưng, thầy giáo Trương cũng nói tên của chúng ta.....”

Viên Tiểu Sơn rất không bình tĩnh dừng trò chơi lại, “Ba ba nói rồi, chúng ta là do mẹ đặt tên! Chỉ số thông minh của mẹ không phải rất tốt, không nên quá để ý. Được rồi, anh muốn đi làm bài tập, đừng quấy rầy anh.”


Còn lại Viên Tiểu Băng, trề môi đứng tại chỗ.

Chẳng qua, Viên Tiểu Sơn còn chưa kịp tiến vào phòng làm bài tập, Trác Lí và Viên Khởi Lương đã từ phòng ngủ chính đi ra, mắt Viên Tiểu Sơn nhìn thấy vali hành lý trong tay Viên Khởi Lương.

“Các con!” Trác Lí hào hùng tuyên bố, “Ba ba phải đi công tác.”

Hai người Viên Tiểu Băng Viên Tiểu Sơn khi nghe thấy cái từ “Đi công tác”, thì trong nháy mắt ngây người. Sau đó, trong đầu và trước mắt

hai người đều rớt rít hiện lên hình ảnh “Khoai tây” và “Rau cải”. Tiếp đó, trên mặt hai người lại cùng xuất hiện vẻ mặt sợ hãi.

Thậm chí Viên Tiểu Băng còn khoa trương mang theo bộ mặt  đến lôi kéo âu phục của Viên Khởi Lương, “Ba ba, không muốn ba ba đi công tác, không muốn đi công tác.”

Viên Khởi Lương mỉm cười ngồi xổm xuống, ôm lấy Viên Tiểu Băng, dịu dàng, “Ba ngày sau ba ba sẽ trở lại.”

\*

Buổi tối sau khi đi công tác, Viên Khởi Lương nhận được điện thoại từ nhà gọi tới.

Viên Tiểu Sơn mạnh mẽ đoạt điện thoại từ tay Viên Tiểu Băng, “Ba ba.”

Viên Khởi Lương vì công việc bận rộn mà mặt mày lạnh lẽo nhưng sau khi nghe thấy giọng nói trong điện thoại thì trong nháy mắt đã trở nên ôn hoà, “Tiểu Sơn.”

“Ba ba, có thể trở về sớm hơn được không?”

Viên Khởi Lương khẽ nhíu mày, “Sao vậy?”

Viên Tiểu Băng không nhịn được, hướng về phía ống nghe điện thoại hét lớn, “Ba ba, con không muốn ăn khoai tây nữa.”

Viên Tiểu Sơn cầm điện thoại trừng mắt nhìn Viên Tiểu Băng, cũng oán giận nói, “Mẹ bị cứng chiều, chỉ biết nấu mỗi khoai tây và xào rau.”

Trong nháy mắt khoé môi Viên Khởi Lương cong lên tới mức lớn nhất, nhưng, còn chưa kịp nói rõ ràng, bên kia điện thoại đã truyền đến tiếng “A” thét chói tai. Tiếp đó, trong nháy mắt khoé môi đang cong lên

dừng lại, chuyển thành lo lắng, “Tiểu Sơn, có phải mẹ con gặp chuyện gì không hay không?”

Ánh mắt Viên Tiểu Sơn phân phó Viên Tiểu Băng đi thăm dò tình huống, ba mươi giây sau, Viên Tiểu Băng chậm chạp chạy trở lại, thở hồng hộc hướng về phía bên trong điện thoại, “Hôm nay mẹ làm thêm đồ ăn, cho nên, buổi sáng đi chợ mua cá, nhưng, mẹ thật sự không biết làm cá. Hình như mẹ bị thương.”

“Tiểu Băng, đưa điện thoại cho mẹ, nghe lời.”

Lúc Trác Lí nhận điện thoại, con cá trong nồi kia đã bị lật đến rách da lật thịt, cả khuôn mặt chất đầy uỷ khuất, “Chồng.....Hu hu..... Khi nào thì anh trở lại.....Em không muốn ăn rau cải và khoai tây nữa.....”

②

Hôm nay, khi Viên Tiểu Băng mới vừa hết giờ học ở nhà trẻ.

Cái người mang kính dâm đứng dựa vào xe, khoảng khắc nhìn thấy Viên Tiểu Băng kia, đã nhanh chóng lấy kính dâm xuống, nhếch miệng nở một nụ cười thật rục rỡ, “Tiểu Băng!”

Trác Lí đã dạy Viên Tiểu Băng: Không được nói chuyện với người xa lạ.

Viên Khởi Lương dạy Viên Tiểu Băng: Không được nói chuyện với các chú xa lạ.

Viên Tiểu Sơn cũng dạy Viên Tiểu Băng: Không được nói chuyện với người lớn xa lạ.

Nhưng, vào giờ khắc này Viên Tiểu Băng, đã đem toàn bộ những điều giáo huấn quên đi. Bởi vì, cái chú người lớn xa lạ này, dung mạo rất đẹp trai nha.

Ngũ Khâu Thực mơ ước Viên Tiểu Băng đã lâu. Không vì cái gì khác, chỉ vì đứa bé này, đáng dấp..... Quá đáng yêu. Hắn rất thích, ôm trên tay sẽ không dễ xuống được, nên khi lái xe đều đặt ở trên đùi, sử dụng giọng nói mà chính mình cũng cảm thấy buồn nôn, “Gọi là chú đi.”

“Chú chú.” Trên miệng Viên Tiểu Băng ngậm kẹo que, chớp mắt to nhìn Ngũ Khâu Thực, “Chú mang cháu đi đâu vậy?”

“Dẫn cháu đi ăn ngon.”

Viên Tiểu Băng không thừa kế được sự cơ



# Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 11.2](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 25.2](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)  
[Chương 28](#)  
[Chương 29](#)  
[Chương 32: Ngoại Truyện Của Trác Ý](#)  
[Chương 30](#)  
[Chương 31](#)  
[Chương 32](#)  
[Chương 33](#)  
[Chương 34](#)  
[Chương 35](#)  
[Chương 35.2](#)  
[Chương 36](#)  
[Chương 37](#)  
[Chương 38](#)  
[Chương 39](#)  
[Chương 40](#)  
[Chương 41](#)  
[Chương 42](#)  
[Chương 43](#)  
[Chương 44](#)  
[Chương 45](#)  
[Chương 46](#)  
[Chương 47](#)  
[Chương 48](#)  
[Chương 49](#)  
[Chương 50](#)  
[Chương 51](#)  
[Chương 52](#)  
[Chương 53](#)  
[Chương 54](#)  
[Chương 55](#)  
[Chương 60: Ngoại Truyện 1](#)



[Chương 61: Ngoại Truyện 2](#)

[Chương 62: Ngoại Truyện 3](#)

[Chương 63: Ngoại Truyện 4](#)